JENNIFER ASHLEY

New York Times bestseller-szerző

Gyilkosság a cselédfertályban

MRS. HOLLOWAY NYOMOZ

9 444447 161520 2421

Jennifer Ashley

Gyilkosság a cselédfertályban

Kossuth Kiadó

Tartalom

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
Impresszum

1

London, 1881 márciusa

Még meg sem melegedtem az új helyemen, a Mayfair negyedbeli Mount Street egyik úri házában, amikor a munkaadóm nővére bajba keveredett.

Meg kell hogy mondjam, nem lepett meg a dolog, mert ha egy nő a férfiak ruháit és rossz szokásait ölti magára, ne csodálkozzék mások rosszallásán, amikor lelepleződik. Ám Lady Cynthia balsorsa csupán egy nagy kalamajka és egy hosszú, veszedelmes ügy nyitánya volt.

No, de kissé előreszaladtam! Szakácsnő vagyok, mégpedig – ha szabad ezt mondanom – az egyik legjobb Londonban. Sőt az egyik legfiatalabb is, akit vezető szakácsnőként alkalmaztak egy fényűző háztartásban. Télen rövid ideig egy richmondi háznál szolgáltam, jó állásom volt, csakhogy a család úgy döntött, felszámolják az otthonukat, és a tóvidékre költöznek. Nekem azonban személyes okokból nem akaródzott eltávolodni Londontól.

A nevem így ismét bekerült a cselédközvetítő könyvébe, aztán az ügynökség levelet küldött az új címemre, a Tottenham Court Roadra, hogy találtak egy helyet, amely megfelelhet számomra. Így aztán – a levéllel a kezemben – elindultam a Mount Streetre, egy bizonyos Lord Rankin házához. A South Audley Streetnél leszálltam az omnibuszról, s a hátralevő utat gyalog tettem meg.

Azt hittem, a házvezetőnő fogad majd, ehelyett a magas és jóképű komornyik, tisztségének meglehetősen kikent-kifent mintapéldánya fölvezetett az emeletre, a ház úrnőjének apró dolgozószobájába.

Lady Rankinnak hívták az úrnőt, s annak a mesésen gazdag Rankin bárónak a felesége volt, aki e szép lakot birtokolta. A báró a vagyonát nem arisztokrata származásának köszönhette, mint azt a komornyik, Mr. Davis bizalmasan közölte – a bárói birtok a csőd

szélén állt, amikor a jelenlegi Lord Rankin megörökölte. A nevezett lord azonban ügyes üzletember volt, aki a Cityben hol ezzel, hol azzal foglalkozott, s már szép summát felhalmozott, mielőtt a bárói címet birtokló unokabátyja – az úr szerencséjére gyermektelenül – elhunyt.

Amikor megláttam az úrnőt, meglepődtem, hogy személyesen fogadott. Lady Rankin ugyanis olyan törékenynek tűnt, mint aki a fejét is alig bírja egyenesen tartani, nemhogy az új szakácsnét kikérdezze.

– Mrs. Holloway, Asszonyom! – jelentett be Mr. Davis, majd beterelt a szobába, meghajolt és tapintatosan kiment.

Belépve az apró dolgozószobába, szemügyre vettem a már-már émelyítően nőies berendezést: a falakat sárga moarészövet borította, az ablakok előtt fehér csipkefüggöny lógott. Keretezett tükrök és kertet, szép tájakat ábrázoló festmények ékesítették a szobát, melynek közepén múlt századból való, aranyozott lábú, finom mívű asztalka állt, mögötte ugyanolyan kecses székkel. Az asztalhoz közel egy ívelt támlájú sezlon kapott helyett.

Érkezésemkor Lady Rankin épp készült fölállni a sezlonról, mintha egy kicsit lepihent volna a hosszúra nyúlt várakozás miatt. Közömbös arccal az íróasztal székéhez lépett, leült, s ernyedt mozdulattal maga elé húzott egy papírost.

– Mrs. Holloway? – kérdezte.

Mr. Davis már bejelentett, így kétség sem férhetett hozzá, hogy ki vagyok, mégis bólintottam. Lady Rankin végigmért. A második legjobb ruhámat viseltem: állig felgombolt barna gyapjúkabátban és sűrű, barna fürtjeimre biggyesztett világosbarna szalmakalapban álltam a szőnyeg mértani közepén, mozdulatlanul.

Lady Rankin áttetsző anyagú, fehér, magas nyakú ruhájának mellrészét apró igazgyöngyök díszítették. Keskeny és vértelen arcát fakó, aranyszín haj keretezte. Ránézésre még nem múlt el harminc, de nem mondanám gyerekesnek, inkább éteri jelenségnek tűnt, mint akit egy fuvallat is ledönt a lábáról.

Az úrnő a kezében tartott lapra – feltehetően az ügynökség levelére – pillantott, majd az asztal fölött rám emelte feltűnően

világoskék szemét. Angyalszerű megjelenését meghazudtoló, kemény tekintettel nézett.

– Ön nagyon fiatal – jelentette ki éppoly vékony hangon, amilyen vékony a csontozata lehetett.

– Már majdnem harminc vagyok – feleltem mereven.

Az emberek a szakácsnő hallatán idősebb nőre gondolnak, és egy zsémbes némbert, avagy épp vajszívű, lomha asszonyságot képzelnek maguk elé. Pedig a szakácsnők kora, testalkata és temperamentuma igen változatos.

Jómagam huszonkilenc esztendős, kissé telt, barna hajú példány vagyok, s reményeim szerint meglehetősen jószívű, de a badar beszédet nem állhatom.

– Én szakácsnőt kértem – szólalt meg ismét Lady Rankin. – Az előző szakácsnőnk nyolcvan felé járt. Ő már... eltávozott. A lányaihoz költözött. – Az utolsó mondatot sietve tette hozzá, nehogy félreértsem az „eltávozott” szót.

Nem tudtam, miféle választ vár Lady Rankin erre a kijelentésére.

– Biztosíthatom, Asszonyom, hogy igen kiváló képesítéssel rendelkezem – mondtam tehát.

– Igen. – A lady fölemelte a papírt, amely túlságosan nehéznek tűnt számára, úgyhogy visszaejtette az asztalra. – Az ügynökség dicshimnuszokat zeng Önről, akárcsak az ajánlólevelei. Nos, ez a hely nem okozhat nehézséget Önnek. Charles... Lord Rankin, este nyolckor kéri a vacsoráját, amikor hazatér a Cityből. Davis majd felvilágosítja az úr kedvenc ételeiről. Ma este hárman étkezünk: Lord Rankin, én és a... nővérem.

Lady Rankin az utolsó személy megnevezésénél egy leheletnyit elhúzta a szája sarkát, aminek akkor nem tulajdonítottam jelentőséget, csupán egy biccentéssel nyugtáztam szavait.

Ezután az úrnő úgy hanyatlott hátra a székében, mint akinek utolsó csepp erejét is igénybe vette a beszélgetés. Fáradt kézmozdulattal intett.

– Most menjen! Davis és Mrs. Bowen mindent elmagyaráznak Önnek.

Illedelmesen pukedliztem, és elindultam kifelé. Még átfutott az agyamon, hogy szólnom kellene Lady Rankin komornájának,

segítsen úrnőjének lefeküdni, de inkább távoztam, mielőtt efféle merészségre vetemedtem volna.

* * *

Az alagsori konyhát kedvemre valónak találtam. Bár korántsem volt olyan tágas és modern, mint a megelőző helyemen, Richmondban, de megvolt benne minden, amihez hozzászoktam, és kézre is állt.

Az épület egy dupla városi ház volt – vagyis elrendezése nem a szokásos: egyik oldalon a lépcsőház, a másikon a szobák, hanem a lakóhelyiségek egy középső lépcsőházi csarnokot fogtak közre. Valószínűleg két házat valamikor egybenyitottak, és az egyik lépcsőházát elfalazták cselédlépcsőnek.

A cselédfertályon, az alagsorban tágas személyzeti ebédlőnk volt, amellyel szemben, a folyosó túloldalán nyílt a konyha. Az ebédlőben hosszú asztal állt, ahol a cselédek étkezhettek. Az asztalfőnél a falon csengők sorakoztak – ezeket fentről egy zsinór meghúzásával szólaltatták meg a ház urai, ha magukhoz akarták hívni a személyzet kiszemelt tagját. Az említett folyosón továbbhaladva előbb egy éléskamra, majd egy mosókonyha következett, mellette a vászonnemű hajtogatására szolgáló helyiség nyílt. Ugyancsak a folyosóról nyílt a házvezetőnő szalonja és a komornyik kamrája, amely magában foglalta a borospincét is. Mr. Davis végigvezetett az összes helyiségen, és olyan büszkén mutatott meg mindent, mintha legalábbis övé lenne a ház.

A konyha tágas, négyzet alaprajzú helyiségének ablakai az utcaszintre nyíltak. A fehérre meszelt falak mentén két edényespolcon sorakoztak a főzőedények, a tűzhely fölött fényesre suvickolt rézedények csüngtek. A konyha közepén vastag lábú munkaasztal állt. Hossza alkalmasnak tűnt ahhoz, hogy egyszerre több fogás is készülhessen rajta, s még maradt is hely a végénél a konyhalány számára, aki odaülve borsót fejthet, vagy bármi másban segédkezhet, amire szükségem van.

A tűzhely az egykori nyílt kéményű kandalló mélyedésében kapott helyet. A főzőfelület kellő magasságban volt, így nem kellett hozzá leguggolnom vagy letérdelnem. Egy korábbi helyemen, ahol

nem is maradtam sokáig, a kemény kőpadlón térdelve főztem, s bizony eltartott egy ideig, amíg a térdem és a hátam rendbejött utána.

Itt állni tudtam a tűzhely mellett, amelyen egyszerre öt edényben főhetett étel, s alattuk vastag vasajtó mögött lobogott a tűz. A tűztér két oldalán kényelmesen hozzáférhető sütők voltak. Az egyikben – a mozgatható rácsoknak köszönhetően – egyszerre több dolog sülhetett, míg a másik, tágasabb sütőbe légáramot lehetett vezetni, hogy jobban piruljon az étel.

Elégedett voltam a tűzhellyel, amely meglehetősen újnak tűnt. Nyilván a ház tehetős urának kívánságára szerezték be, aki ragaszkodott hozzá, hogy pontban akkor szolgálják fel a vacsoráját, amikor hazatért a munkából. Az egyik sütőben kenyeret süthettem, miközben a másikban nagyobb húsdarabot piríthattam, s fönt több edényben készülhetett a többi étek. A szakácsok számára a legnagyobb kihívás az ételek melegen tartása, hogy az asztalra minden a megfelelő hőmérsékleten kerüljön. Ehhez nagy segítséget jelent az itteni tűzhely fölött teljes szélességében végigfutó kiugró, amelyre az elkészült ételek kerülhettek, hogy melegen maradjanak, míg a többi edényben is készre fő minden.

A konyha mögött volt a mosogatószoba, amelynek ajtaja az utcára vezető hátsó lépcsőre nyílt. Mindkét mosogatóakna ebben a helyiségben volt, így a piszkos víz és a megpucolt hal vagy szárnyas belsőségei nem kerülhettek a készülő ételeim közelébe. A kő járólapokkal burkolt éléskamra falai mentén kellően megpakolt polcok sorakoztak, de a készletet még fel kell hogy mérjem. Körbepillantva liszteszsákokat, árpával és más gabonákkal teli üvegedényeket láttam, a gerendáról szárított zöldfűszercsokrok függtek, feliratokkal ellátott, ónozott réztégelyekben mindenféle fűszerszám sorakozott, a zöldséges- és gyümölcsösrekeszeket a hátsó, leghűvösebb fal mellé állították.

A konyhában – a magas ablakok ellenére – meglehetősen sötét volt, ahogyan rendszerint minden konyhában, így valószínűleg nappal is lámpát kell égetnünk, de máskülönben elégedett voltam.

E fennhéjázó mayfairi ház személyzete kisebb volt, mint vártam, de szorgalmas csapatnak tűnt. Kaptam segítőt, egy tizenhét év

körüli bájos és barátságos leányzót, aki ifjúkori önmagamra emlékeztetett. Az persze csak később fog kiderülni, valóban hasznos segítségem lesz-e. A személyzeti étkezőben feltűnt négy lakáj és fél tucat komorna is.

Mrs. Bowen, a házvezetőnő sovány, madárszerű teremtés volt, akit nem ismertem. Ez meglepett, mivel Londonban a szolgálók idővel megismerik a nagyobb házak személyzetét, vagy legalábbis hallanak felőlük ezt-azt. Mrs. Bowenről azonban eleddig semmi nem jutott el hozzám, így aztán vagy csak nemrég került Londonba, vagy nem sok ideje szolgál házvezetőnőként.

Kissé zavart, hogy ennyire vékonyka, mivel jobban szeretek olyanok között dolgozni, akik élvezik az étkezéseket. Mrs. Bowen viszont úgy nézett ki, mint aki naponta legfeljebb egy kekszet eszik, s hozzá keserűvizet iszik. Ismertem persze olyan nyurga férfiembert, aki egymaga befalt egy pecsenyéstálnyi disznósültet krumplival, majd utánaküldött egy szép nagy szelet steaket vesepudinggal, mégsem kellett soha kiengednie a nadrágszíját.

Mr. Davis, aki barátságos pletykafészeknek tűnt föl előttem, a kezembe nyomott egy jegyzetfüzetet, amelyben az előző szakácsné vezette az uraság kedvenc étkeit. Örömmel nyugtáztam, hogy nem túl komplikált fogások, de nem is átlagosak, amilyet bármely pecsenyésnél felszolgálhatnának. Jó házba kerültem.

Óvatosan kicsomagoltam a késeimet, köztük egy vadonatúj, éles szeletelőkést, útitáskámból elővettem a kötényemet, és rögvest munkához láttam.

Fiatal segítőm kissé elkomorult, hogy máris munkára fogom, ám hamarosan megoldódott a nyelve, és miközben lisztet és vajat mért ki a briósomhoz, mindenféléről fecsegett nekem. Azt mondta, a neve Sinead.

Reménykedve pillantott rám, amikor lassan megismételte: *si-néd.*

Szerintem gyönyörű név, a zöld ír mezők fölött lebegő pára képét idézi fel bennem, bár sosem jártam még Írországban. Csakhogy ez itt London, ahol nincs helye az ír nimfáknak.

– Kedves – mondtam, miközben a vajat belekockáztam a lisztbe. – Mégsem hívhatlak így, aranyom, mert az emberek mindenféle

rosszra gondolnának. Jobb, ha egyszerű angol nevet viselsz. Hogy hívott az előző szakácsnő?

Sinead bánatos sóhajjal vette tudomásul romantikus álmainak szertefoszlását.

– Ellen – felelte beletörődőn. Az arcára volt írva, hogy rettentő módon utálja ezt a nevet.

Némi együttérzéssel vettem szemügyre a lány barna haját, kék szemét és sápadt bőrszínét – valahogy megint régi önmagamat láttam benne a nagybetűs élet küszöbén toporogva, szeme előtt egy nagyszerű jövő képével. Haj, de én is milyen hamar ráébredtem a keserű valóságra! Sineadre valószínűleg bajt hoz majd szépsége, ezt előre láttam, s az élet újra és újra földbe döngöli majd reményeit.

– Ellen – ismételtem meg erőltetett vidámsággal. – Szép, tömör név, de nem túl egyszerű. Nos, hát, Ellen, hozz nekem tojásokat! Nagy tojásokat egészben, ne legyen rajtuk repedés!

Sinead mintegy elnézést kérve pukedlizett, és kisietett az éléskamrába.

– A fellegekben jár ez a leány – jegyezte meg Mrs. Bowen a konyhaajtó előtt elhaladtában. – Az előző szakácsnő gyakran megpofozta. – A házvezetőnő hangjából meglehetős rosszallást hallottam ki az előző szakácsnő iránt, ami máris szimpatikusabbá tette a szememben.

– Ezért bocsátották el a szakácsnőt? – Akárki is volt az a vén némber, előttem leszerepelt. Megpofozni egy lányt? Szegény Sinead egyetlen bűne az, hogy a feje ábrándokkal van teli.

– Nem. – Mrs. Bowen csak ennyit mondott, s már el is tűnt a szalonjában, mielőtt további érdekességeket fedhetett volna föl előttem.

Folytattam a dagasztást. A briós az egyik kedvencem – enyhén édeskés kenyértészta, vajjal és tojásokkal gazdagítva. Bármely ételhez lehet köretként adni, de szükség esetén pudingként is felszolgálható. Pici fahéjjal meghintve és kemény tejszínhabbal tálalva vagy bogyóslekvárral nyakon öntve éppoly mennyei, mint egy flancos étterem bármelyik desszertje.

Épphogy elkezdtem a lisztes-tojásos masszába beledagasztani a cukros tejet, amikor betoppant Lady Rankin nővére. A

mosogatószoba felől nagy puffanást és dübörgést hallottam, mintha valaki leesett volna a lépcsőn, és bezuhant volna az ajtón. Edények potyogtak a földre, majd egy fekete ruhás illető becsörtetett a mosogatószobán át a konyhába, csizmatalpa nyikorgott a kő járólapokon, és a konyhaasztal melletti székbe rogyott.

Gyorsan fölkaptam a dagasztótálat, mielőtt fellökte volna, és a betolakodóra pillantottam. Aztán még egyszer megnéztem.

Az illető fekete nadrágot viselt sötétzöld, moarémintás selyemmellénnyel, melynek zsebéből fényes óralánc fityegett, fölötte sima szövésű császárkabát volt lazán megkötött kravátlival. Hosszú télikabátja meglehetősen poros volt, kezét vastag bőrkesztyű fedte, csizmája sárosan kandikált elő a nadrágszárából. Az öltözetéhez tartozó, alacsony tetejű kalapot már az asztalra dobta.

Eme férfias ruházat azonban egy nőt rejtett, mégpedig meglehetősen csinos arcú nőt. Szőke haját szorosan hátrafésülte nemes vonású arcából, s a nyakánál lófarokban fogta. A világos haj, a kiugró pofacsontok és az egészen világoskék, majdnem színtelen szempár annyira hasonlított Lady Rankinére, hogy egy pillanatig némán bámultam, mert azt hittem, az úrnőm az. Ez a hölgy azonban valamivel idősebbnek tűnt, a szeme körül már sekély ráncok ültek, és mozdulatai is robusztusabbak voltak Lady Rankinéhoz képest.

– Egek! – szakadt fel a nőből, miközben hátravetette magát a székben, két karját ernyedten lógatva szinte a földig. – Azt hiszem, megöltem valakit.

2

Ijedten meredtem az ifjú hölgyre, aki ebben a pillanatban feltekintett, és nálam is meglepettebb képpel szegezte nekem a kérdést:

– Ki a fene maga?

– Mrs. Holloway a nevem – mondtam, s a dagasztótállal a kezemben igyekeztem illedelmesen pukedlizni. – Az új szakácsnő vagyok.

– Új szakácsnő? Mi lett az előzővel? Miért rúgták ki azt az utálatos Mrs. Cowlest?

Mivel fogalmam sem volt róla, nem tudtam neki megválaszolni.

– Történt valami? – kérdeztem inkább.

A hölgy hátralökte a székét, és kipirulva talpra ugrott.

– Uramisten! Hát persze! Hol a pokolban van a személyzet? Mi van, ha megöltem azt az embert?

– Kit ölt meg? – kérdeztem, nyugalmat erőltetve magamra. Már most láttam, hogy ebben a házban a hölgyek imádják a drámai jeleneteket. Az egyikük a törékeny ladyt játssza, a másikuk mintha valami revüből lépett volna elő.

– Egy fickót odakint. Az új hintót hajtottam, mire elém ugrott. Jöjjön, nézze meg!

A tésztámra pillantottam, amely könnyen összeeshet, ha most nem dagasztom tovább, de az ifjú hölgy tényleg felindultnak látszott, és a személyzetet mintha a föld nyelte volna el. Leráztam a masszát a kezemről, megtöröltem egy vastag konyharuhában, amit aztán a tálra terítettem, majd bólintottam, jelezve, hogy mutassa az utat.

A mosogatószobán át mentünk ki a ködbe burkolózott utcára, Lady Cynthia – ez volt ugyanis Lady Rankin nővérének a neve – ragaszkodott hozzá, hogy a személyzeti bejárón menjünk, amelyen ő is érkezett.

A köd ellenére a kocsik, fogatok, kisebb-nagyobb szekerek robogtak az utcán, de még az emberek is sietősen futottak a dolgukra, akármi is hozta őket a Grosvenor és a Berkeley Square közt húzódó Mount Streetre. London egy nyüzsgő város. A kocsik kerekei és a lovak patái nyomán felfröccsenő sárdarabok a ködpárával elegyedve mocskos esőcseppekként hulltak vissza a földre.

Lady Cynthia sietve vezetett az eset helyszínére, ügyesen kitérve a szembejövők elől. Ő könnyen mozgott a nadrágjában, de nekem magasan kellett tartanom a szoknyámat az utcakövön felgyűlt mocsok és lótrágya miatt, úgy szedtem a lábam a nyomában. Az emberek megnézték Lady Cynthia furcsa öltözetét, de senki nem mutogatott rá, nem is tettek megjegyzéseket – a szomszédság nyilván már megszokta a látványát.

– Ott van – torpant meg Lady Cynthia a Park Street sarkán, és színpadias mozdulattal a kocsira mutatott. Ez az utca már igazán elegánsnak számított, szakácsnők nem szoktak errefelé lődörögni.

A sarki ház kerítése előtt egy négykerekű, félfödeles hintó állt. A kocsi elé fogott két lovat egy termetes alak igyekezett kordában tartani. Az ülésre rogyva egy férfit láttam, de nem tudtam megmondani, élő-e vagy holt.

– Ő az – közölte Lady Cynthia, ujjával a hintóban heverő férfi felé bökve. – A semmiből ugrott ki, és elém rohant. Nem is láttam a nyomorultját, csak amikor már a lovak patái alá esett.

Ekkor megindultam a hintó felé, de folyamatosan el kellett ugrálnom a száguldó járművek elől, nehogy úgy végezzem, mint az a férfi a kocsiban.

– Hívott orvost? – kérdeztem a ladyt, amikor a hintóhoz értünk. Próbáltam túlkiabálni a paták és kerekek csattogását.

– Minek? – kérdezte Lady Cynthia értetlenül meresztve rám fakó szemét. – Meghalt.

Kinyitottam a hintó ajtaját, hogy megvizsgáljam a bent görnyedő alakot, és megkönnyebbülten felsóhajtottam. Nagyon is élt! Szerencsétlenségemre láttam már épp elég kegyetlenül és váratlanul legyilkolt embert, de még egyikük sem nyitotta föl a szemét, hogy zavarodott és fájdalmas pillantással meredjen rám.

– Nem halt meg, Asszonyom – szólalt meg a tagbaszakadt alak, aki a lovakat tartotta. – Csak egy kicsit megütötte magát.

– Remek – mondtam a legénynek. – Küldjön valakit orvosért, kérem. Asszonyom! Talán be kellene vinni ezt az embert a házba.

Lehet, hogy Lady Cynthia férfiruhát viselt, de éppoly izgatottnak és tanácstalannak mutatkozott, mint az egy mai fiatal hölgytől elvárt. Örömmel mondhatom, bennünket, szakácsnőket, az élet keményebb tartásra nevel. Mialatt a járókelők egy része a kérésem nyomán elsietett orvosért, én minden gátlás nélkül fölkapaszkodtam a hintóba, és megvizsgáltam az illetőt.

Teljesen átlagos alak volt, ilyenek százával jönnek-mennek kocsival vagy gyalog Mayfairben, az úri házaknak szállítanak mindenfélét. Igaz, a közelben nem láttam szállítókocsit, így nem tudtam megmondani, milyen cég alkalmazásában állhat. Egyszerű, de vastag szövetű kabát, vászoning, munkásnadrág és erős bakancs volt rajta. Ruháján nem látszott szakadás vagy pecsét, így sejthetően valaki gondoskodott róla, talán egy feleség, de az is lehet, hogy volt pénze mosodára, varrónőre. A lényeg, hogy adott magára, erről árulkodott tiszta és rendezett megjelenése.

Ez pedig azt jelenti, hogy állása van, és nem valami csavargó vagy gazember.

Megérintettem a kezét, amely meleg volt, mire a férfi szánalmasan felnyögött. Ezt hallva Lady Cynthia is megkönnyebbült, s némileg visszanyerte tettrekészségét.

– Igen, igen. Vigyük be! Kitűnő ötlet, Mrs.... Mrs....

– Holloway – emlékeztettem.

– Holloway. *Te* ott! – mutatott hosszú, arisztokratikus ujjával egy izmos legényre, aki megállt bámészkodni. – Segíts bevinni a házba! Te meg hol voltál? – csattant fel a lady, amikor meglátott egy sovány, bricsesznadrágos férfit nehéz csizmájában a sarok felől futva közeledni. – Vidd a hintót az istállósorra! *Várj!* Hadd húzzuk ki belőle ezt a fickót.

A lovász kinézetű sovány ember – akiről később kiderült, hogy Lord Rankin városi istállómestere – fölkapaszkodott a bakra, megragadta a gyeplőt, és egy mogorva pillantást küldött Lady Cynthia felé. Zihálva ült a helyén, miközben a legény és a

tagbaszakadt alak segített nekem kiemelni a sérültet a hintó üléséről.

A legény arcára esett a tekintetem, s meglepetésemben majdnem bevertem a fejemet a hintó bőrtetejébe.

– Egek! – kiáltottam fel. – James?

A tizenöt éves forma, barna szemű legény meglehetősen csinos, szeplős képét a sapkája alól előkunkorodó vörösesbarna fürtök keretezték. James rám vigyorgott. Hetek óta nem láttam őt, és a richmondi szolgálatom idején is csak egyszer-kétszer volt hozzá szerencsém. James nemigen mozdult ki London belső kerületeiből, hiszen alkalmi munkákból tartotta fenn magát a nagyvárosban. Vagyis csak akkor futottunk össze, ha Richmondból beutaztam Londonba, s útjaink véletlenül keresztezték egymást. James és az apja, Daniel segítettek rajtam, amikor egy régebbi helyemen, még a richmondi állásom előtt bajba keveredtem, így a legénykét a barátaim között tartottam számon.

Ami az apját illeti...

Nos, manapság nemigen tudom, minek tekintsem James apját. Daniel McAdam afféle ezermester, vagy inkább minden lében kanál. Akkor lettünk barátok, amikor úgy egy évvel ezelőtt elkerültem arra a bizonyos helyre dolgozni. Kedves volt, tette a szépet, mindig tudott valami vicceset vagy biztatót mondani. Tavaly ősszel nagy megpróbáltatáson mentem keresztül, s akkor is megsegített, viszont azután pár olyan dolgot is megtudtam róla, amit talán jobb lett volna nem tudnom. A mai napig fáj a dolog, és nem tudom, hányadán állok vele.

Miután James és a testes fickó lesegítette a sebesült férfit, megálltam a hintó lépcsőjén, és körülnéztem. Éles a szemem, s nem is kellett sokáig fürkésznem az utcát, mielőtt megláttam Danielt.

A Park Street egyik távolabbi sarkánál fordult be éppen, de még hátrapillantott, mint aki számít arra, hogy keresem a tekintetemmel. Az az egyszerű barna kabát volt rajta, amit mindig viselt, ha a Mayfairben és az Oxford Streettől északra álló házak konyháiba szállított megrendelt árukat. Izmos kezét elformátlanodott munkáskesztyű védte. Felismertem markáns

vonásait, szép orra fölött ülő élénk kék szemét és sötét haját, amelyet szinte sosem tudott megzabolázni szövetsapkája.

Ő is látott. Zavartnak tűnt? Dehogy! Mr. McAdam vidáman a sapkájához kapta a kezét, majd befordult a sarkon, és eltűnt.

Nem ismertem Daniel McAdam minden titkát, pedig tudtam, hogy sok van neki. Segített nekem, amikor senki más nem mert volna, ez igaz, ugyanakkor kivívta a haragomat is, és összezavart. Hálás voltam neki, és értékeltem a szándékát, de nem hagytam magam megszédíteni. Egyszer vagy kétszer ugyan megengedtem, hogy szájon csókoljon, de ennél több nem történt.

– Ördög vigye ezt az embert! – szaladt ki a számon.

– Mit mondott, Asszonyom? – kérdezte az istállómester a válla fölött.

– Semmit! – Leugrottam a lépcsőről, talpam alatt csattant az utcakő. – Ha végzett az istállóban, jöjjön át a konyhába! Az az érzésem, mindannyiunknak szüksége lesz egy csésze jó erős teára.

* * *

Jött egy orvos, és megvizsgálta a férfit, akit Lady Cynthia elgázolt. A tágas manzárd egyik szobájában fektették le a törött karú embert, aki számos zúzódást is szerzett. Az orvos, aki egyáltalán nem volt boldog, amiért egy egyszerű munkáshoz hívták ki, elküldetett a sebészért. A törést a sebész rögzítette, majd laudánumot[1] adott a sérültnek, s távozott, miután Mrs. Bowennek kiadta az utasítást, hogy legalább egy napig ne engedje fölkelni a beteget.

A férfi, aki immár tudott beszélni, pontosabban motyogni, Timmonsnak nevezte magát, és arra kérte a személyzetet, hogy értesítsük a feleségét, akivel a Euston pályaudvar közelében béreltek szobát.

Legalábbis ezt hallottam Mr. Davistől. Én ugyanis lesikáltam a kezemet, és visszatértem a briósdagasztáshoz, amint a férfit az emeletre vitték. Muszáj volt folytatom a főzést, ha vacsorát akartam tálalni az uraságnak, amikor hazatér. Lady Rankin úgy mondta, hogy az úr óraműpontossággal nyolckor érkezik, és azon nyomban vacsorálni kíván, most pedig már hat óra is elmúlt. Sinead –

legyőzve kíváncsiságát – engedelmesen folytatta velem konyhai teendőit.

Miközben a leánnyal tovább szorgoskodtunk, Mr. Davis beszámolt nekünk a doktor érkezéséről meg a savanyú ábrázatáról, amikor megtudta, hogy a pórnép egyik tagjához hívták ki, Azt is megtudtuk, hogy Timmonsnak az éjszakát itt kell töltenie, így a lakájok egyikét elszalajtották a feleségéhez a hírrel.

Eddigre már bedagasztottam a brióst, és elhelyeztem a bordázott sütőformában, hogy kissé még keljen, közben pedig kiválogattam a kamrában a hús mellé szánt zöldségeket: friss illatú, telt gombafejeket, egy csokor szép zöld spárgát, egy kemény fej hagymát, pát érett paradicsomot.

– Lady Cynthia magánkívül van – mondta Mr. Davis. A komornyik a konyhaasztalra könyökölve ült, és tétlenül figyelte a munkánkat. Sinead megpucolta nekem a hagymát, amelyet – a komornyik kezéhez viszonylag közel – fenyegető sebességgel kockáztam fel a deszkámon. Mr. Davis észrevette rosszallásomat. – Akármilyen kobold természet is, a szíve vajból van – folytatta a komornyik. – Lady Cynthia kártérítést ajánlott Timmonsnak, amit persze Lord Rankinnak kell majd állnia, mivel a ladynek egy vasa sincsen. Ezért is lakik itt. Afféle szegény rokon, de ezt vissza ne hallja!

– Eszembe sem jutna fecsegni, Mr. Davis – mondtam, majd az egyik melegházi paradicsomot az orromhoz emeltem, és elégedetten szívtam be az illatát. A színe is tökéletes volt, szinte kínálta magát, hogy beleharapjak, de visszatettem a deszkára a többi mellé, és a spárgát vettem szemügyre. Akárki is választotta a piacon, értett a zöldfélékhez.

A komornyik kuncogva nyugtázta tiltakozásomat. Láttam én rajta az első találkozásunkkor, amikor körbevezetett a házon, hogy odafent, az úri szárnyon lehet akármilyen rátarti is, a cselédfertályon hajlandó megereszteni az ingnyakát, és a nyelve is megoldódik. A halántékán kissé őszülő, fekete haját a feje tetején éles választékkal kétfelé fésülve hordta, és pomádéval rögzítette. Kellemes arca volt, kék szeme és keskeny szája, ami gyakorlatilag be nem állt.

– Lady Cynthia és Lady Emily Clifford earljének a lányai – folytatta Mr. David jelentőségteljes pillantással. Érdekes. A zöldségeket félretéve a sütésre szánt szárnyast kezdtem kibontani. A szaftjában fogom megpárolni a krumplit és a hagymát, a végén a gombát is, majd belekerül a paradicsom, hogy határozott íze legyen a mártásnak. A halas fogáshoz ráját találtam a kamrában, amit tejben fogok megpárolni, s a végén petrezselyemmel és törött dióval ízesítem majd. Március eleje a szakácsok számára nehéz időszak – a téli zöldségek fonnyadtak, de még nemigen kapni friss tavaszi zöldféléket. Leginkább tavasszal szeretek főzni, amikor minden friss és ropogós. Mennyei dolog beleharapni a tiszta égbolt illatát és a tél végét jelző aromákat rejtő primőrökbe.

Hallottam már Clifford earljéről. Leginkább azért emlegetik, mert csődbe ment. Régi nemesi címről van szó, amennyire értettem, olyasmi, amit királyok adományoztak évszázadokon keresztül, majd visszaszállt a koronára, ha az épp kedvezményezett család legitim örökös nélkül kihalt. Olyankor egy újabb család kapta meg, amelyik kellő szolgálataival kiérdemelte e királyi kegyet.

Nem tartom számon az összes brit nemesi családot, de tudom, hogy a mostani earl a Shires család sarja, és a nyolcadik, aki a Clifford earlje címet megkapta. Fiatalon a krími háborúban szerzett érdemeiért nyerte el a királyi adományt. Angliába hazatérve azután lovakat futtatott, számtalan botrányba keveredett, és több brit szépséggel folytatott viszonya vált hírhedtté. Az egyik hölgyet végül feleségül vette, nemzett két leánygyermeket és egy fiút, majd minden vagyonát elherdálta szerencsejátékon.

Fia és örököse nem maradt el vadságban apja mögött, így húszévesen tragikus véget ért: megbomlott ésszel főbe lőtte magát. Lady Clifford belerokkant legkedvesebb gyermekének elvesztésébe, s bár tudtommal még él, valahol férje hertfordshire-i birtokán tengeti magát gyönge egészségi állapotban.

Lányaik, Lady Cynthia és Lady Emily be lettek vezetve a társaságba, s számos úriember figyelmét magukra vonták, de miután apjuk adóssága, anyjuk gyönge idegzete és bátyjuk öngyilkossága köztudomású, nem akartak elkelni.

A fiatalabbik lány, Lady Emily végül Lord Rankin felesége lett, még mielőtt az megörökölte a lordságot – akkoriban még csak tehetős úriember volt, aki a Cityben ért el sikereket. Lord és Lady Clifford feltehetően nagyon megkönnyebbültek, amikor Emily ujjára gyűrű került.

Az újságokból és pletykákból elég sokat tudtam a Cliffordok történetéről, most azonban Mr. Davis a hiányzó láncszemekről is felvilágosított, mialatt a paradicsomokat forró vízbe dobtam, majd megmutattam Sineadnek, milyen könnyen lehúzható így a héja.

– Lady Cynthia nem volt ilyen szerencsés – folytatta Mr. Davis, hosszú lábát kinyújtóztatva, s a kemény faszéken igyekezett minél kényelmesebben elhelyezkedni. – Ő az idősebb, ezért botrány, hogy a húga férjhez ment, ő pedig nem. Ráadásul Lady Cynthiának nincs saját vagyona, így amikor már kezdett félni attól, hogy végleg pártában marad, inkább a különcséget választotta.

A többi paradicsom meghámozását, kimagozását és felkockázását Sineadre hagyva vajat olvasztottam egy serpenyőben, és körbesütöttem benne a tyúkot, amely kellően húsos és hízott példány volt. Arra következtetek, hogy Lord Rankin nem sajnálja a pénzt az élelmiszerre. Ami nekem jó hír, hiszen a szakácsnak ezerszer könnyebb jó alapanyagokból finomat főzni.

– Szegény pára – mondtam, mikor betoltam a tyúkot a sütőbe, és lenyaltam az olvadt vajat a hüvelykujjamról. A sütő ajtaját bereteszeltem, majd csettintettem a legénykének, aki a tüzet kell hogy táplálja. A fiú eddig a konyha sarkában kavicsokkal játszott, de most felpattant, és hozott pár tűzifát az ablak alatti rekeszből. Kinyitotta a tűztér rácsát, gyorsan belökte a hasábokat, de jól megijesztett, olyan közel került a keze a lángokhoz. Nagyobb óvatosságra intettem. Ha nem vigyáz, el kell készítenem az égési sebekre használt krémemet libazsírból, kamillából és levendulából.

A fiú visszatért a játékához, én pedig megtöröltem a kezemet, és Sinead válla fölött átlesve megnéztem, hogyan tépkedi össze a salátaleveleket. Szeretem a salátához valókat jó előre megmosni, leszárítani és a felszolgálásig behűtve tartani.

– Lady Cynthia lovasversenyeken indul, nyaktörő vágtákon – vette föl a történet fonalát Mr. Davis. – Persze amatőr versenyeken,

a nagyurak birtokain. Fiatal uracsokkal[2] szállt versenybe, akik elég bolondok voltak kiállni ellene. Lady Cynthia jól bánik a lovakkal. Bricsesznadrágban versenyzett, és a vágták többségét meg a fogadások nagy részét is megnyerte. Aztán amikor az úr feleségül vette Lady Emilyt, véget vetett Lady Cynthia lovaglásának, de szerintem a kisasszonynak annyira megtetszett a férfiruha, hogy nem akart lemondani róla. Lord Rankin helyteleníti, de azt mondta, járjon, amiben kedve tartja, amíg nem csinál botrányt.

Mrs. Bowen ezt a pillanatot választotta, hogy besétáljon a konyhába. Körbeszimatolt.

– Már megint a feljebbvalóiról fecseg, Mr. Davis? – kérdezte.

Jól megnézte, hogy haladok a főzéssel, majd felszegett fejjel, rosszalló pillantással átment a személyzeti ebédlőbe.

Mr. Davis megint kuncogott.

– Mrs. Bowen fönn hordja az orrát, de mindent, amit a családról tudok, ő mesélt el nekem. Lady Clifford szolgálatában állt, mielőtt idekerült.

Kíváncsi lettem, de igyekeztem úgy tenni, mint akit teljesen lefoglal a főzés. Sajnos túlságosan érdekelnek az efféle történetek, s ebből volt is már bajom.

Ahogy Mr. Davis kis időre elhallgatott, gondolataim visszakalandoztak Danielhez. Hol itt, hol ott tűnt föl Londonban, de mindig ott, ahol épp történt valami, így most azon töprengtem, miért pont akkor jelent meg, amikor Lady Cynthia elgázolta azt a szerencsétlen kiszállítót.

– Lady Cynthiának súlyos problémája lehet abból, ha izgágasága miatt ez az ember maradandó sérülést szenvedett – jegyeztem meg.

– Nem hiszem – rázta meg a fejét Mr. Davis. – Apja katonai érdemekkel szerezte a címét, a sógora pedig London egyik legtehetősebb úriembere. Lord Rankin biztosan megfizeti, hogy Lady Cynthia ne kerüljön az újságokba vagy bíróság elé, ezt elhiheti nekem.

Nem kételkedtem ebben. A gazdagok el tudják tussolni a családra nézve kínos dolgokat, és Lady Cynthia ilyen kínos dolognak tekintette magát, erről árulkodott a tekintete. Az én szememben nem szégyen, hogy férfiruhában jár – Shakespeare színműveiben is

sokszor öltöznek úrfinak a bátor és szeretni való hősnők. És nem tapsolunk-e lelkesen a karácsonyi pantomimban szereplő férfiruhás nőalakoknak?

Aznap este már nem találkoztam Lady Cynthiával, sőt mással sem, miután minden figyelmemet a vacsorakészítésre összpontosítottam. Ha egyszer belevetem magam a főzésbe, senki ne merészeljen zavarni!

Sinead elég ügyesnek bizonyult, bár nem volt annyira kiképzett segítő, mint szerettem volna. Így is elég jól haladtunk, és csak egyszer fakadt sírva. Miután föltakarította a salátára borított sót, abba is hagyta a szipogást, aztán együtt kiemeltük a sütőből a rotyogó, sistergő tyúkot, amely mennyei illatot árasztott. Levágtam egy darabkát a sültből, kihalásztam egy darabka krumplit is, és elfeleztük a kóstolót.

Sinead elragadtatott képpel nézett rám.

– Asszonyom, ez a legfinomabb sült, amit valaha ettem!

Tudom, hogy túlzott, de nyilvánvaló, hogy kijelentése minősítette elődöm főztjét is. Szerintem a szárnyas lehetett volna aromásabb is, de nem fogok szégyent vallani vele így sem.

Mr. Davis és a lakájok már a fenti ebédlőben várakoztak. Magam mellé trombitáltam a szobalányokat, hogy segítsenek a nagy tál gőzölgő spárgalevest beemelni az ételliftbe, majd utánaküldtük a rövid ideig tejben párolt rájaszeleteket. Amikor elérkezett az ideje, felküldtem a felszeletelt sült szárnyast a lepirított zöldségekkel és a zöldsalátával. Csak a briós elkészítésére futotta ma az időmből, így azt tálaltam édesség helyett némi gyümölccsel és sajtokkal körítve.

Nem szoktam addig lazítani, amíg az ebédlőből azt a hírt nem kaptam, hogy minden rendben volt. Ma este azonban nem hallottam dicsérő visszajelzéseket – igaz, panaszt sem. A tányérok nagy része tisztára törölgetve érkezett vissza, bár minden fogásnál volt a háromból egy tányér, amelyen szinte érintetlen maradt az étel.

Szégyen így elpazarolni a finom falatokat – gondoltam fejcsóválva. Szóltam a konyhalányoknak, hogy csomagolják össze a maradékot, és adják a koldusoknak.

Jó ideje megtanultam már, hogy nem mindenki értékeli a finom ételt. Van, aki azt sem tudja, hogyan lásson az efféle fogásokhoz. Ma már azonban nem bosszankodom, mint amikor kezdő szakács voltam, csak sajnálom az ilyen embert, és inkább elküldöm a megmaradt falatokat a fázó és éhező szegényeknek.

– Kinek gyönge az étvágya? – kérdeztem Mr. Davist, amikor vele és Mrs. Bowennel végre mi is vacsorához ültünk a személyzeti ebédlőben, ahol Sinead szolgált föl nekünk. A sült szárnyas és a krumpli egy részét félretettem magunknak.

– Ma este Lady Cynthiának – felelte két falat között Mr. Davis, aki jóízűen tömte magába az ételt. – Még mindig ideges a baleset miatt. Vacsorához női ruhában jött le.

Mrs. Bowen és Sinead is elképedve pillantott Mr. Davisre, vagyis ez nyilvánvalóan jelent valamit.

Az egyik lakáj – azt hiszem, Paul a neve – bátortalanul bekopogott Mrs. Bowen szalonjának ajtaján, majd amikor engedélyt kapott, belépett az ebédlőnkbe.

– Elnézését kérem, Asszonyom – kezdte idegesen. – Az úr kéri az esti kávéját. – Nagyot nyelt, pattanásos arca alatt föl-le ugrott az ádámcsutkája. Aggodalmas pillantást vetett Mrs. Bowenre. – Az úr úgy rendelkezett, hogy Sinead, vagyis Ellen vigye föl neki.

Az ebédlőre nyugtalanító csönd zuhant. Megütközve láttam, hogy a házvezetőnő és a komornyik elsápad, a lakáj együttérzőn nézi Sineadet, de még döbbenetesebb látvány volt a szegény lány, akit hatalmába kerített a rémület.

Letette a teáskannát, amelyből épp Mrs. Bowennek akart tölteni, majd esdeklő tekintettel a házvezetőnő felé fordult, minden mozdulata szorongásról árulkodott.

Mrs. Bowen sajnálkozó arccal biccentett.

– Jobb lesz, ha indulsz, lányom!

Sinead szemét elfutotta a könny, lényéből minden vidámság elpárolgott. Kezét a kötényébe törölte, és pukedlizett.

– Igen, Asszonyom – nyögte, majd az ajtó felé indult.

Meglepődött, amikor elálltam az útját.

– Miért? – kérdeztem a szobában tartózkodókat. – Mi a baj azzal, hogy Ellen viszi föl a kávét az úrnak? Mrs. Bowen, Mr. Davis!

Azonnal tudni akarom!

A házvezetőnő és a komornyik hosszú pillantást váltott. Sinead halálsápadt arcán vörös foltok jelentek meg.

Végül Mrs. Bowen felelt nekem.

– Attól tartok, az úr olykor élni kíván... Hogy is mondjam? Úgy hiszi, megilleti a *droit du seigneur.*{3} Szerencsére nem gyakran fordul elő.

– Szerencsére? – csattantam fel. Ebben a kérdésben tört felszínre a düh, amely azóta halmozódott bennem, hogy ma megláttam Danielt az utcán.

Pontosan tudtam, hogy a fiatal szolgálólányok még a legjobb házakban is ki vannak téve az úr vagy akár a vendégek kényekedvének, akik nem látják be, miért ne játszadozhatnának egy komornával vagy konyhalánnyal, vagy akár magával a szakácsnővel, ha épp rá van gusztusuk. A kiszemelt áldozatnak alig van esélye. Vagy enged az illetőnek, vagy keres másik munkaadót magának. Ha azonban ajánlólevél nélkül hagyja ott az alkalmazóját, nehezen talál magának új helyet. Amennyiben pedig beadja a derekát, szégyenbe kerülhet, és ezért elbocsátják.

Előfordul, hogy a megesett lányt nem fogadja vissza a családja, vagy épp nincs is családja, s ilyenkor kikerül az utcára. Még egészen fiatal konyhalány koromban megtanultam, hogy elbújjak a konyhában, és ne nagyon kerüljek a házban lakó férfiak szeme elé. Mivel a szakácsnőknek ritkán akad dolguk az úri lakrészben, sikerült így meghúznom magam. Saját romlásomért kizárólag magamat okolhattam, nem volt köze egyik házhoz sem, amelyben szolgáltam.

– Nem kerül sor effélére gyakran, ugye? – puhatolóztam. Örültem, hogy Mrs. Bowen s Mr. Davis arcán is szégyenkezés ült, a házvezetőnő majdnem sírt is.

– Csak ha valami felbosszantja az urat – felelte Mr. Davis.

Márpedig ma Lady Cynthia gázolásos esete nagyon is felbosszantotta, mostanra valószínűleg egész Mayfair tudott róla.

– Szent egek! Maguk miért szolgának még itt? – szegeztem neki a kérdést az ebédlőben levőknek. – Van épp elég tisztességes ház ebben a városban, ahol a feleség nem tűr el efféle kilengést az úrtól.

Mr. Davis meglepődött.

– Azért vagyunk itt, mert ez egy jó ház. Az úr nagylelkű a személyzettel, mindig is az volt.

– Értem. És ehhez képest csekélyke ár, ha olykor fölküldenek hozzá egy fiatal szolgálólányt? – Haragom egyre nőtt, ereimben dübörgött a vér. – Nos, én ezt nem tűröm! Legalábbis az én konyhámban nem.

– Mrs. Holloway – kezdte Mrs. Bowen. – Megértem, hogy bosszús. Én is az vagyok. De mit tehetünk? Igyekszem a lányoknak folyamatosan feladatokat adni, hogy ne kerüljenek az uraság szeme elé, de ez mégsem az én házam. Az úrnőnek kellene féken tartania a férjét, de ő képtelen erre.

Nagyon is jól tudom, hogy Mrs. Bowennek igaza van. Egyes urak basáskodó természetűek, s azt hiszik, nekik *mindent* szabad. Ha ehhez még rang és vagyon is társul, önteltségük határtalan lehet. Feltehetően a törékeny Lady Rankin előtt sem volt titok férje természete, de nem volt ereje szembeszállni vele.

Igen elszomorított a gondolat, hogy esetleg máris új helyet kell keresnem magamnak. A kellően fölszerelt konyha olajozottan üzemelt ebben a házban, s a hely is közel volt ahhoz az omnibuszmegállóhoz, ahonnan könnyűszerrel eljuthattam Londonnak abba a részébe, ahova a szívem húzott. Ó, miért kell Lord Rankinnak és alantas vágyainak tönkretennie ezt a tökéletes elrendezést?

Dühöm vakmerő lépésre késztetett.

– Én ezt nem tűröm – közöltem újfent. – Ellen! Ülj le, és nyugodj meg! Majd *én* fölviszem a kávét az úrnak.

3

Próbáltak megállítani. Sejtettem, hogy így lesz. Tudtam, hogy Mrs. Bowen, Mr. Davis és a személyzet többi tagja attól fél, hogy becsörtetek Lord Rankin szobájába, és orrba vágom, mint valami bokszbajok, vagy esetleg az ölébe borítom a forró kávét.

Nem állt szándékomban ilyesmi. Visszamentem a konyhába, összekészítettem egy tálcán a porceláncsészét és a kávékiöntőt, a cukortartót és egy kis tálkában tejszínhabot, elhelyeztem mellé egy elegáns kanálkát, végül ráraktam egy tányérban pár töltött kekszet is, amit a kamrában találtam.

Eligazítottam a hajamat, tiszta sapkát és köténYt tettem föl, kezembe vettem a nehéz tálcát, és megindultam az emeletre. A teljes személyzet ijedten fölsorakozott a lépcső aljánál, hogy végignézze a vonulásomat. Az ideges lakáj, Paul, akit Sineadért küldtek, előttem futott és kinyitotta a zöld posztós ajtót, majd fölkísért a második emeletre, az úr hátsó traktusban lévő dolgozószobájáig.

Paul suttogva magyarázta, hogy a dolgozóból két szoba is nyílik, az egyik ajtó az úr hálószobájába vezet, a másik az úrnőébe. Csípősen megjegyeztem, hogy nyilván attól fél, esetleg fölcserélem a két ajtót. Paul némán felröhögött, aztán sietve leszaladt a lépcsőn. Nem szerette volna, ha őt okolják a merészségemért.

A tálcát, amit egyre nehezebbnek éreztem, letettem a folyosón egy asztalkára, és bekopogtam Lord Rankin dolgozószobájába.

Amint meghallottam az úr felcsattanó hangját, hogy Jöjjön!”, kinyitottam az ajtót, fölvettem a tálcát, bevittem, és letettem a szoba közepén álló üres asztalra.

Lord Rankin az íróasztala mögül fölállva fogadott. Nem volt magas – legfeljebb egy hüvelykkel magasabb nálam –, de méltóságteljesen állt előttem. Tiszteletet parancsoló tekintete mindenre kiterjedt, így akire ránézett, rögvest elfeledte alacsonyabb termetét. Láttam magam előtt, hogyan rezzennek

össze az urak a tőzsdén vagy a parlament padsoraiban, amikor a lord szólásra emelkedik.

Lord Rankin alacsony termetéhez nem társult sovány alkat. Olyan ember benyomását keltette, aki ügyel rá, hogy ne eresszen pocakot, ugyanakkor nem veti meg a jó ételeket. Koromfekete, dús haja volt és barna szeme. Éles tekintetével láthatóan azon nyomban felmért és befogadott mindet, ami elé került.

E mindent látó szempár most engem figyelt, míg becsuktam az ajtót, és visszatértem a kávésasztalhoz. Nem szívesen maradtam összezárva ezzel az emberrel, de annak sem örültem volna, ha a folyosóra kiszűrődő hangom megijeszti az úrnőmet vagy Lady Cynthiát, illetve a személyzet föloson a lépcsőn hallgatózni.

– Maga ki az ördög? Én Ellenért küldettem – kezdte Lord Rankin az ismerkedésünket.

– Ellen nagyon elfoglalt, Uram – feleltem. – A konyhalányoknak rengeteg a dolguk, így nehezen nélkülöztem volna. Mrs. Holloway vagyok, az Ön új szakácsnője. Mivel én voltam az egyetlen, aki már végzett a teendőivel, magamra vállaltam a kávé felszolgálását.

Lord Rankin fürkésző tekintete szinte keresztüldöfött, s magára erőltetett nyugalma egy háborgó vizű tavon feszülő vékony jégréteg képét idézte föl bennem. Tetőtől talpig végigmért. Láthatta kissé rakoncátlan fürtjeimet és a ruhám főzéstől pecsétes felhajtott mandzsettáját. A kötényem lecserélésén kívül másra nem volt időm, így hiába igyekeztem erkölcsi fensőbbséget sugallni.

– Mrs. Holloway – szólalt meg Lord Rankin hűvösen –, vegyen elő még egy csészét a háta mögött levő szekrényből.

Nem pont ezeket a szavakat vártam tőle. Látványosan összerezzentem, mire az úr ábrázata barátságtalanná vált.

– Most azonnal, ha lenne szíves! – csattant föl.

Atyavilág! Csak nem arra gondol, hogy én igyak vele kávét? Csakhogy mielőtt tiltakozhattam volna, hogy mint a személyzet egyik tagja, nem vetemednék arra, hogy a ház urával kávézzak, Lord Rankin megragadta a könyökömet, és a vitrin felé fordított.

E mozdulat közben pillantottam meg azt a másik férfit a szobában. Úri öltözékben állt az ablak előtt, és a kinti sötétségbe bámult, háttal nekem.

Csupán egy másodpercig láttam, mielőtt Lord Rankin a derekamnál fogva enyhén a szekrény felé taszított. Elharaptam a nyelvemre tolult szitokszót, dühösen felnyitottam az aranyozott és üvegezett szekrényke ajtaját, majd az ottani csészekészletből kivettem egy kávésszettet.

Visszafogtam magam, hogy ne csapjam be a szekrény ajtaját – a munkaadóm durvaságáról nem az üvegajtó tehet. Miközben behajtottam, az üveg tükrében megláttam, hogy gazdám vendége elfordult az ablaktól, s majd' szétfeszíti a düh.

Kezemből kis híján kiesett a porcelánnemű. Az ablaknál álló férfi Daniel McAdam volt!

Egyáltalán nem hasonlított az egyszerű öltözetű férfira, akit ma az utcán láttam. Fekete gyapjúkabátja olyan elegánsan simult a vállára, hogy lerítt, igen drága szövetből készült. Acélszürke gyapjúmellénye remekül illett a kabáthoz, a pici mellényzsebből elegáns óralánc fityegett. Mr. McAdam nem viselt semmi cifra vagy feltűnő holmit. Homlokából hátrafésült, sötét haját lesimította és pomádéval rögzítette, talán ezért is nem ismertem föl elsőre. Danielt általában szélfútta vagy munkától zilált hajjal láttam korábban. Most azonban nagyon előkelő üzletember benyomását keltette, még a tartása is olyan dölyfös volt, mint azoké, akik naphosszat mások pénzét kamatoztatják, miközben maguknak is szép profitot termelnek.

Noha ott ügyetlenkedtem a csészével, és az arcom feltehetően paprikavörös lett, Danielnek arcizma sem rándult, egyetlen gesztussal sem árulta el, hogy felismert. Rendíthetetlen nyugalommal állt, és nézte, ahogy Lord Rankin egyik alkalmazottja a posztjának fölébe helyezi magát.

Ugyanakkor Danielnek nem kellett volna megfordulnia. Tovább rejtőzködhetett volna, s akkor nem is sejteném, hogy ő az. Sötét tekintetében azonban harag villogott – nem rám volt dühös, hanem Lord Rankinra. Daniel azért fordult hátra, mert Lord Rankin odébb taszított engem.

Annyira szerettem volna egy biccentéssel jelezni Danielnek, hogy minden rendben – az ilyen Lord Rankin-félék nem ijesztenek meg –, de nem mertem. Daniel biztosan nem lenne nekem hálás, ha

beleütném az orrom a játszmájába, akármilyen szerepet is vett magára.

Végül sikerült a csészét és a csészealjat sértetlenül az asztalra tennem, pukedliztem, és vártam, hogy az úr elbocsásson.

– Menjen – mondta Lord Rankin egy kézmozdulattal intve. – Ma éjjel már senki ne zavarjon. Mondja meg ezt Davisnek is.

– Igenis, Uram! – közöltem újabb pukedli kíséretében, mint a földkerekség legalázatosabb alkalmazottja.

Ellenálltam a kísértésnek, hogy még egy pillantást vessek Danielre, miközben sarkon fordultam, és az ajtó felé iparkodtam. A folyosóra érve megkapaszkodtam a lépcső korlátjában, és levegő után kapkodtam.

Megpróbáltatásaim azonban nem értek véget. Lord Rankin utánam jött, és megragadta a könyökömet. Elharaptam meglepett sikolyomat, nehogy Lady Rankin vagy Lady Cynthia meghallja. és odasietve meglássák, ahogy Lord Rankin félig-meddig átkarolt.

– Egy szót se szóljon a vendégemről – hadarta Lord Rankin a fülembe. – Egy szót se a személyzetnek vagy a feleségemnek, vagy bárkinek a házban! *Megértette?*

A kérdésnek nyomatékot adva megrázta a karomat. Mivel Lord Rankin, mint mondtam, alig volt magasabb nálam, egyenesen a szemébe nézhettem. Közel voltunk egymáshoz. Tekintete – a tomboló harag szikrái mellett – iszonyatos félelmet sugárzott. Ez utóbbi meglepett. Vajon mi aggaszthatja ennyire?

Aznap nem tudhattam meg többet. Lord Rankin a legfelső lépcsőfok felé lökött, majd olyan hirtelen engedett el, hogy majdnem lebucskáztam az emeletről. A korlátpillérben megkapaszkodva egy lépcsőfokot leléptem, majd hátrafordultam.

– Soha nem szoktam elárulni bizalmas dolgokat – közöltem. – Jó éjszakát, Uram!

Megfordultam, és a lehető legnagyobb méltósággal megindultam lefelé. Éreztem, hogy a lord figyeli távozásomat, de mire a fordulóba értem, és visszapillantottam, már nem volt sehol.

* * *

Természetesen a személyzet azonnal körém sereglett, amikor visszatértem a konyhába, és tudni akarták, mi történt.

– Az égvilágon semmi – mondtam, és igyekeztem, hogy hangomon ne érződjék az idegesség. Levettem a tiszta köténymet, s fölakasztottam egy szögre, jó lesz holnap reggelre. – Letettem az uraság kávéját, azután elbocsátott.

A szobalányok, a lakájok és Mr. Davis is csalódottan hagytak magamra. Mrs. Bowen is kiment, bár ő úgy tett, mint akit az egész nem érdekel. Lakatot tettem a számra, és igyekeztem befejezni az aznapi teendőimet, mielőtt visszavonultam a szobámba.

A rutinszerű cselekvés nem nyugtatott meg annyira, amennyire szerettem volna. Meglehetős sokk ért, amikor megláttam Danielt Lord Rankin dolgozószobájában, s a tudat, hogy most is csak pár lépcsőforduló választ el tőle, pattanásig feszültté tett, s felébresztette ádáz kíváncsiságomat.

Nem először láttam Danielt úriembernek öltözve. Korábban csak a vidám kifutóembert ismertem, aki lót-fut Londonban, s mindenki számára van egy mosolya. Egyik este azonban, múlt ősszel, kémkedtem utána az Oxford Streeten, amiről mit sem sejtett. Daniel akkor is a maihoz hasonló, elegáns ruhában volt, és egy szintén elegáns öltözetű hölgyet segített be egy hintóba. Amikor vallatóra fogtam, kitérő magyarázatot adott a megtévesztésre. Azt mondta, megfigyelt pár személyt, akiket szemmel kell tartani.

Fogalmam sincs, vajon a rendőrség embere-e, talán álruhás nyomozó, bár ezt kétlem, mivel sosem árulkodott körülötte semmi, hogy feljebbvalóinak jelentenie kellene a dolgairól. No, nem mintha efféle információkat meg akart volna osztani velem. Úgy tűnt, kénye-kedve szerint cseréli a személyazonosságát, mindenféle rendszer nélkül, és mindig váratlanul tűnik fel vagy tűnik el.

Tisztában voltam azzal, hogy egy Danielhez hasonló embert oktalanság volna beengedni az életembe – mármint annál is jobban, amennyire már benne van. Még mindig haragudtam rá, amiért megtévesztett, bár rosszallásom nem lohasztotta le sem a lelkesedését, sem a mosolyát. Épp a mosolya tette igazán veszélyessé.

Eszembe jutott a Lord Rankin szemében látott félelem, s azon töprengtem, mi szél hozta Danielt az úrhoz. Vajon Lord Rankint is meg kellett figyelnie? Vagy a lord félt valamitől, és segítséget kért Danieltől? Fogalmam sem volt, s ez csalódottá tett.

Fürge kézzel és komor ábrázattal szorgoskodtam, ami legalább elriasztotta a kérdezősködni vágyókat. Ugyanazokat a mozdulatokat végeztem minden konyhában, s ettől az állandóságtól úgy éreztem, ura vagyok a kis világomnak. Kevés élesztőt és cukrot tettem az egyik keverőtálba, ráloccsintottam némi tejet, és hagytam felfutni, majd jegyzetet készítettem a mai vacsoráról kis noteszembe, hátha ugyanezeket vagy hasonló fogásokat később is el szeretném készíteni. A kezem a szükségesnél is jobban remegett, a ceruzás betűk kuszán sorjáztak a lapon. Amikor befejeztem az írást, az élesztőhöz hozzáadtam a lisztet, bedagasztottam, és a hűvös kamrába tettem kelni, hogy holnap reggel friss kenyeret süssek belőle.

Mindeközben senki nem zavart. A többi szolgáló sietve elhaladt a konyha előtt, ha épp arra volt dolga, de békén hagyott, csak a mosogatólány énekelt magáról megfeledkezve, a szomszéd helyiségben az asztali edények mosogatása közben.

Egyedül Mr. Davisnek volt annyi bátorsága, hogy egy alkalommal bekukkantson.

– Lehet, hogy maga miatt mind utcára kerülünk – jegyezte meg csillogó szemmel –, de igaza volt, Mrs. H. Ráfért az úrra egy kis fejmosás.

Mielőtt válaszolhattam volna, a komornyik el is tűnt, de elismerése némi vigaszt jelentett számomra. Legalább egyvalaki hitt benne, hogy helyesen cselekedtem.

Amikor a konyhai lámpást leoltottam, gyertyát gyújtottam a sétáló-gyertyatartóban, s azzal a kezemben elindultam a hátsó lépcsőház felé. A mosogatólány kivételével a többiek már mind fölmentek a szobájukba, a folyosó így csöndes és sötét volt. A kövezeten kopogó lépteimet visszhangzó előtéren áthaladva megkönnyebbülten sóhajtottam egyet.

– Mrs. Holloway!

Elfojtott sikollyal az ajkamon megpördültem, és megpillantottam Sineadet, aki a vasalószobából lépett ki. Kissé levertnek tűnt, de nem szabadkozott, amiért a szívbajt hozta rám.

– Te jó ég! Mi az ördögöt csinálsz még idelenn, te lány? – kérdeztem.

– Mrs. Bowen rám osztotta a vászonneműk hajtogatását – felelte, azután kissé elpirulva lesütötte a szemét. – Köszönöm, Asszonyom, amit ma értem tett. Nagyon bátor dolog volt.

Nagyot nyeltem, miközben igyekeztem lecsillapítani ideges légzésemet.

– Nincs mit – feleltem. Mai lépésem őrültség és önhittség volt a részemről, de nem bánom, még ha nem is úgy sült el a lorddal való találkozás, ahogy elképzeltem. Megköszörültem a torkom, és rendíthetetlenséget sugárzó hangon szólaltam meg. – Emiatt nem kell többet aggódnod, amíg én itt vagyok, leányom. – Sinead arcán mégis aggodalom tükröződött, így kedvesebb hangon folytattam. – Magamat látom konyhalány koromban, ha rád nézek. – Kezemet megnyugtatóan a karjára tettem. – Ne félj! Vigyázok rád, amíg meg nem tanulsz tőlem mindent. Aztán ha befejeztem a kiképzésedet, meglásd, akármilyen jó házhoz jelentkezhetsz majd.

Sinead arcán mosoly terült el. Sötétbarna hajával és kék szemével igencsak csinos lány volt. Egy másik ifjú hölgyre emlékeztetett, aki nagyon közel áll a szívemhez.

– Rettentően szépen hangzik – közölte sugárzó mosollyal, miközben pukedlizett. – Jó éjt, Asszonyom! Nagyon fogok iparkodni.

Továbbindultam a lépcső felé, de Sinead nem mozdult, mint aki jönne utánam.

– Te nem jössz még föl? – kérdeztem.

A lány a háta mögötti helyiség felé intett.

– Még nem végeztem idelenn, és Mrs. Bowen nagyon tud ám zsémbelni!

– Nos, hát ne húzd el sokáig – intettem Sineadet. – Holnap is rengeteg dolgunk lesz.

– Ne aggódjon, Mrs. Holloway! – felelte. – Egy szempillantás múlva megyek én is. Jó éjt!

– Jó éjszakát! – mondtam kissé megnyugodva, és otthagytam. Talán felajánlhattam volna, hogy segítek neki, de hullafáradt voltam, ráadásul még mindig nyugtalanított a találkozás Daniellel Lord Rankin dolgozójában.

Sinead egy újabb vidám „jó éjt” kíséretében visszasietett a vasalószobába. Én megindultam a hátsó lépcsőn fölfelé, föl, föl, föl, egészen a cselédszállásig a csöndes manzárdban.

Mire a hálószobámig értem, hevesen dörömbölt a szívem. S nem csupán az alagsorból a tetőtérig vezető fárasztó lépcsőzés miatt. Most, hogy nem foglaltak le rutinszerű teendőim, aggasztó gondolatok rohantak meg. Daniel mai viselkedése és öltözete annyira más volt, mint amilyennek megszoktam, hogy az utcán akár el is mentem volna mellette.

Ez nem igaz! Danielt bárhol, bármilyen körülmények között fölismerném. Lord Rankin nyilván titkokban akart találkozni vele, valószínűleg ezért lett dühös, hogy Sinead helyett én vittem be a kávét.

Talán azért küldetett épp Sineadért, mert a lány – nagy megkönnyebbülésében, hogy az úr nem akar mást – észre sem vette volna a szobában tartózkodó másik urat. Daniel sem fordult volna el az ablaktól, így Sinead nem is mondhatott volna senkinek többet annál, hogy Lord Rankinnak vendége volt. Lord Rankin addig nem is aggódott, hogy tudok a másik személy jelenlétéről, amíg Daniel meg nem fordult, így láthattam az arcát.

Vagy esetleg Daniel *miattam* jött volna? Amikor Richmondba kerültem szakácsnőnek, Daniel szemmel tartotta a házat, hogy minden rendben van-e velem – legalábbis ezt mondta. Talán most is azért kereste föl e helyet, hogy megnézze, ezúttal milyen munkaadót találtam?

Nos, annyira nem vagyok hiú, hogy azt higgyem, Daniel minden cselekedetében valahogy szerepet játszom. Többször is meglátogatott Richmondban, amíg ott dolgoztam, de tiszteletben tartotta, hogy dühös vagyok rá, így nem erőszakolta rám a jelenlétét. Továbbra is Londonban lakott, és tudomásom szerint nem érdeklődött a richmondi ház urai iránt.

Letettem az ágyam mellé a sétáló-gyertyatartót, s pislákoló fényénél remegő kézzel gombolkozni kezdtem. Levettem a ruhámat, és kitisztítottam a kézelőjét, majd az alsószoknyámmal együtt egy akasztóra helyeztem. A fűzőt és az ingmellet magamon hagyva megmosakodtam. A tükörből egy tanácstalan kék szempár és sötét hullámos hajjal keretezett, kipirult arc nézett vissza rám.

Még mindig remegtem kicsit, amikor maradék ruhámat levetve hálóingbe bújtam, és bemásztam az ágyamba. Két ujjal oltottam el a gyertyát, ami kissé megégette a bőrömet. Azon járt az eszem, vajon Daniel még mindig a házban van-e, vagy már távozott, és most az utcán lézengve tekintget a magasba, vajon melyik lehet az én ablakom...?

Ez megint sületlenség! Daniel sosem volt ilyen romantikus lélek, ráadásul az utcáról nem is látni a manzárdszobák ablakait.

Nagyot fújva bevackoltam magam az ágyneműbe, és tudatosan száműztem a nyugtalanító gondolatokat. Ha Daniel továbbra is a legváratlanabb pillanatokban fog feltűnni különféle álruhákban, még a végén agyvérzést kapok. Emiatt jól le fogom hordani, amikor legközelebb találkozunk.

* * *

A szakácsnők napja korán indult, így másnap már jóval napkelte előtt fölkeltem, és lent voltam a konyhában. Tiszta ruhát vettem, arcomat és kezemet megsikáltam, fehér fityulámat kontyba csavart hajfonatomra tűztem.

Sietős léptekkel érkeztem a konyhába, ahol a fiú már izzította a tüzet a tűzhelyemben. A ház olajozottan működött Mrs. Bowen kemény irányítása alatt, vagyis a kis legény már vasporral átdörzsölte a főzőfelületet, és ki is hamuzott. Nekem már csak annyi dolgom maradt, hogy a vízforraló kannát megtöltsem, és a forró tűzhely karikájára tegyem, amint a fiú felszította alatta a lángot.

Mentem a kamrába az előző este bedagasztott kenyértésztáért, amit a meleg konyha asztalára akartam tenni, hogy egy kicsit még keljen.

Lehet, hogy Mrs. Beeton[4] szerint – magunkat kímélendő – érdemes pékségből vagy kenyérgyárból beszerezni a kenyeret, de én úgy hiszem, semmi nem lehet jobb a házi kenyérnél. Amikor a tésztát hatalmas üstben készítik el, azután kisebb adagokra osztva városszerte árusítják, az ember sosem tudhatja, miféle vegyszerekkel érintkezett a massza, vagy milyen paraziták kerülnek a kenyérrel a házba. Én azt vallom, amit betanító szakácsnőmtől tanultam, hogy a naponta frissen sült házi pékáru az egészséges és boldog élet kulcsa. A saját kezemmel dagasztott kenyérfélébe sosem féltem beleharapni.

Beléptem a kamrába, ahol hideg és sötét volt, hogy az ételek ne romoljanak meg. Fogtam a tálat, amelyet előző este egy kerámiatányérral fedtem le – jobb, mint a vászonkendő, mert ha elmozdult vagy eltörött a tányér, abból tudom, hogy egér járt a kamrában, és belekóstolt a tésztába.

A tállal a kezemben megfordultam, és az ajtó felé indultam. Alig tettem meg két lépést a félhomályban, amikor valamiben megbotlottam.

Lenéztem, és megláttam egy fekete gyapjúharisnyába bújtatott láb végén a szorosra fűzött, magas szárú cipőt, amely a szekrény mellől kandikált ki, ahonnan az imént a dagasztótálat elvettem. Bár alig volt fény, tekintetemmel végigkövettem azt a lábat az alsószoknyáig, amelyet szürke puplinszoknya fedett. A ruha viselőjének arcát nem láttam, mert a sötét sarokban volt, de azt észleltem, hogy az illető nem mozog. Közelebb léptem, és lehajoltam, hogy jobban megnézzem.

A látványtól hátrahőköltem, lélegzetem elakadt. Letaglózva álltam, furcsa érzések öntöttek el. Szorítottam a tálat, és próbáltam visszanyerni légzésemet.

Olvastam én az olcsó magazinokban mindenféle hihetetlen történetet szolgálólányokról, akik egész tálcányi drága porcelánt ejtettek el ijedtükben, amikor élettelen emberbe botlottak. Mindig bolondnak gondoltam ezeket a lányokat – egy hulla nem lehet ok ilyen értékes holmi tönkretételére.

Most azonban, ahogy ennek a fiatal lánynak a péppé zúzott arcát néztem, bizony az én ujjaim is érzéketlenné váltak, s éreztem, hogy

a dagasztótál csúszik ki a kezemből. Gyorsan letettem hát egy asztalra, és visszasiettem a lányhoz. Letérdeltem Sinead mellé – merthogy ő volt az, a szerencsétlen segédem, aki csupán néhány órával ezelőtt kívánt nekem mosolyogva jó éjszakát. Bár az arcából nem sokat láthattam, felismertem munkaruháját, vasalt kötényét, erős és munkaviselt kezét. Fityulája a földön hevert mellette. A fehér anyag vérben úszott, akárcsak Sinead fehér gallérja, a haja és ami csak az arcából megmaradt.

Rémülettől összeszorult torokkal megfogtam a lány kezét.

– Jaj, szegény Sinead, kedves lányom – suttogtam, hiszen úgy éreztem, holtában megérdemli, hogy azon a néven szólítsam, amelyet annyira szeretett. – Kedveském! Vigyáznom kellett volna rád! Bocsáss meg nekem! – Ekkor már patakokban folyt a könnyem.

4

Nem emlékszem, mennyi ideig térdeltem a sötét kamrában annak a szegény lánynak a kezét szorongatva, akinek egyetlen bűne az volt, hogy szerette volna, ha a szívének oly kedves néven szólítják. A lelkemet szánalom mardosta és harag. Dühös voltam arra, aki képes volt bántani ezt az ártatlan teremtést, ugyanakkor magamat is sajnáltam és ostoroztam egyszerre. Épp tegnap este ígértem Sineadnek, hogy oltalmamba veszem. Aztán fölmentem a szobámba, túl fáradtan ahhoz, hogy fogadalmamat beváltsam. Egy lépést sem tettem érte, s lám, már nem is tehetek.

Nem számított az idő, csak simogattam a lány kezét, a dühtől és a veszteség fájdalmától összeszorult a mellkasom, szinte levegőt is alig kaptam. Az ujjaim zsibbadtak már, mégsem akartam elengedni Sinead kezét. Kötelességemnek éreztem, hogy vigasztaljam, halálában gondoskodjam róla, pedig alig ismertem, hisz időm sem volt megismerni.

Végül lassan mégis föleszméltem, hogy bizonyos dolgokat szükséges megtennem. Mr. Davis és Mrs. Bowen hamarosan keresni fognak a konyhában, és ha nem találnak, bejöhetnek ide. Vagy a lakájok és szobalányok közül valamelyik talál betévedni a kamrába, mire nagy riadalom és káosz törhet ki.

A rendőrséget is ki kell hívni. Nyilvánvaló, hogy Sinead támadás áldozata lett. A lány a hátán feküdt, két karja a teste mellett hevert, látszott tehát, hogy nem elesett és beverte a fejét. Sem az asztalok szélén, sem a közeli kamraszekrényen nem látszott vérnyom, ami igazolhatta volna a balesetet, sőt a konyhapadló kövezetén sem láttam vért, bár a homályos helyiségben nehéz volt bármit kivennem. Valószínűbb, hogy valaki leütötte, és a sarokba vonszolta, próbálva elrejteni vétkes tettét. Lényegtelen, hogy a gyilkosa szándékosan ölte-e meg vagy sem.

Beleborzongtam a gondolatba, hogy egy közrendőr a húsos ujjaival tapogatja majd Sinead testét, vagy egy őrmester

közönyösen kijelenti, hogy a lány bizonyára összeveszett a fiújával, és ez lett a vége! De mit tehetnék? Sinead halálát ki kell vizsgálni.

Lehiggadva fölálltam, és átmentem a vasalószobába, ahonnan elhoztam egy asztalterítőt, s azzal tiszteletteljes módon letakartam Sinead holttestét.

Eszembe ötlött, hogy este azt mondta, még hajtogatnia kell Mrs. Bowen utasítására, mielőtt lefekhetne. A vasalószobában szép rend volt, tehát a lány elvégezhette a dolgát. Vagy netán csak kifogásként mondta, hogy lent maradhasson, és fogadhassa az udvarlóját, ahogy azt a rendőrség is feltételezné? S vajon találkoztak idelenn, a cselédfertályon, miközben a többiek odafenn mind aludtak?

A megdöbbenésem fokozatosan dühvé erősödött a férfi iránt, aki ezt tette Sineaddel. Merthogy férfinak kellett lennie, a lány összeroncsolódott arca után ítélve. Előfordul, hogy egy nő arcát megüti vagy megsebzi az a férfi, aki életére esküszik, hogy szereti őt – tudom, mert magam is átéltem ezt, mielőtt a férjemnek nevezett férfi eltűnt az életemből, majd a temetőbe jutott.

Volt azonban valaki, akinek szerettem volna megmutatni a tett színhelyét, ő mindenkinél jobban tudná, mi ilyenkor a teendő. Csakhogy azt az átkozott férfit fáradságos munka lesz előkerítnem. Mielőtt elhagytam volna a kamrát, még egyszer körülnéztem, nem hagyott-e a tettes valamilyen nyomot, ami a kilétére utalna, de nem találtam semmit. Sinead keze már teljesen kihűlt, amikor ráleltem. Ha ma reggel ölték volna meg, a teste még meleg lett volna. Épp elég elhunytat segítettem kiteríteni életemben – köztük saját anyámat is –, hogy tisztában legyek ezzel.

Arra a következtetésre jutottam, hogy a lány valamikor az éjszaka közepén halt meg, valószínűleg nem sokkal azután, hogy én magára hagytam, és elmentem lefeküdni. Ettől ismét elöntött a szomorúság. Életem hátralevő részében nyomasztani fog az önvád. *Bárcsak vele maradtam volna! Bárcsak ráparancsoltam volna, hogy jöjjön lefeküdni!* A gyilkosa valószínűleg mostanra London valamelyik távoli zugába menekült, vagy felugrott egy vonatra, és már a Kontinensen jár, elérhetetlen messzeségben.

Elegyengettem a Sinead testére borított asztalterítőt, magamhoz vettem a bedagasztott kenyértésztát, és kiléptem a kamrából. Kulcsra zártam az ajtót – Mrs. Bowen tegnap már átadta nekem azoknak a helyiségeknek a kulcsát, amelyeket leggyakrabban használni fogok. A kamrát és Sinead holttestét nem szabad senkinek látnia, amíg Daniel el nem jön megnézni.

A konyhában egy lélekkel sem találkoztam, ami elgondolkodtatott. Hol lehet a személyzet? Az úri házaknál már kora reggel sürgölődtek a szolgálók, azt pedig el sem tudtam képzelni, hogy Mrs. Bowen bármilyen okból elnézte volna, ha a szobalányok és a lakájok ellazsálják a munkát. Az igaz, hogy a fiúcska begyújtott a tűzhelybe, de azóta ő is eltűnt.

Sietősen végigmentem a folyosón, Mrs. Bowent keresve. Ő a teljes női személyzetért felelős, úgyhogy azonnal tudatnom kell vele Sinead halálát. Aztán meg fogom kérni, hogy küldessen Danielért, vagy legalább próbáljon üzenni neki.

Csakhogy Mrs. Bowent nem találtam a kis szalonjában, sem a személyzeti ebédlőben. Ekkor fölmentem a lépcsőn, és beléptem a cselédfertályt a ház többi részétől elválasztó, zöldposztó borítású ajtón. Talán Mrs. Bowen odafönt intézkedik valamit.

A földszinti folyosóra lépve azonnal megértettem, miért nem találkoztam senkivel odalent. Mrs. Bowen befogta őket, keményen dolgoztak az úri fertályon. Lakájok siettek a szenesvödrökkel, egy szobalány nagy gonddal takarította a folyosót, egy másik a lépcsőfokokat törölte át egy rongyokból kötött moppal. A bejárati előcsarnokban is serénykedett egy szobalány, megint másik az üres ebédlőben gyújtott éppen tüzet. Láthatóan senki nem érzékelte, hogy ez a reggel más, mint a többi, egyiküknek sem tűnt fel Sinead hiánya.

A lépcsőt portalanító szobalány rám meredt, amikor a közelébe értem. Nyilván meglepte, hogy elhagytam a felségterületemet.

– Hol találom Mrs. Bowent? – kérdeztem a lánytól.

A kerek arcú, fehér fityulát viselő lány tovább bámult, a száját is eltátotta.

– Nem tudom – felelte lihegve. – Bizony uccse.

– Pedig tudnod kellene – mordultam rá, de aztán megenyhültem. Váratlan felbukkanásom nyilván megijesztette, és nem tudta, hogy feleljen.

Szoknyámat fölkapva elsiettem mellette, föl az első szintre, majd a másodikra.

– Te ott – szóltam rá egy szobalányra, aki karján egy hálóköntössel vonult végig a második emeleti folyosón, egyenes derékkal, felszegett fejjel. – Mary! – mondtam találomra egy nevet.

A szobalány megfordult, és ugyanúgy bámult rám, mint az a másik a lépcsőn, csak a száját tartotta szorosan zárva.

– Sara – közölte kimérten. – Belső komorna vagyok, Lady Rankin és Lady Cynthia szobalánya. Netán valami probléma van, Mrs. Holloway?

– Meg tudja mondani, hol van Mrs. Bowen? – kérdeztem.

Sara még mindig fennhéjázó arckifejezéssel felvonta a szemöldökét.

– Itt az emeleten nincs, Asszonyom!

Mivel továbbra is szúrós szemmel néztem rá, hiszen egyre nőtt bennem a türelmetlenség és az idegesség, a lány egy lépéssel közelebb lépett.

– Lehet, hogy Mrs. Bowen kis időre elhagyta a házat – suttogta. – Van neki egy udvarlója, és olykor éjjel meglátogatja. Ezt a cselédszárnyban senki nem tudhatja, csupán Mr. Davis.

Mrs. Bowennek szeretője lenne? Érdekes! Máskor talán jobban izgatott volna a dolog, de most más miatt aggódtam.

– Nos, ha meglátja, azonnal küldje le hozzám!

– Igenis, Mrs. Holloway. – Sara hátrább lépett, nem bizalmaskodott tovább, és elsietett Lady Rankin szobája felé.

Egy ideig habozva álltam a lépcső tetején, a következő lépést fontolgatva. Ha Mrs. Bowent nem lelem, Mr. Davist kell megkeresnem. Előbb azonban utána kellett járnom valaminek. Az éjjel gyilkosság történt a házban, mi pedig tegnap egy idegent hoztunk ide.

A férfit, akit Lady Cynthia elgázolt, az egyik manzárdszobában helyeztük el, ami valójában inkább raktár volt. Úgy hallottam, itt volt egy ágy, amelyben a beteg szobalányok vagy lakájok aludtak,

hogy ne fertőzzék meg a társaikat, akikkel amúgy egy ágyon osztoztak. Megesett, hogy a nagyszámú személyzetet tartó házakban hárman vagy négyen is aludtak egy-egy ágyban. Igazán szerencsésnek tarthatom magam, hogy ebben a házban saját szobám és ágyam van.

A jelek szerint Mrs. Bowen nem ment el az udvarlójához, vagy ha igen, már vissza is tért – ugyanis belebotlottam, amint éppen abból a szobából lépett ki, ahova az idegent fektettük. Láttomra összerezzent, majdnem kiesett a kezéből a karikára fűzött kulcscsomója.

– Mrs. Holloway – szólított meg, amikor összeszedte magát, majd bezárta a szoba ajtaját. – Mi a csudát keres idefenn? – kérdezte rosszallóan.

Ezt a kérdést én akartam föltenni neki.

– A balesetes vendégünket kerestem volna. Jobban van már?

– Nem tudhatom. – Mrs. Bowen a folyosó közepén lecövekelve hűvös pillantással végigmért. Mielőtt bármit kérdezhettem volna, kifakadt.

– Elment!

– *Elment?* – Feldúltan átpréselődtem Mrs. Bowen mellett a folyosón, szinte félretoltam az utamból. – Hova ment?

Kinyitottam az ajtót, és bekukucskáltam az alkalmi hálószobába. Az ágytakaró fel volt hajtva, a lepedő meggyűrődött, de nyoma sem volt a vendégünknek – Mr. Timmonsnak, ha jól emlékszem.

– Talán jobban lett, és hazament – vetette fel Mrs. Bowen meglehetősen bizonytalanul.

– De hiszen eltört a karja – mutattam rá. – És nagy adag laudánumot kapott. Ilyen állapotban én biztos nem keltem volna fel, hogy hazasiessek.

És persze törött karral, fájdalomcsillapítótól bódultan egy férfi sem sújthatott halálra egy fiatal lányt.

Viszont mi oka volt Mrs. Bowennek, hogy benézzen a férfihoz? Együttérzés? Kíváncsiság? Vagy netán olyan sok feladattal bízta meg a személyzet többi tagját, hogy nem maradt senki, aki Mr. Timmons gondját viselje? Pedig nem ételt-italt hozott neki, hiszen

üres volt a keze, miután elengedte a kulcscsomóját, amely most egy láncon himbálózott a szoknyaderekára fűzve.

Látva az előttem álló Mrs. Bowen aggodalmas tekintetét, eldöntöttem, hogy mit teszek.

– Mrs. Bowen! – kezdtem. – Olyat kell mondanom, ami bizonyára felzaklatja Önt. De meg kell ígérnie, hogy egyelőre titokban tartja, amit hall.

* * *

Mrs. Bowent rosszul érintette a hír. A kulcsárnő rémülten hallgatta beszámolómat Sinead haláláról. Két kezét ijedten az állához kapta, ujjai fehéren világítottak szürkére vált orcája előtt. Amikor végre meg tudott szólalni, gondos angol kiejtésének nyoma sem volt, ehelyett mélyen zengő walesi hangok gurguláztak a szavaiban.

– Ó, drága istenem, ne! Szegény, anyátlan árva leány!

Eleven határozottsága elpárolgott, s tekintete szinte esdekelt, hogy mondjam azt, csak gonosz tréfát űztem vele. Kezemet megnyugtatásul a karjára tettem, mire ő erősen összerezzent, és nyugtalan tekintettel nézett rám. A lehető legsietősebben levezettem a lépcsőn. Hál' istennek útközben nem találkoztunk a személyzet egyetlen tagjával sem, akik továbbra is serényen takarították az urasági lakrészt.

Amikor beléptünk a konyhához és a személyzeti ebédlőhöz vezető folyosóra, a kamraajtó előtt megláttuk Mr. Davist, aki saját kulcsát épp a zárba helyezte.

Mrs. Bowen sikítva tépte ki magát a kezemből, és rémülten Mr. Davis felé rohant. Gyorsan odaszóltam a főkomornyiknak.

– Mr. Davis, ne! Nem szabad semmihez sem nyúlnunk!

Mr. Davis felénk fordult, jóképű arcán megütközés tükröződött. Megmosakodva és megborotválkozva állt ott, frissen pomádézott hajában új választékkal. Pislogva nézett rám, majd Mrs. Bowenre, aki az ajtó előtt egy lépéssel megtorpant, és két karját remegve maga köré fonta, nehogy véletlenül is a réz ajtógombhoz érjen.

– Engedjen be! – szólt oda nekem szinte suttogva, bár neki is volt kulcsa a helyiséghez. – Ki kell terítenünk. Meg kell adnunk neki,

ami ilyenkor jár.

– Még nem tehetjük – közöltem határozottan. Azt akartam, hogy Daniel még az előtt nézze meg Sineadet, a kamrát és szükség esetén a cselédfertály többi helyiségét, mielőtt behívjuk az őrmestert. Ha bemegyünk, és összevissza toporgunk, félő, hogy lényegi információkat semmisítünk meg.

Mrs. Bowen arca könnyben úszott, de a hangja már határozottabban csengett, és a walesi kiejtése is elhalványult.

– Pedig azon nyomban meg kell tennünk, ami a kötelességünk, Mrs. Holloway. Ellen... Sinead egy volt közülünk. Valahol ki kell terítenünk. Nem hagyhatjuk a kamrában! Az olyan méltatlan volna.

– Valaki megölte a lányt, Mrs. Bowen – szóltam rá élesen. – Muszáj várnunk, hogy kideríthessük, ki tette.

Mr. Davis szeme elkerekedett.

– Megölték? Mit fecseg itt össze? A mi Ellenünket megölte valaki? – Tekintete ide-oda járt Mrs. Bowen és köztem, aztán megértve izgatott és aggodalmas arckifejezésünket, leesett az álla. Most ő is képtelen volt kifinomult angolsággal megszólalni, beszédén világosan érződött, hogy a londoni pórnép között nevelkedett. – Mire akar kilyukadni, Mrs. H.? Ellent nem ölhették meg!

– Pedig így van. – Torkomba gombóc gyűlt, alig bírtam folytatni. – Valaki leütötte, és most halott.

– Be kell mennem hozzá. Muszáj... – Mrs. Bowen nem boldogult a kulcsaival, a keze rettentően remegett, ezért kérte az előbb, hogy én nyissam ki neki az ajtót. Úgy nézett ki, mint aki nem emlékszik, melyik kulcs való ebbe a zárba.

– Hagyja békén! – Kezemet a karjára téve igyekeztem lecsillapítani.

Mr. Davis rám szegezte nyugtalan tekintetét.

– Ha megölték, hát valami besurranó tolvaj lehetett az – mondta a kezét tördelve. – Így lehetett. Megpróbálta kirabolni a házat, de Ellen rajtakapta. Szegény teremtés! Nincs okunk ide zárva tartani.

– Maga szerint egy besurranó lejött volna a kamrába? – kérdeztem, széles mozdulattal a ház többi része felé intve. –

Odafent rengeteg értékes holmi van, ezüstnemű, szobrok, festmények. Minek piszmogna valaki a konyhával?

– A borospince... – jelentette ki Mr. Davis határozottan. – És az ezüst nagy részét is idelent tároljuk. Ellen meghallotta, és lejött megnézni, mire a férfi megölte, majd bevonszolta a kamrába, hogy elrejtse. Szerintem ennyi történt.

Mrs. Bowen szipogva dörzsölte a felkarját, mint aki nagyon fázik.

– Hiányzik valami az Ön szobájából? – kérdeztem Mr. Davist, igyekezvén a gyakorlati kérdéseknél maradni. – Vagy a borospincéből?

– Nem tűnt el semmi – rázta a fejét a főkomornyik. – Igaz, ma reggel nem vettem számba a készletet.

Talán igaza van Mr. Davisnek, és ez csak egy balul elsült rablási kísérlet volt. A betörő meggondolatlanul ütött, azután elmenekült, amikor látta, hogy Sinead meghalt. Ez a magyarázat egyszerű, és talán még helytálló is. Lehet, hogy csak én látok összeesküvést ott, ahol nincs is...?

Mr. Timmonsnak a manzárdszobából feltehetőleg semmi köze az egészhez, hacsak nem volt tettestárs, aki beengedte a betörőt a házba. Ugyanakkor túl nagy árnak tűnik a bejutás reményében elüttetnie magát és kartörést szenvedni. Nem tudtam elképzelni, hogy szándékosan tett volna ilyet. Nem, Mr. Timmons egyszerűen hazament az éjszaka közepén, miután a fájdalomcsillapító bódító hatása megszűnt. Otthon akart lenni, a felesége gondoskodására vágyott.

A betörő egyszerű megoldásnak tűnt, s úgy láttam, mind Mr. Davis, mind Mrs. Bowen készséggel elfogadná ezt. Viszont én a csontjaimban éreztem, hogy nem ez az igazság.

Végül beadtam a derekam, és kinyitottam az ajtót Mrs. Bowennek, de megkértem, hogy ne érjen semmihez. Kár volt aggódnom, mert amikor fölemeletem az abroszt, és Mrs. Bowen meglátta Sineadet, szegény asszony csak állt dermedten, összetett kézzel, és némán zokogott.

– Zárja be az ajtót! – utasított Mr. Davis kurtán, miután maga is vetett egy pillantást a holttestre. – Mrs. Bowen, Önre most ráfér egy csésze tea. Mrs. Holloway! – fordult hozzám. – A család hamarosan

reggelizni óhajt majd. Ez a maga feladata. Én közlöm a hírt az urasággal, és elküldetek az őrmesterért.

A bizalmas hírek nagy barátja, Mr. Davis végre hajlandó volt átvenni az irányítást, és úgy viselkedni, ahogyan a személyzet fejéhez illik. Nagyot sóhajtottam, és bólintottam. Nyilvánvaló, hogy tovább nem tarthatjuk titokban a halálesetet. Ennek ellenére magamban megfogadtam, hogy Danielt még az előtt idehozom, hogy a rendőrtisztek megvizsgálnák Sinead holttestét, és levonnák a következtetésüket.

Ismét betakartam a halott lányt, bezártam a kamraajtót, és visszamentem a konyhába. Mr. Davis bekísérte a kulcsárnőt a kis szalonjába, útközben vigasztalva Mrs. Bowent. Bizony, Lord Rankin és családja a megszokott időben követeli majd a reggelit – egy számukra senkinek számító konyhai kisegítő halála nem okozhatott fennakadást az úri lakrész napirendjében.

A korábban tűzre rakott kannában immár forrt a víz. Levettem, és ráöntöttem az automatikusan kimért tealevelekre: minden csészére egy teáskanálnyit számolva kanalaztam a kannába, és még egyet ráadásnak. Ezután stólát kerítettem magam köré, és a mosogatókonyhán át kiléptem az utcára. Kétségbeesetten keresni kezdtem Jamest, az egyetlen embert, aki elő tudta nekem keríteni Danielt.

Elsiettem a sarkig a Mount Streeten, befordultam a Park Streetre, onnan a Mount és az Upper Grosvenor Street között húzódó sikátorig futottam. Itt láttam legutóbb eltűnni Danielt, de most sem neki, sem Jamesnek nem akadtam nyomára. Továbbmentem a sikátoron, ahol a lovászok a lovakat csutakolva szúrós szemmel néztek, tanácstalanul, vajon miért szedi úgy a lábát egy szakácsnő az ő körletükben. Miután kijutottam a South Audley Street végére, azon körben visszasiettem a Mount Streetig. Kutatásom eredménytelennek tűnt.

Iparkodtam, hogy visszaérjek, mire a rendőrök felnyitják a kamrát. Ott akartam lenni, hogy azután mindent elmesélhessek Danielnek – persze ha egyáltalán találkozom az istenverte képével. Mindig neki tetsző időben toppant elém, hogy a szívbajt hozza rám, aztán akár hetekre eltűnt előlem.

Lord Rankin bizonyára elő tudná keríteni, hiszen a minap vendégül látta Danielt, de ő biztosan nem akarná, hogy felfedjem a gazdám előtt az ismeretségünket. Máskülönben tegnap este rám köszönt volna, vagy valahogy jelét adja, hogy ismerjük egymást. Nem kellett volna szégyenkeznie amiatt, hogy felismer egy másik úri házból érkezett szakácsnőt. De nem tette. Daniel valamiféle játszmában volt Lord Rankinnal, s nem köszönné meg, ha a ház urához futnék, azt követelve, hogy hívassa azon nyomban az előző esti vendégét.

Visszamentem hát a házba, és a konyhában nekikészültem, hogy a szekrényekben fellelhető alapanyagokból összeállítsak valami reggelit. Csakhogy egész testemben remegtem, így a konyhapultnak kellett támaszkodnom.

Sinead halott. Ez a vidám, csinos, fiatal teremtés, aki előtt még ott állt az egész élet, nincs többé, mert megölte valaki, akinek csöppet se számított. Képes volt bezúzni az arcát pusztán azért, mert az útjába került. Eszembe jutott, hogy azt mondtam Sineadnek, mennyire emlékeztet ifjúkori önmagamra. Elképzeltem, hogy az ő korában velem történik meg ez a szörnyűség, vagy azzal a még fiatalabb leányzóval, aki miatt egyáltalán elvállaltam ezt az állást...

Egy ideig égő szemmel és ziháló tüdővel támasztottam a konyhapultot. Dühített, hogy a házban minden megy tovább, mintha mi sem történt volna. És elvárják, hogy így legyen. A fentieknek Sinead egy senki volt, kevesebbet törődtek vele, mint a falburkolat szegélye mögött kaparászó egérrel. Közben Mrs. Bowen teljesen magába roskadt, Mr. Davis pedig kitartóan vigasztalta – még most is hallottam a hangját a folyosó végéből.

Amikor végre újra fel tudtam egyenesedni, leszűrtem a teát. Mr. Davis visszajött a konyhába, kezében a borospincéből származó üveggel, hogy az úr legjobb konyakjából egy-egy cseppet kiosszon mindhármunk csészéjébe. Azt mondta, Mrs. Bowen teáját átviszi neki a kis szalonjába, azután fölmegy tájékoztatni Lord Rankint. Figyeltem, hogyan ölti magára Mr. Davis a főkomornyikhoz illő tartást, mialatt végigment a személyzeti folyosón, s magam elé képzeltem, ahogy hűvös, bocsánatkérő hangon közli Sinead

halálának tényét, leplezve, mennyire mélyen érintette őt magát ez a dolog.

A konyakos tea annyira visszaadta az életerőmet, hogy össze tudtam állítani egy rögtönzött reggelit a gazdáimnak – a tegnapi kenyérből készített pirítós mellé kolbászt és tojást tettem, a szolgálóknak pedig egy kis krumplival összesütöttem a maradékot.

Épp betettem a tálcákat az ételszállítóba, hogy felcsörlőzhessék az ebédlőbe a reggelit, amikor ismét megkeresett a főkomornyik.

– A magasságos látni kívánja magát – szólalt meg Mr. Davis kissé idegesen. – Mármint Őlordsága.

– Engem hívat? – kérdeztem meglepetten. – Miért?

Davis levetkőzve főkomornyikos tartását, vállat vont.

– Mit tudom én. Nem repesett a boldogságtól, hogy a konyhalány meggyilkoltatta magát, de azt vártam, hogy jobban felizgatja a dolog. Talán magától akarja hallani, hogyan talált a lányra.

Nyilván Lord Rankin olyan uraság, aki mindenen rajta akarja tartani a kezét, ami a házában történik.

– És mi van a rendőrséggel? – kérdeztem. Azt terveztem, hogy tovább keresem Jamest vagy Danielt, de a gondolat, hogy még előtte Lord Rankinhoz kell mennem, nyugtalanná tett.

– Egy lakáj elment az őrmesterért. Szerintem hamarosan visszaérnek.

Akkor jobb lesz, ha sietek. Letettem a kötényemet, lesimítottam a hajam, és nehéz szívvel nekiindultam a lépcsőnek.

Az ebédlőbe érve azonban Lord Rankin egyáltalán nem mutatott érdeklődést a Sineadről elmondottak iránt, ehelyett el akart bocsátani.

5

Lord Rankin az asztalfőn ült. Az ebédlő magas falait fehér fapanelek fölött halványkék selyemkárpit borította. A csinos szobában még olyan – múlt századi – klasszikus elegancia uralkodott, amelyet a mostani hivalkodó stílus száműzött a legtöbb otthonból.

A reggeli, amit készítettem, a teával és kávéval egyetemben ott állt az asztalon. Lord Rankin könyöke mellett egy csésze ital gőzölgött, amúgy a *Times* kinyitott példánya szinte teljesen eltakarta a ház urát.

Lady Cynthia a sógorától jó távol, az asztal hosszabbik oldalán ült, s ismét férfiholmikat viselt: ma a császárkabát alatt szürke-fehér kockás mellény volt rajta, amelynek zsebéből arany óralánc csüngött. Jól állt rajta a ruha, s elgondolkoztam, vajon a termetére szabták-e, s ha igen, mit gondolhatott közben a szabó? Felteszem, ha jól megfizették, megtartotta magának a véleményét.

A hölgy is újságot tartott maga előtt, de az ő kezében a *Telegraph* volt. Amikor beléptem, Cynthia leeresztette a napilapot, majd gondosan összehajtotta, hogy figyelmét nekem szentelhesse.

Ezzel szemben Lord Rankin nem hagyta abba az olvasást, így kénytelen voltam az ajtó és az asztal között félúton megvárni, amíg kegyeskedett észrevenni. Ő volt itt a ház ura, s ezt minden gesztusával az értésemre is adta.

Végül Lord Rankin összecsukta a lapot, egyszer rácsapott, hogy kiegyenesítse, majd félbehajtva letette az asztalra. Egy lakáj nyilván majd elviszi az úr inasához, aki vasalóval kisimítja arra az esetre, ha Lord Rankin később ismét olvasni óhajtana.

– Mrs. Holloway – szögezte rám átható tekintetét Lord Rankin. – Nincs ínyemre, ha az otthonomban felfordulás támad. Ön tegnap tette be a lábát, és azóta már több ízben megzavarta a rendet. Először azzal, hogy felhozta a kávét, ami nem az Ön feladata, másodszor ma reggel, amikor végigszáguldott a házon, teljesen felbolydítva azt. A feleségemet felébresztette a beszélgetés, amely

Ön és az ő szobalánya között zajlott az ajtaja előtt, emiatt a szobalány kénytelen volt erősítőt adni neki. Azt hallom, hogy az is az Ön ötlete volt, hogy tegnap egy idegent behozzanak a házamba Lady Cynthia szerencsétlen balesetét követően, az illető pedig köddé vált, s ki tudja, mit vitt magával. Ezért Ön most visszamegy a közvetítőirodájához, és másutt keres állást.

Csak álltam ott, a megdöbbenéstől megmozdulni sem bírtam. Noha helytelenítem Lord Rankin viselkedését a női alkalmazottaival, és azt is tudom, hogy Daniel megjelenése az úr dolgozószobájában semmi jót nem jelenthet, mégsem akaródzott máris távoznom a házból. Nemcsak a kiváló elhelyezkedése miatt, hiszen innen könnyedén eljuthattam Londonnak egy bizonyos, számomra oly fontos részébe, hanem azért is, mert biztos akartam lenni benne, hogy Sinead megkapja a végtisztességet, és Mrs. Bowen is megnyugszik, illetve hogy elkapják a lány gyilkosát, bárki legyen is az. Túl sok minden történt itt ahhoz, hogy csak úgy kisétáljak.

Hozzáteszem, Lord Rankin nem is bocsáthatott el. A háztartás felügyelete a ház úrnőjének hatásköre, az ő távollétében pedig a házvezetőnő intézkedik. Feltételeztem, hogy Lady Rankin még ágyban tartózkodott, amennyiben „erősítő” szert – például laudánumot – kapott, bár egy finom hölgy amúgy sem kelne ki az ágyból semmilyen körülmények között ilyen korán. Egy átlagos napon valószínűleg akkor küldeném fel a szobalánnyal egy tálcán a reggelit, amikor az úrnő kéreti. Elgondolkoztam, vajon Lady Rankin egyáltalán tud-e róla, hogy a férje el akar bocsátani.

– Megígérem uraságodnak, hogy nem lesz több felfordulás – siettem a válasszal.

Lord Rankin jeges pillantással fordult felém.

– Nem, valóban nem lesz, mert Ön *nem lesz itt.* Amikor utasítást adok az alkalmazottaim közül valakinek, nem veszem jónéven, ha valaki felülbírálja azt, és azt sem fogadom el, hogy bármelyik alkalmazottam az én vagy a feleségem megkérdezése nélkül eldöntse, ki jöhet be a házamba. – Lady Cynthia ott volt velem, amikor azt javasoltam, hogy hozzuk a házba Mr. Timmonst, de ő láthatólag nem számított Lord Rankin szemében. – Kérem,

csomagolja össze a holmiját, és távozzon! Egynapi bérét természetesen megkapja.

Leforrázva álltam, mint akit odacövekeltek, s bár felháborított a bánásmód, tudtam, hogy nincs lehetőségem vitatkozni. Ez Lord Rankin háza, ráadásul a saját vagyona, és nem a címmel együtt járó hitbizomány, ahogy Mr. Davistől hallottam. Tökéletesen jogában állt eldönteni, hogy kik élhetnek és dolgozhatnak a házában. Hivatalosan én a Tottenham Court Roadon laktam, egy bútorozott szobát béreltem ott. Tehát itt nekem legfeljebb a lord és a lady emésztésére volt ráhatásom, egyéb dolgokra nem.

Ha Lord Rankin most elbocsát, előfordulhat, hogy az ügynökségen kihúznak a listájukról, hiszen az iroda hírneve is kockán forgott, valahányszor kiközvetítettek, és a munkaadóm elküldött.

Épp azon törtem a fejem, hogyan adjam az úr értésére, hogy inkább én mondanék fel – kisebb a kockázat, ha így távozom –, amikor Lady Cynthia megszólalt.

– Szerintem ez nagyon nem szép tőled, Rankin – kezdte vontatottan. – Átkozottul jó szakácsnő, és nem az ő hibája, ha valaki megpróbálta kirabolni a házat, és fejbe verte a szolgálót. Erről inkább te tehetsz meg a vacak ajtóid és ablakaid!

Lady Cynthia alig evett a főztömből tegnap, a mai reggeli pedig igencsak egyszerűre sikeredett, vagyis nemigen volt módja megtapasztalni, mire vagyok képes a konyhában, de eszembe se jutott vitatkozni vele. Csak álltam, és hallgattam illedelmesen.

Lord Rankin képe érdekes árnyalatú vörösre váltott. Azt hiszem, haragja annak szólt, hogy nem mondhatta meg Lady Cynthiának, azért nem bízhat bennem, mert tegnap este találkoztam a dolgozószobájában Daniellel. Fagyos tekintetét ezúttal sógornőjére szegezte.

– Nos, Cynthia, *te* ütötted el azt a férfit, így neked köszönhető, hogy a házamba került – közölte. – Ha halálra gázoltad volna, most már a Newgate-ben ülnél. Nézőpontom szerint *te* tehetsz a konyhalány haláláról.

Lady Cynthia azonban nem hunyászkodott meg.

– Szerinted *Timmons* ölte meg a lányt? – támadt haragosan Lord Rankinra. – Az az ember a légynek sem tudott volna ártani, úgy össze volt törve. Az pedig aligha az én hibám, hogy kilépett elém! A könyörületesség diktálta, hogy behozzuk a házba.

Láthatóan mostanra elmúlt Lady Cynthia lelkifurdalása a baleset miatt. Lord Rankin arca lilára színeződött, de a hangja higgadt maradt.

– Többet nem mehetsz a kocsi vagy a lovak közelébe – szűrte a foga között a szavakat.

– Jól van, majd megyek omnibusszal – felelte Cynthia, vidám pillantást vetve rám. – Amúgy pedig, nem bocsáthatod el Mrs. Hollowayt Em háta mögött. Emily kedveli, azt mondta nekem, hogy remek szakácsnő. Em évek óta nem evett olyan finomat, mint tegnap este. Én biztos nem fogom megmagyarázni a húgomnak, miért küldtél el egy tökéletesen alkalmas szakácsnőt, ő pedig kezdheti elölről a keresgélést.

Lord Rankin erre nem gondolt. Ábrázata alapján nem lehetett kellemes belegondolnia, hogy gyöngélkedő feleségének be kell számolnia az elbocsátásomról. E törékeny asszonynak talán nagyobb a hatalma, mint gondoltam...?

Lord Rankin mérgesen fölkapta az újságját az asztalról, s közben menthetetlenül össze is gyűrte.

– Menjen vissza a dolgára, Mrs. Holloway, és a történtekről ne essék több szó – közölte.

Megkönnyebbülés áradt szét bennem: nem kell az ügynökségen magyarázkodnom, és könyörögni nekik, hogy ne húzzanak ki a regiszterükből. Jó lenne elérnem, hogy Lord Rankin többé egyetlen szolgálólányt se kéressen a szobájába vacsora után, s már tudtam is, mit tehetek ennek érdekében.

A lehető legilledelmesebb pukedlimmel elköszöntem, miközben Lord Rankin pajzsként emelte az újságot maga és a külvilág közé. Cynthia rám kacsintott, én pedig igyekeztem semleges arckifejezéssel kihátrálni a szobából – továbbra is szakácsnő vagyok, és van állásom!

* * *

Mire sietős léptekkel visszajutottam a cselédfertályba, az őrmester is megérkezett, s vele egy civil ruhás rendőr, aki praktikus öltönyt viselt. Mr. Davis a személyzeti ebédlőben beszélgetett a két férfival. Egy finom úri ház főkomornyikjához illő kimértséggel kezelte őket, tekintete kissé fagyos volt, hiszen feltartották a munkájában. Lerítt róla, hogy a rendőröket szükséges rossznak tartja, és nehezen viseli jelenlétüket.

A konyhán át beláttam a mosogatóhelyiségbe, ahol egy harmadik férfi állt hosszú felöltőben.

– A halottkém – súgta oda nekem Mr. Davis, amikor elmentem mellette. Az erőszakos haláleset miatt a holttestet meg szokták vizsgálni, s Lord Rankin latba vetette befolyását, hogy ez nyomban meg is történjen.

– Mi volt a lány beosztása? – kérdezte Davistől a sovány őrmester, aki vékony szálú haját magas homlokából hátrafésülve viselte. Kezében jegyzetfüzetet tartott, s ceruzáját a papíron nyugtatva gyanakvó pillantással fürkészte Davist, majd rám nézett. – A maga keze alatt dolgozott, ugyebár? Mi dolga volt, ami miatt ilyen hamar felfedezte a holttestet?

Fejemet fölszegve néztem a szemébe, miközben igyekeztem visszanyerni szabályos légzésemet.

– Jöttem reggelit készíteni a családnak és a személyzetnek, ahogy minden hajnalban teszem – feleltem.

Az öltönyös rendőr világosbarna szemével idegesítően bámult rám, amíg az őrmester lejegyezte a válaszomat.

– Legközelebbi hozzátartozója? – kérdezte, amikor befejezte az írást.

Erről fogalmam sem volt. Mrs. Bowen azt mondta, hogy „anyátlan árva”, de mivel a kulcsárnő még mindig a kis szalonjában bezárkózva tartózkodott, nem kérdezhettem meg tőle. A választ Mr. Davis sem tudta.

– Ír lány volt – mondtam végül. – Tudom, ez nem sokat segít. Nyilván nem fésülhetik át az egész országot, hogy megtudják, kinek a nővérét vagy lányát hívták Sineadnek. Angliában is rengeteg ír szaladgál.

– Az ír rendőrségnél viszont tudakozódhatok – szólalt meg az öltönyös férfi, újabb éles pillantást vetve felém. – Maga nemrég óta szakácsnő itt, ugye?

– Egy teljes napja – feleltem határozottságot mutatva. – Ezt megelőzően Mr. Langford richmondi házában szolgáltam. Mrs. Langford kiváló ajánlólevéllel látott el, és a Stranden található, meglehetősen jó nevű Weller Ügynökségnél vagyok regisztrálva.

– Nincs kétségem, Mrs. Holloway, hogy ön a szakácsnők gyöngye – felelte szárazon az öltönyös. – A halottkém elszállítja a holttestet, de utána kiadja a családnak, amennyiben megtaláljuk őket. Ha nem... nos, akkor Lord Rankintól függ, mit tesz.

Azt értette ez alatt, hogy Lord Rankin kegyeskedhet tisztességes temetést fizetni Sineadnek, de akár át is adhatja az egyházközségnek, hogy a szegények temetőjében a vele egy időben elhunyt csavargókkal és más nyomorultakkal közös sírba helyezzék.

Nemigen róható fel Sineadnek, hogy valaki meggyilkolta – gondoltam méltatlankodva. Megérdemli a rendes temetést. Vagyis meg kell találnom a családját, vagy Lord Rankint kell meggyőznöm, hogy legyen könyörületes.

Az öltönyös rendőr ezután Mr. Timmonsról kérdezett, akit nyilván Mr. Davis említett neki. Elmeséltem, hogy a férfit a manzárdszobában fektettük le, és hogy reggelre hazament. Az őrmester följegyezte a címet, amit Mr. Timmons nekünk mondott. Látszott, hogy azonnal odasiet, és kikérdezi majd a férfit.

– Megnézhetem még Sineadet, mielőtt elviszik? – kérdeztem, amikor az öltönyös indulni készült, láthatóan befejezve a kihallgatásunkat.

A férfi végigmért, majd a mosogatóhelyiség felé bökött. Oda vitték Sinead testét a halottkém vizsgálatához.

A mozdulatot engedélynek vettem, és a személyzeti ebédlőből a konyhán át besiettem a mosogatókhoz.

A halottkém a kőpadlóra fektette le Sineadet, s a lány két kezét a mellkasára helyezte. Arcáról letörölték a vért, hogy a halottkém tanulmányozhassa a sérülését. A gyomrom összerándult a homlokától az arccsontjáig futó jókora vágás láttán. A kövérkés,

joviális kinézetű halottkém épp a kezét mosta a sarokban levő nagy mosogatónál.

– Szegény teremtés – mondta. – Igazán nem kellett volna a pasasnak ekkorát ütnie, igaz-e? Így elbánni egy ártatlan lyánykával, gyalázat! – Megtörölte a kezét egy vastag konyharuhában, amin véres csíkok maradtak.

Letérdeltem, hogy megsimogathassam Sinead arcát.

– Annyira sajnálom, kedvesem – suttogtam. Megint marcangolt az önvád, hogy nem voltam mellette. Túlságosan lefoglaltak saját gondjaim, így nem vettem észre, hogy bajban van.

Amíg én ott térdeltem, a halottkém bedobálta a táskájába a szerszámait. Igyekeztem nem odafigyelni a fémtárgyak csörömpölésére – nem akartam belegondolni, milyen eszközöket használt és mire.

Lehajtottam a fejem, s ekkor észrevettem egy sötét foltot Sinead nyakán, amit korábban eltakart a magas nyakú ruhája, de a halottkém vizsgálatához levetkőztették, így most láthatóvá vált.

– Ez mi itt? – kérdeztem, a foltra mutatva.

A halottkém odalépett, és a térdére támaszkodva közelebb hajolt.

– Ó, igen. Egy nyaklánc lehetett. Valaki letépte róla. De nincs köze a halálához. Ezzel ölték meg – mutatott egy súlyos márványedény felé, amely egy törülközőn várta, hogy a rendőrség bűnjelként elszállítsa. – Az egyik polc mélyén találtunk rá.

Egy kis, kerek és mély mozsár volt, amelyben a szakácsnő vagy a segítője egy mozsártörő segítségével magvakat vagy fűszereket zúzhat össze. Az edény peremén terjedelmes vérfolt látszott.

Ez a mozsár a mozsártörővel együtt a kamraasztalon szokott állni. Láttam is tegnap, amikor érkezésem után szemrevételeztem a birodalmamat. Nyilván Sinead támadója felkapta az első, keze ügyébe eső tárgyat, azzal leütötte, s mikor látta, hogy a lány halott, elrejtette. A testet pedig a sarokba húzta, bár tette így sem maradt sokáig rejtve.

A tettes valószínűleg sietett, ezért nem vitte magával sem a bűnjelet, sem a holttestet – hogy mondjuk, a folyóba dobja. Ebből úgy tűnik, nem előre megfontolt szándékkal gyilkolt. Úgy következtettem, hogy összeveszhettek, a férfi megütötte Sineadet,

aztán pánikba esett, amikor rájött, mit is tett. Sietve megpróbálta elrejteni a tettét, majd elmenekült.

Nehézkesen fölálltam.

– Most mi lesz a holttesttel? – kérdeztem könnyes szemmel. Csak halvány elképzelésem volt arról, mit csinálnak a gyilkosságok áldozataival.

– Magammal viszem a hullaházba. – A halottkém ismét megtörölte a kezét, és a rongyot a mosogató szélére dobta. A kabátjáért nyúlt, melyet az egyik kampóra akasztott, amin máskor a tiszta konyhai edények valamelyike lógott. – Ne aggódjon, gondom lesz rá. Bár a halottak, szegények, már úgysem árthatnak senkinek. A vizsgálatot a halottasházban fejezem be, noha a halál oka az ő esetében elég nyilvánvaló. Csomagolja össze a lány holmiját, és kerítsen egy szép ruhát, amiben kiteríthetjük. Most talán jobb lesz, ha kimegy, asszonyom, amíg a segédeim elviszik a testet.

Képtelen voltam elmozdulni Sinead mellől, nem akartam hátat fordítani neki. Így aztán megvártam, amíg két férfi behozta a hordágyat, rákötözték a lány testét, letakarták egy lepedővel, majd fölvitték a hátsó lépcsőn.

Kisebb tömeg nézte végig odakint, ahogy a halottkém és emberei betolják Sineadet a halottaskocsi nyitott hátsó ajtaján, mialatt a befogott lovak idegesen ficánkoltak. Végül becsapódott a két ajtó, a lovak elindultak, és a kocsi kerekei tompán zörögve gördültek egyre távolabb a makadámköves úton.

* * *

Mire visszamentem a házba, a mosogatólány már sírva sikálta és egyre sikálta a mosogatóhelyiség padlóját. Nyilván Mr. Davis utasította erre. Mrs. Bowennek még mindig színét sem láttam.

Fölkaptam a véres törlőkendőt, és a mosókonyhába vittem. Beledobtam a lavórba, amelyben a tegnapi konyharuhák áztak. Leöblítettem a kezemet, és még mindig lesújtva visszatértem a konyhába.

Muszáj végre nekikezdenem a főzésnek. Pontosan tudtam, hogy a felső osztálybeli háztartásokban minden olyan kimért rend

szerint zajlik, hogy semmi, még egy haláleset sem zökkentheti azt ki. A személyzetnek talán engedélyeznek majd pár óra kimenőt Sinead temetése idejére, de ennél többre nem számíthattunk.

Szükségem lesz új kisegítőre. Mrs. Bowen nyilván kerít majd nekem egyet, de mivel még nem került elő, lecsaptam az egyik alsóbb beosztású szobalányra, aki épp a reggelijét szaladt le elfogyasztani.

Ennek a lánynak tényleg Mary a neve, és örömmel cserélte el a takarítást borsópucolásra. Miután megreggelizett, megmosattam vele a kezét, és leültettem a borsóval teli tál mellé. Én pedig felöltöztem, és a hátsó lépcsőn fölszaladtam az utcára, hogy ismét James felkutatására induljak.

Az utcát már ellepték a fürge lovak vontatta kocsik. A korán kelők a Citybe tartottak, a klubjukba vagy az irodájukba, vagy ahová a Mount Street-i urak napközben járni szoktak. Jószágot terelő hajcsárok, talyigás fuvarosok, házalók és kifutófiúk szedték a lábukat mindenfelé.

Először nem láttam Jamest sehol, de aztán mind több olyan fiú tűnt fel körülöttem, mint ő, akik alkalmi munka után jártak. Látták, hogy előkelő házból léptem ki szakácsnőruhában, s tudták, hogy jogomban áll megbízást adni nekik ott helyben, és van munkaadóm is, akitől fizetség is várható. Kezdetben elhessegettem a legényeket, de aztán meggondoltam magam, és pár fillért szétosztottam köztük, kérdezgetve, hogy nem látták-e a fiút, akit keresek.

James már nem volt gyerek – legalább egy fejjel volt magasabb, mint amikor először találkoztam vele, és a hangja is elkezdett mélyülni. Aggódtam érte, mi lesz, ha felnő, hiszen egy kölyök még elvan annyival, amennyit épp szerezni tud, de egy férfiember állandó munka híján éhezik. Nem gondoltam, hogy apja hagyná lakás vagy ennivaló nélkül tengődni, de fogalmam sem volt róla, mik Daniel szándékai a fiával.

– Engem keres, Mrs. Holloway? – kurjantott oda James, és öles léptekkel közeledett. A kabátja ujja jó egy hüvelykujjnyival rövidebb volt a kelleténél.

Félrevontam a legényt, mert nem akartam, hogy az egész utca hallja, mi dolgom vele.

– Apáddal szeretnék beszélni – mondtam, kezébe nyomva maradék apróimat. – Már ha egyáltalán volna rám egy kis ideje.

– Szerintem lesz – vigyorgott rám James. Szalutált, majd elkapta a kezem, és visszaadta az aprókat, ujjaimat a pénz köré zárva. – Tartsa meg az érméit, Mrs. Holloway. Sietek vissza. – Egy újabb szalutálás és vigyor kíséretében eltűnt.

A mosolya, a mozdulata, a nagylelkűségem elutasítása mind az apjára emlékeztetett. Mindketten sármőrök voltak, az biztos, és ez a fajta sárm egy nálam óvatlanabb nőt könnyen bajba sodorhatott volna.

* * *

Alig ismertem Danielt, de egy dolgot már tudtam róla – akkor jött és ment, amikor kedve tartotta. Visszatértem hát a konyhába, hiszen főznöm kellett a gazdáimnak. A déli étkezés ma elmarad, mivel Lord Rankin elment a tőzsdére, mialatt James után jártam, Lady Rankin pedig még nem kelt föl. Így csak Lady Cynthia maradt volna, ám ő is távozott még dél előtt. A barátaihoz készült, tudtam meg Mr. Davistől, aki szerint más nadrágos hölgyekkel szivarozni gyűltek egybe. „Visszataszító” – fejezte be mondandóját a komornyik szemét forgatva, noha egyértelműen láttam rajta, hogy igen érdekesnek találja Lady Cynthiát.

A személyzet számára egyszerű ebédet készítettem: kotlettet krumplival és zöldségekkel. Közben a tegnapi tyúk húsos csontjából alaplét főztem. Amíg kis lángon elkészült a lé, nekiláttam a teához szánt süteményeknek, mivel Mr. Davis értésemre adta, hogy a ház hölgytagjai teázni biztosan fognak. Különleges fűszeres süteményt készítettem extra szerecsendióval és köménnyel, és megkértem Mr. Davist, hogy a tésztához engedélyezzen egy kis konyakot.

A fűszeres sütit Lady Cynthia kedvéért választottam, hálám jeléül, amiért kiállt értem Lord Rankinnal szemben. Vagyonom nem volt, hogy megköszönjem a jótéteményét, így azzal háláltam meg, amivel tudtam: a kezem közül kikerülő finomságokkal, vagyis a szakácstudományommal – ismertem, milyen alapanyagok illenek össze, mihez mit kell használnom.

Épp kivettem a sütőből a süteményt, s a mennyei illat betöltötte a konyhát, amikor hallom, hogy Mr. Davis sztentori hangon oktat valakit a folyosón.

– A szakácsnő is megbízhat időnként ezzel-azzal – mondta Mr. Davis –, de többnyire igyekezz nem lábatlankodni, különösen nem a konyhában. Megértetted? Mrs. Hollowaynek rengeteg a dolga, és eleddig remek munkát végzett, úgyhogy nem szeretnénk őt hátráltatni, ugyebár.

– Ne egye magát, főnök – hallottam a választ. – Észre se fogják venni, hogy itten vónék.

A szavak a londoni – ha jól ítélem meg, dél-londoni – utcanép stílusát idézték, de a hangot megismertem. Beszélhetett úgy, mint egy alacsony sorban született kézbesítő legény, de hangjának lágy lejtését bárhol felismerném, ez a hangszín sosem kerüli el a figyelmemet.

Daniel McAdam állt tiszteletteljesen a konyhaajtóban, szövetsapkáját gyűrögetve. Alázatosan tekintgetett körbe, mint aki tisztában van vele, milyen kitüntetés érte, hogy egy ilyen úri házba egyáltalán beléphetett.

Ahogy döbbenetemben megtorpantam, a konyharuha, amellyel a sütőformát markoltam, megcsúszott. A gyönyörű süteményem nekiindult a konyhapadló felé, ahol hamarosan cserép- és morzsahalomként végzi.

6

A zuhanó sütőforma a kőpadlótól fél méterre megállt, megfogta egy kifeszített konyharuha, amelynek két végét Daniel erős keze markolta. Daniel nagyon-nagyon óvatosan fölemelte, majd a konyhaasztalra tette az edényt s benne az épen maradt süteményt!

– Pfűűű – fújt nagyot Daniel, amikor elengedte a konyharuhát. Fölvette a padlóra ejtett sapkáját, és kézfejével letörölte az izzadságot a homlokáról. – Be jó az illata! Kár lett vóna összezúzni, én mondok. A maradékból jut egy szelet az öreg Dannynek? – Vidáman csillogó kék szeme fölött magasra vonta szemöldökét, de semmi nem árulta el, hogy ismerjük egymást.

– A sütemény az úrnők teájához készült – hűtötte le Mr. Davis. – Ám ha elnyerjük Mrs. Holloway jóindulatát, talán nekünk is süt egy majdnem ilyen remeket. – A komornyik bosszús pillantást küldött felém Daniel háta mögött.

– Jaj, bocsánat, asszonyság! – szólalt meg Daniel. – Nem akartam én rosszat. – Szája sarkában az olyan ember félszeg mosolya jelent meg, aki próba szerencse alapon jut hozzá ehhez-ahhoz.

Akartam erre mondani valamit, de nem jött ki hang a számon. Talán egy fejcsóválás kíséretében el kellett volna küldenem, vagy megnyugtatni, hogy nem tett rosszat, és megköszönni neki, hogy megmentette a süteményt, de a torkom összeszorult, és csak egy zihálásszerű sóhajt bírtam kipréselni magamból.

Daniel kezét a homlokához érintette, félig-meddig szalutálva felém, majd Mr. Davis nyomában elhagyta a konyhát.

Sokáig álltam tekintetemet az ajtóra szegezve, amelyen Daniel és Mr. Davis távozott, s csak akkor eszméltem fel újra, amikor Paul, a lakáj egy halom tiszta edénnyel becsörtetett a mosogatóhelyiségből, és megkérdezte, hogy mi a baj. Odamentem a konyhaasztalhoz, s még mindig kábán a süteményre meredtem, amit az imént mentett meg Daniel az enyészettől.

Eljött hát! James megtalálta, Daniel pedig ugrott a hívásomra. Csak azt nem értettem, miért döntött úgy, hogy egy otromba munkás bőrébe bújva betelepszik a házba, mikor egy nappal korábban látták itt az úr vendégeként. Csak azt éreztem, hogy bénultságom ködét hamarosan szertefoszlatja a düh, s akkor bizony fülön csípem majd Danielt, és kérdőre vonom, mi a fenét képzel magáról.

Miközben hallottam a komornyik és Daniel egyre távolodó hangját a hátsó lépcső felől, visszatérítettem magam a délutáni tea előkészítéséhez. Volt benne gyakorlatom, úgyhogy automatikusan járt a kezem. Megpirítottam pár szeletet a délelőtt megsütött kenyérből, aztán fölszeltem a köményes süteményt, két tányérra felkockázott gyümölcsöket rendeztem, s végül egy nagyobb tálkában tejszínt is tettem a tálcára.

Az egészet felküldtem az ételfelvonóval, majd nekiláttam számba venni a konyha és a kamra készleteit. Nem halogathattam a feladatot tovább, ha a következő étkezésekre is készíteni akarok valamit. Az agyam ködben úszott, alig jutott el a tudatomig, amiket láttam, csak a kezem és a lábam végezte a dolgát.

A kamrapolcokon és a fűszeresfiókokban volt minden, bár némi friss zöldre szükségem lesz, meg egy zsák lisztre, a hentestől húsra a holnapi ebédhez, és friss halra a mai vacsorához. A listát Mary kezébe nyomtam, és mondtam neki, hogy vegyen maga mellé egy lakájt, aki segít a piacról hazacipelni a nehezebb holmit. Ezután fogtam a házban fellelhető utolsó darab húst, egy szép adag bélszínt, és kevés hagymával meg a tyúkcsontból főzött alaplével odatettem párolni. Amikor ezt végre lassú tűzön magára hagyhattam, megtöröltem a kezem, és elmentem megkeresni Danielt.

Daniel helyett azonban Mrs. Bowenbe botlottam. Épp a személyzeti ebédlő előtt jártam, amikor kinyílt a kulcsárnő szobájának ajtaja, és Mrs. Bowen megállt a küszöbön. Nem beszéltem vele, amióta tudtára adtam Sinead halálhírét, ő pedig nem jött ki az étkezésekhez. A háztartás szerencsére olajozottan működött, a lakájok és a szobalányok nélküle is rendben elvégezték a dolgukat.

Mrs. Bowen szeme vöröslött a sírástól, ősz tincsek szabadultak el a főkötője alól, és sápadt arcába tapadtak. Gyöngéden megragadtam a könyökét, és határozottan visszatessékeltem a szalonjába, majd becsuktam mögöttünk az ajtót.

– Jöjjön, Mrs. Bowen! – mondtam, és odakísértem kedvenc rokokó karosszékéhez. A bársonyhuzatú, hajlított hátú ülőalkalmatosságot valószínűleg valamelyik emeleti szobából selejtezték ki. Gyöngéden lenyomtam a székbe. – Rémes, ami történt, de nem használ senkinek, ha összeomlik miatta.

Ezzel leginkább is magamat igyekeztem meggyőzni. Lassan kezdett múlni a bénultságom, és éreztem, hogy a düh fokozódik bennem.

Egy egyszerűbb, sötét diófa székre telepedtem, amelynek háttámláján kárpitosszegek rögzítették a huzatot.

– Múltkor úgy fogalmazott, hogy Sinead „anyátlan árva” volt – kezdtem. Mrs. Bowen mozdulatlanul ült, és maga elé meredt. – Mit értett ez alatt? Ismerte a lány családját?

– Nem Sinead volt a neve – szólalt meg Mrs. Bowen, továbbra is mereven bámulva a semmibe. – Még csak nem is Ellen. Katie-nek hívták. Katie Doyle-nak. Édesanyja a legjobb barátnőm volt.

Elkerekedett a szemem. Nem is sejtettem, hogy Mrs. Bowen ilyen közel állt Sineadhez!

– Mi történt az édesanyjával? – tudakoltam megengesztelődve.

– Meghalt. – Mrs. Bowen szemét a harag és fájdalom könnyei áztatták. – Lelőtték a nyílt utcán, lemészárolták, akár egy barmot!

Döbbenetem az előbbinél is nagyobb volt. Erre nem számítottam! Azt hittem, talán valami betegség vitte el egészen fiatalon, például tüdővész vagy más elterjedt kórság.

– Lelőtték? – ismételtem letaglózva.

– Feniánusok – sziszegte Mrs. Bowen. – Katie pici lány volt még. Az anyjával bennrekedtek a tömegben a Waterloo pályaudvar közelében, amikor a feniánusok bombát robbantottak. De az ír szabadságharcosoknak ez nem volt elég, nekiláttak lövöldözni is!

Az anyját eltalálták, de Katie-nek sikerült elszaladnia. Szegény csöppség! A nagynénje nevelte föl, én meg később segítettem neki elhelyezkedni annál a háznál, ahol dolgoztam. Ide is együtt jöttünk

át. És most Katie is erőszakos halállal halt meg. Vannak, akik azt mondják, kapjanak önrendelkezést az írek, de ezekben az emberekben sem lehet megbízni!

Sinead és az anyja is ír volt, ha jól vettem ki. De ezt most nem tettem szóvá. Amikor erőszakos emberek a tömegben lövöldözni kezdenek, nem kérdezik, ki kicsoda, egyszerűen legyilkolnak mindenkit. Félelmetes, hogy ilyesmi még napjainkban is megesik!

– Mrs. Bowen! Nem hiszem, hogy egy kósza feniánus surrant be tegnap a házba, és ölte meg Sineadet – mondtam felcsigázva. A lányt azon a néven neveztem, amit maga választott. – Valószínűleg megzavart egy tolvajt, ahogy Mr. Davis is feltételezte. – Tudom, hogy nem ez az igazság, de ezzel reméltem enyhíteni Mrs. Bowen kábító fájdalmán.

– Nem lehet bennük bízni! – A kulcsárnő szeme dühösen megvillant. – Minél hamarabb űzzük ki az összes írt Angliából, és zárjuk őket a saját szigetükre, annál jobb lesz minden angolnak. – Fölpattant a székből. – Köszönöm, Mrs. Holloway, hogy beszélgetett velem. Nagyon feldúlt az eset, mint képzelheti, de máris jobban vagyok, és visszatérek a feladataimhoz.

Immár visszanyerte a tökéletes házvezetőnőre jellemző fagyos modorát.

– Szerintem senki nem szólna érte, ha még egy kicsit pihenne. – Én is fölálltam, és hogy megnyugtassam, a vállára tettem a kezem. – Érthető lenne, hiszen közel állt Sineadhez és az édesanyjához.

Mrs. Bowen elhárította a kezemet, majd lesimította a szoknyáját, és egy tükör elé lépve megigazította a frizuráját.

– Szükségtelen, Mrs. Holloway – közölte. – Jól mondta az imént: nem használ senkinek, ha összeomlok. A rendőrség majd kideríti, ki követte el ezt a rémséget. Akkor elmegyek az illetőhöz, és megmondom neki, mi a véleményem róla.

– Megyek én is magával – mondtam. Összenéztünk, mint két asszony, akik tudják, korlátozott lehetőségeiket hogyan használhatják ki a legjobban. Mrs. Bowen röviden biccentett, s ezzel elváltunk.

* * *

Ezután Mr. Davisszel birkóztam egy sort, na persze csak képletesen. A komornyikot a szobájában találtam meg, ahol épp a vacsorához szánt borokat töltötte kancsókba – a marhához testes vörösbort, a puding mellé édes fehéret. A halhoz felszolgálandó fehérbor viszont a tálalásig a palackjában marad.

– Ki az a férfi, akit felfogadott? – kérdeztem megválogatva a szavaimat. – Mit tud róla?

Mr. Davis felpillantott, de nem hagyta abba a töltögetést. Felemelt könyökkel döntötte az üveget, vigyázva, hogy a vörösbor egyenletes sugárban érkezzen a kancsóba. Aztán ismét a műveletre összpontosított, mivel az üveg kezdett kiürülni.

– McAdamre gondol? – Mr. Davis a palack alján összegyűlt üledéket figyelte. Egy kicsit megemelte az üveg nyakát, hogy csak az utolsó tiszta cseppek kerülhessenek a kancsóba, majd mindkét edényt letette az asztalra. – Ártalmatlan fickó, ha mondom. Az utcabeli házakhoz szokott kiszállítani ezt-azt, de most meg van szorulva, ezért szívesen vállal alkalmi feladatokat. Nem lesz vele gondja, Mrs. H. – Mr. Davis ajka mosolyra húzódott. – Ahogy elnéztem, a hölgyek nemigen bánják a jelenlétét.

– Ó, valóban láttam a környéken – mondtam higgadtan. Fura lett volna letagadnom, hiszen Daniel egész Londonban vállalt kiszállítást. Ahhoz a házhoz is járt, ahol legutóbb dolgoztam, s ez hamar kideríthető lett volna.

– Jön és megy – mondta Mr. Davis vállrándítva. – Csak figyeljen, nehogy a szobalányokat megszédítse. Bár a fajtájához képest becsületes ember.

Erre nem tudtam mit felelni – mert hát lehet-e becsületes az az ember, aki ennyire különböző személyiségeket ölt magára? Ugyanakkor elgondolkoztam, hogy ha Mr. Davis és feltételezésem szerint a háztartás több más tagja is ismerte Danielt az utcáról, vajon hogy nem ismerték fel őt, amikor a minap Lord Rankinhoz jött látogatóba.

– Kinek a dolga volt tegnap este ajtót nyitni? – kérdeztem váratlanul. – Úgy értem, ki engedte be és ki a vendégeket?

Mr. Davis meglepődött.

– Azt hiszem, Rufus. Bár tegnap este nem volt látogató. Az úr vagy az úrnő biztosan szólt volna nekem, ha várnak valakit. – Ó… – A komornyik szeme felcsillant. – Arra gondol, hogy egy vendéget beengedtek az este, aki aztán nem hagyta el a házat? Elrejtőzött, és megölte Ellent?

– Csak elgondolkoztam, ennyi az egész – feleltem vállat vonva. Elég messze járt az én feltételezésemtől.

– Nos, rettenetes, ami történt. – Mr. Davis megforgatta a palack alját, hogy a maradék borral kilögybölje az üledéket, a zavaros lébe bámult, majd az asztalon álló kisebb csöbörbe öntötte. – Remélem, a rendőrök hamar megtalálják a fickót, és jó magasra felkötik. És most, Mrs. Holloway, megkóstoljuk? – Kínáló mozdulattal elém tartotta a kancsót.

Rámeredtem.

– A háziak borából? – kérdeztem suttogóra fogva, de egyértelmű rosszallással a hangomban.

– Ne aggódjon, Mrs. H., csak egy nyeletet gondoltam. Én mindig megkóstolom, nehogy pessedt legyen. Nem ihat az úr romlott bort, jól mondom?

Davis, a választ meg sem várva, elővett két sima poharat a szekrényből, és egy-egy ujjnyi bort töltött mindkettőbe. Elém tolta az egyik poharat, míg a másikat megemelte.

– Egészségére, Mrs. H.!

Mondhattam volna, hogy nem áll szándékomban megrövidíteni az uraság készleteit, de olyan kis mennyiségről volt szó, ráadásul igazat kellett adnom Davisnek. Én is mindig megkóstoltam az ételt, mielőtt fölküldtem, hátha elvétettem a fűszerezést, vagy még katasztrofálisabb esetben a halhoz való szószt tálaltam volna a sütemény mellé. Ugyanígy a főzéshez használt bort is megkóstoltam – bizony ezt soha el nem mulasztottam volna!

Fölemeltem a poharamat, Mr. Davis felé billentettem, és kiittam. Finom, testes, ízletes bor volt.

– Remek! – jegyeztem meg.

– Még jó – kontrázott Mr. Davis. – Az uraság Franciaországból hozatja. Persze, megengedheti magának, úgy biz' a! Az előző Lord Rankin lehetetlenül zsugori volt. Mondhatom, az étel és ital

minősége sokat javult, miután a mostani Lord Rankin került birtokba.

Egy újabb ok, miért fogadja el Davis a lord különcségeit – szűrtem le a következtetést.

Miután magára hagytam Davist a vacsoraborok töltögetésével, eszembe ötlött valami. Tegnap este Lord Rankin Sineadet kérte, hogy vigye föl a kávéját. Mindenki, így én is, arra gondoltunk, hogy szokásos módon kedvét akarja tölteni a szobalánnyal, csakhogy akkor már Daniel is odafönt volt Lord Rankin szobájában, hiszen együtt találtam őket.

Lord Rankin dühöngött, amikor meglátott a kávéval, hiszen ő kifejezetten Sineadért küldött. Akkor úgy hittem, arra számított, hogy a lány annyira megkönnyebbül majd a kényszerű entyempentyem elmaradása miatt, hogy észre sem veszi Danielt. Csakhogy ebben Lord Rankin nem lehetett biztos.

Vagyis nem maradt más, meg kellett találnom Danielt, és ki kellett ráznom belőle valamiféle magyarázatot.

* * *

Daniel, mint kiderült, épp valami intéznivaló után futkosott, így nem volt a házban. Nekem túl sok dolgom akadt ahhoz, hogy ismét James felkutatására indulhassak, ezért az egyik lakájt kértem meg, hogy kerítse elő nekem a fiút. Ahogy magyarázni kezdtem Rufusnak, kit keressen, kiderült, hogy a házban a legtöbb szolgáló ismeri Jamest, ahogy Danielt is. Rufus csodálkozott, hogy miféle megbízatást szánhattam Danielnek, de látva mérges arckifejezésemet, nem akadékoskodott.

Nem sokkal később hallottam James trappolását a hátsó bejárat lépcsőjén. Abbahagytam a citromos pite készítését, hogy karon ragadva Jamest, visszatuszkoljam a lépcsőn, föl az utcára.

– Beszélnem kell apáddal – mondtam, amint fölértünk a lépcsőn.

James csodálkozva nézett rám.

– De hiszen már szóltam neki. Azóta itt dolgozik, vagy nem?

– Úgy értem, négyszemközt kell szólnom vele. A konyhában nem igazán tehetek föl neki kérdéseket, ott mindig lebzsel valaki.

– Már értem – derült föl James vigyora, s készült, hogy nyakába szedje a lábát. Megragadtam a gallérjánál, és visszarántottam.

– Hozz nekem pár apróságot, hogy azt higgyék, ezért kerestettelek meg! – Markába nyomtam egy kétpennyst. – Találj ki bármit. Ó, és közben kérdezősködhetnél kicsit Mr. Timmons után, hogy vajon tényleg hazament-e. Deríts ki minél többet róla!

James pislogva mérlegelte a kérésemet, éles eszével gyorsan nyugtázta azt, majd már indult is, futtában hátraintegetve nekem.

* * *

A vacsorakészítés ma nagy kihívást jelentett, hiszen nem volt igazi segítőm. Mary ugyan mindent ügyesen bevásárolt a piacon, amit kértem, és lelkesen várta az újabb feladatot, de nagyon gyakorlatlan volt a konyhában. Amikor cukrot kértem a pite krémjéhez, sót adott a kezembe, sikerült egy nagy adag lisztet a földre öntenie, és a répakarikák helyett a lepucolt zöldséghéjat zúdította a levesbe.

Mrs. Bowen is előkerült, s fáradtan bár, de újra munkához látott. Addig egrecíroztatta Maryt, míg a szegény lány sírva fakadt, ami nem könnyítette meg a helyzetemet. Végül elküldtem Maryt a mosogatólányoknak segédkezni, s helyette az eszes kis legényt, Pault vettem magam mellé. Ügyesen járt a keze, bár folyamatosan morgott, hogy női munkát kell végeznie.

– A séfek mind férfiak – magyaráztam neki, miközben utasítottam, hogyan vegye ki a sütőből a súlyos sütőtálat. Az öntöttvas edényben a korábban puhára párolt marhabélszínre sütöttem kérget, most pedig a cikkekre vágott burgonyát rendeztem a hús köré, és meglocsoltam a saját szaftjával. – Aki odáig jut, híres lesz. Látod, milyen távlatok állnak előtted?

– De azok franciák – dohogott Paul.

– Nem mindegyik. – Intettem, hogy tolja vissza az edényt a sütőbe, és a légbefúvó kis karját kattintgatva nagyobb lángot csináltam. – Sok szakács született angol, mint te vagy én, de francia nevet vesznek fel, mert úgy hamarabb kapnak munkát. A Paul francia névnek is kitűnő. Biztosan sikered lesz.

Paul gúnyos mosolyra húzta a száját. Nem hitt nekem.

Most következett a többi zöldség. A tűzhelyemen volt egy vízvezetékcső, amely a sütőtérből emelkedett ki, és a végén – egy kis szelep segítségével – gőzt engedhettem ki rajta. A zöldségeket elrendeztem egy edényben, amit a szelep alá állítottam. A gőztől megpuhultak, de a színük élénk maradt. A korábban sikeresen megmentett sárgarépaleves már lassú tűzön főtt, s csak arra várt, hogy egy kis tejszínnel és esetleg némi szerecsendióval gazdagítsam. Édességnek citromos pitét fogok kínálni. A télről maradt utolsó citromok és vaníliakrém felhasználásával ez a pite az édes és savanykás ízek művészi együttesét kínálta, s szinte elomlott az ember szájában. Pillanatnyilag a kamrában hűlt, távol a konyha forró gőzeitől. Az óriási, forró sütő környékén csak úgy szakadt rólam a veríték, ezért a kötényem zsebében erre a célra szánt törülközőt hordtam, amivel időről időre megtöröltem az arcomat.

Kissé elszomorított, hogy Sineadet Mrs. Bowenen kívül nem hiányolta senki. Bár a szobalányokat és a lakájokat kétségtelenül sokkolta a hír, pusmogtak is róla, ám Sinead munkáját zokszó nélkül felosztották maguk között, betöltve az űrt, amit a lány kiesése okozott. Persze, nemigen volt más választásunk. Vagy végezzük a munkánkat, vagy szedhetjük a sátorfánkat. Egyetlen házban sem fizetnek azért, hogy a szolgálók társukat siratva, tétlenül ücsörögjenek.

Nagyban tüsténkedtem a konyhában, szeleteltem, locsolgattam, kavargattam, gyúrtam, amit kellett, amikor betoppant James. A kezében tartott süvegcukor biztosan többe került, mint amennyi pénzt adtam. A kétpennysemmel együtt a kezembe nyomta, és a fülembe súgta: „Dog & Bell, Edgware Road”. Bólintottam, de fogalmam sem volt, hogyan várhatja Daniel, hogy a háztól ilyen messzire menjek találkozni vele. Elfordultam Jamestől, mert ideje volt a zöldségeket kivenni a gőzből, s mire ismét körülnéztem, a fiúnak nyoma veszett.

Végre elkészült a vacsora, lehetett kezdeni a tálalást. A sárgarépa-krémleves a levesestálban gőzölgött, a hal a vajas mártással nyakon öntve feküdt a tálban, a ropogósra sült bélszín még sercegve trónolt büszkén a tálalóedényben, körülötte a boros demi-glace és mogyoróhagyma párolgott, egy tálban a kevéske

citromos-boros szósszal meglocsolt zöldségek mosolyogtak. A citromos pite a kredencen várt a sorára. Mr. Davis elindult az ebédlőbe a vörösboros kancsókkal és fehérboros üvegekkel, én pedig – a komornák segítségével – az ételliftbe raktam a gőzölgő edényeket.

Ma este kivételesen nem vártam meg, miből érkezik vissza maradék – Paulra és Maryre bíztam, hogy majd beszámoljanak, melyik fogás fogyott el, és melyik nem. Kötényemet egy székre dobva közöltem Mrs. Bowennel, hogy levegőre van szükségem. A személyzet vacsorája is készen volt, csak meg kellett melegíteni, ezt pedig ő és Mary is megtehették.

Mrs. Bowen előbb lesújtó pillantással végigmért, aztán azt mondta, vigyázzak magamra. Fölvettem a kalapomat, a kabátomat és a kesztyűmet, majd kiléptem az utcára.

London sötétedés után egészen más hely, mint napvilágnál. Ilyenkor is nagy a nyüzsgés, de a középosztály és a társadalom kevésbé szalonképes tagjai lepik el az utcát – az iszákosok, a garázda alakok és azok a lányok, akik igyekeznek a tisztesség útjáról lecsábítani az arra kapható férfiakat.

Mr. Davistől tudom, hogy Lord Rankin nemigen járt színházba, operába vagy vendégségbe. A házunk ura jobb szerette, ha a dolgos hétköznapok után jót vacsorázhatott, és visszavonulhatott. Ez meglehetősen bosszantja a feleségét, ahogy Mr. Davis fogalmazott, bár Lady Rankin gyakran hagyta magára a férjét vacsora után, és ment el a barátaival.

Az utcán jártomban láttam kiöltözött hölgyekkel és urakkal megrakott kocsikat, kivilágított üzleteket, amelyben a boltos már az utolsó vevőket szolgálta ki, és fiatal nőket, akik ez este első kuncsaftjára vártak. Elcsíptem egy tömött omnibuszt, amely északnak, az Oxford Streeten túlra tartott, és lehuppantam az ülések egyikére, gondosan magam alá tűrve a szoknyámat, hogy ne ülhessen rá egyik szomszédom se. A két igásló vontatta omnibusz lassan zötyögött végig az úton.

Az Edgware Road közepénél az ajtóhoz furakodtam, de közben ki kellett szabadítanom a szoknyámat egy úriember ujjai közül, aki

valamiért tapogatni kezdte a szövetet. Rendre utasító pillantással végigmértem, majd leléptem az omnibuszról.

A Dog & Bell az Edgware Road egyik mellékutcájában álló vendégfogadó. Megálltam az ablaka előtt, amelynek vastag üvegén át csak torzítva láttam a kivilágított kocsmahelyiséget. Ajtaja zárva volt, mert már lehűlt a levegő idekint. Tisztes asszonyként nem járok kocsmába, de ha nem megyek be, hogyan találjam meg Danielt? A szeparéba persze beülhetnék, de mivel ezt a helyet nem ismertem, fogalmam sem volt róla, a kocsma melyik részében lehet a zárt boksz.

A problémámat végül maga Daniel oldotta meg, ugyanis kijött elém. Két ujjával megérintette a sapkáját, felkínálta a karját, majd bevezetett a helyiségbe, mint egy úriember, aki épp szíve hölgyével randevúzik a kellemes londoni éjszakában.

7

A kocsma hátsó részében kialakított zárt boksz fölül üvegezett falú kis különterem volt, a fal mentén körben kényelmes padokkal. A zárt ajtó kívül rekesztette az ivó zaját, s az ablakok is elég magasan voltak ahhoz, hogy nem lehetett kintről belátni, ami lehetővé tett bizonyos fokú elvonulást.

A bokszban rajtunk kívül három kuncsaft ült – egy fiatal pár, akiket jócskán lefoglalt egymás társasága, valamint egy gyűrött ábrázatú, idősebb úr, aki mérgesen vonta össze a szemöldökét. Láthatóan éppúgy idegesítette a kocsma többi helyiségéből beszűrődő lárma, mint a szomszéd asztalnál enyelgő hölgy és uracska látványa.

Mindhárom vendég fölpillantott, amikor beléptünk, és biccentéssel üdvözölték Danielt.

– McAdam – szólt oda a fiatalember, akinek kerekded képe meglehetősen izzadt. Szerelme rövid mosolyt villantott Danielre, de nyilvánvalóan csak az udvarlója érdekelte.

– No lám, McAdam – nyugtázta érkezésünket az öregúr is, majd visszatért söröspoharának dédelgetéséhez.

A párocska kíváncsi pillantást vetett rám, de hamar újra elmerültek egymás tekintetében. Igyekeztem ártatlan képet vágni, míg Daniel a különszoba leghátsó szegletéhez vezetett, ahol a fal úgy szűkült össze, mint egy hajó orra.

A nyomunkban berobogott a felszolgáló is, hogy összeszedje a többiek kiürült poharait. A melle lottyadt volt, hiányzott pár foga, és szőke haja zsírosan fénylett. Danielre vigyorgott, de nem kérdezte tőle, hogy kér-e valamit.

Daniel kis időre magamra hagyott, míg kilépett a sörpulthoz. Pár perc múlva visszatért, és hozott magának egy pint sört, nekem meg egy felet. Illedelmesen belekortyoltam az elém tett pohárba, de nem rajongok a világos angol sörért.

– Ez a törzshelye, Mr. McAdam? – kérdeztem.

– Az egyik – felelte vállat vonva.

Nyilván minden londoni kerületben van törzshelye. Vajon azokban milyen álcát hord? Vagy most épp az igazi Daniel ül velem szemben?

– Hogy van, Mrs. Holloway? – kérdezte Daniel fesztelenül. – Nem is beszélgettünk, mióta Richmondból távozott.

Valóban nem, de nem hiszem, hogy ez az én hibám.

– Nem efféle ostoba fecsegés kedvéért surrantam ki a konyhámból – figyelmeztettem lehalkított hangon, bár a többiek láthatóan nem szándékoztak hallgatózni. – Mire készül?

Daniel hátradőlt, vállát a sima faburkolatnak vetette. A helyiségben félhomály uralkodott, csupán néhány petróleumlámpa égett a fejünk fölött. Ebben a megvilágításban Daniel haja koromfeketének tűnt, a szeme éjkéknek, és a szája körül kirajzolódott pár ránc, amiket eddig nem vettem észre.

– Ha azt kérdi, miért kóvályogtam Mr. Davis társaságában a személyzeti folyosón, hát azért, mert engedélyt kértem Lord Rankintól, hogy a házban lehessek – magyarázta szintén visszafogott hangon. – Ő pedig megengedte, hogy a konyhalány ügyében szimatoljak.

– Valóban? – kérdeztem meglepetten. – Vagyis mégiscsak törődik az üggyel valamennyire. – Elöntött a harag. – Pedig az a disznó ma megpróbált elbocsátani.

Daniel homlokát ráncolva hangos hörpintéssel ivott a söréből.

– Ez valójában jót is jelenthet.

– Hogy az utcára kerüljek, és megint állásért kelljen kuncsorognom? – néztem rá méltatlankodva. – Ez aligha lehet jó, Mr. McAdam!

– Azért mondom, hogy *jó,* mert Rankin ezek szerint nem is sejti, hogy mi szövetségesek vagyunk. Maradjon is így! És persze magára nézve is biztonságosabb volna, ha nem maradna abban a házban.

Ez utóbbi kijelentését elengedtem a fülem mellett.

– Szövetségesek? – kérdeztem, poharamat forgatva a kezem között. – Szövetségesek volnánk?

– Azt remélem, barátok vagyunk. – Daniel szokásos módján tanulmányozott, felmérve minden egyes szavának hatását.

– Ne akarjon levenni a lábamról – intettem. – Nem vagyunk úgy, mint *azok* – biccentettem a fejüket összedugva ülő pár felé. Bár nem csókolóztak, legalábbis reméltem, hogy nem tesznek ilyet nyilvános helyen, de azért meglehetősen lefoglalták egymást.

Volt rá példa, nem is egyszer, hogy Daniel megcsókolt. Én engedtem meg neki, de ma már nem vagyok biztos benne, hogy okosan tettem. A tekintetéből azt olvastam ki, hogy meglehetősen jól emlékszik azokra a csókokra.

– Nem arra gondoltam, Mrs. H. Valóban úgy értettem, hogy *barátok.*

– Mrs. *Holloway* – javítottam ki. – Nem értem, miért zsugorodott le a nevem egyetlen betűre.

– Vonzalmam jele. – Daniel megint kortyolt egyet a söréből, s közben láttam, hogy... megváltozik.

Külsőre pontosan ugyanolyan maradt – egyszerű munkásember vastag szövetkabátban, amely a könyökénél kissé elvékonyodott már, a gallérja is kopottas. A nyakába kerített fekete kravátli és vastag pamutinge fölött kilátszott barna ádámcsutkája. Gyűrött sapkája mellette hevert a padon, szögletes orrú bakancsba bújtatott lábát az én padom elé nyújtotta.

Megjelenése mit sem változott, de a tekintetéből eltűnt a huncut csillogás, szája sarkából a féloldalas mosoly. Látszott, hogy elgondolkodott. Egész lénye immár arra a férfira hasonlított, akit Lord Rankin szobájában láttam. Egy olyan ember ült velem szemben, aki tökéletesen látta az élet rút oldalát, s minden erejét latba vetve igyekezett tenni valamit ellene. Most már nem csodálkoztam, hogy Lord Rankin házában senki nem ismerte fel Danielt, amikor elegáns öltönyében és télikabátjában megérkezett. Magam sem jöttem volna rá, ki van Lord Rankin szobájában, ha nem fordul meg. És még akkor sem feltétlenül ismertem volna fel, csakhogy korábban láttam már mindkét arcát.

Félrecsúsztattam a poharam, hogy az asztal fölött közelebb hajolhassak hozzá.

– Amúgy, ki engedte be tegnap éjjel a házba? Nem lehetett Mr. Davis, hiszen azonnal fölismerte volna magát ma reggel, amikor újra megjelent a házban.

– A lány, akit maga Sineadként emleget – felelte komor ábrázattal. – Ő maga engedett be.

– Nem tehetett ilyet – fakadtam ki elképedve. – Mr. Davis sose engedne egy konyhalányt, de még egy szobalányt se a bejárati ajtóhoz. Csak lakájok nyithatnak ajtót, kalauzolhatják a vendégeket, és szolgálhatnak föl étkezésnél. Lehet, hogy Mr. Davis szívesen fecseg, de remekül felügyeli a házban dolgozókat.

Daniel megvonta a vállát.

– Talán Lord Rankin utasította a lányt. Egy biztos: ő nyitott ajtót, és ő vezetett föl a dolgozószobába is.

– És az úr Sineadet kérette a kávéval – dőltem hátra a padon, s ujjaimat a poharam köré fontam, miközben elgondolkodtam. – Vajon miért akarta, hogy Sineaden kívül más ne tudjon a maga jöveteléről? Láthatóan haragra gyúlt, amikor meglátta, hogy én vittem föl a kávét a lány helyett.

Daniel arcán halványka mosoly suhant át.

– Magam is meglepődtem, amikor bemasírozott a szobába. Bár valójában nem kellett volna csodálkoznom – mondta, felém emelve a poharát. – Mesteri alakítást nyújtott. Köszönöm, hogy nem leplezett le!

– Hah! Azt hitte, szélesre tárt karral odafutok, hogy „Daniel, hát maga meg mit keres itt”? Tudtam, hogy valami fondorlatos dolgot művel. Persze, elvárom, hogy most részletesen beszámoljon mindenről.

– Szívesen megtenném – mondta, és az asztalon átnyúlva a kezemre tette a kezét. Csupasz ujjai melegét a kesztyűmön át is éreztem. – De nem tehetem. Nem mondhatok el mindent. A maga érdekében, Kat.

Összehúzott szemmel néztem rá.

– Majd én eldöntöm, mi a jó nekem! Már megtanultam vigyázni magamra. – Akkor lettem ilyen önálló, amikor kiderült, hogy a férfi, akit a férjemnek hittem, sosem volt törvényes házastársam. Ott maradtam egyedül, erényemtől megfosztva, és magamnak kellett a megélhetésemről gondoskodnom. Egy hölgy ilyenkor tanulja meg, mire képes. Szerencsémre engem kemény fából faragtak.

Daniel munkától érdes kezével megszorította az enyémet.

– Nincs kétségem. De itt rossz emberekről van szó, és nem akarom, hogy tudjanak akár csak a maga létezéséről is. Annyit mondhatok, hogy az urával súlyos dolgokat kellett megvitatnom. Figyelmeztetem, hogy a lord nem az az eszményi úriember, akinek mutatja magát. Én kértem, hogy felkereshessem, és hogy a ház alkalmazásába kerüljek. Nem örül neki, hogy akár egyik, akár másik álcámban ott vagyok, de nem fog ellenkezni velem.

Meglepetten hallgattam. Lord Rankin úgy viselkedett otthonában, mint egy isten, a főnemes és a házbirtokos mintaképe volt. Mr. Davis elmondása szerint a hölgyeket is rövid gyeplőn tartotta, még ha Lady Cynthia ma reggel fel is szólalt a védelmemben. Bár ő nem kockáztatott sokat azzal, hogy sógorát arra kérte, ne bocsásson el, Lord Rankin pedig láthatóan nem szívesen bosszantotta volna fel a feleségét. Talán mégsem volt annyira mindenható otthon, mint szerette volna.

– Azt már tudtam, hogy nem épp eszményi úriember – feleltem. – Olykor a szobalányokon tölti kedvét. Ezért is *én* vittem föl a kávét, mert féltem, hogy Sineadet megint ezért hívatta.

– Valóban? – kérdezte Daniel, bár nem tűnt megdöbbentnek. – Nos, ennek mostantól vége!

– Úgy bizony, vége. Nem tűrök efféléket abban a házban, amelyikben én is szolgálok.

Daniel vigyora újra előkerült.

– Ebben biztos vagyok, Mrs. H. Bocsánat: Mrs. *Holloway!*

Szigorú tekintettel néztem rá. Daniel minden alkalmat megragadott, hogy ugrasson.

Kezét továbbra is fesztelenül nyugtatta az enyémen, de én elhúztam, és ürügyül a poharamért nyúltam. Ittam egy kis kortyot, majd elfintorítottam az arcomat.

– Ha jól sejtem, itt nemigen főznének nekem egy jó teát. Daniel – az én Danielem – felnevetett.

– Ha megmutatja nekik, hogyan kell, Kat, biztos főznének.

– Hagyja abba! – utasítottam rendre. – Sineadet megölték, és én fel vagyok dúlva.

– Tudom – mondta, és arcáról lehervadt a mosoly. – Tudom, és rettentően sajnálom! Az a lány nem érdemelt ilyen véget. Hát nem

látja? Azt szeretném, hogy *magával* ne történhessen ugyanez. Nem hittem, hogy Lord Rankin háza veszélyes lehet, de tévedtem, és most már együtt kell élnem ezzel. – Szemét bűntudatosan lesütötte. Megértettem, mennyire lesújtotta Sinead halála, amit próbált előttem leplezni.

– Nem hibáztathatja magát! – mondtam csodálkozva.

Daniel mélyet sóhajtott, mielőtt újra a szemembe nézett.

– Kedves, hogy ezt mondja, de bizony mégis. És ez is az egyik oka, amiért szeretném, ha *felmondana* Lord Rankin házában.

– Nem fogok megfutamodni azért, mert egy őrült agyonütött egy ártatlan lányt! – kértem ki magamnak. – Inkább maradok, és levadászom azt az aljas embert! Megérdemli, hogy elkapják, bíróság elé kerüljön, és felakasszák.

Daniel egy darabig az arcomat tanulmányozta, de nem tudom, mit fürkészett. Végül elégedetten biccentett.

– Remek! Igazság szerint, jól fog jönni a segítsége.

– Azt mondja? – Már majdnem megint a számhoz emeltem a poharamat, de meggondoltam magam. – Akkor is segíteni szándékoztam, ha nem venné jó néven. Mivel időközben alkalmazott lett a házban, maga is tanúja lesz, ha bármi történik. Így nem lesz szüksége a beszámolóimra.

– Nem feltétlenül – hűtött le Daniel. – Maga a konyhájában ott van a dolgok sűrűjében, mindenkitől körülvéve, akár egy istennő. Mindent lát, mindent hall, mindenkivel tud beszélni. Az emberek felkeresik a gondjaikkal. Nekem viszont jönnöm-mennem kell. Látványosan csinálnom kell valamit, különben a főkomornyik azt hiszi, lazsálok.

Hosszan meredtem Danielre. *Akár egy istennő?* Érti a csíziót, meg kell adni!

– Nos, legyen – feleltem. – Amint e szörnyűség elkövetője megkeres, hogy bevallja tettét, azonnal értesíteni fogom. Persze csak ha nem agyabugyálom el előbb jómagam.

– Inkább ne tegye – kért ismét komolyra váltva Daniel. – London tele van veszedelmes alakokkal, Kat. Nincs ínyemre, hogy egyikük bejutott abba a házba, amelyikben maga is lakik. Ez az egyik oka annak, hogy én is odaköltözöm.

– Odaköltözik? – bukott ki belőlem. Azt elfogadtam, hogy ott lesz láb alatt, de nem hittem, hogy Lord Rankin koszt-kvártélyt is biztosítana Daniel számára.

– Persze nem a házban fogok lakni. Nem vagyok finom úri szolga. Az istállómesterrel meg a lovászokkal alszom az istállósoron. Ügyesen bánok a lovakkal. Ráadásul szükség esetén értek az asztalosmunkákhoz, sőt vízvezetéket is javítok.

Bólintottam, és úgy tettem, mint akit egyáltalán nem aggaszt, hogy Daniellel egy fedél alatt fogok élni.

– Ügyes. Csak azt nem tudom, hol szerzett jártasságot ennyi téren.

– Az utcákon, kedves barátném. – Arcán újra megjelent pimasz mosolya. – Az ember annyi mindent megtanul, miközben próbál életben maradni.

– Nyilván. – Az emberek évekig tanulják az asztalosmesterséget vagy a vízvezeték-szerelést, ahogy a szakácsnőknek is hosszú időbe telik elsajátítani a szükséges tudást. Daniel ügyesen tud kitérni a kérdések elől. Megköszörültem a torkom. – Előre figyelmeztetem, Mr. McAdam, hogy ha elkésik az étkezésekről, az a maga baja. Nincs időm külön foglalkozni magával.

Daniel rám mosolygott, s szemén látszott, hogy mulat rajtam.

– Kat, összetöri a szívemet! De igyekezni fogok észben tartani ezt a szabályt.

– És az ég szerelmére, nehogy elárulja magát azzal, hogy Katnek szólít! Szakácsnőként rangban jóval maga fölött állok. – Vajon miért töltött el ez a gondolat némi önelégültséggel...?

Daniel felém emelte a poharát.

– Minden tiszteletet megkap tőlem – mondta. – *Mrs. H.* – tette hozzá vigyorogva.

* * *

Egyedül mentem haza. Nem szerettem volna, ha a házbeliek a legújabb mindenes karján látnak sétálni. A márciusi éjszaka erős széllel fogadott, amikor kiléptem a fogadó ajtaján, a kabátom a lábam körül csapkodott, miközben omnibuszt kerestem. Egy ilyen

elcsattogott előttem, de annyira tömve volt, hogy szinte lógtak ki belőle az emberek. Inkább gyalogoltam hát, nem szeretek szorosan összepréselődni másokkal. Kislány koromban hallottam Mr. Darwin botrányos kijelentéséről, miszerint a nők és a férfiak valójában az emberszabású majmok leszármazottai. Ma este önkéntelenül is szőrös rokonainkat láttam magam előtt, ahogy a tömeg az omnibuszon a kapaszkodókért dulakodott, vagy egymásba csimpaszkodott.

Az omnibusz nyomában eljutottam az Oxford Streetig, ahol a gyalogos- és kocsiforgalom már-már elnyeléssel fenyegetett. Erősen markoltam a zsebeimet, mert jól tudtam, a zsebtolvajok a tömeget kihasználva megpróbálják majd elszedni a pénzemet, a zsebkendőmet, sőt talán még a kesztyűt is a kezemről. Persze, ha rajtacsípem őket, kapnak tőlem egy jó nagy pofont, bár az effélék gyakran olyan könnyű kézzel és zajtalanul dolgoznak, hogy a kifosztott személy észre sem vesz semmit.

Az ember azt hinné, hogy egy ilyen hideg éjjelen, amikor a szél úgy söpör végig az utcákon, mint a barlangokban süvítő orkán, a londoniak szívesebben tanyáznak kényelmes otthonaikban. De nem! Mindenki siet, ki erre, ki arra, szórakozást hajszolva, bármilyen legyen is az időjárás.

Kint az utcákon az alantasabb szórakoztatóipar virul. Az éjjeli nőcskék mostanra megszaporodtak az Oxford Street-i utcasarkokon. Szégyenletesek, mégis valamiféle sajnálatot éreztem irántuk. Ha egy nő elveszíti erényét, aligha tehet egyebet, nincs kihez fordulnia segítségért. Csak szerencsémnek és Isten kegyelmének köszönhetem, hogy nem én vagyok az, aki most az orrom előtt megálló kocsi felé sasszézik, reményteljesen mosolyogva a bent ülő férfiúra.

A hölgyike, akit figyeltem, ahogy szélfútta toalettben – pontosabban bársonyruhában és szőrmestólában – a kocsiba kukkantott, hirtelen elfordult, a mosolya lelohadt, s inkább visszasietett az árnyékba. Amikor elhaladtam a jármű mellett, magam is bekukucskáltam. Két férfisziluettet láttam cilinderben, olyasmi ruhában, amilyet Lord Rankin is viselhetne. Azon tűnődtem, mi ijeszthette el az iménti nőcskét.

– Jó estét, Mrs. H.!

Ismerős hang csendült fel a kocsi ablakából. Megtorpantam, és alaposabban szemügyre vettem az illetőt. Azonnal megértettem a kurtizán sietős távozását.

– Jó estét, Asszonyom! – köszöntem vissza egy gyors pukedlivel.

Az ajtó kivágódott, a lendületet pedig egy csíkos kasmírnadrágba és elegáns férficsizmába bújtatott láb adta hozzá.

– Másszon be, Mrs. H. – mondta Lady Cynthia. – Hazavisszük.

8

A csizmás láb nem Lady Cynthiáé volt, hanem egy másik ifjú hölgyé, aki ernyedten dőlt társnőjének, s bágyadt szemekkel nézett rám. A kocsi padlójára tett egy szál lámpa halvány fényénél óarany bársonyhuzatú üléseket láttam – homályba vont fényűzést.

Haboztam.

– Kedves az Úrnőtől, de nem lenne illendő az uraság kocsijában utaznom.

– Emiatt ne fájjon a feje – mondta vidáman Lady Cynthia. – A fogat nem Rankiné, ez egy bérkocsi. Nekem pedig nincs kifogásom egy szakácsnő társasága ellen. Segítsd fel a kocsiba, Bobby!

Bobby felém nyújtotta finom bőrkesztyűbe bújtatott kezét. Az ujjai éppoly vékonyak és formásak voltak, mint csizmába bújtatott lábfeje.

Nem repestem a gondolattól, hogy összezárva kocsikázzak Lady Cynthiával és ezzel a Bobbyval, akárki is legyen a hölgy. Viszont a percről percre hidegebb és nyirkosabb estében hazasétálni sem volt kedvem. Éreztem, hogy hamarosan leszakad az ég, úgyhogy döntöttem. Elfogadtam Bobby kezét, amely meglepően erősen tartott, míg felhúztam magam a kocsiba.

Lényegesen jobb, mint az omnibusz – állapítottam meg magamban, amikor lehuppantam a két hölggyel szemközti ülésre. Párnázata puha volt, rugózása is tökéletes, a falakat pedig ugyanaz az óarany bársony borította, mint az üléseket. Amikor végre becsukódott az ajtó, a lámpás fénye felragyogott, és kellemes meleg lett a kocsiban.

– Köszönöm! – mondtam őszinte hálával. – Utálatos idő van a sétához.

– Ahogy mondja – felelte Lady Cynthia. – Miért is kellene a csípős estében odakint trappolnia? Bobby, ő a szakácsnőnk, Mrs. Holloway.

Illedelmesen biccentettem Bobbynak, de feltűnt, hogy Lady Cynthia csak ezen a furcsa néven szólította. Talán Roberta lenne a

keresztneve? Ismertem egy Robertát, akit Bobbynak becéztek... De az is lehet, hogy a hölgy csak olyankor használja ezt a nevet, amikor férfiruhát ölt.

Lady Cynthia és Bobby is tetőtől talpig ilyet viseltek: a cilindertől a nyakravalón át a mellényig – Bobbyé sötétzöld volt, Lady Cynthiáé ma este tojáshéjszínű, zsebükből óralánc fityegett –, és egészen a nadrágig meg a makulátlan puhabőr csizmáig.

– Az alsóruházatuk is férfiholmi? – szaladt ki a számon a kérdés, de rögtön el is pirultam. Kíváncsiságom sokszor sodor bajba.

Bobbyból kitört a nevetés. Kicsivel idősebb volt Cynthiánál, és a haját nem feltűzve hordta, mint emez, hanem rövidre vágatta. Eltűnődtem, vajon vendéghajat visel-e, amikor női holmit vesz fel – már ha egyáltalán szokott olyasmit hordani. Ránézésre Bobby nagyon is jól érezte magát a mostani öltözékében. Szögletes arca volt, a szája keskeny, barna szeme fölött vastag szemöldök ült. Sokkal férfiasabb jelenségnek tűnt, mint Cynthia, aki szőke haját hátul nőies copfba fogta össze.

– A válasz igen – közölte Lady Cynthia, nekem meg lángolt az arcom. – Meglehetősen kényelmesek a férfi alsóneműk. Ki kellene próbálnia, Mrs. H.! Azt hiszem, egyhamar nem térne vissza a fűzőviseléshez.

– Köszönöm, de nem! – Milyen idétlenül néznék ki a konyhában férfiöltönyben?! A fűzőm nélkül szégyenszemre lelepleződne, milyen dús kebleim vannak. Az előttem ülő hölgyek felsőteste soványka, így valószínűleg nehézség nélkül belefférnek az egyenes szabású ingekbe. – Mellesleg férfiak is viselnek fűzőt – jegyeztem meg. – Akik túlméretes hasukat tartják vele kordában. Bár szerintem hatékonyabb lenne, ha kevesebb portóit és Yorkshire pudingot fogyasztanának.

Bobby ismét nevetésben tört ki. Láthatóan szórakoztatónak találta a társaságomat.

– Miért kóborolt az utcán, Mrs. Holloway? – kérdezte Cynthia. – Talán egy szép darab marhahúst vadászott holnapra?

– El kellett intéznem valamit – feleltem, és próbáltam fesztelennek tűnni. – Semmi fontos.

Bobby nevetési rohama végre alábbhagyott. Odadőlt Lady Cynthiához, miközben lábát föltette mellém az ülésre. Csizmája alig egy hüvelykre volt a szoknyámtól.

– Maga jó szakács? – kérdezte.

– Az bizony! – előzött meg Cynthia a válasszal. – Bölcs döntés volt a húgomtól fölvenni. Jó ideje nem ettem már ilyen finomakat. Mrs. H. egy művész!

Ez túlzás. Sokszor kipróbált receptek alapján főzök, és legfeljebb annyi a tudományom, hogy ismerem, mely összetevők milyen ételhez illenek. Persze, nem akartam bugrisnak tűnni, ezért bókoltam.

– Köszönöm, ladységed! Igen kedves.

– Rankin öregfiú ma reggel ki akarta penderíteni szegényt – mesélte Cynthia a barátnőjének. – Csak mert a konyhalány képes volt megöletni magát az éjjel. Rankin egy idióta, mindig is az volt. Óvtam is Emet, hogy hozzámenjen, de az öregfiú gusztustalanul gazdag, és annyira erőszakos volt, hogy Em engedett neki. Én mondom, Mrs. Holloway, hallgasson a húgomra az unalmas férje helyett, és akkor minden rendben lesz.

Erre nemigen tudtam mit mondani, úgyhogy hallgattam, és igyekeztem higgadtnak tűnni.

Bobby továbbra is Cynthiának dőlve ült, sőt a cilinderét is levette, hogy barátnője vállára hajthassa a fejét. Majd előhúzott egy manillaszivart, mire Cynthia készségesen meggyújtott egy gyufát a csizmája talpán, és odatartotta a szivar vágott végéhez.

Bobby nem túl erősen szívta a szivart, amelynek vége narancsosan felizzott a félhomályban. A kocsit savanykás füst töltötte meg, úgyhogy el kellett fojtanom a köhögésemet.

Az úriemberek többsége udvariasságból nem gyújtott szivarra zárt térben, hölgytársaságban, de még szolgálatba kényszerült középosztálybeli hölgyek jelenlétében sem. Ez a két fiatal nő azonban, úgy láttam, rájátszott a férfiszerepre. Utánozták az ellesett modorosságokat, de mintha nem értették volna az úriemberek viselkedésének okait. Föl nem foghatom, mire való ez a játék – öltözhetnek és viselkedhetnek férfimódra, de

végeredményben akkor is csak nők maradnak, a női nem összes korlátaival együtt.

– Kellemesen telt az estéjük? – bátorkodtam udvarias csevegést kezdeményezni. Persze iszonyúan kíváncsi voltam, miben sántikálnak.

– Nagyszerű volt! – felelte Bobby. – Kiruccantunk egy nagyon illegális kaszinóba, és elvesztettük azt a kis pénzünket is, ami volt. Azután egy férfiklubba mentünk, és elég sötét volt ahhoz, hogy besurranhassunk.

– No, nem afféle, mint a White's, tudja – magyarázta Lady Cynthia. – *Annak* a klubnak a küszöbét csak tagok léphetik át. De ide megtette az öltözetünk is.

Bobbyból megint felszakadt a nevetés. Ma este láthatóan mindent fergetegesnek talált. Észrevettem már, hogy kótyagos a feje. Nem akadozott a nyelve, és a szivarja se esett ki a szájából, de az biztos, hogy valamit ivott, netán szívott, ami ilyen jókedvűvé tette.

Cynthián konyakszag érződött, és most már mindhárman szivarfüstszagúak is lettünk. Lady Cynthia együttérző pillantást vetett rám, mint aki tudja, hogy Bobby nem könnyű eset.

– Nyirkos volt az a hely a Haymarketben – folytatta Cynthia. – Úgy értem, a klub. Meglehetősen rossz a híre.

Látszott, hogy valamiféle reakciót vár tőlem, úgyhogy bólintottam, mire elégedetten mosolygott. Bobby még mindig a vállára dőlve szivarozott, füstfelhőket eregetve a plafon felé.

Kikanyarodtunk a Grosvenor Square-ről, és a Park Streeten délnek fordultunk. Amint a Mount Streetre értünk, jeleztem, hogy álljunk meg.

– Helyesebb, ha itt kitesznek – mondtam. – Nem használna a pozíciómnak, ha ladységeddel együtt kocsin érkeznék Lord Rankin háza elé.

Cynthia kuncogott, Bobby pedig ismét nevetett. Szinte már barátnője ölében hevert.

– Miért ne döbbenthetnénk meg Rankint? – vetette fel Cynthia. – Ráférne az öregfiúra!

– Nos, Asszonyom, az igazat megvallva – feleltem –, nekem szükségem van erre az állásra.

– Az ég szerelmére, Cyns – horkant fel Bobby tágra nyílt szemmel. – Ne akard, hogy szegény asszony kockára tegye a munkahelyét! Ő tisztességes dolgozó nő, nem olyan henye, gazdag hölgy, mint mi.

Erre mindketten jókedvű kacarászásba kezdtek, aztán Cynthia, látva rosszalló arckifejezésemet, megszólalt:

– Azért nevetünk, mert egyikünknek sincs egy vasa sem, Mrs. H. Meglehet, hamarosan magához fordulunk majd kölcsönért.

El sem tudtam képzelni, mit akart ezzel mondani – és talán bele se akartam gondolni. A következő pillanatban Cynthia megütögette a kocsi mennyezetét, és kikiáltott a kocsisnak, hogy álljon meg.

Bobby felkászálódott fektéből, hogy kinyissa nekem az ajtót. Lenyomta a kilincset, majd nagyot rúgott az ajtóba, amely nekivágódott a kocsi oldalának. A lovak türelmetlenül toporogtak, és nem volt senki, aki lesegítsen a lépcsőn. Óvatosan lépkedtem, nehogy a szoknyámat felfújja a szél, és a Park Streeten járók szeme elé táruljon rendkívül praktikus gyapjúharisnyám.

A kocsis lesújtó pillantással illetett a bakról, kétségtelenül dühöngve, hogy egy pór szakácsnő utazott a kocsijában. Javára legyen mondva, legalább megvárta, míg két lábbal a járdán álltam, mielőtt megindította a lovakat. Visszafordulva becsaptam a kocsiajtót, s a fogat folytatta útját a Mount Streeten. A kocsis lámpája megcsillant a tetőn megülő vízcseppeken.

Megeredt az eső, bár egyelőre csak szemerkélt. Sietve megindultam Lord Rankin háza felé, cipőm meg-megcsúszott a kopott és vizes utcaköveken. A hátsó bejárat lépcsőjén letrappoltam a mosogatóhelyiségbe, s mire a konyhába léptem, már levetettem a kabátomat, és lehúztam a kesztyűmet is.

– Egy kis kimenő, Mrs. H.? – kérdezte Mr. Davis, aki a személyzeti étkező felől toppant a konyhába, mindkét kezében egy-egy üveg borral. – Valami manus van a dologban? Vagy tán *Mr.* Holloway? – Kíváncsi szemmel méregetett, mint aki abban reménykedik, hogy beavatom dicstelen múltam rejtelmeibe.

– Megnyugtathatom, Mr. Davis, hogy egyik sem – feleltem, ügyesen elleplezve ösztönös összerezzenésemet. – Csak elintéznivalóm volt.

– Lemaradt a saját vacsorájáról – folytatta Davis. – Megint remekelt!

– Köszönöm, Mr. Davis – mondtam. – Nem vagyok éhes.

Az igazat megvallva, éhes voltam, de korábban félretettem egy kisebb kenyeret és egy kis sajtot meg egy szelet köményes süteményt, amit a kamrába rejtettem. Azzal majd elleszek. Lehangoltan láttam, hogy az estére készített teát mind megitták, így odatettem egy adag vizet forralni, hogy feltölthessem a kannát.

Ekkor egyik karján egy férfiinggel, a másik kezében a cipőtisztító szettel és egy pár cipővel Lord Rankin személyes inasa viharzott be a konyhába. Simms, ez volt a neve, fensőbbsége tudatában mért végig.

– Van tea, Mrs. Holloway? – kérdezte.

– Épp most tettem oda a kannát, Mr. Simms. Azonnal készen lesz.

Mr. Simms szipákolt egyet.

– Odafenn áll a bál, nem vitás. Lady Cynthia épp most ért haza egy nagyon részeg másik hölggyel, mindketten férfiruhában vannak. Szánalmas! – Simms eltűnt a személyzeti étkezőben, és hallottam, ahogy a cipőtisztítós dobozt meg a lábbelit az asztalra dobta.

Felsóhajtottam. Mr. Davis hunyorítva rám nézett, aztán letette a két üveget – a holnapi ételekhez hozott bort – az asztalomra, s azzal visszatért a személyzeti étkezőbe.

Mire a vizet a tealevelekre öntöttem, és terjengeni kezdett a finom teaillat, Mr. Davis az étkezőasztalon kiteregetett újságpapír fölött dörgölte a pasztát körkörös mozdulatokkal, ujjára tekert pamutdarab segítségével a két cipőre. Simms vele szemben ült az asztalnál, és az uraság ingén egy szakadást öltött össze.

Mindkettőjük elé letettem egy-egy csészét, és öntöttem bele teát, aztán töltöttem magamnak is egy adagot. Leültem, és a csésze köré fontam az ujjaimat, hogy átmelegedjek. A lakájok és a szobalányok még szorgoskodtak – mosogatták az esti edényeket, a cselédfertály

helyiségeit takarították, vagy az emeleten raktak tüzet, és a család hálószobáit készítették elő lefekvéshez.

Mrs. Bowennek színét sem láttam. Mielőtt megkérdezhettem volna, Mr. Davis fölvilágosított, hogy a kulcsárnő fejfájásra panaszkodott, és korán nyugovóra tért. Szerinte még mindig zaklatott volt Sinead halála miatt.

Mondhatom, én is az voltam, de már rég megtanultam, hogy az ember úgy juthat hamar túl a gyászán vagy döbbenetén, ha folytatja megszokott munkáját – a rutin megnyugtató. Úgy hiszem, ezért ragaszkodnak annyian a vallásgyakorláshoz – tudják, hogy bármilyen szörnyűséget hoz az élet, megnyugvást találhatnak abban, ha elimádkozzák a Miatyánkot, gyertyát gyújtanak, vagy elmondják a rózsafüzért, ahogy a pápisták teszik. Én anglikán vallású vagyok, és az is maradok. Ami igaz, az igaz, a mi szertartásainkat is átitatja a hagyomány, vagyis az ember mindig pontosan tudja, mi történik a vasárnapi istentiszteleten. Egyesek szerint ódivatú és kimért rítusaink vannak. Szerintem üdítőek – menedéket nyújtanak a világ őrültségével szemben.

Nem mintha sűrűn járnék templomba. Húsvétkor és karácsonykor természetesen elmegyek, s máskor is, ha módom van rá, bár a szakácsnék munkája olyan, hogy ránk vasárnap is igényt tartanak.

Örömmel kortyoltam bele a teámba, remélve, hogy elűzi a sör ízét és a szivarfüst kaparását a torkomból. Simms értő kézzel döfködte a tűt az uraság ingének mandzsettájába, miközben homlokát redőzve koncentrált.

– Maga találkozott az úr bármelyik vendégével tegnap este, Simms? – kérdeztem. Simms Lord Rankin legközvetlenebb szolgálója, így tudnia kellett Daniel érkezéséről. Szerettem volna megtudni, hogy őt beavatták-e a titokba.

Mr. Simms bosszankodva pillantott fel rám, miközben áthúzta a cérnát az anyagon. Láttam rajta, hogy már az első percben eldöntötte, jóval alatta állok a ranglétrán.

Mr. Davis felhorkant.

– Mrs. H. meg van győződve róla, hogy az aljas gyilkos a főbejáraton jött be, aztán lerohant, belebotlott Ellenbe, és elintézte.

Rosszallóan néztem Mr. Davisre, amiért így beszélt, de ő zavartalanul folytatta a cipőpucolást.

Simms elgondolkodott.

– Az uraságnak tegnap este nem volt vendége, de láttam egy pasast, mintha ólálkodott volna.

– Tényleg? – kérdeztem izgatottan. – Hol? És a rendőrségnek szólt róla?

Simms megint felhúzta az orrát.

– Nem szokásom rendőrökkel szóba elegyedni, Mrs. Holloway – közölte. – Különben is, odakint volt a fickó, és nem leselkedett befelé. Inkább csak úgy támasztotta a kerítést, mint aki vár valamire. Vagy *valakire.*

– Na látja! – szólalt meg Mr. Davis. – Egy gyilkos eliszkolt volna, nem igaz? Nem lődörögne a tetthelyen, hogy elkapják. Logikus.

Nem szóltam semmit, pedig ez a két ember nem látja a lényeget. Mindenképpen figyelemre érdemes, ha bárki egy olyan ház körül lődörög, ahol gyilkosság történt, még ha nem is ő a gyilkos. Hiszen tanúja lehetett valaminek, vagy épp a tettes bűntársa volt.

– Esetleg látta, hogy nézett ki az az ember? – erősködtem tovább.

Simms dühösen biggyesztette le a száját.

– Nem szokásom az ablakból embereket figyelni. Olyan átlagos úriember volt. Ott álldogált, aztán meg eltűnt.

Elnyomtam egy sóhajt, és belekortyoltam a teámba, ejtve a témát. Mr. Davis együttérző pillantásából láttam, hogy Simms szerinte is túlságosan el van telve magától.

Mivel éhes voltam, otthagytam az urakat a munkájukkal, és a kamrába mentem elrejtett vacsorámért. A padlót felsikálták, Sineadnak és a vérének nyoma sem maradt. Önkéntelenül is magasba emeltem a kezemben tartott gyertyát, hogy megnézzem a sarkot, amelyikben rábukkantam a lányra. A torkomban gombóc gyűlt a tisztára suvickolt konyhakő láttán. Alig ismertem azt a lányt, de értelmetlen halála miatt sírhatnékom támadt. Kijárt volna neki is az esély, hogy többet megéljen, mesterséget tanuljon, szerelembe essen, gyereket szüljön.

Nagyot nyelve elfordultam, hogy a letakart tányérról, amelyiken a maradékokból egy keveset félretettem magamnak, levegyem a

konyharuhát.

A számon egy nagyon nem szalonképes szó csúszott ki, ugyanis a tányéron csak pár morzsát találtam – se kenyeret, se sajtot, csak pár szem köménymagot, amely a sütemény egykori helyét mutatta.

Morogva fölkaptam a tányért, és a mosogatóhelyiségbe siettem.

A lány már befejezte a mosogatást, és a szobájába ment, úgyhogy egy kevés vizet és mosogatószappant löttyintettem a tányérra, emlékeztetve magam, hogy a gépies tevékenykedés megnyugtató. Az emelkedett gondolat hatására dühöm és keserűségem hamar megadta magát.

Fogalmam sem volt, ki ehette meg a vacsorámat. Simmsre, erre a beképzelt majomra gyanakodtam, de csak mert amúgy sem kedveltem. Lehet persze, hogy a mosogatólány tette, aki a kemény napi munka után éhes maradt. Rá kevésbé lennék dühös, de akkor sem vehetné el az ételt kérdezés nélkül!

Végeztem, és elraktam a tányért a helyére. Ellenőriztem a konyhaajtó reteszét, majd fölkapaszkodtam a ház legfelső szintjére, a sötét és hideg manzárdbeli hálószobámba. Kibújtam a ruhámból, megmostam széltől kipirosodott arcomat, és éhesen bújtam ágyba.

* * *

Reggel mindenem sajgott, de nem tudtam, miért. Kikászálódtam az ágyból, megmosakodtam egy szivaccsal a forró vízben, amit egy korán kelő cseléd bekészített. Tiszta ruhát húztam, friss köténYt kanyarítottam magam elé, és új fityulát illesztettem a fejemre.

Merev tagokkal indultam le a lépcsőn, s ekkor jöttem rá, hogy azért sajog mindenem, mert amióta megtaláltam Sinead holttestét, egész testemet feszesen tartottam. Küzdöttem a saját fájdalmam és dühöm ellen, de készenlétben is álltam, ha újabb csapás jönne.

Lent a konyhában már javában lobogott a tűz, a Charlie nevű legény jól megrakta a tűzhelyet. Készen várt minden, hogy nekilássak konyhai teendőimnek. Hűvös reggelre ébredtünk, de tudtam, hogy amint főzni kezdek, eszembe sem jut majd a hideg.

Elindultam a kamrába a napi ételek hozzávalóiért, de ahogy közelebb értem, a szívem egyre hevesebben vert, a torkom kaparni

kezdett. Az ajtó előtt a lábam lecövekelt, képtelen voltam továbbmenni.

Győzködtem magam, hogy ne legyek bolond. Mennyi az esélye, hogy újabb holttestbe botlom? Sineadet pedig már elvitték, és hamarosan tisztes keresztény temetésben lesz része.

Mégsem tudtam magam rávenni, hogy belépjek a kamrába.

Nem tudom, mennyi ideig álltam ott, miközben ostoroztam magam. Hogyan dolgozhatok majd szakácsnőként, ha nem merek bemenni a kamrába, ahol munkám legfontosabb kellékeit tartom? Talán föl kellene mondanom, és új helyet keresnem? És mégis mivel indokolnám az úr előtt? Hogy „kamraiszonyom” van?

Tegnap ki-be jártam ebben a kamrában, akkor is, amikor még nem takarították fel Sinead vérét, meg utána is. Még a vacsorámat is ide rejtettem, és szempillám se rebbent, amikor este bementem érte.

Nem volt okom, hogy ma reggel így habozzak. Hacsak az nem, hogy tegnap ugyanilyen korán reggel nagy kedvvel léptem be ide, bizakodva néztem az első teljes munkanapom elé, és teljesen váratlanul ért, hogy belebotlottam Sineadbe. Talán a testem most is valami hasonló szörnyűségre számított, és befeszült, akár a ló, amelyik minden alkalommal meghőköl azon a helyen, ahol egyszer megbotlott.

Nos, ez így nem mehet tovább! Vagy rákényszerítem magam, hogy belépjek, vagy megyek, és keresek egy szobalányt, akit utasíthatok, hogy kihozza a szükséges dolgokat. Egyszerűen nem állhatok a kamraajtóban egész délelőtt.

Hatalmas munkáskéz ragadta meg a vállamat.

– Minden rendben, Kat?

Felsikoltottam, és hevesen kalapló szívvel sarkon perdültem.

Mikor újra két lábbal álltam a padlón, kibukott belőlem:

– Daniel McAdam! Mi az ördögöt művel?

Daniel leengedte a kezét, és egy lépést hátrált. Haja borzas volt, a felöltőjét pedig félregombolta. Szemében a szokásos vidámság helyett megrökönyödés tükröződött.

– Mi történt? – kérdezte gyöngéd hangon.

Nagy levegőt vettem. Legszívesebben a nyakába ugrottam volna, hogy a vállán sírjam el a bánatomat. Szerettem volna, ha átölel és megvigasztal. Tudom, milyen erős a karja és megnyugtató az ölelése – volt részem benne.

Mondhatom, szép kis képet mutatnék magamról, ha valamelyik cseléd épp most találna végigjönni a folyosón. Simms gúnyolódása halálos lenne.

Ezért inkább ökölbe szorítottam a kezemet, és fölszegtem az államat.

– Semmi – nyögtem ki nagy nehezen. – Nagyon is jól vagyok. De ha már épp erre járt, tegye hasznossá magát, és vegyen ki nekem abból a szekrényből egy szelet baconszalonnát meg vajat – mutattam a kamrában álló egyik magas kredencre. – Ja, és még egy süvegcukrot is. A legfelső polcon van. De a sáros bakancsával be ne merészeljen jönni a konyhámba! Először alaposan pucolja le a talpát!

Elviharzottam Daniel mellett, de a szemében láttam a felvillanó szikrát. Igyekeztem méltóságteljesen elmenni a konyháig, tudomást sem véve a hátam mögött morajló kuncogásról.

* * *

Daniel jelenléte aznap a házban egyrészt jobb kedvre derített, másrészt elbátortalanított. Valahányszor meghallottam a hangját, összerezzentem, de ha nem hallottam, ijedten pislogtam körbe, hogy hol lehet.

Amikor a közelben volt, szétszórttá tett. Előfordult, hogy nyílgyökérpor helyett a mosószódáért nyúltam, hogy azt tegyek a piskótához felverendő tojásfehérjébe, kapor helyett kakukkfüvet vettem elő, és a vaníliarúd helyett egy tűzbabhüvelyt dugtam bele a ledarált cukor mellé a befőttesüvegbe. Csak Mary odaadó figyelme mentett meg a további butaságoktól – a lány láthatóan sokat tanult saját tegnapi hibáiból.

Daniel nem csak tettette, hogy mindenféle munkákhoz ért. Valahogy mindig akkor toppant be, amikor szükség volt rá, a legalkalmasabb szerszámot hozta, ha a lyukas lefolyót kellett

megjavítani vagy egy nyikorgó ablakot helyre tenni, de azt is mindig eltalálta, melyik rézedényt hozza oda a mártáskészítéshez. Amellett, hogy remekül utánozta a középosztálybeli úriember szokásait, kétségkívül tudta azt is, hogyan kell karbantartani egy házat. Eldöntöttem, hogy ez utóbbi Daniel lehet az *igazi.*

Mr. Davis nagyra értékelte Daniel segítségét a ház körül. Ezt azzal mutatta ki, hogy ingujjban a konyhaasztal mellé ülve újságot olvasott, mialatt Daniel a lakájok, szobalányok, inasok és kifutófiúk feladatát is ellátta.

– Ezek a feniánusok egyre megátalkodottabbak – közölte Mr. Davis a napilap mögül. – Gondolják el, dinamittal robbantgatnak a vasútállomásokon! Ártatlanok halnak meg, gyerekek meg minden! Tegnap is történt egy ilyen fenn északon. – Felháborodást sejtető morgást hallatott, miközben lapozott. – Hajóra kéne pakolnunk ezt a bandát, és visszaküldeni őket Írországba. – Eszembe jutott, hogy Mrs. Bowen is ugyanezt mondta, amikor elmesélte, hogy Sinead anyját egy hasonló merényletben ölték meg.

– Akkor az ország jókora hányada elnéptelenedne – vetettem ellen, miközben a vajat kockáztam bele a leveles tészta lisztjébe. – Többek között ennek a háznak a személyzete is megcsappanna. Magának többet kellene dolgoznia. – Összehajtogattam a tésztát, és elkezdtem a sodrófával hevesen lapogatni.

Mr. Davis elhúzta az újságot az erre-arra repkedő lisztfelhő elől.

– Akkor walesieket és jó angol lányokat vennénk fel – jelentette ki eltökélten. – Maga ír, Daniel?

Daniel épp akkor lépett a konyhába, két kezében egy-egy szeneskannát cipelve.

– Skót – közölte a fejét rázva, mielőtt átment a mosogatóhelyiségbe. Akcentusában nem érződött más, csak a londoni utca nyoma.

– Ühüm. – Mr. Davis folytatta az olvasást. – Na, ez kellemesebb téma! Egy fickó azt állítja, hogy teleszkópjával felfedezte azt a bolygót, amelyik a Nap túlfelén keringve más bolygókat letérít a rendes pályájukról.

Megállt a kezemben a sodrófa.

– Milyen, földtől elrugaszkodott marhaság ez? – kérdeztem.

– Hát, nem is *földhözragadt* gondolat – nevetett fel diadalmasan Davis. – Cambridge-i tudósok szerint a mi Napunk túlfelén létezik egy bolygó, és amiatt tér ki a pályájáról a Merkúr. Most meg itt egy fickó, aki azt állítja, hogy sikerült meglesnie.

Mr. Davisre meredtem, kezemben még mindig tétlenkedett a sodrófa. A főkomornyik megint lapozott, és már egy újabb hírt olvasott.

– Sose hallottam még ekkora képtelenséget – zártam le a témát, sodrófámat a tésztára csapva. Sietnem kellett, mert ha a vaj megolvad nyújtás közben, tönkremegy a réteges hatás, és kezdhetem az egészet elölről.

Mr. Davis magában folytatta az olvasást, elkerülve a további vitát, én pedig még jó párszor hajtogattam és nyújtottam a leveles tésztámat, mielőtt félretettem a hidegre pihenni. Átmentem a mosogatóhelyiségbe, hogy lemossam a kezemről a lisztet meg a vajat. Danielt ott találtam, épp az egyik sarokban vakolt be egy foltot.

– Maga ott! – harsantam rá. – A piacra megyek. Jön velem cipekedni. Engedélyezi, Mr. Davis? – kiáltottam vissza a konyha felé. – Elvihetem?

– Neki köszönhetően jól állunk a dolgokkal – felelte Mr. Davis az újságja mögül. – De azért ne foglalja le túl sokáig!

– Persze. – Letettem a fityulámat, és felkötöttem a főkötőmet, a hétköznapi sötétkéket, amelyen világoskék csík van. A kabátomat magamra kanyarítva felkaptam a bevásárlókosarat.

– Jöjjön, McAdam!

Daniel zokszó nélkül csoszogott utánam, miután Mr. Davist magára hagytuk az újságjával.

– Nem csak a piacra megyek – árultam el Danielnek, amikor kiértünk az utcára. – Meg akarom látogatni Mr. Timmonst, akit Lady Cynthia kocsija elgázolt.

– Kitűnő ötlet, Mrs. Holloway – mondta Daniel bólintva. – Derék! Erre menjünk!

Daniel keleti irányba fordult, és sietős léptekkel vezetett a Davies Street felé. Jószerével futva tudtam csak követni.

9

Daniel elvezetett az Oxford Streetig, majd az Edgware Roadon észak felé követtük a tegnap esti gyalogutamat. Ezután a Great Marylebone Roadra fordulva Daniel rávett, hogy lemenjek egy széles lépcsőn a Metropolitan földalatti vasút állomásához. A vonattal gyorsabban juthatunk a keletebbre fekvő úti célunk közelébe – magyarázta.

Nem szeretem a földalatti vasutat – túl sok a füst, a zaj, és veszélyes. Ki tudhatja, mi történik velünk a sötét alagútban? És egyáltalán, hogyan jut ki onnan a füst – ha egyáltalán kijut –, hogy ne fulladjunk meg mindannyian? Csakhogy sose mutatnám ki Daniel előtt a félelmemet, így aztán inkább némán követtem őt a föld alá.

Daniel vette nekem is a jegyet, mint egy úriember. Ha tényleg cseléd lenne, aki segít nekem a bevásárlásban, akkor én fizettem volna a jegyekért a konyhapénzből. Csakhogy mielőtt megszólalhattam volna, Daniel odalépett a jegyárushoz, és elrendezte a viteldíjat. Megköszöntem hát, és hagytam, hogy besegítsen a vagonba.

A vonat pöfögve kúszott az alagútban, el a Baker Street és a Great Portland Road alatt. Daniellel egymás mellett ültünk, én az ölembe vettem a kosaramat. Keveset beszéltünk, mert voltak más utasok is körülöttünk, úgyhogy leginkább némán zötyögtünk az alagútban zörögve és rángatózva haladó vonaton, vállunk egymásnak préselődve.

A Gower Streetnél jöttünk fel ismét a napvilágra. Miután jó ideig sepregettem a szoknyámról a kormot, Daniel karon fogott, és a Euston pályaudvar mögött északnak irányította lépteit. Rengeteg sínpár futott a pályaudvar-épület felé, számtalan vonat állt a peronok mellett. Az állomás külső vágányain üres vasúti kocsik ácsorogtak elhagyatottan, türelmesen várva sorukra.

Daniel egy szűk utcácskába vezetett, amelyet egyhangú, szürke téglából épített magas házak szegélyeztek. A színtelenséget itt-ott törte csak meg egy-egy színesre mázolt bejárati ajtó, de az élénk festést már mindenütt kikezdte a kormos londoni levegő, az egykor szép vörös, kék vagy zöld ajtókra fekete réteg telepedett, a festék megrepedezett.

Mr. Timmons a házsor közepén lakott. A négyemeletes épületet hajdan egyetlen otthon töltötte ki, a tulajdonos azonban bérlakásokat alakított ki benne – Timmonsék a legfelső szinten laktak két szobában. Daniel a főbérlőnőre villantotta legkedvesebb mosolyát, de az idős asszonyt ez vagy nem hatotta meg, vagy rövidlátó volt. Mindenesetre csak zsémbes morgást hallatott, amikor az emeletre vezető lépcsőre mutatott.

Mialatt felfelé kaptattunk, Daniel elárulta, hogy tegnap már meglátogatta Mr. Timmonst. Szöget ütött a fejemben, hogy milyen sietős volt neki eljönni ide, aztán meg Lord Rankin alkalmazásába lépni, de inkább nem szóltam.

– Örülök, hogy eljöttek – mondta Mrs. Timmons, amikor ajtót nyitott. Megfáradt asszony benyomását keltette, barna haja itt-ott már őszült, arcát ráncok barázdálták. Kivörösödött kezén láttam, hogy nem csak a saját háztartásában szokott mosogatni. – Rosszabbodott az állapota – közölte.

Lesújtott a hír. Mrs. Timmons átkísért bennünket a másik szobába, amely egy pici alkóv[5] volt az eresz alatt.

Alig fértünk be a helyiségbe, amelyet nemigen melegített fel a kandallóban fel-fellobbanó, egyenetlen tűz. Mr. Timmons hanyatt feküdt egy ágyban, a takaró a mellére húzva, bepólyált keze a paplanon pihent.

A férfi ugyanúgy nézett ki, mint tegnapelőtt, arca sápadt és beesett volt, barna szemében fájdalom tükröződött. Homlokába tapadt haja őszbe csavarodott.

Ahogy így láttam, egészen meggyőzött, hogy ez az ember nem futhatott le a konyhába, sújthatta halálra Sineadet és menekülhetett ki a házból két nappal korábban. Mozogni is alig bírt. Nyilvánvaló volt, hogy felismert, de nem tudtam eldönteni, kellemes vagy kellemetlen számára az emlék.

– Miért hagyta ott Lord Rankin házát? – kérdeztem, miután Mrs. Timmons élénk hangon tudatta férjével, hogy látogatói érkeztek. Az ágy lábánál álltam, és a férfi arcát vizslattam. – Nem volt abban az állapotban, hogy bárhova menjen.

Timmons tekintetét Danielre vetette, majd visszafordulva megnedvesítette az ajkát.

– Nem akartam teher lenni – mondta, aztán megrázta a fejét. – Megmondom az igazat, nem vót jó ott nekem, asszonyom. Maga kedves vót, de a többiek megmondták, hogy nem akarnak ott látni. Féltem, hogy a gazda ki tanál hajintani az uccára, ha túl soká maradok. Vagyis mikor kicsit magamhoz gyüttem, inkább leléptem.

– De mégis hogyan tudott eljönni? – Gondoltam, hogy Daniel már tegnap mindezt megkérdezte tőle, de nem tudtam magamban tartani a kíváncsiságomat. – Ilyen állapotban hogy sikerült hazajutnia?

– Ismerek pár fuvarost Mayfair környékén – felelte Timmons készségesen. – Az egyiket rávettem, hogy toljon el a taligájával egészen a Regent's Parkig, onnan megint másokkal hozattam magam. Az egyik taligás jó ember az utcánk végén rakott le.

A férfi megint megnedvesítette a száját, és közben Danielre pillantott, ő pedig szinte észrevétlenül bólintott.

Megláttam a biccentést, és nagyon felbosszantott. Ezek szerint Daniel betanította Timmonsnak, mit mondjon nekem vagy bárkinek, aki kérdezgetni fogja. Szemöldökömet összevonva néztem Danielre, de úgy tűnt, ő nem vette észre rosszallásomat.

Mr. Timmons tényleg beteg volt, nem színlelt. A feleségén is őszinte aggodalom látszott, és nyilvánvalóan gondosan ápolta őt. Már amikor a baleset után ránéztem az emberre, akkor láttam, hogy van, aki gondoskodjon róla, és Mrs. Timmons valóban odaadó feleségnek bizonyult.

Mr. Timmons hamarosan elfáradt, húzta az álom, úgyhogy kiléptem az elülső szobába, és megosztottam Mrs. Timmonsszal a fájdalomcsillapító-receptemet – forró vízbe áztasson kamillát és frissen reszelt gyömbért. Nemcsak a fájdalmat enyhíti, de az emésztésnek is jót tesz. Még pár együttérző szót követően Daniel és én távoztunk.

– Fölöslegesen pazaroltam erre az időmet – jelentettem ki, amikor már visszafelé, a Drummond Street felé sétáltunk a szűk utcán. – Megtakaríthattam volna ezt az utat, ha maga elmeséli, mit mondott Timmosnak, hogy miket feleljen nekem!

Daniel nem tűnt olyan bűntudatosnak, mint ahogyan azt vártam. Nem lepődött meg, hogy lelepleztem az ügyes kis húzását, és szégyenkezésnek sem volt nyoma rajta.

– Sejthettem volna, hogy magát nem tudom megtéveszteni. De azt akartam, találkozzon Timmonsszal, és nyugodjon meg végre, hogy a fickó rendben van, otthon ápolja a felesége, és nyilvánvalóan nem volt képes egy márványmozsárral fejbe verni egy fiatal, életerős lányt. Nekem biztosan nem hitte volna el, igazam van?

Nagyon valószínű.

– Nem – ismertem el kényszeredetten.

– Akkor hát jöjjön, veszek magának kávét, mielőtt visszaindulunk.

– Útközben még meg kell állnunk egy piacnál – emlékeztettem Danielt, amikor végre utolértem. – Tényleg szükségem van pár dologra a vacsorához.

Daniel csak nevetett ezen. *Ó, ez a Daniel!* Egykor mennyire szerettem magam is a nevetést!

A Euston pályaudvar környéke tele volt árusokkal. Az állomás bejáratának görög timpanonja és dór oszlopai jelentékeny ókori templom benyomását keltették. Daniel az egyik árushoz vezetett, ahol két csésze teát kért – mivel értésére adtam, hogy nem különösebben szeretem a kávét. A csorba bögrékben kiszolgált tea erős és meglehetősen csersavas volt, de a hideg szélben és a Timmonsék gyengén fűtött szobájában eltöltött idő után jólesett a forró ital.

A szél mostanában egy leheletnyit enyhült, a tavasz közeledtét ígérte, ugyanakkor érezni lehetett, hogy arra azért várni kell még egy darabig. Az árus kocsijának szélárnyékos oldalára kerültem, Daniel pedig utánam jött. Itt viszonylag háborítatlanul kortyolgattuk a teánkat.

– Elnézését kérem, hogy nem kísértem elegánsabb helyre – szólalt meg Daniel. – Nem hiszem, hogy a mostani öltözékemben

beengednének egy teázóba, legalábbis olyanba nem, amely Önnek is ínyére volna. – Daniel végigmutatott magán. Vastag kesztyűbe bújtatott kezére és az utcán folyó szennylétől maszatos és sáros bakancsára gondolt. Sapkáját is egészen a homlokába húzta, nehogy lekapja fejéről a szél.

– Nem számít – feleltem. – Ma úgysem lett volna kedvem tea és sütemény mellett tétlenkedni.

Megvallom, szeretek teázóba járni, ahol nyugodtan ücsöröghetek, mialatt valaki más szolgálja fel a frissítőt nekem, és fesztelenül fecseghetek valamelyik társnőmmel. Az utóbbi időben azonban nemigen akadt időm effélére.

– Egyik nap szép ruhát húzok, és elviszem egy étterembe – jelentette be Daniel, majd hangos szürcsöléssel ivott a teájából.

Szemöldököm magasba szaladt.

– Ó, valóban elvinne? – Felvillant előttem a kép, ahogy Daniel oldalán belibbenek egy finom étterem ajtaján. Rajta jól szabott öltöny, rajtam a... Nos, egy ilyen alkalomra új ruhát kellene beszereznem. – Képtelenség! – mondtam végül. – Ha a karján egy szakácsnővel belép egy elegáns étterembe, valószínűleg engem rögvest a konyhába parancsolnának, hogy segítsek az ételek elkészítésében.

– Természetesen nem kötnénk az orrukra, hogy maga szakácsnő. Csak Daniel és Kat lennénk. Mr. McAdam és Mrs. Holloway, akik vacsorázni érkeztek.

Lesajnáló tekintettel néztem rá.

– Kedves Danielem, mindegy, milyen elegáns tollakkal ékeskednék, mindenki látná rajtam, hogy háztartási alkalmazott vagyok. Merthogy *azok* vagyunk mindketten.

Daniel végigmért a szemérmes főkötőmtől az igencsak praktikus lábbelimig, majd a szájához emelte a bögrét.

– A tollak sok mindenre képesek ám!

A bögre pereme fölött olyan szemmel nézett rám, amitől elpirultam.

– Na, most lépte át az illendőség határát – közöltem sietősen, próbálva visszanyerni méltóságom látszatát. – Egy csésze tea nem jogosítja fel efféle bizalmaskodásra, Mr. McAdam.

Daniel arcán vigyor terült szét.

– Sosem fordulna meg a fejemben, Kat, hogy magával bizalmaskodjak. Hipp-hopp ellátná a bajom a sodrófájával. Vagy az élesre fent konyhakésével.

– Ez igencsak *ízetlen* tréfa volt! – A tea hirtelen megülte a gyomromat. Egyszer valóban egy konyhakéssel tudtam csak elhessegetni magamtól egy úriember közeledését, aminek irtózatos következménye lett mindkettőnkre nézve. És erről Daniel is tudott, hogy a fene enné meg!

– Sajnálom – mondta, és arcáról lelohadt a mosoly. – Igaza van. Rémes dolgokból nem szabad tréfát űznöm. Igya csak a teáját, kedvesem, én pedig magára hagyom.

– Ne olyan hamar! Nem szabadul tőlem ilyen könnyedén. – Még egyet kortyoltam a rémes teából. – Miért okította ki Mr. Timmons, hogy azt mondja nekem, amit mondott? Amúgy miért járt aznap Mayfairben? A lakásától jó messze van, hogy oda szállítson ki dolgokat, vagy mit tudom én, mivel foglalkozik.

– Nem feltétlenül. A fuvarosok egész Londont bejárják, minden szegletébe szállítanak, ahova csak küldik őket. Úgy ismerik a várost, ahogy senki más, a bérkocsisokat leszámítva.

– Maga is ezért dolgozik kifutóként meg szállítóként? – kérdeztem. – Hogy szabadon járhasson Londonban, és minden sarkot szemmel tarthasson?

Daniel igenlően bólintott.

– Egy napra vagy hétre kerítek magamnak munkát, ahogy épp szükséges, aztán továbbállok, ha befejeztem a dolgom.

– A vándor kiszállítóember. Milyen érdekes! – Tudtam, hogy Daniel sosem árulná el a valódi okát, amiért jönnie-mennie kell Londonban, úgyhogy meg sem kérdeztem. – De eltértünk a témától. Miért kellett Timmonsnak Mayfairbe jönnie? Miért kellett pont ott lennie, olyan messze az otthonától abban a pillanatban, amikor Lady Cynthia elgázolta a kocsival?

– Hacsak Lady Cynthia nem tudatosan cselekedett – vetette fel Daniel, és hosszan belekortyolt a teájába. – Aztán bűnbánattól vezetve magához rohant segítségért.

Rámeredtem.

– Miért akarta volna Lady Cynthia elgázolni Mr. Timmonst? Még csak nem is ismerte! – Daniel arca meg sem rezzent. Felsóhajtottam. – Várjunk csak! Azt akarja mondani, hogy a lady pontosan tudta, ki ez az ember, és szánt szándékkal elgázolta?

– Valószínűleg – felelte Daniel, és tekintetében valami sötét szikra villant. – Ismét magamat okolom, amiért megsérült valaki, és higgye el, igazam van. Timmons azért volt a Mount Streeten, mert én megkértem rá. – Közelebb hajolt, a teától meleg leheletét éreztem az arcomon. – Mint mondtam, megfigyelés alatt tartottam Lord Rankin házát. Mr. Timmons ügyes ember, és épp egy kis mellékes keresetre volt szüksége, úgyhogy megbíztam, tartsa szemmel a házat.

Elöntött a düh, de a kirakós darabjai a helyükre kerültek.

– Értem – mondtam. – Ezért volt maga meg a fia azon a reggelen olyan könnyen elérhető. Mr. Timmonst kereste egy kis megbeszélésre vagy ilyesmi. De mondja meg nekem, Daniel: ha Lord Rankin felkeltette a gyanúját, miért nem szólt nekem, hogy ne fogadjam el ezt az állást?

Daniel ingerülten villantotta rám tekintetét.

– Mert nem tudtam megtalálni, maga lehetetlen nőszemély! Odahagyta a richmondi állását, mire én... Mikor elkezdtem figyelni Rankin házát, fogalmam se volt, hol találom. Az általam ismert legutolsó albérletéből is kiköltözött. Az ügynökségénél pedig elküldtek, amikor maga után kérdezősködtem.

– Helyesen tették – feleltem. – Ez egy kitűnő ügynökség, és nyilván rájöttek, hogy nem állást szándékozott kínálni nekem. Amúgy azért költöztem el át a Tottenham Court Roadra, mert az előző főbérlőm a King Streeten felhagyott a szobakiadással, hogy a súlyos beteg nővérét ápolhassa.

Vajon mit harapott el az imént Daniel, amikor azt mondta: *mire én...* Mi történt? Lord Rankin házát figyelte? Miután visszatért akárhonnan, ahova hónapokkal korábban nyomtalanul eltűnt?

– Az ügynökség még üzenetet sem volt hajlandó továbbítani magának! – folytatta Daniel mogorva homlokráncolással. – Ami dühítő volt, mivel tudtam, hogy Rankin épp szakácsnőt keres, és van pénze megfizetni a legjobbat. Vagyis mire figyelmeztethettem,

maga már betelepedett a lord konyhájába. Talán emlékszik, hogy tegnap este azt javasoltam, adja be a felmondását Rankinnak.

– Én pedig elutasítottam – emlékeztettem Danielt. – Szükségem van a keresetemre, ilyen egyszerű az ok. Hajdanában egyszer felajánlotta, hogy keres nekem másik munkaadót.

– Amit akkor kerek perec visszautasított. – Daniel arcán újból valamifajta pajkosság jelent meg. – Még most is előttem van az a kép. Nos, azt az állást már betöltötték, de biztosan tudok találni magának másikat.

Készségesen aláírom, hogy Daniel bármire képes, úgyhogy inkább csöndben maradtam. Nincs kétségem, hogy London valamelyik eldugott és unalmas szegletében kerítene nekem munkát, ahol semmi sem történik. Én meg dagaszthatnék, kavarhatnék, apríthatnék és szaftot locsolgathatnék unásig, hogy végül kimerülten nyugdíjba vonszoljam magam.

– Egyelőre kibírom Lord Rankinnál – mondtam. – Amennyiben biztosít róla, hogy nem ő ölte meg Sineadet.

– Nem *hiszem,* hogy ő tette. A bizonyosság ravasz dolog. Viszont a lord veszedelmes ember, Kat, ezt bizton mondhatom – sóhajtott fel Daniel. – Bár igazán nagy veszélyt akkor jelentene magára, ha az ő vállalkozásán keresztül fektette volna be a pénzét.

Csak pislogtam.

– Szent ég! Azt állítja, hogy egy svindler? Egek, szegény felesége! És Lady Cynthia!

Ha Lord Rankin arra használja a pozícióját, hogy pénzt csaljon ki úriemberekből, nemcsak magát fogja tönkretenni, hanem az egész családját. Lady Rankin és Lady Cynthia soha többé nem járhatna emelt fővel, hiszen a baráti körükből valószínűleg többen Rankinra bízták a pénzüket. Ha a lord mindent elveszít, Lady Cynthia és a húga koldusbotra jut. Mr. Davistől tudom, hogy az ő családjuknak nincs vagyona, csak egy sereg fennhéjázó címe, így Lady Rankin se hozományra, se az özvegyet illető részre nem számíthatna. Lady Cynthia pedig teljesen pénz nélkül maradna, és csak szülei jóindulatára támaszkodhatna.

– Mindig is sajnáltam a felsőbb osztályok tagjait – mondtam tűnődve, kezemet az egyre hűlő teásbögre köré fonva. – Én legalább

vállalhatok munkát, hogy éhen ne haljak, bármilyen cselédmunka legyen is az. Lady Cynthia kilátástalan helyzetében csak egy házasság lehet a megoldás, vagy esetleg egy örökség, ha valamelyik jótevője ráhagy valamit. Szállást és ételt a barátaitól meg a családjától kell koldulnia, mint szegény rokon, egy vénkisasszony, akit senki se lát szívesen. Nem csoda, hogy férfiruhába bújt és faragatlan modort vett fel. Talán magam is így tennék.

– Az észjárása néha megriaszt, Kat! – Daniel szemében gyöngédséget láttam, miközben elvette a kezemből a bögrét, és visszaadta az árusnak.

Karon fogott, és elindultunk. Azt reméltem, fog egy konflist, mert nem szívesen utaztam volna ismét az alagútban száguldó vonattal.

Miközben Daniel segített kikerülnöm egy bűzös pocsolyát a pályaudvar főbejárata előtt, véletlenül nekiütközött egy elegáns kabátú, cilinderes fiatalembernek, aki sietősen ugrott ki egy kocsiból, valószínűleg a vonatához rohanva. Több, hasonlóan öltözött fiatalember követte, mind felsőosztálybeli arszlánok, akik nyilván utazásra indultak.

Amikor a férfi rávicsorgott, Daniel a sapkájához kapott, és dél-londoni akcentusát előkapva szabadkozott.

– Bocsásson meg, Úrfi!

A fiatalember hitetlenkedve meredt rá.

– Nézz a lábad elé, fajankó!

Daniel lekapta a sapkáját. A ficsúr már a társai nyomába eredt, a csapat nagy sietve vonult az állomásra, csak ránézésre is méregdrága fekete bársonykabátjaik háta látszott.

– Legyen szép napja, Uram! – szólt utána Daniel vidáman.

Az előbbi úrfi hátrafordult, s így tettek a többiek is, amint észrevették, hogy vezérük megállt. Mindannyian húszas éveikben jártak, és a legújabb divat szerinti császárkabátot viseltek meg élére vasalt nadrágot, amennyire az inasaiktól tellett, és kifényesített bokacsizmát. Az inasok, akik előrementek jegyet venni, az állomáson várják majd, hogy gazdáik elintézzék a dolgukat.

A dolguk pillanatnyilag Daniel körbekerítése volt. Engem kiszorítottak a körből, bár nem voltak erőszakosak velem, hiszen

szinte észre sem vettek.

– Mit mondtál? – kérdezte a vezéralak, olyan affektálással, hogy alig értettem a szavait.

Daniel a kezében morzsolgatta a sapkáját, úgy felelt.

– Csak szép napot kívántam, Uram. – A lehető legudvariasabb mosolyát hordozta körül az arszlánokon. – Akármi céllal utaznak is. Szép napot hozzá. Az utazáshoz.

Amióta csak ismertem Danielt, ez volt az első alkalom, hogy azt láttam, lefegyverző nyájassága nem hatotta meg azokat, akiknek szánta. Talán részegek voltak a fiatalemberek, vagy másnaposak, de az is lehet, hogy egyszerűen szívtelenek és mérhetetlenül önteltek.

– Hogy merészelsz egyáltalán hozzám szólni? – kérdezte az első ficsúr. Sovány volt, sápadt arcát színtelen haj keretezte, kék szeme körül vörös volt a szemhéja. *Igen, másnapos!* Törékeny alkata ellenére olyan harciasan viselkedett, mint egy bokszoló az utolsó menetben.

Daniel arcán újfent mosoly ült, de a tekintete rideggé vált.

– Nézze el nekem az Úr!

Megmondhattam volna, hogy nem jól csinálta ezt az egészet. A napszámos ilyenkor mélyen lehajtott fejjel áll, és inkább szó nélkül eloldalog, hogy aztán egy másik munkásembernek dohogja el a sérelmét.

Megpróbáltam kimenekíteni Danielt a gyűrűből. Határozottan odatrappoltam.

– Gyere, hékás! – ripakodtam rá. – Ma még rengeteg dolgot kell elintéznem.

Úgy tettem, mintha nem vettem volna észre a ficsúrokat, mivel eszembe se jutna hozzájuk szólni, ha nem ők kezdeményeznek beszélgetést. Szavaim, hanghordozásom és minden gesztusom azt sugallta, hogy dühös vagyok a felbérelt segítőmre, és mindjárt eltávolítom az urak útjából.

Tudomást sem véve fellépésemről, az akadékoskodó fiatalember fölemelte kesztyűs kezét, amelyet máskülönben nem szívesen piszkított be, és arcul ütötte Danielt.

Daniel hátratántorodott, de azonnal kihúzta magát, és komor pillantással nézett az úrfira.

Minden rendben is lett volna, ha az a ficsúr megelégszik ennyivel, és abban a tudatban, hogy jól móresre tanította Danielt, továbbmennek. Csakhogy a kék szempár jegessé vált, és az úrfi újból megütötte Danielt.

– Arcátlanság – sziszegte. – Eredj a gazdádhoz, és kérj fenyítést!

Daniel végre hátralépett, felismerve, hogy jobb, ha véget vet a jelenetnek. Ám valószínűleg nem elég tisztelettudóan tette ezt, mert a fiatalember megint nekiment, és visszakézből adott egy újabb pofont. Arca vörös volt, a szája vicsorgott.

Társai elképedve figyeltek, mígnem Daniel védekezőn maga elé emelte a kezét. Ekkor ők is vihogva nekiestek.

Négyen egy ellen! Körbevették Danielt, és ütni kezdték, míg végül a földre esett. Fényes csizmájukkal újra és újra belerúgtak a bordáiba, combjába, hátába. Daniel nem tehetett mást, az arcát védte két karjával, és összegömbölyödött, hogy elkerülje a leggaládabb ütéseket.

Ez már régen több volt, mint amikor úriemberek megfenyítenek egy magáról megfeledkezett szolgát. Ezek a ficsúrok, akik az előző éjszakát dorbézolással töltötték, és ma nem akadt jobb dolguk, megsértett hiúságukért bosszút álltak Danielen. A drága kesztyűkbe bújtatott hatalmas öklök csapásai csak úgy záporoztak rá, a legelegánsabb szarvasbőr csizmák szakadatlanul rugdosták Daniel bordáit és csípőjét.

– Segítsenek! – kiáltottam a járókelők felé. Többen meg is álltak, de csak tátották a szájukat, egyikük sem sietett Daniel segítségére. – Haszontalan barmok! – visítottam, majd Daniel támadóira vetettem magam.

10

Két kézzel megragadtam az egyik ficsúr könyökét, és hátrarántottam. A fiatalember magasabb volt nálam, de az én karomat megerősítette a konyhai munka – a nehéz sütőtálak emelgetése, a csontos húsok darabolása, a dagasztás és gyúrás. A férfi egyensúlyát vesztve nekem tántorodott.

– Micsoda szégyen! – üvöltöttem a képébe. – Szégyellje magát! – és az üres kosaramat pajzsként tartva ellöktem magamtól.

A ficsúr zavarodottan pislogott, aztán legnagyobb meglepetésemre kihúzta magát, mint egy megfenyített kisdiák. Kótyagos fejével talán a nevelőnőjének képzelt. Aztán megragadta a legközelebbi társa kabátját.

– Hagyd! – morogta. – El kell érnünk a vonatot.

Az a másik fölegyenesedett, és kezével megtörölte nem vértől csöpögő orrát.

– Gyertek – mondta –, ebből megtanulja majd. – Újra végighúzta kesztyűs kezét az orra alatt. – Hagyd, Minty! – szólt rá arra a fiatalemberre, aki a verekedést kezdte, és még mindig Danielt rugdalta. – Mindjárt rendőrért kiált valaki, és ha megint bezsuppolnak, az apád letépi a golyóidat.

Minty, akárkit is takart ez a név, még háromszor belebokszolt Danielbe, aztán fölállt, és egy zsebkendőt halászott elő a zsebéből, hogy megtörölje véres arcát.

– Majd teszek róla, hogy *ezt* vigyék a bíró elé – vicsorogta, felsebzett homlokát tapogatva. – Felakasztatom.

Az, amelyiket lehordtam, a szemét forgatta.

– Nincs időnk. Könnyen lekéshetjük a vonatot léhűtő viselkedésed miatt. Ez a fickó nem ér annyit.

– De *megütött* a senkiházi – feleselt Minty. A keze remegett, a szemében furcsa gyűlölet villant. – Ez itt halott ember!

– Minty! – szólt rá határozottan a ficsúr, amelyikkel én veszekedtem, mire Minty dühösen megperdült. A másik

parancsolón az állomás oszlopos bejárata felé mutatott. – Indulj! Majd a vonaton nyafoghatsz.

Valószínűleg ez az arszlán volt a csapat vezéregyénisége, nem Minty, aki most engedelmesen megindult az állomás felé, s közben dühös tekintetet villantott rám. Mentében félretolta az embereket, de azok egyszerűen félreálltak, hogy aztán a következő felvonásban gyönyörködjenek, ahogy én térdre rogytam Daniel mellett.

Karomat Daniel feje alá helyeztem, s ő ebben a pillanatban kigömbölyödött a védekező pózból, majd felült. Az arca merő vér volt.

A járókelők aggodalmaskodva fordultak felénk. Egy asszony, kezében zöldségekkel teli kosárral, odaguggolt mellénk.

– Minden rendben, kedveském?

Daniel fölemelte a kezét, hogy megtapogassa az arcát, de elkaptam a csuklóját, nehogy belenyúljon a sebeibe a mocskos kesztyűjével. Arcának egész bal fele feldagadt, mindkét járomcsontján és a homlokán is felrepedt a bőr, a haja tövénél vér szivárgott.

– Jujj, ez elég rusnya – jegyezte meg a kosaras asszony, miután alaposan megnézte Danielt. Előhúzott egy nagy zsebkendőt, szétrázta, és a kezembe nyomta. – Használd ezt, kedveském!

Egy idősebb férfi is lehajolt hozzánk, kezével a térdére támaszkodva nézte, ahogy óvatosan hozzáérintettem a zsebkendőt az egyik sebhez Daniel homlokán.

– Kell segítség? – kérdezte a férfi. – Nem kellett vóna magadra haragítanod őket, fiam!

Daniel köpött egy véreset a járdára. Dühösen az állomás felé tartó ficsúrbanda után nézett, és olyan szavakat mondott, amelyeket úrinőknek nem lenne szabad hallaniuk.

Az asszony mellettem vigyorogva helyeselt.

– Úgy a'. Maradtak vóna a flancos házaikban, ahová tartoznak. De az a ficsúr le is csukathatott vóna, fiam, amér' visszaütöttél.

– Csak véletlen volt – motyogta Daniel, és felém sandított. – Hazavinne, Asszonyom?

Az öregúr meg az asszony segítségével fölkászálódtam, aztán közösen talpra állítottuk Danielt. Kicsit bizonytalanul állt, de a lába

rendben volt – legalább a csontjait nem törték el ezek a piperkőcök.

– Jó lenne bevinni valahova – szólalt meg az idősebb férfi. – És aggyon neki gint a fájdalomra.

– A sebeket levendulás vízzel mosd le – tette hozzá az asszony. – Elbírsz vele, kedveském?

– Hogyne – biccentettem feléjük a tőlem telhető méltósággal, de a szívem kalapált, mert iszonyúan aggódtam. A félelmem megkeményített. Amikor a sántikáló Danielt támogatva elindultam, az asszony utánam szólt, hogy tartsam meg a zsebkendőt.

– Most aztán gyalogolhatunk hazáig – vágtam dühösen Daniel fejéhez. – Ilyen állapotban nem szállhat fel se vonatra, se omnibuszra.

Daniel, ez a pimasz fráter, elvigyorodott.

– Fogunk egy bérkocsit. Ne aggódjon, Kat! Rendbe jövök.

– *Rendbe jön?!* – kérdeztem szinte kiabálva. – Szerintem inkább belehal a seblázba. Gyorsan haza kell jutnunk, és kimosni a sebeit, mielőtt Mr. Davis meglátja. Biztos, hogy kiadná az útját, nekem viszont szükségem van magára a házban.

– Ó, Mrs. H.... Hogy maga milyen jó hozzám! – mondta ellágyult tekintettel. A hangja majdnem olyan ittasnak tűnt, mint az arszlánoké.

– Ne hadováljon itt nekem – torkoltam le.

Daniel a megbánás legkisebb jelét sem mutatta. Füttyentve odaintett egy közeledő kétkerekű, egylovas bérkocsi felé, s közben véres nyál fröccsent a szájából.

Meglepődtem, amikor a kocsis lassított. A bérkocsisok mogorva emberek, lelkiismeret-furdalás nélkül hajtják el a züllött alakokat és más nemkívánatos egyedeket, akik megpróbálnak bekéredzkedni a fogatukba. Ez a fickó azonban – a hátsó magasított bakról előrehajolva – fürkészően nézett ránk, majd elkerekedett a szeme.

– McAdam? Az úristenit neki, mit műveltek veled?

– Reméltem, hogy te vagy az, Lewis – szólt fel a bakra Daniel. – Hazaviszel minket?

– Hát, ha föl bírsz huppanni. – A Lewis nevű kocsis megállította a lovat, aztán a kalapjához érintve a kezét, odaköszönt nekem. – Asszonyság!

A kocsisnak a lovat kellett féken tartania, úgyhogy az történt, hogy Daniel segített fel *engem* az ülésbe, amihez meglepően biztosan állt a lábán, majd felkapaszkodott mellém.

Jellegzetes kétkerekű, egylovas bérkocsi volt, amelynek kétszárnyú ajtaja előrefelé nyílt, a kocsis pedig a hátunk mögötti emelt bakról hajtotta a lovat. Ahogy Daniel lehuppant az ülésre, és bevágta az ajtót, Lewis csettintett a nyelvével, és meglendítette a gyeplőt. A kocsi többször megrándult, ahogy a ló sebes trappolással megindult.

Fogtam a már véres zsebkendőt, és tovább tisztogattam Daniel sebeit. Még mindig remegtem, félelem és düh kavargott bensőmben.

– Minden bérkocsist ismer Londonban? – kérdeztem.

– Csak párat. – Daniel hagyta, hogy letöröljem a vért a szája sarkából. – Olykor magam is bérkocsisként dolgozom.

– Miért is ne? Ez az egyik cimborája?

– Kolléga. – Daniel hangja ellágyult. – Jól vagyok, nem kell úgy aggódnia! Kaptam én már ennél sokkal keményebb verést is jóval nagyobb gazemberektől. Ezek a fiúk félig részegek voltak, és nem gyakorlott verekedők.

– Ezt most azért mondja, hogy megnyugtasson? – néztem rá dühösen. – Gyakran megy a pofonok elébe?

Ahogy egy nyílt sebhez értem, Daniel összerándult.

– Amikor fiatalabb és forróbb fejű voltam, bizony így volt. Most nemigen tehettem mást, mint összehúzva magam vártam, amíg ráunnak a kisded játékukra. Ha beleállok a verekedésbe, akkor a ficsúrok vagy valamelyik járókelő rendőrt hív, én meg mehetek a bíróságra. Mielőtt kideríthetném, mi történt, a rendőrbíró elítélne bántalmazásért, erre pedig most nincs időm. Meg se fordult a fejemben, hogy maga is beszáll...

Hitetlenkedve kaptam föl a fejem.

– Talán karba font kézzel kellett volna állnom, és sipákolni, hogy *Ó!* meg *Jaj!,* mint egy idétlen melodráma hősnője?

Daniel felnevetett, aztán vágott egy grimaszt, amikor a szája sarka fájdalmasan megfeszült.

– Azt hiszem, imádom magát, Kat!

– Elég ebből! Maradjon nyugton, amíg a Mount Streetre érünk. Talán az istállósor felől bejuttathatom a házba, és reméljük, az istállómester tartja a száját.

– Rendes alak, bízhat benne.

Nagy igyekezetemben, hogy minél több vért leitassak Daniel képéről, nem is figyeltem, merre járunk. Amikor végül körülnéztem, úgy rémlett, a Southampton Row-n haladunk, ami nem épp a Mayfair negyed felé visz. Nem sokkal később keletnek, aztán délnek fordultunk, s a Drury Lane-en a Long Acre, majd a Covent Garden felé vettük az irányt. Így kikerültük a legforgalmasabb részeket, de még mindig délnek tartottunk.

– Mégis, hova megyünk? – kérdeztem Danieltől. – Talán a St. James negyeden át akar hazamenni, s útközben belekötni még néhány piperkőcbe? – Meglehetősen ideges lettem, mert féltem, Daniel képes akár erre is.

Daniel a fejét rázta.

– Amikor a kocsist arra kértem, vigyen *haza,* nem a Mount Streetre gondoltam. – Félretolta a kezemet a vérfoltos zsebkendővel együtt. – Az *én* házamhoz megyünk, pontosabban oda, ahol most bérelek egy helyet.

– Ó?! – Az ölembe ejtettem a kezem. Haragom helyét a kíváncsiság vette át. Csak nem engedi meg nekem Daniel, hogy lássam az otthonát? Mi a csuda?

A bérkocsi a Covent Gardentől délre, a Strand közelében állt meg a Southampton Road egyik háza előtt. Ez is ugyanolyan barnásvörös téglából épült, mint a környék többi háza, és ugyanúgy boltok voltak a földszintjén, fölöttük pedig az emeleti lakások ablakai fehér keretbe fogva sorakoztak.

Mr. Lewis csitította a lovat, amely türelmetlenül fészkelődött a hámban a meg-megránduló kocsi előtt, mialatt kiszálltunk. Daniel merev mozdulatokkal elsőnek mászott le az ülésből, majd addig erősködött, amíg hagytam, hogy leemeljen. Lewisnak a kezébe nyomott egy érmét, hiába próbálta elhárítani a kocsis.

– Ha bárki kérdezné, itt a fizetséged – magyarázta Daniel. – Nem venném a lelkemre, ha elveszítenéd a helyedet, mert ingyen furikáztál bennünket!

Lewis abbahagyta a tiltakozást, megemelte a kalapját, majd hosszú ostora hegyével megbökte a lovát. A fogat a macskaköves úton zötyögve elcsattogott a Strand irányába.

A Daniel lakásául szolgáló ház földszintjén egy zálogkereskedő működött. Az ajtó fölött fityegő cégérről három kis aranygolyó lógott, keskeny kirakatában a szépen lakkozott fekete doboztól a megkopott ezüstbevonatú cukorfogón át a réz szűrőtálig mindenféle holmi kellette magát. A bolt mellett álló, feketére festett ajtón egy dísztelen lépcsőházba léptünk be. A kétoldalt fehérre meszelt falak között falépcső vezetett az emeletre.

Daniel a korlátba kapaszkodva húzta fölfelé magát, egy-egy fájdalmasabb pillanatban mély levegőt véve. Fejemet csóválva követtem.

– Te jó ég! – hallatszott egy női hang az emelet felől, majd a lépcsőfordulón megjelent a hang tulajdonosa is. Az asszony fehér fityulája alatt szoros kontyban viselte ősz haját, ruhája is éppoly szürke volt, mint a haja, viszont a fölé húzott kötényruhán annyi fodor volt, hogy nem értettem, miként szolgálhat kötényként ez a holmi. Talán a frivol fodrokkal akarta ellensúlyozni ruhája és hajviselete egyszerűségét. – Mit csinált magával, Mr. McAdam? – kérdezte az asszonyság, és megindult lefelé a lépcsőn. Daniel válla fölött megpillantott engem, és a szeme megtelt kíváncsisággal. – Ez a maga szakácsnője?

Fogalmam sem volt, ki ez az asszony, és miért kell ilyen tolakodóan bámulnia. Daniel szótlanul vonszolta föl magát a lépcsőfordulóig, majd megállt.

– Ahogy mondja – felelte az asszonynak. – Mrs. Williams, ő itt Mrs. Holloway, London legkiválóbb szakácsnője.

– Mondja el, kedvesem, mi történt vele – fordult felém, továbbra is méregető tekintettel. – Ezúttal mit művelt, hogy megint így ellátták a baját?

Szándékosan összeszorítottam a számat, és megvártam, hogy Daniel kinyissa az első emeleten az egyik ajtót, amely egy napsütötte szobába nyílt. Olyan udvariaskodva vezetett be Daniel, mintha egy elegáns szalonba léptünk volna.

– Többet beszélt a kelleténél, és nem a megfelelő embernek – válaszoltam már odabent Mrs. Williamsnek.

Az asszony megértően bólogatott.

– Úgy a', beszélni, azt tud a mi Mr. McAdamünk. Néha bajba is kerül a sima szája miatt, a bolond gyerek. – Mrs. Williams most már kevésbé szabályos angolsággal beszélt, skótos hanglejtéssel bugyogtak elő a szavai. – Nagyon jó magától, kedvesem, hogy hazahozta.

Nem javítottam ki, hogy Daniel hozott engem ide, és nem én őt haza. Daniel időközben eltűnt a szomszéd helyiségben, amely valószínűleg a hálószobája lehetett.

– Hozok egy kis vizet – mondta Mrs. Williams nagyot sóhajtva. Kivonult a szobából, de az ajtót nyitva hagyta. Érdeklődve pillantottam körbe.

A nappaliban világos volt, mert odakint felderült az idő, és a napsütést még nem fogták el a szemben álló épületek. A padlót színes szőnyeg borította, fekete keretbe fogott virágdíszek indáztak rajta. Tiszta volt és láthatóan régi, de nem kopott.

A bútorok között nem volt két egyforma stílusú. A sarokban íróasztal állt, és mindenfelé székek voltak – az egyik egy ódon, ívelt támlájú neorokokó karszék, a másik egy még régebbi darab: egy Chippendale, karmokban végződő lábakkal. A harmadik szék a ma egyre divatosabb egyszerű vonalvezetésű, újabb ülőalkalmatosság volt.

Danielnek volt egy kanapéja is, egy olyan kisebb fajta, amelyen két ember alig fért el kényelmesen, előtte pedig egyetlen kerek asztalka, amelyre épp csak le lehetett tenni egy teástálcát. Elképzelhető, hogy Mrs. Williams házában volt egy ebédlő, ahol a bérlői vendégeket fogadhattak, de az is lehet, hogy a főbérlő úgy gondolta, elég közel van a Covent Garden, menjenek étkezni valamelyik fogadóba vagy teázóba.

Daniel személyes holmijának szemernyi nyomát sem láttam a nappaliban. Se családi fényképeket, se emléktárgyakat London valamely részéből – vagy bármely más vidékről, ha már itt tartunk. Semmiféle csecsebecse, amit az emberek életük során innen-onnan összeszednek.

Vagyis Daniel McAdamből semmi nem volt ebben a helyiségben. Eltűnődtem, mióta lakhat itt, s vajon van-e Londonban másutt is lakása, ahol a személyes dolgait tartja.

Mrs. Williams szuszogva érkezett vissza, kezében egy mosdótállal és egy vizeskancsóval. Körbenézett, hova tegye le, mire én csináltam egy kis helyet a kerek asztalkán.

Daniel épp akkor sétált vissza a másik szobából, amikor Mrs. Williams forró vizet öntött a kancsóból a mosdótálba. Már levette a kabátját és a vérfoltos ingét, és most egy illedelmesen állig fölgombolt, tiszta ing volt rajta. Megadóan tekintett körbe, tudván, hogy mi, nők itt fogunk fontoskodni körülötte.

– Köszönöm, Mrs. Williams – szólaltam meg. – Gondoskodom róla, hogy Mr. McAdam jobban legyen.

Az asszonyon látszott, hogy rettentő kíváncsi lenne Daniel verekedésének részleteire, de udvariasan biccentett, és az ajtó felé indult.

– Mrs. Holloway majd megadja a citromos szeletjének a receptjét, mielőtt elmegy – szólt utána Daniel. – Mennyeien könnyű a piskótája!

– Természetesen – mondtam megadóan, nem fárasztva magam, hogy dühös pillantást vessek Danielre.

Mrs. Williams nagy örömmel vette a bejelentést, rám mosolygott, és kiment. Ismét nyitva hagyta maga után az ajtót.

Az egyszerű karszékre mutattam, és Daniel ellenkezés nélkül ült le rá. Belenyomtam a forró vízbe egy rongyot, amit Mrs. Williams adott, és elkezdtem kitisztítani Daniel sebeit.

Az egyik szeme alatt kereszt alakban repedt fel a bőr, egy mélyebb seb éktelenkedett a homlokán. Az állkapcsán volt egy pupli, a szája sarka felhasadt, a bal orcáján nagy zúzódás látszott, bár a duzzanat már kezdett kissé lohadni. Ennyi volt, amit láthattam rajta, de a jó ég tudja, miféle sebek borították a bordáinál és a mellkasán! Az ingét teljesen felgombolta, ami eltakarta előlem a felsőtestét.

– Nem állhatom meg, hogy meg ne jegyezzem – mondtam, miközben tovább ápoltam a sebeit –, hogy ez a ház gyanúsan közel

van ahhoz a helyhez, ahol korábban béreltem szobát. Csak egy rövid séta a Covent Gardenen keresztül.

– Nincs ezen mit csodálkozni. – Daniel arca megrándult, amikor a ronggyal egy utcakőszilánkot piszkáltam ki az egyik vágásból. – Amikor néhány hete a keresésére indultam, ezen a környéken bóklásztam, hátha valahol a közelben talált új szállást. Akkor láttam meg, hogy Mrs. Williamsnél van kiadó szoba, és úgy gondoltam, ez megfelel nekem.

– Időlegesen – motyogtam magam elé.

– Tessék?

Megköszörültem a torkom.

– Úgy tűnik, gyakran költözködik. Hol itt, hol ott lakik, sosem marad sokáig egy helyen.

– Igaz. – Daniel megint felszisszent, amikor egy üvegszilánkot húztam ki a bőre alól, amibe nyilván belehemperedett. – Jól helyben hagytak azok a fickók, nemde?

– Miért provokálta őket? – kérdeztem, és újból elfogott a félelem. A rongy megállt a kezemben, és a szoknyámon megjelent pár sötét folt. – Ha továbbra is színlelni akar, Mr. McAdam, akkor ne feledkezzen meg arról, hogy éppen melyik szerepet öltötte magára!

Daniel elvörösödött, amitől a zúzódásai még lilább árnyalatot öltöttek.

– Igaza van, mint mindig, Mrs. H. – A tekintete elkomorult. – Az a fiatalember... Ha jól emlékszem, Mintynek szólították. Kihozott a sodromból. Igaza van, hogy hagynom kellett volna továbbmenni, de nem bírtam megállni.

– És jól agyba-főbe verette magát! – Az ujjaim még mindig remegtek, a véres lé szanaszét csöpögött.

Daniel a markába fogta a kezemet. Az övé nem remegett és meleg volt.

– A bocsánatáért esedezem, Kat! Nem akartam felzaklatni. Faragatlan fráter vagyok, és néha elfelejtek uralkodni magamon.

Erősen szorította a kezemet, mint akinek kutya baja, és tekintete találkozott az enyémmel.

Danielnek olyan szeme volt, amiben a nők hosszú órákra képesek elmerülni. Sötétkék, tiszta, határozott tekintet. És veszedelmes.

Kiszabadítottam a kezemet, és a rongyot a szeme alatti vágáshoz szorítottam, mire fájdalmasan felszisszent.

– És mindezt egy olyan fiatalember miatt, akit nem ismer, és valószínűleg soha nem is fog megismerni – mondtam, és éreztem, hogy hangom egyáltalán nem olyan határozott, mint szerettem volna.

– Nem egészen. – Daniel benyúlt a nadrágzsebébe, s előhúzott egy vizitkártyatartót.

A tárca aranyból volt, fénylő fedlapján ovális berakás díszlett kék és vörös kövekkel. Daniel kinyitotta a dobozkát, és kivett belőle egy vastag, elefántcsontszínű kártyát.

– Lord Frederick Piedmont – olvasta hangosan. – Ebből hogy lett Minty, azt nem tudom! Vagy lehet, hogy a beceneve valami másra utal?

11

Döbbenten ugrottam talpra.
– Te jó ég! Kizsebelte a fickót?
Daniel bólintott, mintha egy teljesen jelentéktelen tényt nagyítottam volna föl.

– Miközben püfölt. Gondoltam, hasznos tudnom, ki volt a támadóm, ha esetleg bíró elé citálnám. Vagy ilyesmi.

– *Daniel!*

Daniel fölpillantott, és látva elképedésemet, komolyabb hangon folytatta.

– Nem fog neki hiányozni, Kat. Szerintem van neki egy tucat belőle.

– Nem ez a lényeg! Most mihez kezd a tárcával? Beadja a lenti zálogoshoz? Akkor ez a Minty biztosan a rendőrbíró kezére adja! Nem hiszem, hogy akkor segíthetnek a kapcsolatai, akárkik legyenek is azok.

Daniel kissé bizonytalanul fölállt, a tárcát és a vizitkártyát az asztalkára dobta, és megfogta a kezem.

– Maga csodálatos asszony, Kat Holloway. Ne féljen, névtelenül visszajuttatom az apjának, és a mi Mintynk azt fogja gondolni, hogy elhagyta valahol.

Fújtam egy nagyot. Daniel nem engedte el a kezemet, amelyben a nedves rongyot tartottam, és ezúttal én sem húztam el tőle.

– Honnan tudja, ki az apja?

– Lord Freddy Piedmont, alias Minty, Chalminster márkijának legfiatalabb fia. – Felkuncogott. – Chalminsternek sokat fáj a feje a fiai miatt.

Nem feleltem, nem is igazán tudtam, mit mondhatnék. Előkelő házak szakácsnőjeként tudtam az arisztokraták s más jómódú hölgyek és urak viselt dolgairól. Az ember hall egyet s mást, megjegyzi, ki kicsoda, és a lapok is tele vannak a tetteikkel. Csakhogy senki mást nem ismerek, aki olyan könnyedén kötné

össze az elhallott neveket, mint Daniel. Akármennyire kérges is a tenyere, Daniel úgy ismerte az előkelő köröket, ahogy egyetlen kiszállító embernek sem lenne szabad.

Viszont azt nehezen tudtam volna elképzelni, hogy Daniel is közülük való lenne. Egyetlen rangos úriember sem görnyedne úgy kétkezi munkát végezve, ahogy Daniel teszi, még a tréfa kedvéért sem. Daniel remekül végezte a feladatait, lankadatlanul dolgozott, és sosem panaszkodott. El sem tudtam volna képzelni, hogy Minty, ez az elkényeztetett és meglehetősen kegyetlen piperkőc kibírna egy napot a taliga mellett, mindenféle holmikat szállítva saját előkelő környékének konyhái számára.

Daniel nem látszott alantas születésűnek sem. Ennek ellenére úgy járt-kelt az előkelő és az alacsony osztályok között, könnyedén váltva egyik modorról a másikra, mint egy kaméleon. Lord Rankin láthatóan meghunyászkodott előtte. Pedig Daniel itt, ebben a két olcsó szobában lakott egy középosztálybeli főbérlőnőnél, aki láthatóan odáig volt érte. Mint egy középosztálybeli agglegény.

– Azt mondta, már egy ideje figyeli Lord Rankin házát – kezdtem tétován. – Meg azt is, hogy csaló, de túl veszélyes lenne többet tudnom. De úgy hiszem, mégiscsak tudnom kell, ha a segítségemre számít.

Daniel fölemelte egyik csuromvizes kezemet, és megcsókolta a tenyerem tövénél.

– Azt hiszem, épp most gondoltam meg magam ez ügyben. Nem szeretném, ha segítene. Legalábbis ebben a dologban nem.

Bosszúsan mordultam egyet.

– Pedig tudom, hogy szüksége van rám. Különben már szerét ejtette volna, hogy legbőszebb tiltakozásom ellenére eltávolítson a házból. És ezzel maga is tisztában van – böktem felé a nedves mutatóujjammal. – Kérem, pontosan mondja el nekem, miért figyeli Lord Rankint!

Daniel felsóhajtott. Nagyon mélyről szakadt fel az a sóhaj, egy olyan férfi sóhaja, aki megértette, hogy az előtte álló nő nem fog meghátrálni, nem olyan engedelmes, mint ahogy a nőktől elvárják. A sok-sok könyvet a nők alacsonyabbrendűségéről és arról, hogy nem jutottak el a fejlődés ugyanazon fokára, mint a férfiak,

véleményem szerint meglehetősen tudatlan férfiak írták. Olyanok, akik vagy sosem nősültek meg, vagy gondosan a hiányos intellektusú nők közül választottak maguknak olyan feleséget, aki sosem fog ellenkezni velük.

Daniel ellépett mellőlem, és olyan finoman csukta be az ajtót, hogy nem lehetett hallani a zár nyelvének kattanását. Ezután a szoba közepére vezetett – távol az ablaktól, a kéménytől és a válaszfalaktól, mint rájöttem. Nagyon halkan szólalt meg, úgyhogy közelebb kellett lépnem hozzá, hogy értsem.

– Amikor meséltem az ügyről, maga azt feltételezte, hogy Lord Rankin tönkremenne, ha csaláson kapnák – kezdte Daniel. – Csakhogy nem fogják. – Tekintete aggodalmassá vált. – Ez a Lord Rankin nagyon ravasz fickó. Remekül bűvészkedik a számokkal, és komoly nehézséget okoz rájönnünk, hogyan csinálja, pedig a legjobb emberemet állítottam rá. Egyet viszont látunk: gondoskodott róla, hogy az ő cégén keresztül néhány nagyon rossz szándékú ember sok pénzhez jusson, amit aztán rettenetes dolgokra használnak fel. Többek között Nagy-Britannia ellen.

Csodálkozva meredtem rá. Nemcsak csaló, de áruló is? Ekkora bolond lenne ez a Rankin?

Nem tartom magam a korona vagy a hazám elkötelezett hívének, legfeljebb csak örülök annak, hogy brit alattvaló vagyok, és nem egy mocskos sikátorban tengetem napjaimat a Kontinens valamelyik nagyvárosában. De a királynő vagy a parlament elleni összeesküvést pénzelni, ahhoz őrültnek kell lenni! Ha lelepleződik, az ország minden szegletében gyalázni fogják a nevét, és szégyenteljes módon kivégzik. A hazaárulókat hajdan vízbe fojtották, majd felnégyelték. Nem vagyok benne biztos, manapság milyen büntetés járna, de kétségtelenül borzalmas az is. Lord Rankin családja több nemzedék alatt sem lenne képes lemosni magáról a bélyeget.

– Rankin azzal fedezi magát – folytatta Daniel –, hogy fogalma sem volt arról, mire fordítják azok az emberek a pénzt, amit ő keresett nekik. Még az is lehet, hogy igazat mond. – Daniel szemén láttam, hogy hisz is neki meg nem is. – A korona iránti hűségét bizonyítandó, Rankin továbbra is üzletel a szóban forgó urak javára, de mindent jelent nekem, amit tőlük hall, és az egyik kollégám

estéről estére átnézi a főkönyvét. Én nem igazán konyítok a pénzügyekhez.

Nem is tudom, mi döbbentett meg jobban – Lord Rankin hitványsága, vagy az, hogy kiderült, van valami, amihez Daniel sem ért.

De vajon hogyan győzte meg Daniel Lord Rankint, hogy működjön együtt? És miféle kollégákról beszélt? Tényleg a rendőrségnek dolgozik, ahogy sejtettem? Kiszáradt a szám az izgalmaktól.

– Ezért kereste fel Lord Rankint üzletembernek öltözve?

– És ő ezért nem örült, amikor meglátta magát. – Daniel szemében pajkos szikra villant. – Nem tudta mire vélni a maga tolakodását. Rankin retteg, folyamatosan retteg, hogy valaki egyszer rájön, olyan embereknek segít, akik vonatokat robbantanak és más rettenetes dolgokat művelnek. És akkor az illető pénzt követel majd tőle.

– Azt mondja, attól tartott, hogy megzsarolom? – kérdeztem meghökkenve. – Sértő még a gondolat is! Sose nyúlnék ilyen aljas eszközhöz!

Daniel arca elkomorult, de csitítóan a karomra tette a kezét.

– Meggyőztem, hogy nincs oka tartani magától.

Láttam magam előtt a beszélgetést. Lord Rankin metsző tekintetét, és Danielt a hűvös eltökéltségével. Nem kétséges, hogy a vitából csak Lord Rankin kerülhetett ki vesztesen.

Megnedvesítettem a számat, és hátraléptem, mire Daniel elengedett.

– Köszönöm, hogy elmondta!

– Végiggondoltam, amit tegnap a fogadóban mondott, és úgy éreztem, jobb, ha tisztában van a dolgokkal. Tudom, hogy maga nem egy széllelbélelt, fecsegő nőszemély. De csak remélni tudom, hogy amit elmondtam, nem sodorja veszélybe magát!

– Szeretek fecsegni – mondtam, – de az ehhez hasonló történeteket képes vagyok megtartani magamnak.

– Tudom – nézett rám hálás tekintettel. – Ugyanakkor James nem tud a dologról. Szeretném, ha kimaradna ebből, amennyire lehet.

De néha őt nehezebb meggyőzni, mint magát – csóválta a fejét elnéző mosollyal.

Erre nem reagáltam.

– James sejti, hogy valami cselszövésben mesterkedik. A maga kérésére bóklászik a Mount Street környékén.

– Valójában éppen arra kértem, hogy maradjon minél távolabb – mondta Daniel fájdalmas pillantással. – De amint már mondtam, a fiú makacs, mint az öszvér.

– Akárcsak az apja. – A szemébe néztem. – James már nem kisfiú, igazam van? Tavaly ilyenkor láttam utoljára, azóta jó egy fejjel magasabb lett. Hamarosan férfivá érik. Akkor mi lesz? Segít neki szakmát találni? Vagy beköltözteti magához valami bérlakásba?

Daniel nem torkollt le, amiért a magánéletében vájkáltam, de nem is felelt a kérdéseimre.

– A legnehezebb kérdéseket tudja föltenni – mondta. – Néha jobban örülnék, ha maga is üresfejű némber lenne. Akkor többször lehetne nekem igazam.

– Ha üresfejű némber lennék, maga sosem állt volna szóba velem másodszor is – feleltem. – És akkor most nem állnánk itt, fontos kérdéseken morfondírozva.

– Ó, már megint milyen bölcsen szólt – sóhajtotta a szobának Daniel. – Maga csodálatos asszony, Mrs. Holloway!

Elpirultam.

– Ne legyen bolond – mondtam, és újra a székbe parancsoltam. Kénytelen volt nyugton ülni, míg végeztem a sebek kimosásával.

Mivel közel voltunk a Covent Gardenhez, ragaszkodtam ahhoz, hogy elmenjünk az ottani piacra, mielőtt egy másik bérkocsissal visszavitetjük magunkat Mayfairbe.

Az idő már a délutánba hajlott, így a legfrissebb áruk jórészt elkeltek, én azonban épp elég hosszú ideig jártam ide korábban vásárolni ahhoz, hogy ismerjek árusokat, akik visszatartanak nekem szép dolgokat, illetve tudtam, ki szokta a kedvemre való portékát kínálni. Ezen a területen én voltam a szakértő, Daniel csak kullogott a nyomomban.

Vettem egy kövér, fényes nyelvhalat, amit frissen hozott a tengerpartról a halárus, és papírba csomagolta nekem. A halat

Daniel cipelte utánam, mialatt én megpakoltam a kosaramat mindenféle válogatott zöldségekkel – kelbimbóval, endíviával, krumplival és friss rozmaringgal meg petrezselyemmel. Mivel reggel James titkos megbízatása álcázására hozott nekem süvegcukrot, azt már nem kellett beszereznem, viszont az egyik fűszeresnél vettem a kedvenc szemesbors-fajtámból. Végül néhány élénkszínű narancsot is választottam a délutáni piskóta töltelékéhez. Ezzel indulhattunk is haza.

Daniel leintett egy kocsit, és a fuvarossal közölte, hogy a South Audley Streeten tegyen ki bennünket – nyilván, hogy ne lássanak bennünket bérkocsival érkezni, mintha urizálnánk. Az út végét tehát gyalog tettük meg, én mentem elöl, Daniel pedig a nagy hallal és a tele kosárral a kezében követett.

Már késő́re járt a délután, az árnyékok sötét szurdokokká tették az utcákat, mert még nem gyújtották meg a gázlámpákat. A vacsorakészítésre azonban maradt még néhány órám, ezért nem aggódtam. Ám amint beléptünk Daniellel, Mr. Davis dühösen villogó tekintettel rontott be a konyhába a személyzeti ebédlőből.

– Mrs. Holloway! – csattant fel, mindig lenyalt haja helyett borzas fejjel. Valahogy féloldalasnak tűnt a frizurája, és most vettem észre, hogy egy kopasz folt van a feje búbján, amelyet vendéghajjal takar el, de az most félrecsúszott. – Már azt hittem, maga is elment! Szórakozik velem, asszonyság? Hogy az a magasságos... – Mr. Davis szája tátva maradt, amikor észrevette Daniel sebeit. – Magával meg mi történt?

– Miattam nem kell aggódnia – felelte Daniel vidám hangon. Letette a zöldségekkel, gyümölcsökkel teli kosarat a konyhaasztalra, én pedig levettem a kesztyűmet, a fogasra akasztottam a kabátomat, a mosogatónál megmostam a kezemet, és nekiláttam szortírozni az alapanyagokat.

– Mit jelentsen az, hogy már azt hitte, én is elmentem? – kérdeztem a főkomornyiktól, miközben félretettem a legnagyobb csokor kelbimbót, a legropogósabb endíviát és az apró fehér krumpli közül a legkevésbé foltosakat.

Davis észrevette a félrecsúszott tupéját, és gyakorlott mozdulattal a helyére tolta. Látszott, hogy már egy ideje viseli a

póthajat.

– Mrs. Bowen felmondott, a feje tetején áll minden, erre maga is eltűnik! Mary hisztérikusan zokogva felrohant a szobájába, mert azt hitte, neki kell főznie. Az úr pedig *két óra* múlva itthon lesz. Átkozott helyzet!

– *Mr.* Davis! – kezdtem nyomatékosan, túlkiabálva egyre hangosabb szóáradatát. – Ennyi idő alatt biztosan elő tudok állni olyan étellel, amelyben még az úr sem talál kivetnivalót. Nem volt könnyű megtalálni a megfelelő hozzávalókat, az újonnan felvett embere pedig lassú volt. – Dorgáló pillantást vetettem Danielre, de lepergett róla. Fogta a halat, és átvitte a kamrába. – Küldessen Maryért. Szárítsa fel a könnyeit, mert szükségem van a segítségére. Utána majd mesélhet Mrs. Bowenről.

Milyen kár – gondoltam, miután Mr. Davis magához térve átrohant a személyzeti ebédlőbe, hogy felküldje az egyik szobalányt Maryért. Mrs. Bowen remekül irányította a háztartást, ami nagyban megkönnyítette az én munkámat. Ráadásul kedveltem, még ha kezdetben ellenszenvesnek is találtam. Tudtam, hogy gyászolja Sineadet, de reméltem, hogy idővel azért visszatér hozzánk.

Két óra nagyon kevés még egy egyszerű étel elkészítéséhez is, ezért az első lépéstől mindent a legpontosabban kellett végrehajtanom. Szerencsére reggel már jól előkészítettem a dolgokat, így azonnal a sütőbe tehettem a zsemléket. A csirkét Mary pontosan úgy kötözte össze a sütéshez, ahogyan mutattam neki, most csak zöldfűszereket dörzsöltem a bőrébe, hogy biztosan finom legyen a szárnyas. Idejekorán megmostam és felaprítottam a zöldségeket is, hogy már csak a serpenyőbe kelljen dobni őket, amikor eljön az ideje. A reggel előkészített leveles tészta egy szilvalepény alapja lesz, most pedig kikevertem egy narancsos vajas tortakrémet a piskótám rétegei közé.

Réges-rég megtanultam, hogy nem szükséges távoli országok furcsa alapanyagaiból bizarr fogásokat készíteni ahhoz, hogy finom ételt tálalhasson fel az ember. Sokan, még az arisztokraták is szívesen fogyasztanak házias kosztot, mert igazából finom ízekre vágynak.

Míg én a konyhában szorgoskodtam, Daniel végezte a feladatokat, amelyekkel Mr. Davis bízta meg. Daniel az istállósoron étkezik majd a lovászokkal, nem a személyzeti ebédlőben a házicselédekkel. Igyekeztem a főzésre összpontosítani, és egy időre kiverni őt a fejemből, de ott motozott az agyamban mindaz, amit ma hallottam tőle. Muszáj lesz leülnöm, és nyugodtan végiggondolnom a dolgokat!

Úgy tűnt – Danielnek hála –, leküzdöttem a kamrától való félelmemet. Bár első alkalommal heves szívdobogással közeledtem a helyiséghez, de emlékezetembe idéztem Daniel határozott hangját és megnyugtató jelenlétét. Ma reggel sikerült enyhítenie a szorongásomat, és azzal, hogy megbízott bennem, új erőt öntött belém. Persze, ezt sosem vallanám be neki.

Sokat segített az is, hogy rövid idő alatt rengeteg dolgot kellett megcsinálnom. Tapasztalatom szerint a tevékenység, amikor az ember a feladataira összpontosít, elfeledteti a félelmeket. Ezért is mondják, hogy „tétlen kéznek az ördög a munkaadója”.

Ahogy a vacsora körül sürgölődtem, mind több jel mutatott arra, hogy a tegnap magamnak félretett pár falatot Mr. Simms tüntette el. Egy inasnak semmi keresnivalója a kamrában, de a környékén sem, márpedig egy óra leforgása alatt kétszer is a kamraajtó előtt találtam Simmset.

– Ha bármire szüksége volna a kamrából, Mr. Simms, kérje meg Maryt vagy Pault – figyelmeztettem az inast második alkalommal. – Nekem is szólhat. Most pedig, ha megbocsát, folytatnám a dolgomat!

Amikor ez alkalommal mögé léptem, Mr. Simms bűntudatosan összerezzent, de amint kitért az utamból, szokásos arroganciájával válaszolt.

– Csak ellenőrzöm, hogy minden rendben megy-e, Mrs. Holloway – közölte harapós modorában. – Hiszen Mrs. Bowen elhagyott bennünket.

– A kamrát bízza csak rám, Mr. Simms, ha megkérhetem! Kellő képesítéssel rendelkezem annak felügyeletére.

Komor pillantásom láttán csak még magasabbra emelte az orrát, és gőgösen elvonult. Láttam, hogy járt odabent, mivel egy vajtartó

nem volt a helyén, és a szőlőstál tartalma erősen megfogyatkozott. *Az átkozott!* Igazán szomorú egy fennhéjázó inas, aki odáig alacsonyodik, hogy megdézsmálja a munkaadója készleteit. Ráadásul a hiányt a szakácsnő nyakába szokták varrni, vagyis rajta kell tartanom a szememet.

Maryvel végre befejeztük a főzést, és fölküldtük a vacsorát. Ezután sertéssültből és krumpliból elkészítettem a személyzet vacsoráját is, amit azután tálaltam, hogy a család befejezte odafönt az étkezést. Mr. Davis, Mr. Simms és jómagam Mrs. Bowen szalonjában ültünk, és Paul, a lakáj szolgált föl nekünk. Mr. Simms gondosan kerülte a tekintetemet, miközben lapátolta befelé az ételt.

– Magának kellene a házvezetőnőnek lennie, Mrs. H. – szólalt meg Mr. Davis, amikor föltettem a lábamat egy zsámolyra, és elcsigázottan sóhajtottam. – Remekül gondoskodna rólunk.

– Még csak az kéne! – fakadtam ki megrettenve. Ennél ijesztőbb ötletet nem is hallottam még. – Nem bírnám ki, hogy ne legyek folyton a konyhában, s ezzel az új szakácsnő idegeire mennék. Köszönöm, de nem, jó nekem ott, ahol vagyok.

Mr. Davis megvonta a vállát.

– Észszerű. Az elmúlt pár napban jó koszton voltunk. Igaz-e, Simms? Mrs. Cowles, tudja, Mrs. H., az előző szakácsnőnk, rendes asszonyság volt, csak kicsit szórakozott. Rendszeres volt, hogy kifelejtette a vajat a mártásból, vagy a cukrot a süteményből. – Simms nem nézett föl, de bólogatott. Villájával csikorgva szedte fel az utolsó morzsákat a tányérjáról. – Ma este viszont minden visszafogott és finom volt – folytatta Mr. Davis. Elhallgatott, amíg náthás orrát megtörölte, zsebkendőjét visszagyömöszölte a zsebébe, majd megköszörülte a torkát. – Lady Rankin szokás szerint megkérdezte az uraságot, milyen napja volt. Őlordsága pedig szokás szerint részletesen beszámolt róla, amit az úrnő és Lady Cynthia tökéletes érdektelenséggel hallgatott végig.

Simms röviden felnevetett, majd szedett még egy adag szilvás pitét.

– Őlordsága azzal kezdte, hogy megjegyezte, a fiatal úrinőknek mindenképpen férjhez kell menniük – folytatta Mr. Davis. – Elmondta a hölgyeknek, hogy ma egy katasztrófát sikerült

megakadályoznia. Egy fiatal nő fel akarta tenni a börzén a vagyonát, pontosabban nagy összeget akart afrikai bányákba fektetni, amelyekről kiderült, hogy valójában nem is léteznek. A hölgy rettentő mérges lett, amikor őlordsága erre rámutatott, de legalább megmentette a dohányát, nem igaz? Ekkor jelentette ki Lord Rankin, hogy ennek az ifjú hölgynek férjre lenne szüksége, aki vigyázna a pénzére, s közben erősen nézte Lady Cynthiát.

Simms egy hatalmas falat pitét igyekezett legyűrni, miközben fensőbbséges képet vágott.

– Egy pofont kellene adnia Lady Cynthiának, ha rám hallgatna. Őlordsága megtehetné. Egyetlen férj se fogja tűrni, hogy a felesége nadrágot viseljen. Utána biztosan nem így mennének a dolgok.

Az igaz, hogy ha férjhez menne, Lady Cynthiának nemigen lenne választása, hiszen az ura nyilván nem engedné, hogy nadrágban járjon.

Én mégis felháborítónak találtam Simms gondolkodását. Lady Cynthia és Bobby, a barátja szerintem ártalmatlan bolondok. Egyszerűen csak ugyanolyan szabadságra vágynak, mint az urak, hogy oda mehessenek és azt csinálhassanak, amit szeretnének. Bennem is dolgozik ugyanez a vágy, de ahogy Danielnek is mondtam, én legalább szabadon jöhetek-mehetek a városban, és még dolgozhatok is anélkül, hogy botrányosnak tartaná ezt bárki. Nem kell hízelegnem, másokat szórakoztatnom és gyönyörűen kinéznem, mint Lady Rankinnak, aki közben kénytelen úgy tenni, mintha a kezét sem bírná egyedül fölemelni.

Sajnos Lady Cynthiának muszáj lesz férjhez mennie, különben egész életében a sógora kegyeitől függhet. És ha Lord Rankint lecsukják, mert segítette azt a gazembert, akiről Daniel beszélt nekem, az egész családja szorult helyzetbe kerül. Akárcsak mi, a személyzet. Mind elveszítenénk az állásunkat.

Vacsora után a szobalányok mosogattak, én pedig előkészítettem a késeimet fenésre. A személyzeti ebédlő asztalára pakoltam ki, hogy ne legyek a lányok útjában. Ott sorakozott előttem a húsbárd, a steakkés, a hámozókés, két szakácskés és egy vadonatúj szeletelőkés, amelyre az elmúlt télen kuporgattam össze a pénzt. A régi szeletelőmet szerencsétlen körülmények között elveszítettem.

Mindegyik a saját tulajdonom volt, mindenhova vittem magammal a késkészletemet. A szakács, akitől a mesterséget tanultam, mindig azt mondta, hogy nem hagyatkozhatom a leendő munkaadó háztartásában fellelhető késekre. Ha a ház úrnője gazdálkodik a konyhában, a késeken biztosan spórol, mert drágák, pedig rettentő fontos a minőségük. A jó késsel könnyű dolgozni, míg a rossz kés végeláthatatlan küszködés forrása.

A késeim élezését sosem engedtem át másnak. Letettem hát magam elé a fenőkövet, csöpögtettem rá egy kis vizet, és nekiláttam a munkának. A személyzet fokozatosan elpárolgott az étkezőből – talán félelmet keltett bennük a csillogó pengék látványa, vagy megijedtek, amikor ráripakodtam Paulra, aki megpróbálta kézbe venni az egyik kést. A szobalányok a többi helyiségben lecsavarták a világítást, így a végén már csak egy szem lámpa égett az asztalon.

Alig tűnt fel a többiek távozása, úgy belefeledkeztem a dolgomba. A késélezés megnyugtató munka, mivel csak a ritmusos sercegés hallatszik, ahogy a pengét lassan, a megfelelő szögben húzgálja az ember az érdes kövön.

Az ismétlődő mozdulatok lecsillapították a gondolataimat. Fejemben lassan összerendeződtek az elmúlt két nap eseményei, minden, amit hallottam és láttam. Sinead felől még nem tájékoztattak bennünket, nem tudtuk, mikor lehet majd eltemetni a lányt. Az anyja halott, Mrs. Bowen pedig távozott, így valószínűleg annak megszervezése rám marad. Nem számít, legalább ennyit tehetek érte.

Elgondolkodtam Mr. Timmonson, és hogy miért állította Daniel megfigyelőnek a ház közelébe. Azt is végigpörgettem, amit Daniel Lord Rankinról megosztott velem. Nem láttam Danielt különösebben meglepettnek, amikor kiderült a fiatalember kiléte, aki ma az állomáson társaival helybenhagyta, ezért megfordult a fejemben, hogy talán felismerte, és szándékosan provokálta az illetőt. Esetleg figyelte ezt a Mintyt is, mint Lord Rankint? Valahogy mindent ki kell szednem Danielből.

Amikor a szeletelőkést visszacsúsztattam a bőrtokjába, körbepillantottam, és rádöbbentem, hogy egyedül vagyok a cselédfertályban. Nyomasztó árnyak ültek az ebédlő sarkaiban,

odakint pedig fekete volt minden. Már csak a hasítóbárd várt élezésre. Ezzel a széles, szögletes pengével szoktam a csirkét bontani, a karaj vagy a tarja porcos részeit átvágni, illetve a marhacsontokat feldarabolni.

Csöndben húzogattam a pengét a fenőkövön, amikor a kamra felől hirtelen zajt hallottam. Ugyanebben a pillanatban ellobbant az utolsó csepp petróleum a lámpámból, teljes sötétségbe borítva a helyiséget.

12

Mozdulatlanná dermedtem. Talán csak Simms lopakodott vissza még egy kis ennivalóért, de mivel egyedül voltam egy olyan házban, ahol gyilkosság történt, és nem volt világítóeszközöm, se segítségem, hát féltem. Simms vagy bármelyik másik cseléd biztosan hozott volna lámpást magával, ha a kamrát akarta volna dézsmálni, hiszen idelenn nagyon sötét tud lenni.

A hátsó ajtón mégiscsak beszűrődhetett némi fény, mert a folyosón keresztül egy pillanatra feltűnt egy alak körvonala a kamraajtóban, de gyorsan el is tűnt. A bárdot óvatosan az asztalra tettem, és a lehető legnagyobb csöndben fölálltam. Butaság lett volna egy éles szerszámmal a kezemben botorkálni a sötétben – még véletlenül megütök valami ártatlan lelket, aki nyomós okkal jött le a konyhába, vagy ha megbotlom, akár magamat is megsebesíthetem.

Egy pillanatig némaság vett körül, aztán egy halk csörömpölést hallottam a kamrából, meg olyan hangot, mintha valamit végighúztak volna a kövezetén.

Elfojtott kiáltás hangzott, amiből nem lehetett megállapítani, hogy férfi vagy nő az illető, de azt biztosra vettem már, hogy két személy van a kamrában, mivel dulakodás és ökölcsapások hangját is hallottam.

Amikor kiléptem a folyosóra, nekem ütközött egy test, mire én kétrét görnyedve levegő után kapkodtam. A konyhapadlón léptek dübörögtek, az illető a mosogatóhelyiség felé tartott, de ugyanebben a pillanatban két kéz ragadta meg a vállamat, és finoman félreállított az útból.

Majdnem felsikoltottam, de megismertem Daniel kezét, ő azonban egy másodperc múlva el is tűnt mellőlem. Nem szólt semmit, és teljesen zajtalanul indult a behatoló után, aki az imént belém rohant. Csak azt hallottam, amikor már a külső lépcsőn trappolt fölfelé a menekülő és üldözője.

Fölegyenesedtem, és a falnak támaszkodva mély levegőket vettem. Amikor már nem szúrt úgy a tüdőm, áttipegtem a konyhába, meggyújtottam az ajtó melletti polcon tartott gyertyát, és ezzel a kezemben mentem be a kamrába.

A helyiségben egy lélek sem tartózkodott, minden csöndes volt. Aki az imént futva hagyta el a házat, szerencsére nem hagyott hátra bűntársat.

Mindent a helyén találtam. A fiókok zárva, a szekrények úgyszintén, a gerendára akasztott edényeket és kosarakat sem mozdították el. Még az előző este Mr. Simms által rossz helyre tett tárolóedények is ott voltak, ahova én visszahelyeztem azokat.

Továbbmenve elértem a sarokhoz, amelyben Sinead holttestét fölfedeztem, és itt megláttam, mi adta ki azt a súrlódó hangot. Egy kiürült csomagolórekesz esett le a falról, és most úgy hevert az útban, hogy egy óvatlanul arra járó megbotolhatott volna benne. Amikor vissza akartam akasztani a helyére, a gyertyám fényénél megvillant egy papírfecni a rekesz mögött. Letettem a kezemből a gyertyát, és lehajoltam érte, majd a fal mellé toltam a rekeszt, és sietve a személyzeti ebédlőbe vittem a papírkát.

Az ebédlőben meggyújtottam egy másik petróleumlámpát, ami nagyobb fényt ad, az asztalra állítottam, és elfújtam a gyertyát. Az izzó kanócból füstcsík szállt fel, én pedig kisimítgattam a papírdarabot, és szemügyre vettem.

Cikcakkos, tépett volt a széle. Körülbelül a kétharmadát leszakíthatták, ha eredetileg normálméretű levélpapír volt. Írást láttam rajta, de a betűket nem tudtam értelmezni. Pedig tudok írni-olvasni – jártam kiskoromban iskolába, aztán tanultam még írni meg számolni a szakácstól, aki elsőként vett segédnek maga mellé. Az a szakácsnő elmagyarázta, hogy hasznos, ha el tudok igazodni a szakácskönyvekben, mert előfordulhat, hogy a ház úrnője nem érti meg a receptek fontos apró részleteit, vagy nem tud kiolvasni egyes szavakat.

A lapon kétsornyi szöveg részletei látszottak, de a betűk nem álltak össze általam ismert szavakká, ráadásul számok voltak közbevetve. Itt-ott a számok közé gondosan függőleges vonalat is rajzoltak.

Míg próbáltam megfejteni, mit látok, hallottam, hogy Daniel jön vissza a hátsó lépcsőn. A mosogatóhelyiségbe lépve bezárta és bereteszelte a hátsó ajtót, áttrappolt a konyhán, és bejött a személyzeti ebédlőbe. Nagy szuszogva lehuppant a szemközti székre.

– Nyoma veszett a gazembernek – bökte ki. – Gyorsabb volt nálam. – Pár szaggatott levegővétel után tekintete az előttem fekvő papírra esett. – Mi az? – kérdezte.

– A kamrában találtam – feleltem halkan. – Egy farekesz mögött volt. Az illető, akit üldözőbe vett, leakasztotta a rekeszt, hogy megtalálja. Bár lehet, hogy épp alá akarta tuszkolni, de nemigen tudom elképzelni, ki és miért tenne ilyet.

– Vagy esetleg már jó régen ott hevert, ahol találta, és semmi köze a behatolóhoz. – Daniel csüggedtnek tűnt.

– Ki volt a pasas? Látta az arcát?

Daniel az asztalon pihentette a karját. Az arcán ott voltak a délutáni verekedésben szerzett sebek és zúzódások, bőre vörös, fekete és kék foltokkal volt tele.

– Vigyen el az ördög, ha tudom! – hördült fel. – Ravasz és gyors az istenverte, de nem tudnám megmondani, hogy férfi vagy nő volt-e. Szerintem pasas.

– Egyetértek – mondtam. – Meglehetősen erősnek tűnt, és nem hallottam szoknyasuhogást, amikor nekem rohant.

A mondat elején érzett bizonyosságomat a végére elveszítettem. Eszembe jutott, hogy mostanában két olyan nővel is találkoztam, akik nem rajonganak a szoknyákért, és Bobby kezében is erőt éreztem, amikor fölsegített a bérkocsiba.

Ennek ellenére érezni lehet a különbséget egy férfi és egy nő mozgása között. A férfiak másképp járnak – vállukkal és mellkasukkal kissé előredőlnek, míg a nők testsúlyukat a csípőjükön és lábukon egyensúlyozzák. Hajdan megosztottam az ágyamat egy férfival, így van némi tapasztalatom az ellenkező nemmel kapcsolatban, noha ezek nem tartoznak szívesen felidézett emlékeim közé. Akkoriban még nem zavart a dolog, hisz olyan csitri voltam, de mindig fájón gondolok vissza, milyen naiv boldogságban éltem akkoriban a napjaimat.

A mélázást félretéve a papírlapra összpontosítottam.

– Hajlok rá, hogy a lapot valaki elrejtette. Viszont, ami rajta áll, az csupa értelmetlen badarság.

– Hadd nézzem! – Daniel a kezét nyújtotta felém.

Nem siettem átadni neki a papírt.

– A képes újságokban, amiket olvasok, a novellákban az ilyen krikszkraksz titkosírás szokott lenni. – Még egyszer végignéztem az írásjeleket, majd átcsúsztattam a lapot az asztal másik oldalára. – A valóságban persze ez elég együgyűnek hangzik. Sokkal valószínűbb, hogy egy teljesen közönséges feljegyzésről van szó.

Daniel közelebb emelte magához a lámpást, miközben ujja hegyét végighúzta a betűk során.

– Fura – mondta. Fölemelte a fejét, miközben tekintetében kíváncsiság tükröződött. – Elviszem, és meglátom, ki tudok-e bogozni belőle valamit – mondta, félbehajtva a lapot.

Lecsaptam a fecnire, mielőtt eltehette volna.

– Előbb lemásolom magamnak, ha megbocsát! Talán én is kisilabizálhatom.

Más férfi valószínűleg dühösen rám mordult volna, hogy hagyjam a fenébe, Daniel azonban zokszó nélkül fölemelte a kezét. Elővettem kötényem zsebéből a jegyzetfüzetemet és a ceruzámat, és egy üres laphoz hajtottam.

A füzet a főzéssel kapcsolatos jegyzeteimmel volt tele – mi vált be vagy mi sikerült félre egyik-másik receptnél, felírtam, ha valami finomat ettem egy étteremben, és szerettem volna magam is elkészíteni, jegyzeteket készítettem alapanyagokról és fűszerekről, és arról is, ki mit mondott egyes fogásokról. Nem várható, hogy egy szakács észben tartsa egy-egy étel elkészítésének minden lépését. Rendszeresen variáltam a receptjeimet, és sosem főztem meg kétszer ugyanúgy egyik ételt sem. Ezért nagy hasznát vettem ennek a jegyzetfüzetnek. A ceruzámat pedig mindig kihegyezve hordtam, hogy bármikor írhassak vele. Most tehát széthajtottam az előkerült fecnit, és nekiláttam lemásolni a töredékes szöveget.

Lassan, figyelmesen haladtam, nem akartam semmit sem kihagyni. Ha valami titkosírás lenne, egyetlen hiba is értelmezhetetlenné tenné.

Már a felével elkészültem, amikor észrevettem, hogy Daniel nagyon elcsöndesedett. Az ujjai mozdulatlanul pihentek az asztalon, a teste sem moccant. Egyedül a lámpa lángja rebbent meg olykor-olykor, ami éles árnyékokat rajzolt a kabátja gyűrődéseire vetülve.

Felpillantottam, és azt láttam, hogy Daniel engem néz. Nem a lapot, hanem *engem.* Kezét maga előtt nyugtatta az asztalon, és tekintete a lehajtott fejemen pihent.

Olyan arccal tanulmányozott, ahogyan egyszer jómagamat is rajtakaptam, amikor egy számomra kedves személyt látogattam meg. Tekintetében törődés, aggodalom és szelíd kíváncsiság tükröződött.

Egy pillanatra lehullottak rólunk társadalmi állásunk külsőségei. Eltűnt Daniel, a józan életű mindenes alkalmazott, de az üzletember-úriembernek sem volt nyoma. Én sem voltam többé Mrs. Holloway, a szakácsnő, aki hosszú és fárasztó napon van túl a konyhájában, és hasonlóan hosszú nap elé néz másnap.

Egyszerűen Daniel és Kat ült az asztalnál, vagy még tovább egyszerűsítve, egy férfi és egy nő. Itt és most nem számított, hol vagyunk, kik vagyunk, hogyan kerültünk oda. Erre az egyetlen pillanatra minden ilyesmi megszűnt.

Daniel elkapta a pillantásomat. Néhány pillanatig még mozdulatlanul nézett, aztán halvány pír futotta el sebhelyes arcát.

Békességgel a szívemben néztem a szemébe, azután lehajtottam a fejem, és visszatértem a másoláshoz. Szemem sarkából láttam, hogy Daniel ádámcsutkája megmozdult, ahogy nyelt egyet.

Erővel visszatérítettem figyelmemet a laphoz, és befejeztem a másolást. Reméltem, hogy nem látszik a kezem remegése.

– Itt van – szólaltam meg, miután letettem a ceruzát, és becsuktam a jegyzetfüzetemet.

Daniel szótlanul vette át a lapot, és koncentrálva összehajtotta, majd a kabátja zsebébe csúsztatta. Hallgatása elbátortalanított. Nem szólalt meg, nem láttam pajkos mosolyát, nem hangzott el egyetlen szokásos évődő szó sem tőle.

– Jól van – mondtam kurtán. Zsebre tettem a jegyzeteimet, és magam elé húztam a fenőkövet, hogy befejezzem a húsbárd

élesítését. – Vissza kell mennie az istállóba, mielőtt valaki hiányolná. A mayfairi házak cselédfertályánál nincs pletykásabb fészek.

Daniel nem kezdett el felkászálódni, csak a fejét rázta.

– Maga menjen fel. Én itt akarok lenni, ha a gazfickó visszatérne.

Átvillant az agyamon a kép, hogy jövök le másnap reggel, és Daniel vérbe fagyva fekszik a kamrában.

– Nem – hörögtem. – Nem szabad egyedül itt maradnia.

Daniel arcán halvány mosolyféle suhant át.

– Nem leszek egyedül. Itt lesz velem Kat Holloway élesre fent késkészlete. A bárdot majd én befejezem. Tudok kést fenni.

Hmm. Tudnom kellett volna, hogy a késélezés is ott van Daniel számtalan képessége és tudománya között.

Kezem tovább járt a fenőkövön.

– Itt maradok magával.

– Nem, nem marad – közölte kimért hangon Daniel. – Sokkal könnyebben elboldogulok egy betörővel, ha nem kell közben magát is védelmeznem. És jól mondta, ez a pletykák fészke. Nem akarom, hogy rágalmakkal illessék, Kat!

Amióta elvette tőlem a papírfecnit, most először nézett a szemembe. Tekintetében ugyanazt az eltökéltséget láttam, lényéből ugyanaz az erő áradt, amit a megnyerő mosolyú kihordóember és a hűvös, középosztálybeli úriember álcája mögött is érezhettem.

Melyik volt valójában? Tudtam, hogy egyik sem. Az igazi Daniel McAdam rejtve maradt előlem – és mindenki más elől is. Ott lapult valahol annak a férfinak a mélyén, aki itt ült velem szemben eltökélt tekintettel és acélos akarattal, de akinek a célja rejtély volt előttem. Kizárólag James irányában láttam gyöngédséget nála, s az imént, amikor engem figyelt. Csakhogy megint megjelent a fal közöttünk, Daniel újból kívül rekesztett.

Egy dologban persze igaza volt – Mr. Davis nagy élvezettel csámcsogott volna a tényen, hogy Mrs. Holloway és az a McAdam kettesben töltötte az éjszakát a konyhában, miután egész délután együtt csellengtek London utcáin, és jó későn értek haza. Nos, a besurranó szerintem nemigen tér már vissza az éjjel. Elkergették, és meglehetősen meglephette, hogy lefülelték.

Eszembe jutott, milyen hangtalanul mozgott Daniel, és milyen gyorsan, mint aki minden mozdulatot begyakorolt. Tudtam, ha a ma délutáni támadói, azok a ficsúrok a valódi Daniellel verekedtek volna meg, most otthon nyalogatnák a sebeiket, miután hazasántikáltak. Daniel hagyta magát legyőzni. Megint felmerült bennem a kérdés, vajon szándékosan provokálta-e a fiatalembereket, és ha igen, miért tette?

– Hát jó – mondtam, igyekezvén gyakorlatiasnak tűnni. – Ügyeljen rá, hogy ne csorbítsa ki a bárdom élét, és figyeljen nagyon oda, hogy a végén elzárja a késeket abba a fiókba! A jó kések sokba kerülnek, így ha kicsorbítja nekem ezt itt, vagy elvész a készletem, istenuccse, megfizettetem magával!

– Nem hagyom cserben, Mrs. H. – villantotta rám lezser vigyorát. – Számíthat a jó öreg Danielre.

Nem tudtam, hogyan reagálhatnék erre, és ezzel Daniel is tisztában volt. Hogy az ördög vinné el!

– Hát ne is hagyjon cserben – nyögtem ki végül.

Álltam pimasz tekintetét, de aztán fölkaptam a ceruzámat, és eltrappoltam a folyosón át a hátsó lépcsőház felé. Hallottam, hogy kuncog a hátam mögött, ami bosszantott, ugyanakkor jóleső érzést keltett bennem.

* * *

Másnap reggel a késeimet szépen a fiókjukba zárva találtam, s a bárd nem is lehetett volna élesebb. Magam elé tartva alaposan szemügyre vettem az élét, és bosszúsan állapítottam meg, hogy tökéletes. Egyetlen férfinak sem lenne szabad jártasságot mutatni az összes dologban, amikről Daniel állította, hogy ért hozzá.

De várjunk csak! Hiszen maga Daniel mondta a minap, hogy a könyveléshez nincs jó feje. Ezen a téren segítséget kellett kérnie! Ez persze nem nyugtatott meg, még kevésbé az a felfedezés, hogy a konyhában szemernyi jelét sem láttam annak, hogy Daniel tegnap este itt járt. A fenőkő a helyén, a kések elzárva, a fiókjuk kulcsa a kötényem zsebében, amely pontosan ott lógott, ahova mindig akasztani szoktam.

Mary külön utasítás nélkül előhozta már a kamrából a mai kenyértésztát. Ezt elégedetten nyugtáztam – a kezdeti esetlenkedését követően mostanra úgy tűnt, jó segédem lesz, ha egyszer megtanítom a különféle alapanyagok csínjára-bínjára.

Mindannyiunknak szüksége van képzésre, hiszen egyikünk sem születik későbbi szakmája mesterének, még ha némely tudósok ezt is állítják. Nem tudom, mit forgatnak a fejükben ott a Királyi Társaságban, de néha elképesztő ötletekkel állnak elő!

A kenyértésztát – sütőlemezekre elosztva – félretettem, hogy keljen még tovább. Megmondtam Marynek, hogy pontosan két óra múlva tegye be őket a sütőbe, és pontosan egy órával később vegye ki a megsült cipókat. Reggelire a tegnapi kenyérből vágtam szeleteket, amiket Maryvel megpiríttattam, azután – vajjal vastagon megkenve – tálcára rendeztem. Tettem mellé sonkát és főtt tojást is, kísérőnek pedig reggeli kekszet, amihez csak liszt, szódabikarbóna és tej kell, s az egészet fölküldtem az étkezőbe.

A személyzetnek a tegnapról maradt csirkéből és a sonka leesett darabjaiból vajjal krémet kevertem, amit sóval, szerecsendióval és szerecsendió-virággal meg egy pici Cayenne-borssal fűszereztem. Ezzel kentem meg a maradék pirítósokat, és kitettem a személyzeti ebédlő asztalára. Összekevertem a megmaradt főtt krumplit és zöldségeket, s megkapták mellé a házban még fellelhető tojásokat. *Maryvel vetetnem kell tojást* – én abból mindig frisset használok.

A húskrémből megmaradt mennyiséget agyagedénykékbe nyomkodtam, és a tetejüket olvasztott vajjal zártam le, hogy meg ne romoljanak. Megkértem Maryt, hogy a kamra leghidegebb helyére tegye majd el a csuprokat. Aztán előkészítettem mindent, amire Lord Rankin vacsorájához szükségem lesz este, s közben elmagyaráztam Marynek, mi lesz a dolga aznap.

Danielt még mindig nem láttam. Paullal, a lakájjal átküldtem egy tálcán az istállósorra a reggelit az istállómesternek és a lovászfiúknak, feltételezve, hogy Daniel is velük eszik, mielőtt nekilát aznapi feladatainak.

Ettem néhány kanállal a krumplis-zöldséges keverékből, majd letettem a köténymet, és a házvezetőnő szalonjába mentem. A fogasról levettem a kabátomat és a főkötőmet.

– Megint elmegy, Mrs. H.? – kérdezte meglepetten Mr. Davis. Az ajtófélfának támaszkodva állt, hanyag testtartásával lerombolva főkomornyik-méltóságát. – Tegnap egész délután távol volt. Küldje Maryt a piacra, ha további élelmiszerre van szüksége.

– A piacra ő megy majd – válaszoltam teljes nyugalommal, miközben a fejemre illesztettem legbecsesebb főkötőmet, egy krémszínű szalmafonatot rózsaszín szalaggal és fekete tollakkal. Ma a lehető legszebben akartam kinézni. – Csütörtök van, ami ebben a házban a szakácsnő kimenőnapja.

Először láttam eltűnni Mr. Davis tekintetéből a vidámságot.

– Igen, de nincs házvezetőnőnk. Mary még nem teljesen tanult bele a feladataiba, és kinek kell akkor minden apróságra egymagának figyelnie? *Nekem,* Mrs. H. Nem hagyhat cserben engem! – közölte aggodalmas pillantással.

– Atyaég! Nem hagyom cserben, Mr. Davis. Rengeteg ételt hagytam, amit csak meg kell melegíteniük a hölgyeknek és maguknak idelenn, estére pedig visszajövök, és elkészítem az úr vacsoráját. Szíveskedjék megjegyezni, hogy *bármi* történjék, a kimenőnapom szent!

– A fentiek nem törődnek a kimenővel – jegyezte meg komoran Mr. Davis. – Engem fognak hibáztatni, ha valami balul üt ki, mert kevesen vagyunk.

– Akkor ne hagyja, hogy bármi balul üssön ki. – Felhúztam a kesztyűmet, és eligazgattam az ujjaim körül. – Azért vállaltam el ezt az állást, mert heti egy teljes és egy fél nap kimenő járt vele. És most igénybe is veszem ezeket. Szép napot, Mr. Davis! – Felkaptam a retikülömet, és elhessentettem a főkomornyikot az utamból. Mr. Davis fölegyenesedett, és félreállt, hogy ne sodorjam el, ahogy kiléptem a házvezetőnő szalonjából.

Szaporán kalapáló szívvel siettem végig a folyosón, át a konyhán és a mosogatóhelyiségen, majd föl a hátsó lépcsőn. Már jócskán kint voltam az utcán, amikor végre kifújtam a visszatartott levegőmet.

A kimenőnapjaim nagyon fontosak számomra, aminek különleges oka van. És épp ezen ok miatt fogok harcolni értük, még ha minden alkalommal, amikor elhagyom a házat, át is kell verekednem magam Mr. Davisen.

Volt pénzem omnibuszra, de azok a kocsik, amelyek a forgalmasabb útra kiérve elhaladtak mellettem, zsúfolásig tele voltak. Sokáig gyalogoltam, mire alkalmas járművet találtam. Végre egy lóvasút közeledett, amelyen akadt még hely, úgyhogy fölkapaszkodtam rá, és miközben kelet felé zötyögtünk a lópatkók kopogását hallgatva, kényelmesen elhelyezkedtem az egyik ülésen.

A család, aki a most tízéves lányomra, Grace-re gondot viselt, a Szent Pál-székesegyház közelében, a Cheapside egyik mellékutcájában élt. A Ludgate Hill megállónál leszálltam a lóvasútról, és a hátralevő utat gyalog tettem meg.

Mindig repes a szívem, amikor meglátom a füstös égbolt háttere előtt kirajzolódni a Szent Pál fennkölt kupoláját. Mint mondtam már, nem sokat járok templomba, de eme méltóságteljes és elegáns épület látványa mindig megindít – azt jelzi számomra, hogy hamarosan találkozom a lányommal. A Szent Pál örökre ezt fogja felidézni bennem.

Lányomat egy gyermekkori barátnőm, Joanna Millburn és férje, Samuel Millburn nevelte. Joanna megtalálta az életben azt, amire én egyelőre csak vágyakoztam – boldog házasságban élt egy melegszívű, jó természetű férfival. Noha Mr. Millburn sem ambíció, sem ész, sem műveltség dolgában nem jeleskedett, nagyon kedves és jólelkű ember volt, aki számára saját négy gyermekük mellett nem jelentett nehézséget gondoskodni az én lányomról is.

Amikor Grace szokásos túláradó örömében a nyakamba ugrott Joanna aggályos rendben tartott nappali szobájában, az élet kicsinyességei és kellemetlenségei egy csapásra szertefoszlottak. Magamba szívtam hajának illatát, és újból átéltem a csodát, hogy ez a kicsi lány az én gyermekem.

Grace sosem volt félénk természetű, így most is azonnal eltolta magát tőlem, és már ömlött is a szó belőle.

– Hogy vagy, Mami? Reggel óta izgatottan vártalak! Csináltam neked süteményt, teljesen egyedül. Jó, nem teljesen. Most még a sütőben van. Mrs. Millburn szólni fog, ha elkészült.

– Csillapodj, kincsem! – Magam mellé ültettem a kanapéra, s miközben lesimítottam a szoknyáját, mohón szívtam magamba Grace látványát. Arcát és kezét rózsaszínűre suvickolta,

kötényruhája makulátlanra volt keményítve, két hajfonatában egy-egy frissen vasalt masni díszlett. – Hogy te mennyit fecsegsz! – mondtam. – Ha hagynál szóhoz jutni, mindent elmesélnék neked az új helyemről.

Lányom nem jött zavarba.

– A szomszéd néni azt mondja, a gyerekeket csak látni kellene, hallani nem, de Mrs. Millburn szerint ez marhaság. Csúnya szó a marhaság, Mami?

Hallottam én már ennél csúnyábbat is, de azért kissé megrovóan feleltem:

– Inkább ne mondj ilyet a szomszéd néni előtt, jó? Nekem természetesen bármit mondhatsz.

Ezt hallva zabolátlan hevességgel ölelt meg.

– Szeretlek, Mami!

A szívem belesajdult.

– Én is szeretlek, kincsem!

A napot együtt töltöttük, de házon kívül – mindig elvittem Grace-t valahova ezeken a napokon. Ma a Szent Pál kertjébe sétáltunk ki. Vándorkoldusok őgyelegtek a parkban, szerencsétlen flótások, akik gyakorta messzi vidékről jöttek, és hazájuktól távol itt próbáltak élelemhez jutni. Mindig szoktam pénzt adni nekik, így most is kaptak pár pennyt tőlem. Tegyünk jót azokkal, akik képtelenek magukról gondoskodni – én ezt vallom.

Betértünk egy teázóba, ahol hozzám hasonlóan szerény, de elegáns öltözetű, tisztes asszonyok ültek, s bár Grace süteménye otthon várt, azért rendeltünk sütit is a teánk mellé. Mindig különleges élmény egy teázóban fogyasztani ilyesmit.

Meséltem Grace-nek Mr. Davisről és pletykás hajlamáról, a kopaszságát eltakaró vendéghajáról, amivel kacajra fakasztottam a lányomat, és azt is elmondtam, mennyire szeret a főkomornyik hangosan felolvasni a lapokból. Beszámoltam Lady Cynthiáról és a barátnőjéről, Bobbyról, akik férfiruhában járnak, és elmeséltem, hogyan utaztam velük egy kocsiban. Viszont egy szót sem szóltam Sineadről és a haláláról, nem láttam értelmét ilyen hírrel felizgatni az én Grace-emet.

Jókedvűen tértünk vissza a Millburn-házba. Grace süteménye a távollétünkben elkészült, s annak ellenére, hogy kicsit féloldalasra sikerült, nagyon finom lett. Megkínáltuk belőle Joannát és a férjét meg a gyerekeket is. A két idősebbik testvér, egy fiú és egy lány, Grace-szel hasonló korú volt. Összességében kedves kis uzsonna kerekedett Millburnékkel.

Grace szája sírásra állt, amikor kiderült, hogy ideje indulnom, de aztán fölment az emeletre a Millburn gyerekekkel tanulni. Útközben nevetve és hitetlenkedve hallgatták Grace-től, milyen vicces dolgokat meséltem neki. Öröm volt hallani féktelen zsivajukat.

Kezdett sötétedni, úgyhogy igyekeznem kellett vissza a Mount Streetre, hogy elkészítsem a Rankin család következő étkezésének fogásait. Szívesen maradtam volna még kicsit, de hétfői félnapos kimenőmig most kénytelen voltam elbúcsúzni.

Ahogy az előtérben készülődtem, Joanna odalépett hozzám.

– Beszélhetnénk veled, Kat? – kérdezte lehalkított hangon.

Elfogott az aggodalom, de visszaakasztottam a kabátomat a fogasra, a tollas főkötőmet is visszatettem a kalaptartóra. Szorongó szívvel követtem Joannát a nappaliba, ahol a mindenes cseléd már eltakarította az uzsonna nyomait.

Samuel Millburn fölemelkedett a karszékből, amikor beléptünk, és ünnepélyes pillantást vetett a feleségére.

Arra számítottam, hogy történt valami Grace-szel, és azt akarják elmondani. Például, hogy megsérült vagy beteg volt, bár nem láttam semmi aggasztó jelet ma rajta. Vagy esetleg nem tudják tovább vállalni a gondozását. Egyáltalán nem tetszett a komoly ábrázatuk.

– Uramisten – fakadtam ki, de a torkom összeszorult. – Még a temetőkert is vidámabb látvány nálatok!

Joanna elpirult, Samuel pedig bűntudatosan pislogott.

– Ne aggódj! – mondta sietve Joanna. – Jó hírről van szó. Vagy legalábbis reméljük, hogy úgy találod.

– Tessék? – kérdeztem összefonva a karomat, hogy ne hadonásszak idegességemben. – Csak nem újabb gyermeket vársz? –

Tekintetem Joanna hasára siklott, de egyszerű zöld ruhája és fehér kötényruhája alatt teljesen laposnak látszott.

– Egek, dehogy! – tört ki szokásos hevességével Joanna. – Most már igencsak idős lennék ahhoz. Nem. Kat... Drágám...

A kanapé felé intett, hogy üljek le, majd odatelepedett mellém, és megfogta a kezem. Samuel a közeli karszékben foglalt helyet, és feszülten figyelt bennünket.

– Azért akartunk beszéli veled, Kat – szólalt meg ismét Joanna –, mert szeretnénk örökbe fogadni Grace-t – hadarta el a mondat végét. – Hogy úgy nevelhessük, mint a sajátunkat. Hogy igazából a mi lányunk lehessen.

13

Remény, várakozás és izgatottság tükröződött barátnőm és férje arcán, ahogy a reakciómat figyelték. Joanna szoros kontyba csavart, fakóbarna haja ellenére ugyanolyan szép volt, mint lánykorában, élénkbarna szeme most is csillogott. Sam fekete haját hátrafésülve hordta, s vastag bajuszt viselt, de az sem tudta elfedni kissé nőies vonásait a szája körül.

Olyan mozdulatlanul ültem a pamlagon, hogy már-már úgy éreztem, elállt a szívverésem. Képtelen voltam levegőt venni, a tüdőm mintha elfelejtette volna a feladatát. Mivel sokáig nem feleltem, Joanna aggodalmas pillantást vetett a férjére.

– Már most is a sajátunkként gondolunk Grace-re – törte meg a hosszú csöndet Sam. – Olyan a mi kis csibéinknek, mintha a nővérük lenne. A legidősebb lányunkkal, Jane-nel nagyon közel kerültek egymáshoz.

– A picik meg odáig vannak érte – tette hozzá Joanna. – Sam azt mondta, az örökbefogadásnak nem lehet jogi akadálya. A férjed vagyontalanul halt meg, nem hagyott semmit Grace-re, és végrendeletben sem rendelkezett felőle, az ő családjából pedig senki nem kívánta magához venni, legalábbis te így mondtad.

Nagy nehezen bólintottam a kérdésre. Valóban nem volt végrendelet. Grace apja nem is volt törvényes férjem. Tíz évvel ezelőtt, amikor már várandós voltam a lányunkkal, hajóra szállt Gravesendben, és sosem tért vissza. A hajó elsüllyedt, a katasztrófát sem az utasok, sem a legénység, senki nem élte túl.

Amikor ezt hallva nyomozni kezdtem a végrendelete után, kiderült, hogy Bristolban volt egy másik felesége, akit még énelőttem elvett, és akitől két gyermekük született. Így hát a hitványsága miatt tisztességtelen, megesett nő lettem, a lányom pedig törvénytelen gyermek. E tényt kétségbeesetten titkolom azóta is a világ elől, noha nem tudom meg nem történtté tenni a dolgot.

A férjem családját nem ismerem, és nem is tettem lépéseket, hogy megtaláljam őket. Grace egyedül az én lányom, és kész. Most pedig e kedves baráti házaspár mosolyogva azt ajánlja fel, hogy leveszik a vállamról terheimet.

Megköszörültem a torkom, de amikor megszólaltam, a hangom elcsuklott és idegenül hangzott.

– A költségek... – nyögtem ki nagy nehezen. – Gondoskodnom kell...

Joanna reményteli mosolya még szélesebbre húzódott.

– Ezen a téren is van jó hírünk. Samet előléptették, és magasabb fizetési osztályba sorolták. Eddig ezért is nem kérdeztünk meg a dologról. Tudod, hogy olyan szegények voltunk, mint a templom egere.

Tisztában voltam vele. A keresetem jó részét Joannának és Samnek küldtem át, hogy ruhát, élelmet vehessenek Grace-nek, és fűtött otthona legyen.

– Mostantól nem kell gondoskodnod róla – vette át a szót Sam.

Joanna végre megérezte kínlódásomat, és vigasztalóan átkarolt.

– Istenem, lerohantunk a kérésünkkel. Természetes, hogy át kell gondolnod a dolgot. De, legkedvesebb barátném, kérlek, hadd segítsünk Grace-nek! Te már olyan sok mindenen mentél keresztül miatta.

Fájdalom nyilallt a nyakamba, amikor megpróbáltam bólintani.

– Igen. Át fogom gondolni. – Hosszan beszívtam a levegőt, miközben végignéztem a házaspáron. – Ti olyan nagyon jó emberek vagytok – mondtam teljes szívemből. – De nekem muszáj...

Kibontakoztam Joanna karjából, és fölálltam. Az ujjaim teljesen elzsibbadtak, így a retikülöm kiesett a kezemből. Sam felpattant, és gyorsan lehajolt érte, majd a kezembe adta.

Igazán kedves ember volt. Láttam a tekintetében. Remek férje volt Joannának, és szerető apja a gyermekeiknek. A természetéből fakadt.

Kivonszoltam magam a nappaliból, az előszobában valahogy segítség nélkül magamra vettem a kabátomat és a főkötőmet, s épp a kesztyűmet húztam fel, amikor Joanna utánam jött, hogy

kikísérjen. Arcomat annyira merevnek éreztem, hogy attól féltem, szétreped rajta a bőr.

– Isten áldjon, drága Kat! – Joanna arcon csókolt, és kitárta az ajtót előttem. – Kérlek, hidd el, hogy a legjobbat akarjuk Grace-nek – suttogta.

Elhittem. Éppen azért bíztam rájuk Grace-t párhetes korában, mert tudtam, hogy törődni fognak vele. Én pedig kerestem olyan munkát, ahol elegendő fizetséget remélhettem.

Az ajtó bezárult mögöttem, s lábam magától vitt le a lépcsőn. Az utcára érve automatikusan a Cheapside felé vettem az irányt, követve a Szent Pál-székesegyház háztetők fölött bólogató kupoláját.

Onnantól azonban nem emlékszem, merrefelé mentem. A Cheapside idővel átadja helyét a Newgate Streetnek, amely a börtön szürke, félelmetes falai mellett visz el. Egyszer egy borzalmas napot töltöttem a börtön falai között, biztosra véve, hogy sosem jutok ki onnan, ugyanakkor megkönnyebbülést jelentett a tudat, hogy lányom biztonságban volt a közelben, Millburnéknél.

Megesküdtem, hogy soha többé nem megyek a börtön felé se, de most mégis itt sétáltam. A falak nem szippantottak be, sőt lényegében alig tudatosult bennem a hely árasztotta félelem és nyomorúság.

Később az út Holborn Viaduct néven folytatódott, melyen átjutottam a vasúti sínek és néhány keresztutca fölött, a másik végén pedig egy körforgalomhoz értem, amelyből több utca ágazott szerteszét.

Innen a széles High Holborn vitt volna a megfelelő irányba, de annyira tele volt fogatokkal és taligákkal, lovakkal és emberekkel, hogy öntudatlanul is egy kevésbé zsúfolt utca felé folytattam az utam. Amikor feleszméltem, egy kis terecskén álltam, apró utcák útvesztőjében, s fogalmam sem volt, melyik sikátor vezet ki onnan. Szűk utcákon, egyforma, rendezett, jellegtelen, közömbös épületek között barangoltam, amelyek talán ügyvédi irodák lehettek.

Végül egy fekete köpönyeget viselő diák megszánt, és kikísért a nyomasztó házak közül a Fleet Streetre. Noha egész idő alatt beszélt hozzám, gyermeki fecsegéséből egy szó sem jutott el a tudatomig.

Amikor végre kiértünk a főútra, megemelte a kalapját, és én nyilván megköszöntem neki a segítségét.

Innen a Strand felé haladtam, de hamarosan rádöbbentem, hogy sajog a lábam, és még nagyon messze vagyok Mayfairtől. Ott álltam az egyszerű küllemű St. Clement Danes-templom előtt, melyet két oldalról közrefog a Strand egy-egy ága. Az út most is zsúfolásig volt járművekkel és sietős járókelőkkel.

Itt kellett volna omnibuszra szállnom, vagy bérkocsit fogadnom, de még mindig ködös volt az agyam, így lényegében céltalanul nyomakodtam előre a tömegben. Elhaladtam a Szűzanyának szentelt St. Mary le Strandtemplom mellett, de szokásomtól eltérően meg sem csodáltam kecses eleganciáját. Csupán annyit jelentett most számomra, hogy tudtam, a kormányzati hivataloknak otthont adó Somerset House és a Waterloo Bridge közelében járok.

A Southampton Streethez érve egyszeriben kitisztult a fejem. Megálltam a sarkon, és végigpásztáztam az utcát, melynek végén ott volt a Covent Garden kavargó piaca.

Sietős emberek áradata jött velem szemben. Férfiak iparkodtak valahova fekete öltönyben, amelyen nem látszott meg a londoni szénfüstös köd mocska. Asszonyok mentek el fürgén mellettem, kosárral a kezükben, egyikmásik bosszús és helytelenítő pillantást vetett rám, akiknek útjukat álltam. Tekintetük azt üzente, hogy jobb lesz, ha a dolgom után nézek.

Elindultam északnak a Southampton Streeten, de még jóval a Covent Garden előtt megint megálltam. Hiszen itt van Daniel lakása! Tudtam persze, hogy most nem tartózkodhat itt: nyilván a Mount Streeten van, Mr. Davis utasításait hajtja végre, miközben nyomoz Sinead halála ügyében, és szemmel tartja Lord Rankint.

Nem éppen úrihölgyhöz illő hívatlanul betoppanni egy úriember lakásába, de jelenleg egyáltalán nem tudtam tiszta fejjel gondolkodni. Talán Mrs. Williams lesz olyan kedves, és behív a közös nappaliba, s megkínál teával, akkor elég erőt gyűjthetnék, hogy hazaérjek.

Már ha egyáltalán visszamegyek Lord Rankin házába.

A zálogos üzlete mellett nyíló bejárati kaput nyitva találtam, de közel s távol nem láttam senkit. Amikor beléptem a folyosóra,

ahonnan egy újabb ajtó egy apró belső udvarra nyílt, hangos csiszatolás ütötte meg a fülem, de csak egy cselédlány suvickolta négykézláb a kövezetet. Föl sem nézett, nem is vett észre.

Az üres lépcsőn fölmentem az első emeletre, ahol Daniel lakása volt. Mrs. Williams otthonából nem szűrődött ki zaj. Nem is tudom, miért akartam Daniel ajtaja előtt ácsorogni, de valami odavonzott.

Kezemet az ódon, madárszárnyat formázó kilincsre tettem, és meglepetten tapasztaltam, hogy lenyomva az ajtó kinyílt.

Gyorsan beléptem, és bezártam magam mögött az ajtót. Ebben a pillanatban minden erőm elhagyott, s azon kaptam magam, hogy lerogytam a legközelebbi székre. A lábam képtelen lett volna tovább megtartani. A fűzőm bökte az oldalamat és a hónaljamat, de nem bírtam megmoccanni, hogy kicsit kényelmesebben elhelyezkedjek.

Csak ültem, üres fejjel, cselekvésre képtelenül, nehezen szedve a levegőt, és próbáltam megérteni, miféle érzés taglózott így le. Minden hajnalban egyetlen ok miatt keltem fel és mentem le a konyhába ételt készíteni számomra vadidegen embereknek, akik legtöbbször nem is figyelnek oda arra, amit esznek, és ez az ok Grace volt. Minden tettem, minden, amit elviseltem, azt szolgálta, hogy Grace-nek meglegyen mindene – jusson neki étel, ruha, egészség, törődés.

Fölényeskedve oktattam ki másokat a kemény munka erkölcsnemesítő természetéről, miközben én csupán a lányom kedvéért dolgoztam ilyen keményen. E nélkül a cél nélkül minden mozdulatom üressé válna. Puszta robottá. S értelmetlen lett volna annyi erőt fektetnem abba, hogy ízletes ételeket főzzek.

A barátaim lehetőséget ajánlottak arra, hogy Grace-t megfelelő neveltetéshez és jövőbeli kilátásokhoz juttassam. Mr. Millburn tiszteletre méltó férfiú, akinek tiszteletre méltó a rangja is – ami biztosíthatja Grace számára, hogy ő is hasonló körökben mozogjon, s így megfelelően menjen férjhez, ha majd eljön az ideje. Ráadásul Samben az apját is tisztelhetné – rajta kívül úgysem ismer más férfit, akit ezzel a névvel illethetne.

Az lenne a normális, ha ezt kívánnám a lányomnak – hogy boldog otthona és jó kilátásai legyenek, s jó emberek vegyék körül, akik gondoskodnak róla. Hiszen pontosan emiatt kértem annak

idején Joannát arra, hogy amíg én dolgozom, viselje gondját Grace-nek.

Millburnék megadhatják neki azt, amit én nem tudok, s amire egyelőre csak kínkeservvel törekszem: otthont, tisztes nevet és kényelmes életet.

Lelkem mélyén azonban feltámadt az önzés, és képtelennek éreztem magam arra, hogy elengedjem. Egyszer csak észrevettem, hogy két karommal szorosan fogtam magamat, mintha Grace-t öleltem volna. Lehunyt szemmel hintáztattam magam előre-hátra a székben. Minden gondolatomat lefoglalta annak az estének az emléke, amikor a bába először adta a kezembe a lányomat. Az asszony azt tanácsolta, hogy azonnal adjam árvaházba a kicsit, hiszen a férjem elhagyott, én pedig nincstelen voltam. Odaállt fölém, és kinyújtotta a karját, hogy adjam oda a babát – gyorsan elviszi, úgy lesz a legjobb, mondta.

Én csak öleltem Grace-t, és durva szavakkal elküldtem a bábát. Grace az *enyém.* Az én lányom, egyetlen szerelmem, az életem.

Próbáltam győzködni magam, hogy az emberek gyakorta fogadnak örökbe gyerekeket – unokaöcsöket, unokahúgokat, unokákat, barátok gyermekeit. Nem szokatlan, hogy egyes családok nemcsak a saját csemetéiket nevelik, de olyanokat is, akik valamiképp hozzájuk kerültek. Millburnék semmi olyat nem ajánlottak fel, ami ne lenne évszázadok óta megszokott. Megtagadhatom én ezt Grace-től?

És mégis...

Kivágódott az ajtó. Fölkaptam a fejem, de még mielőtt kinyitottam volna a szemem, tudtam, hogy nem Daniel lépett be. Daniel körül ugyanis mindig vibrált a levegő, jelenléte a porszemeket is energiával töltötte fel.

A férfi, aki összehúzott szemmel és kissé előre dőlve bámult rám, mintha rövidlátó lenne, fiatal volt, bár már túl a csikóévein, talán a harmincat is betöltötte. Sűrű, hullámos fekete haját a homlokából hátrafésülte. Szabónál készült ruhát viselt, óráját aranyláncra fűzte, és láthatóan drága boltban vett cilinder és sétapálca volt a kezében. Röviden, ugyanúgy öltözött, mint Daniel, amikor üzletemberálcában meglátogatta Lord Rankint. Átfutott az

agyamon, hogy talán Daniel ennek az úriembernek a kinézetét másolta le.

– Elnézését kérem – szólított meg zengő baritonján. – Nyitva volt az ajtó.

Lassan, szokásos robusztusságomat meghazudtoló kecsességgel fölálltam, miközben a fűzőm megnyikordult.

– Ha Mr. McAdamet keresi, ő nincs itt – mondtam fáradt hangon.

A férfi még inkább hunyorított, ahogy tetőtől talpig végignézett, s úgy tűnt, nem tud hova tenni magában. Egy magányos nő egy férfi otthonában egyedül azt sugallta, hogy az illető szajha, de láttam rajta, hogy ránézésre nem gondol kéjnőnek. Esetleg rokon is lehetek, de ha ez az ember kicsit is ismeri Danielt, tudja, hogy sosem emlegetett Jamesen, a fián kívül más családtagot.

– Ó – szólalt meg a fiatalember nagy sokára. – Nem őt keresem. – Még egyszer végigmért, aztán elpirult, amikor rájött, mennyire udvariatlanul megbámult. – Egy kis csomagot keresek, talán abban az asztalkában van. – A szoba félhomályos sarkában álló fiókos íróasztal felé mutatott.

– Talán? – kérdeztem vissza. Kábulatom kezdett szertefoszlani, amikor ráébredtem, hogy óvatosabbnak kellene lennem. Egy idegen áll velem szemben, aki behatolt Daniel lakásába, és keres valamit Daniel távollétében. – Megkérdezhetem, kicsoda Ön?

A férfit meglepte, hogy kérdőre vontam, s láthatóan azon töprengett, vajon *én* mit keresek Daniel lakásában.

– Thanos vagyok – mondta harsányan, ám amikor csak pislogtam a kijelentésén, egészen elvörösödött.

– Úgy értem, a nevem Mr. Elgin Thanos... Várjon! Kell nálam lennie vizitkártyának. – Elkezdte paskolni a zsebeit, ám egyre zavarodottabbnak tűnt, ahogy végigtapogatta a mellét, az oldalát és a combját. – A fenébe, mindig elhagyom azt a nyavalyát! Ó jaj, hogy beszélek? Bocsásson meg, Miss... öööö.

– Missis – mondtam kimérten. – Mrs. Holloway.

Mr. Thanos arca felderült, és abbahagyta a kabátja csapkodását.

– Ah, Mrs. Holloway. Ön a *szakácsnő!* Annyira örülök, hogy megismerhetem. Nagyon örvendek. – Előrenyújtott kézzel hozzám lépett.

Zavarban voltam, de elfogadtam puhabőr kesztyűbe bújtatott kezét, mire barátilag, de határozottan megrázta a kezem.

– Köszönöm – feleltem semleges hangon, s tétováztam, vajon pukedliznem kellene-e. Úgy döntöttem, nem hajtok térdet, nem úgy köszöntöm, mint potenciális munkaadót, hanem mint egy közös ismerősünk barátját.

Mr. Thanos még egyszer megrázta a kezem, majd elengedett.

– Ha jól sejtem, nem beszélt Önnek rólam – szólalt meg, fejét ingatva. – Ez a mi McAdam barátunk. Titokzatos figura. Bezzeg Önről meg az Ön éles eszéről ódákat zeng. És a csodás ételeiről is. Gonosz dolog tőle. Estéim nagy részében legfeljebb kekszen és teán tengődöm, ő meg jön, és áradozik az Ön póréhagymás gombaleveséről, a marhasültjéről, amely olyan omlós, hogy könnyet csal a szemébe, és az álomkönnyű vaníliaszufléjáról. Az átkozott! Ó, bocsánat! Már megint előbb járt a szám, mint hogy végiggondoltam volna, mi az illendő.

Elképedve hallgattam, de még mindig nem tudtam, kicsoda ez az ember.

Thanos. A neve idegenül hangzott, talán görög lehetett, de a kinézete és a beszéde tökéletesen angol volt – bár a haja egy árnyalattal sötétebbnek tűnt az átlag angolokénál. Mivel hunyorgott, nem láttam a szeme színét, de az arca halvány színű volt, mint aki ritkán megy ki a napra.

Mr. Thanos még egy pillanatig szívélyes képpel nézett rám, de aztán elfordult, és az asztalhoz sétált, majd a fiókból kivett egy vastag barna borítékot, olyasmit, amilyet a jogászok használnak. Határozott mozdulattal kibogozta a madzagot, amellyel össze volt kötve, és kihúzott belőle egy papírlapot.

A bizsergető kíváncsiság elnyomta zavarodottságomat, így odébb léptem, ahonnan kivehettem a férfi kezében levő, hófehér lapra rótt, rendezett írást.

Semmit sem értettem belőle. Számoszlopokat láttam, amelyek között vékony, vörös vonalat húztak, s a margók között pókhálószerű, fekete tintás kézírás állt. Láttam már könyvelést, hiszen nekem is folyamatosan vezetnem kell a konyhai kiadásokat, de ezen a lapon annyi szám hemzsegett, hogy a fejem beleszédült.

Mr. Thanos is értetlenkedve bámulta a papírt, majd a kabátzsebéből elővett egy selyemtokot, amelyből egy pár okuláré került elő. Az orrára helyezte a szemüveget, a drótszárakat a füle mögé kanyarította, majd pislogott egyet, aztán még egyet, mint aki próbál hozzászokni a segédeszközhöz. Immár nem hunyorgott, s amikor felém fordult, a vastag lencsék mögött nagy, kerek, fekete szempárt pillantottam meg.

– Kitűnő – mondta. – Most egy kicsit dolgoznom kell.

Lassan kezdett oszlani kavargó érzelmeim köde, így végre megértettem, ki ez a Mr. Thanos.

– Maga az a férfi, aki segít Danielnek, akarom mondani, Mr. McAdamnek a pénzügyek megértésében.

Mr. Thanos már teljesen belemélyedt a számokba, így összerezzent a kérdésemre.

– Hogyan? Ja, igen. Valóban. – Elégedett mosolyt villantott rám. – Hát nem mondtam? Tudom, hogy kell lennie nálam vizitkártyának. – Oda sem figyelve megint megtapogatta a zsebeit, de a szeme már visszatért a lapra. – Mondhatom, ez itt gyönyörű munka!

Felém fordította a lapot, mintha valami értékes festményt mutatna.

– Attól tartok, nem konyítok a könyveléshez – mondtam. Számomra ez a fura nevű úr a vidám modorosságával sokkal izgalmasabbnak tűnt, mint egy köteg főkönyvi lap.

Mr. Thanos meglepettnek látszott, de biccentett.

– Felteszem, hasonlóan elveszettnek érezném magam, ha elém tenne mindenféle alapanyagokat, és azt mondaná, alkossak belőlük ételt. Biztos, hogy valami undorító dolog sülne ki belőle. Mindenkinek megvan a maga erőssége, nemde? Apám szavajárása volt ez, nyugodjék békében. – Megint föltartotta a lapot, és ragyogó arccal fordult felém. – Ezek itt, drága hölgyem, el fognak vezetni bennünket azokhoz az irtózatos bűnözőkhöz, akik pénzelik a robbantgatókat. – Elkomorult arccal megrázta a fejét. – Piszok gazemberek! De elcsípjük őket!

Igen! Ugyanezt az arcot láttam olykor Danielen is. Eltökéltség, düh és elszántság, hogy helyrehozza a dolgokat.

Mr. Thanos ismét belefeledkezett a papírokba. Lassan az asztalhoz sétált, és szótlanul leült mellé a székre. Az egyik lap fölé hajolt, mintha a számok beszippantanák, kizárva körülötte a világot.

A retikülömből előhúztam egy zsebkendőt, és még mindig kissé reszketve, a szememhez nyomkodtam. Vártam egy kicsit, de Mr. Thanos háta meg se moccant – annyira beletemetkezett a munkába, hogy elgondolkodtam, vajon tudatában van-e, hogy még mindig a szobában vagyok.

Az árnyékok hosszúra nyúltak, ideje volt visszaindulnom a Mount Streetre, hogy ismét szakácsnő legyek, s az alagsorban keressem a kenyerem, azért a napért dolgozva, amikor a lányom és én végre együtt lehetünk. A torkomba gombóc gyűlt, de visszafojtottam a sírást. A zsebkendőmet visszagyűrtem a retikülbe.

– Minden jót, Mr. Thanos – köszöntem.

Meg sem hallotta. Mr. Thanos a papír fölé hajolt, hogy az egyre sűrűsödő félhomályban kisilabizálja a számokat. Újra letettem a retikült a kezemből, elvettem a gyufát a fali tartóból, és meggyújtottam a kisasztalon álló lámpást, majd odavittem az íróasztalhoz.

– Ó, köszönöm – mondta Mr. Thanos felpillantva, majd visszatért szemével arra a pontra, amit az ujjával megjelölt, és folytatta az olvasást.

Másodszor már nem fecséreltem az időt elköszönésre, hiszen úgysem figyelt rám. Kiléptem a lakásból, majd a korlátba kapaszkodva lebotorkáltam a lépcsőn.

Találkozásom Mr. Thanosszal legalább részben kitisztította a fejemet, így amikor a Southampton Streeten megindultam a Covent Garden felé, eszembe jutott, hogy keressek egy nem teljesen teli omnibuszt. Miután felszálltam, egy sarokba húzódtam. Az omnibusz kikanyarodott a Long Acre-re, majd a Leicester Square-en át a Piccadillyre jutottunk. Úgy döntöttem, a Berkeley Streetnél leszállok, és a hátralevő utat gyalog teszem meg. A zötyögés megint felkavart, ezért szerettem volna visszanyerni a lelki egyensúlyomat, mielőtt belépek a konyhába, ahol ott lesz a személyzet egy része.

A gondolatok továbbra is kavarogtak a fejemben, egyszerűen nem tudtam megszabadulni tőlük. Mr. Thanos egy időre elterelte a figyelmemet, de az omnibuszos utazás és a fojtogató londoni levegő nem segített hozzá a megnyugváshoz.

Millburnék jó és kedves emberek. Miért vonakodom annyira attól, hogy örökbe fogadják Grace-t?

Az ajánlatuk miatt valahogy nyomorultnak, kicsinek és megsebzettnek éreztem magamat, összezavarodtam, és megrettentem. Mi lesz az életem célja és értelme, ha nem Grace-ért fogok dolgozni? A lányom abban a pillanatban, amikor a karomba fektették, megváltoztatta az életemet.

Elég jól ismertem Londont ahhoz, hogy szinte gondolkodás nélkül sétáltam föl a Berkeley Streeten a parkig, majd azt megkerülve máris a Mount Street sarkán álltam. Ott motoszkált a fejemben, hogy milyen furcsa: mennyire jól kiismerem magam Mayfairben, ahová egy hozzám hasonló állású személy soha nem költözhetne ház- vagy lakástulajdonosként. Felnőttéletem jelentős részét ebben a negyedben vagy a környékén éltem le, pedig igazából nem tartozhatom ide.

Amikor megindultam a Mount Streeten a ház felé, egy szekér zörgött el mellettem. A szemem sarkából érzékeltem, hogy nagy, erős kerekei lassítanak, majd meg is állnak.

– Minden rendben, Mrs. H.? – zengett Daniel hangja a kocsiról. – Kimerültnek látszik. Másszon fel, hazaviszem.

Haza. Nekem *az* nem az otthonom. Soha nem lehet az.

Megnéztem a szekér ülését – két egymás mellé fektetett kemény deszka, amin szorosan Daniel mellé kellene ülnöm. Nem elég, hogy a hátsómat kikezdené a kényelmetlen ülés, egész Mayfair a szájára venne.

Ugyanakkor tényleg fáradt voltam, és a lábamnak jólesne végre a kocsikázás. Hátrakerültem a szekér végébe, és láttam, hogy a kocsiderék tele van zsákokkal, Daniel valamit fuvarozott. Készültem felkapaszkodni, amikor a semmiből előfutott egy legény, valami ládát levett a szekérről, letette a lábam elé lépcsőnek, majd a kezét nyújtotta, hogy arra támaszkodva fölsegítsen a járműre.

– Köszönöm, James! – mondtam hálásan. James biccentett, egész lényéből ugyanaz a jólelkű udvariasság áradt, ami az apját is jellemezte.

Kissé esetlenül elhelyezkedtem a zsákok tetején. James visszatette a ládát a kocsiderékba, és búcsút intett, miközben Daniel csettintett a lónak, hogy indulhat.

A Mount Streeten tovagördülve elhaladtunk egy robusztus épület mellett, amelyben egykor a Hanover Square-i Szent György egyházközség dologháza működött. A helyet pár éve, amikor több egyházközséget összevontak, bezárták, de a téglaépület még áll. Ablakai árván pislogtak, némelyik kitörve, a hajdan itt tengődött lelkek szomorú emlékét idézve. A dologházat körülvevő temetőt is felhagyták már, háborítatlanul pihenhetnek benne az elhunytak csontjai.

Az épület látványa egyszerre hatott rémisztően és megnyugtatóan. Hiszen ha nem dolgoznék keményen, nem menekítettem volna leányomat a barátaim házába, hogy minden erőmet a sütés-főzés tudományának szenteljem, magam is ennek vagy egy hasonló dologháznak a lakója lennék, talán Grace-szel együtt, vagy őt már rég elvették volna tőlem.

Ehelyett Grace egy szerető otthonban élhet, ahol megfelelően táplálják, szépen ruházzák, féltőn gondozzák, és sosem kellett megismernie a dologház nyomorúságát. Mindezt *nekem* köszönheti. Ha másban nem, ebben vigasztalást találhatok.

Daniel a Rankin-ház hátsó bejáratához vezető lépcső előtt állította meg a szekeret. Behúzta a fékkart, leugrott az ülésről, és hátrajött, hogy segítsen leszállnom. A ló békésen álldogált, amíg lekászálódtam.

Daniel erős két kezével a karom alá nyúlva lesegített a szekérről, majd az arcomba nézett, és mosolya lehervadt.

– Kat, mi történt? – kérdezte csöndesen.

Megráztam a fejem. Még annyira friss volt az érzés, úgy sajgott a lelkem, ráadásul túl személyes is volt a dolog ahhoz, hogy a nyílt utcán állva megoszthassam Daniellel. Tekintetét nem vette le rólam, de elengedett, és hagyta, hogy szó nélkül bemenjek a házba.

Lesiettem a lépcsőn, egyenesen a konyhába. Mary már sürgölődött a vacsora előkészítésével, a mosogatólány könyékig szappanos vízben tapicskolt. „Csillogjon az az ezüst! Na, ezt még egy halaskofa is szebben kisuvickolná, te kétbalkezes, ráadásul fele bérért” – hallottam Mr. Davis hangját, aki hol atyai évődéssel, hol csípős megjegyzésekkel ugráltatta a lakájokat.

Daniel nem jött le a konyhába, nekilátott a zsákok lepakolásának. James is segített neki, aki szokásos csikóenergiájával a szekér mellett kocogva követett bennünket.

A főkötőmet kibogozva úgy tettem, mintha felmértem volna, hogy haladt Mary a távollétemben, de igazából még nem a Rankin-házban jártak a gondolataim. Valószínűleg azt sem vettem volna észre, ha Mary a hal belsőségeiből készítette volna az édes pudingot.

Jóváhagyólag biccentettem felé, majd kigomboltam a kabátomat, és elindultam a házvezetőnő szalonja felé, hogy az ottani fogasra akasszam a főkötőmmel együtt.

– Ó, szabad egy szóra, Mrs. H....? – szólt utánam Mr. Davis, de már akkor benyitottam a szalonba.

Megtorpantam. Odabent Mrs. Bowen épp fölkelt a faragott karosszékéből, Lady Cynthia azonban szokásos férfiruhájában a dohányzóasztal melletti díványon hevert, csizmás lábát a fényezett asztallapon nyugtatva. Amikor beléptem, Lady Cynthia nagy puffanással letette a lábát a padlóra. Mindkét nő bűntudatos ábrázattal nézett rám, mint akik titkolóznak.

14

– Mrs. Bowen! – kiáltottam fel meglepetésemben.

– Mrs. Holloway – köszöntött a házvezetőnő hűvösen.

Lady Cynthia nem állt föl, bár a lába már lekerült a földre. Remegő ujjakkal simította hátra fényes haját.

– Azt hittem, felmondott – folytattam Mrs. Bowent bámulva, aki két kezét könnyű fekete gyapjúszövet ruhája előtt összefűzve állt, ridegen, némán.

– Meggondoltam magam – bólintott végre. – Muszáj maradnom.

– Értem. – De nem értettem. Lady Rankin valóban megértő a személyzettel, hogy ha csak így jönnek és mennek, hiszen e megingás után mégsem bocsátotta el Mrs. Bowent. Bár az is lehet, hogy az úrnő nagyon is örült, amiért nem kell új házvezetőnőt keresnie, s szívesen visszavette Mrs. Bowent.

Immár Lady Cynthia felé fordult a figyelmem. Elgondolkodtam, miért időzik a házvezetőnő szalonjában. Úgy tűnt, megérezte ezt, mert náthásan szipogva fölpattant.

– Egy Bradshaw-ért jöttem – közölte. – Az az átkozott Sara nem hozta föl nekem, pedig megbíztam vele! Felteszem, a húgom haját kellett ondolálnia, vagy ilyesmi, és nyilván elfelejtette.

Hihető magyarázat lenne, ha nem láttam volna, hogy Lady Cynthia és Mrs. Bowen cinkos pillantást váltottak, amikor benyitottam, és a kabátomat az állófogasra akasztottam.

– Utazni készül, Asszonyom? – érdeklődtem Lady Cynthiától, immár elfordulva a fogastól. A Bradshaw a *Bradshaw-féle vasúti kézikönyv* közkeletű neve, egy papírkötésű könyvé, amelyben a királyság összes vasútvonalának menetrendje megtalálható. Emellett rengeteg hirdetés is van benne, meg információk a szállodákról, látnivalókról, a kisvárosokról, ahol érdemes útközben megállni, s más effélék, minden, ami Nagy-Britanniában, a Kontinensen vagy Indiában érdekelheti az utazót. Bár néha-néha magam is végiglapoztam ezeket a kiadványokat, sosem olvastam el

alaposan egyetlen Bradshaw-kötetet sem, hiszen ritkán vitt az utam London határán túl.

Lady Cynthia újfent szipogott, majd a zsebéből előrántott egy nagyméretű zsebkendőt, és megtörölte az orrát.

– Néhány nap múlva Brightonba megyek. Bobbyval. London unalmas, mint egy katonai helyőrség. – Arca felderült. – Eljöhetne velünk, Mrs. H.!

Döbbenten bámultan rá.

– Úgy érti, hogy Önökre főzzek?

– Persze. Mit szól hozzá? Két kis étkű nőre kellene főzni egy tengerparti villában. Kedvére sétálgathatna a kavicsos parton.

Elképzeltem, ahogy szakácssapkában és kötényben loholok a sziklás tengerparton a két férfiruhás ifjú hölgy nyomában, és majdnem elnevettem magam. Aztán odaképzeltem Grace-t is, mezítláb futkározva a sekély parti hullámokban, és majdnem erőt vett rajtam a sírás.

Megköszörültem a torkom.

– Köszönöm, Lady Cynthia, de nem. Megvan itt az állásom.

– Persze, a fajankó Rankinnak és a hugicámnak főzhet, akit arra sem lehet rávenni, hogy a fejét fölemelje a párnáról! – mondta nyilvánvaló undorral.

– Talán őladysége nem érzi jól magát – feleltem udvariasan.

– Őladysége egy lusta tehén – jelentette ki Cynthia. – Rankin azért vette el, mert tudta, hogy enervált, és nem fog vele ellenkezni semmiben. Tisztában volt vele, hogy én nem hajolnék meg az akarata előtt, ezért lépett át rajtam, és startolt rá Emilyre. Nekem viszont jól jött a mesterkedése.

Durván beszélt, de a tekintetében fájdalmat láttam, még ha csak egy villanásnyi időre is, amit talán észre sem vettem volna, ha nem az arcát figyelem közben.

Vajon Lady Cynthia beleszeretett Rankinba, aki a húgának udvarolt? Netalán megbántódott, amiért mellőzték a nála sokkal nőiesebb és alkalmazkodóbb természetű Lady Emily kedvéért?

Lady Cynthia elfordította a tekintetét, majd kivonult a szobából, így tovább nem kutakodhattam a lelkében.

– Hozza föl nekem a Bradshaw-t, ha előkerül egy példány, Mrs. B.! – szólt vissza távozóban.

– Természetesen, Asszonyom! – szólalt meg Mrs. Bowen.

Cynthia fütyörészni kezdett, a hangja egyre távolodott, ahogy megindult fölfelé az úri lakrészbe vezető személyzeti lépcsőn.

Egy ideig a folyosón állva követtem a tekintetemmel, de aztán Mrs. Bowen rám szólt.

– Úgy hiszem, van egy kis teendője a vacsora körül, Mrs. Holloway.

Bizony volt, így aztán elvonultam a konyhámba. Nyilván várnom kell, míg megtudhatom az igazságot Mrs. Bowen váratlan távozásáról és hirtelen visszatéréséről.

* * *

Már egy ideje megtanultam, milyen hasznos a gondos előkészület, így ma reggel, mielőtt elmentem, kimértem és félretettem a vacsorakészítéshez minden olyan összetevőt, amelyekről tudtam, hogy nem mennek tönkre. Meg is mutattam Marynek, hogy később már ő készítse elő számomra a dolgokat. Hálát adtam a Magasságosnak az előrelátásomért, mivel ma este alig tudtam volna felismerni, mi micsoda. Mivel azonban minden kéznél volt – *mise en place,* ahogy a francia mondja –, könnyedén készíthettem el a rombuszhalat vajas mártással és a mandulalevest a fűszerekkel lassú tűzön főni hagyott ürühús levéből meg finomra darált mandulából. Levesbetétnek a reggeliről maradt keménytojásokat kockáztam fel. Semmilyen maradékot nem kell kidobni, ha abból ízletes leves készíthető.

Húsételnek sertésbordát készítettem, amit megfőztem, aztán zsemlemorzsával megszórva gyors tűzön megpirítottam egy kis vajjal és pár szem hagymával, amiket Mary felvágott nekem. Köretnek vajban párolt zöldségeket – gyermekláncfüvet, turbolyát és salátalevelet – kínáltam frissen reszelt sajttal meghintve, valamint zöldborsót egy kis sonkával elkeverve. Mellé pedig a ropogós kenyeremet adtam föl, amit Mary az előírt időben és módon megsütött. Örömmel láttam, hogy a lány gyorsan tanul.

Édességnek gyümölcsöt és sajtot raktam egy tálra, mivel nem volt időm süteményt vagy tortát készíteni. Mindössze ennyi telt ma tőlem.

Amikor épp elkészültem a személyzet vacsorájával is, megszólalt az egyik csengő. Simmsnek, a személyi inasnak szólt. Káromkodva állt fel az asztaltól, fölkapott egy zsemlét a tányérról, és futtában a szájába tömte. A személyzet tagjai egymás után érkeztek, kinek mikor jutott ideje lejönni vacsorázni az esti feladatok közben. Ma este mindenkinek a személyzeti ebédlőben tálaltam, mivel nem voltam benne biztos, milyen hangulatban van Mrs. Bowen. Nem kockáztattam, hogy az ő szalonjában terítsek a személyzet vezérkarának.

Maryvel kettesben behordtuk a tálakat az ebédlőbe, s közben összekészítettem a kocsisnak és legényeinek is egy tálcán a vacsorájukat. Ahogy egymásra halmoztam az istállósorra szánt tálalóedényeket, Mary szégyenlősen rám mosolygott.

Mivel egész este többször is ilyen mosollyal pillantgatott felém, most, hogy volt egy kis időm, rákérdeztem, mi a baja.

– A kocsis aszongya, hogy Maga vigye át a vacsorát az istállóházba, Mrs. Holloway – felelte Mary felfelé görbülő szájjal, mint aki mulatságosnak találja ezt.

Végigmértem vidám ábrázatát. Kék szeme körül szeplős volt az arca, világosbarna, bongyor haja a homlokába hullott, amitől kicsit birkaszerűnek tűnt a feje.

– Ezt a kocsis mondta, mi? – kérdeztem gúnyosan. – Megfőztem nekik, miért kéne nekem cipekednem?

Mary most már igazán mosolygott, amitől két bájos gödröcske jelent meg az arcán.

– Nem is a kocsis ötlete volt, inkább azé a Daniel McAdamé. Ő szerinte lenne jó, ha Maga vinné át a tálcát.

Összerezzentem, mert a hátam mögött kuncogást hallottam, de csak Mr. Davis jött be a személyzeti ebédlőbe, és kezében az újsággal leült olvasni.

– Legyen óvatos, Mrs. H.! Az az alak odavan magáért.

– Badarság! – Az utolsó tálat, amiben a párolt zöldségek voltak, lecsaptam az ebédlőasztalra. – Csak szeret incselkedni.

– Azér' csak vigyázzon, nehogy beleédesgesse egy házasságba – folytatta Mr. Davis. – Jóval maga alatt áll. Az ember ragaszkodjon a saját osztályához.

– Ki lenne hozzám való társadalmilag? Egy főkomornyik? – csattantam fel, bár nem akartam megbántani. Igazság szerint azt sem tudtam, hogy Daniel melyik osztályba tartozik. Az átkozott!

– A főkomornyiknál is kaphat rosszabbat – jegyezte meg Mr. Davis, de nem vette magára a megjegyzésemet. Szétterítette maga előtt az újságját, és a hasábokba mélyedt. – Látom, a királynő már megint vidéken készül meghúzni magát. Jó lenne, ha a fenekén maradna, és kicsit uralkodna. Amikor inkognitóban akar utazni, Balmoral grófnőjének hívatja magát. Aztán saját különvonaton utazik. Most kérdezem én...

– Meghalt a férje – vetettem közbe. – Nincs magában együttérzés?

Viktória királynőnek legalább jutott egy rendes férj, még ha az arisztokraták egy része soha nem is kedvelte Albert herceget. Legalábbis így hallottam. Olyanforma kislány voltam, mint Grace, amikor a királyi házastárs halálát hírül vettük.

– Húsz éve már annak – mondta Davis, összecsapva az újságot. – Mostanában meg odavan azért a skót Mr. Brownért. Egy újabb nő, aki rangon alul házasodik, bár valójában nem ment hozzá. Azért olykor-olykor hallani olyat is, hogy mégis egybekeltek.

– De Mr. Davis! – Hangzott fel Mrs. Bowen fagyos hangja, belefojtva a főkomornyikba a kedélyes csevejt. A házvezetőnő bemasírozott a személyzeti ebédlőbe, és elfoglalta helyét az asztalfőn. – Szíveskedjék tisztelettudóbban beszélni! Őfelsége, a királynő nehéz időkön ment keresztül, mint minden nő ebben a férfiak uralta világban. – Előrehajolva átható pillantást lövellt a főkomornyik felé, ám Mr. Davis ügyet sem vetett rá. Vidáman összehajtotta, és félretette az újságot, majd nekilátott az evésnek.

– Hallgasson rám, Mrs. H! – szólt utánam Mr. Davis, amikor megfordultam, hogy kimenjek a konyhába.

– Nem áll szándékomban férjhez menni – közöltem határozottan, visszafordulva az ajtóból. – És a királynőnek sincs.

Nem tettem hozzá, hogy a kocsiházba megyek, mert Mrs. Bowen biztosan helytelenítette volna a dolgot. Szó nélkül kisétáltam, s miközben letettem a konyhában a kötényemet és fityulámat, hallottam, hogy Mr. Davis tovább nevetgélt. Egy meleg kendőt kerítettem a vállamra a nyirkos hideg ellen, letakartam a tálcát, és elindultam az istállósor felé.

* * *

Lord Rankin istállója és kocsiháza a Reeves Mews nevű szűk utcában volt, amely a Mount Street-i elegáns házak hátsó udvara mögött futott. Az itt álló épületek földszintjén volt az istálló és a kocsiszín, az emeleten pedig pici szobákat alakítottak ki a kocsis, az istállómester, a lovászok és más olyan szolgák számára, akiknek nem jutott fekhely a nagy házban.

Amikor elértem Lord Rankin istállójához, egy tizenkét éves forma legényke nyitott ajtót, és beengedett egy tágas helyiségbe, ahol meleg és lószag fogadott. A legény mutatta az utat a kocsiszín hátsó felében induló lépcsőn az emeleti közös helyiségbe, ahol négy férfi, köztük Daniel, és vagy fél tucat fiatal legény várta, hogy ehessen.

Még alig léptem kettőt a lépcsőn, amikor az örökké előzékeny Daniel elém jött, elvette a tálcát, és fölvitte helyettem.

Mire fölértem a közös helyiségbe, hogy ellenőrizzem, minden rendben van-e az étellel, Daniel már elkezdte szétosztani a tálakat az asztalon. Mindenfelől kezek nyúltak az étel után. Vidám összevisszaság uralkodott a szobában.

Pontosan tudtam, miért vetette fel Daniel az istállómesternek, hogy velem hozassa át az ételt. Semmiféle udvarlásról nem volt itt szó, ahogy Mr. Davis sugallta, inkább arról, hogy megtudja, mi zaklatott fel ma délután.

Sejtésem beigazolódott, amikor Daniel fölkapta a kiürült tálcát, és lekísért a lépcsőn, mintha nekem még így is nehéz lenne cipelnem. A lovászokat lefoglalta a bendőjük, így észre se vették távozásunkat.

A földszinten, ahol csak a lovak hallhattak bennünket, Daniel letette a tálcát az alsó lépcsőre, majd arrébb vont Lord Rankin magas kerekű hintója mellé.

– Mondja el, mi történt! – kérlelt néma aggodalommal a tekintetében.

Nyilván azt szerette volna, ha elmesélem, miért látott annyira vigasztalannak, amikor szekerével megállt mellettem. Nem igazán akartam beszélni róla, mert féltem, hogy összeomlok, és úgy ráz majd a zokogás, hogy képtelen leszek bármi egyébre.

– Semmi – feleltem, próbálva megőrizni szokásos kimértségemet. – Semmi köze Sinead halálához, vagy Lord Rankinhoz, sem a robbantgatókhoz. – Az orromban éreztem, hogy mindjárt elsírom magam, ezért előhalásztam a zsebemből egy zsebkendőt, és irigykedve gondoltam Lady Cynthia hatalmas férfizsebkendőjére. Az enyém erős vászonból való, pici és hímzett darab volt, amivel az úrinők legfeljebb pár könnycseppet tudnak felitatni.

– Akkor miről van szó? – kérdezte még mindig gyöngéden nógatva.

Az az érzésem támadt, hogy ha nem mondom el neki az igazat, Daniel képes magára venni a feladatot, hogy kiderítse. Jó pár titkomat már így is ismeri – már azelőtt ismerte azokat, mielőtt tavaly augusztusban a bizalmamba fogadtam. Tudta, hogy van egy lányom, azt is, hol él, és persze tudott a házasságszédelgő apjáról. Nem volt titok előtte, milyen keményen dolgozom azért, hogy Grace-ről gondoskodjam.

Úgy döntöttem, egyszerűbb, ha elmondom neki. Megköszörültem hát a torkomat.

– A barátaim, akik a lányomra gondot viselnek, örökbe szeretnék fogadni őt. Hát nem csodás hír?

Daniel nem felelt, ezért fölnéztem a zsebkendőből, amellyel az orromat törölgettem. A tekintetében azt láttam, hogy tökéletesen tisztában van azzal, milyen vihar dúl a lelkemben.

– Ó, Kat!

– Ne! – torkolltam le. – Ne ríkasson meg! Nekem senki és semmi nem számít. Csak azt kell tennem, ami Grace-nek a legjobb. Ő sokkal fontosabb, mint én. Vagy az érzelgősségem.

Bármennyire igyekeztem, szavaim nem hatottak határozottnak és végérvényesnek, ehelyett valamennyit úgy kellett kipréselnem magamból, s az utolsónál el is csuklott a hangom.

A szememet elfutotta a könny. A hintó kereke fekete-arany pacává olvadt, az istálló homályos körvonalakká folyt szét, Danielt is csak egy sötét tömbnek láttam a félhomályban.

Éreztem, hogy összecsuklom. De nem, Daniel elkapott. Erős volt – hiába gyöngült el a térdem, két karja megtartott.

– Ő csak a magáé – mondta a fülembe. Igazából csak a dörmögését hallottam, alig tudtam kivenni a szavakat. – Az élete része. Ne hagyja, hogy bárki elvegye!

Daniel kabátjából lószaggal vegyes gyapjúszag áradt a londoni füstköddel elegyedve, amit mind magába szívott a durva szövet.

– Ők annyira jók voltak hozzá – szólaltam meg, kimondva azt az érvet, amivel eddig magamat győzködtem. – Nem hagyhatom, hogy éhezzen. Vagy dologházba kerüljön. – Még mindig kísértettek a Mount Streeten álló egykori dologház téglafalai és semmibe révedő ablakai.

– Most éhezik? – kérdezte Daniel kijózanító hangon. – Vagy padlót sikál valahol? Persze hogy nem, mert maga gondoskodott róla, hogy ne így legyen. A barátai talán kitennék a szűrét, ha nemet mondana a kérésükre? Nem hiszem. Ha ilyennek ismerte volna őket, hajdan nem rájuk bízza a lányát.

Tudtam, hogy igaza van. Joanna és Sam nyilván csalódott lesz, megbántom őket, ha visszautasítom kedves ajánlatukat. De kétlem, hogy emiatt Grace-t bántanák.

– De a javát szolgálná – makacskodtam. – Nemcsak most lenne jó neki, hanem később is, amikor munkát keres majd, és ha férjhez akar menni. Egy tisztes család tagja lenne, ami sokat segítene. Mr. Millburn, a becsületes ügyvéd lánya legyen, vagy inkább egy megesett szakácsnő félárva gyermeke?

– Grace egy jó asszony leánya, aki vigyáz rá! – mondta gyöngéden.

Szerettem volna hinni neki, belekapaszkodni a szavaiba, mégsem tudtam meggyőzni magam, hogy Daniel jól gondolja.

– Milyen esélyei lesznek, ha velem marad? Nem akarom, hogy a lányom szolgáló legyen. Azt akarom, hogy legyen saját családja, és egy jószívű férje, akinek van mit a tejbe aprítania.

– Szerintem Grace pontosan azt fogja csinálni, amit csinálni szeretne – mondta göcögve. – A világ változik, a fiatal nőknek lehetőségük van már boltokban vagy irodákban dolgozni, és az új vívmányokkal, mint amilyen a telegráf, könnyebben megbarátkoznak, mint a férfiak.

Kihátráltam az öleléséből, de két kezem ernyedten pihent még a mellkasán.

– Tudom, hogy vigasztalni próbál, Daniel, de már megbocsásson, fogalma sem lehet az egészről! Maga nyilvánvalóan nem kiszállító, nem is ezermester, hanem valami finom úriember, aki egyszerű ruhákba bújva eljátszogat a mi világunkban. Ugyanúgy, ahogy Lady Cynthia öltözik férfiholmikba, hogy besurranhasson a zárt klubjaikba. Gyerekként biztosan nem kellett aggódnia a holnap miatt. És a lakása a Covent Garden közelében, az nem az igazi otthona. Magából nincs abban a lakásban semmi. A panzió is része a játékának.

– Nem egészen. – Daniel hangjában nyoma sem volt aggodalomnak, amiért mindezt kikövetkeztettem. – Abban téved, hogy gyerekkoromban nem kellett félnem, mit hoz a jövő. Ugyanúgy nőttem fel, mint James, az utcákon, napról napra élve. Azt sem tudtam, ki vagy mi vagyok. Egy nap majd mesélek magának erről, megígérem. Amikor rábukkantam Jamesre, amikor kiderült, hogy az én fiam, és ugyanolyan helyzetben volt, mint én... – Daniel elhallgatott, szeméből kihunyt a vidámság szikrája. Lassan, mélyen szívta be a levegőt. – Ragaszkodtam hozzá. A karomba zártam, és soha többé nem akartam elengedni.

Kezével erősen markolta a felkaromat, én meg csak bámultam rá, a bánattól és a bizonytalanságtól riadtan.

– Maga is ugyanilyen döntéshelyzetbe került James kapcsán? Jól értem? – kérdeztem, amikor végre felfogtam a szavait.

– Úgy bizony – felelte. – Megkérdeztem magamtól, hogy a saját érdekében elküldjem-e, vagy éljen velem? Legyek igazából az apja? Vagy engedjem útjára, és távolról gondoskodjak róla?

Úgy felcsigázta a kíváncsiságomat, hogy egy pillanatra el is feledkeztem a saját bajomról.

– És hogyan döntött?

– Apasági igényt jelentettem be, magamnak követelve a felügyeleti jogot. Aztán kerestem neki egy helyet, ahol biztonságban tudhattam. Mert *velem* élnie nem lett volna biztonságos. – Daniel tekintetében ingerültséget láttam. – Persze háromszor is fülön kellett fognom, és visszavinnem, mielőtt sikerült meggyőzöm, hogy maradjon ott. Nem bízott bennem, de ezért nem igazán hibáztathatom. Korábban voltak férfiak az életében, akik megesküdtek, hogy gondját viselik, de becsapták. Az egyik elszedte minden keresményét, és semmit nem adott neki, a másik megpróbálta a kedvét tölteni rajta. Kiszedtem Jamesből a nevüket, és elmentem a fickókhoz... beszélgetni...

Daniel hangja szinte fagyos volt, úgyhogy sejtettem, ki húzta a rövidebbet azokból a „beszélgetésekből". Gyakran gondoltam arra, mi lehet James anyjával, de Daniel sosem említette, James pedig azt mondta, hogy nem emlékszik rá. Egy bejárónővel élt akkoriban, amikor Daniel megjelent az életében. Egyszer majd erről is kifaggatom Danielt, de nem most.

Miközben ezen gondolkodtam, Daniel tekintetébe visszaköltözött megszokott önbizalma.

– Ne aggódjon, Kat! – mondta a karomat dörgölve. – Vigyázni fogunk Grace-re. Gondunk lesz rá, hogy boldogságban és biztonságban nőjön fel.

Némi megkönnyebbülést éreztem a szavai hallatán. Ha Daniel segít nekem, talán nem lesz muszáj egészen átengednem Grace-t a barátaimnak, hogy jómagam teljesen az élete peremére szoruljak. Persze sokkal jobban éreztem volna magam, ha fenntartások nélkül tudtam volna bízni Danielben. Hogy pontos legyek, többnyire bíztam benne, de nem értettem őt. Hol megjelent, hol eltűnt, ahogy a kedve tartotta. Tisztességes? Talán. Megbízható? Nem.

– Köszönöm – mondtam őszinte hálával a szívemben, a könnyeimet törölgetve. – Majd elgondolkodom ezen.

Daniel két keze még mindig a karomat markolta, a tekintete komoly volt. Ahelyett, hogy végre elengedett volna, lassan

odahajolt hozzám, és lágyan megcsókolt.

Szája melegséget árasztott, és én egy pillanatra átengedtem magam az élvezetének.

Tudtam, hogy ha engedékenyebb lennék, egy futó csóknál sokkal többet is kaphatnék Danieltől. Mindent megadna nekem, amire vágyom, ez már biztos. Jóképű, erős és tud gyengéd is lenni.

Csakhogy én már világra hoztam egy gyermeket, aminek most is viselem a következményeit. Nem kockáztathatok még egyet.

Viszont a pillanatot kiélveztem, belemerültem a csókba, s a szememet lehunyva engedtem, hogy egész lényemet átjárja a melegség. Kincsként őrzöm majd ennek az emlékét, s ez lesz a vigaszom éjszakánként, amikor egyedül fekszem a hideg ágyba.

Daniel finoman véget vetett a csóknak. Nem szólalt meg, de a tekintetében ott bujkált a kérdés. Talán nem az adott pillanatra gondolt, nem is a ma éjszakára, inkább úgy általában kettőnkre.

Alig észrevehetően megráztam a fejem, majd kicsusszantam a karjai közül. Fölvettem a tálcát a lépcsőről, és kimentem a kocsiházból. Az istállósoron hideg fogadott, megeredt az eső, és feltámadt a szél is. Kendőmet szorosan összehúzva siettem vissza a házba.

* * *

Nem voltam különösebben éhes, de tudtam, muszáj megőriznem az erőmet, akármilyen lelkiállapotba is kerültem. A házba visszatérve azzal szembesültem, hogy a személyzet az utolsó cseppig fölfalta a levest és a sertésbordát, így csak egy kis zöldséget ettem zsemlével. A párolt zöldfélék egy részét félretettem a holnapi leveshez.

A cselédek a szokásos esti rutint végezték, mosogattak, feltakarították a konyhát és az ebédlőt, odafent pedig elsötétítették a házat. Ma az uraság és az úrnő is házon kívül tölti az estét, bár nem együtt mennek. Lady Rankin az operába készült, Lord Rankin pedig a Királyi Társaság tagjainak előadására indult. Meglepett, hogy érdeklődik a tudományok iránt, noha tudom, hogy egyesek azért pártfogolják a Királyi Társaságot, hogy okosnak higgyék őket.

Megpróbáltam elcsípni Mrs. Bowent, hogy kifaggassam hirtelen távozásának és visszatérésének okairól, de kisiklott előlem. Fölment ellenőrizni, hogy Lady Rankin készülődése zökkenőmentes legyen. Simms Lord Rankinnal együtt már távozott. Mr. Davis bezárkózott a saját szobájába, és nekilátott az ezüstök rendezésének, Maryt pedig magam küldtem korán lefeküdni, hiszen ma igazán kidolgozta magát.

Egyedül maradva nekiláttam összeírni, hogy másnap mire lesz szükségem a piacról. Marynek nem jutott ideje elmenni tojásért, így azt is hoznom kell egyéb friss árukkal, hússal és hallal együtt. A konyha elcsöndesedett, mialatt ezzel pepecseltem, s bár korábban mindig zakatoló szívvel közeledtem a kamrához, ezúttal nem éreztem már a bénító, páni félelmet, amely aznap reggel fogott el, amikor Sinead holttestére rábukkantam.

Igyekeztem erőt meríteni Daniel szavaiból: Ne *aggódjon, Kat! Vigyázni fogunk Grace-re. Gondunk lesz rá, hogy boldogságban és biztonságban nőjön fel.*

Annyi önbizalom, annyi határozottság volt benne! Irigyeltem a magabiztosságáért.

Valaki nagy lendülettel belökte a zöld posztós lengőajtót, és sietős léptekkel jött le a lépcsőn. Még nem vagyok a házban elég régen ahhoz, hogy mindenkit felismerjek a léptei alapján, bár Mr. Davist és Simmset már meg tudtam különböztetni – az előbbi gyors és csöndes járású, ruganyos léptű, az utóbbi gyászosan lassú, mintha Simms rangon alulinak érezné, valahányszor le kell jönnie a cselédfertályba. Most azonban gyors, de kopogós léptek közeledtek, amiket nem tudtam kihez kötni, s ettől elfogott a félelem.

A félhomályos folyosón közeledő alak császárkabátot és nadrágot viselt, mire fölpattantam, mert egy pillanatra azt hittem, a ház ura az. Megkönnyebbültem, amikor Lady Cynthia robogott be a konyhába. Hevesen gesztikulálva kezdett beszélni.

– Mi van a Bradshaw-val, Mrs. H.? – kérdezte. – Az öreg Bowen cserbenhagyott. Sara meg semmire se jó. Ha Rankin nem erőltetné, hogy a húgomnak kiváló komornát fizessen, talán nekünk, többieknek is jutna személyi szolga. Simms még szóba állni sem hajlandó velem.

Lady Cynthia tekintete dühösen villogott, de némi megbántottságot is éreztem rajta. Az ő köreiben a vénlányokat hasznavehetetlennek és fölöslegesnek tartják. Még a személyzet is csupán a család egyfajta függelékeként bánt vele, aki a nyakukon élősködik, míg végre férjhez nem megy, már ha megy egyáltalán. Szánni való helyzet.

– Bocsásson meg, Asszonyom! – Igyekeztem kedves hangon beszélni. – Ma sok dolog akadt a konyhában, Mrs. Bowennek pedig utol kellett érnie magát a távol töltött napok miatt. Máris szerzek Önnek egy Bradshaw-t.

Elővettem egy kulcscsomót a zsebemből, és kitereltem Lady Cynthiát a konyhából. Mrs. Bowennek több kulcsa volt, ő minden ajtót és fiókot ki tudott nyitni, de én is hozzáfértem a kamrához, a házvezetőnői szalonhoz és a személyzeti ebédlőhöz, meg persze a konyhához. A főkomornyik szobája, ahol az ezüstöt tartották és a borszéket, tiltott terület lesz előttem, amíg be nem bizonyítom, hogy megbízható vagyok.

Lady Cynthia követett a folyosóra.

– Én mondom, maga rendes alak, Mrs. H. Nem úgy, mint *egyesek.*

Nem voltam biztos benne, kire gondol *egyesek* alatt, de nem kérdeztem meg. Kinyitottam a házvezetőnő szalonját, és beléptünk.

Keskeny kis szoba volt, benne egy dívánnyal és Mrs. Bowen kedvenc kárpitozott karszékével. Itt állt egy kisebb asztal is, amelynél a személyzet vezetői szoktak étkezni, egy zárt írószekrény meg egy nyitott könyvszekrény.

Mivel az írószekrényhez nem volt kulcsom, a könyvespolcon kezdtem keresgélni, remélve, hogy megtalálom azt, amit Lady Cynthia követel. Persze elugorhatok valamelyik újságoshoz is, de nemigen lett volna kedvem az esőben kutakodni egy még ilyenkor is nyitva tartó stand után.

A polcon számos szakácskönyvet láttam, ebből kettő a sajátom volt. A személyzet többi tagjának is volt itt könyve – például egy Dickens-sorozat, pár kötet külföldi országokról, a házvezetés és kertészkedés kézikönyvei, valamint egy tudományelméleti munka. Az útikönyvek érdekelnének, hisz olyan helyeket mutatnak meg, ahova feltehetően én sosem jutok el, de vajon ki olvasna a

tudomány filozófiájáról? Talán Mr. Davisé lehet, őt a különös tények és ismeretek is izgatták.

– Ez az – mondtam, amikor az útikönyvek között ráakadtam a *Bradshaw-féle vasúti kézikönyv* egy sárgásbarna papírra nyomtatott példányára. Belelapoztam a megviselt kötetbe. – Brighton. No, lássuk csak!

Addig kerestem, amíg ráleltem a London–Brighton-vonal menetrendjére. Brightonba a legtöbb vonat a London Bridge állomásról ment, bár a gyorsvonatok a Victoria pályaudvarról indultak az ország déli tengerpartjára.

– Hétköznap reggel megy egy vonat kilenc húszkor – olvastam –, amely körülbelül másfél órával később érkezik meg. Azután tizenegykor, délben és kettőkor... egészen este tízig járnak vonatok. Ha asszonyom korán kelő, akkor hamar odaérhet Brightonba, és már aznap élvezheti a várost.

– *Én* korán kelő vagyok – mondta Lady Cynthia rövid gúnyos kacaj kíséretében. – Bobbyról nem mondható el ugyanez.

Alig hallottam, amit mondott, mert megbabonázva bámultam a menetrend szám- és betűoszlopait. A vonallal elválasztott oszlopokban egymás alatt sorakoztak az állomásnevek, vízszintesen pedig az indulási idők a nap folyamán.

Izgatottság futott végig rajtam. A kamrában talált cetlin ugyanilyen oszlopokat láttam, bár nem ezeket az állomásneveket. Valaki talán jegyzetet készített arról, hogy egyes helyekre mikor érkezik vonat.

Ami akár ártatlan dolog is lehet. A *Bradshaw* itt volt a polcon, ebben a szobában, a személyzet bármelyik tagja kijegyzetelhette az adatokat valamelyik vonalról, s a lapot a zsebébe csúsztatta.

De vajon ez az információ miért lehet annyira fontos, hogy valaki az éjszaka közepén belopóddzon érte a kamrába, vagy elrejtse oda valaki más számára, és amikor Daniel ráakadt, hanyatt-homlok elmeneküljön?

A szívem hevesen vert, az ujjaim hegye lüktetett. Azonnal beszélnem kell Daniellel! Mit bánom, ha a szájukra vesznek, amiért átfutok hozzá az istállóba.

– Elnézését kérem, Asszonyom! – mondtam szórakozottan, a menetrendet a kötényem zsebébe csúsztatva. – Most el kell intéznem valamit.

Annyira arra összpontosítottam, hogy meg kell keresnem Danielt, hogy észre sem vettem Lady Cynthia reakcióját, csak amikor elébem lépett, és elállta a kijáratot.

Majdnem belebotlottam.

– Ó, bocsánat! – riadtam fel, és egy lépést hátráltam. – Mint mondtam, Asszonyom, most el kell intéznem valamit.

Lady Cynthia nem mozdult. Fölpillantottam. A tekintetében aggodalom és eltökéltség tükröződött, arcán pedig olyan sivár kifejezés ült, hogy meglepetésemben hátratántorodtam.

– Nem, Mrs. H. – mondta majdhogynem szomorúan. – Nem engedhetem, hogy elmenjen. Muszáj ideadnia azt a darab papírt, amit a kamrában talált. *Most azonnal!*

15

Lady Cynthia mozdulatlanul állt előttem, és a karját széttárta, mint aki kész arra is, hogy lebirkózzon, ha megpróbálnám megkerülni.

Lecövekeltem, de a fejemben egymást kergették a gondolatok. Múlt éjjel Daniel egy férfit ijesztett el a kamrából, legalábbis mindketten erre a következtetésre jutottunk. Én abból gondoltam, hogy nem férfiruhába öltözött nő volt, mert ahhoz túl erőteljesen taszított félre az útból. Aztán a mosókonyha ablakából láttam a rohanó alak sziluettjét is a Mount Street gázlámpáinak fényében.

Nem, az az illető úgy futott, mint egy férfi! Lady Cynthia bármilyen holmit öltött is magára, a mozdulatai és a járása nőre vallott. Vagyis tegnap éjjel nem ő járt idelent.

– Asszonyom honnan tud a papírról? – kérdeztem végül.

– Azzal ne törődjön! – szólt rám keményen Lady Cynthia, bár hangja kissé remegett. – Adja ide nekem! – Egy lépéssel közelebb jött, beszorítva engem a szalonba.

Lady Cynthia fiatal és erős nő, de én is az vagyok. Egyidősek lehetünk, ráadásul egészségesek és energikusak vagyunk mindketten.

– Mégis, mi az? – erősködtem tovább. – Mi van azon a papíron, amit nem akart, hogy lássak? Csak pár vonat indulása volt rajta, vagy nem? – Kihívóan néztem Lady Cynthiára.

A lady arca hamuszürkévé vált, a petróleumlámpa fénye sem rajzolt rózsákat az arcára.

– A lány nem hibáztatható semmiért, Mrs. H. Ő csak egy balek, egy küldönc volt. Nem szennyezhetjük be a nevét vagy a családját emiatt.

– Miféle lány? – kérdeztem. – Sineadre gondol?

Lady Cynthia nagyot nyelt.

– Igen, legalábbis így nevezte magát. Már régóta nálunk szolgált, Em és mellettem, velünk együtt jött Londonba. Azt remélte, hogy itt

könnyebben talál férjet magának. Talált is, egy undorító szemét alakot. De én nem hibáztatom ezért. Adja ide azt a papírt!

– Nincs nálam – feleltem az igazságnak megfelelően. A cetlit Daniel elvitte magával, bár előtte lemásoltam. – De ha tegnap éjjel nem asszonyom jött le a kamrába megkeresni, ki volt az?

Lady Cynthia feleletre nyitotta a száját, de Mrs. Bowen eltökélt hangja beléfojtotta a szót.

– *Én* küldtem egy férfit.

Mrs. Bowen, aki nyilvánvalóan végzett Lady Rankin körüli teendőivel, megállt az ajtóban Lady Cynthia mögött. Az ingvállát díszítő nagy fekete gombok csak úgy emelkedtek és süllyedtek, ahogy villámló tekintettel szuszogott.

A két nő azt akarta, hogy meghunyászkodva átadjam nekik a papírt, aztán gyorsan tűnjek a szemük elől, vissza a konyhába, és ne kérdezzek semmit. Elég dühösnek tűntek ahhoz, hogy akár tettleg űzzenek vissza a saját felségterületemre.

– Miféle férfit küldött? – fordultam Mrs. Bowenhez, továbbra sem mozdulva a helyemről. Aztán eszembe jutott a válasz. – Vagy úgy, az udvarlóját! – Az emeleti szobalány, Sara említette, hogy Mrs. Bowen jár valakivel. Úgy tűnt, ez a „lovag” nem riadt vissza attól, hogy kedvese kérésére tolvajt játsszon. Talán Mrs. Bowen azért döntött úgy, hogy visszajön házvezetőnőnek, mert az illető nem járt sikerrel, s inkább maga akarta megkeresni a cetlit.

– Sinead jó lány volt, Mrs. Holloway – szólalt meg Mrs. Bowen hűvösen. – Egy rémes alakkal állt össze, aki kihasználta és megfenyegette. Először azt hittem, ő ölte meg a lányt, de sajnos aznap nem is volt Londonban.

– Honnan tudja, hogy nem volt Londonban? – kérdeztem összehúzott szemmel.

– Benne volt a lapokban, nem emlékszik? – kérdezett vissza Mrs. Bowen, mire Lady Cynthia is bólogatott, mintha nekem is tudnom kellene. Már napok óta nem olvastam újságot, csak Mr. Davis olvasott fel pár hírt. – Egy észak-angliai vasútvonalat felrobbantottak – emlékeztetett Mrs. Bowen. – Sinead szeretője is ott volt, gyanúsítottként letartóztatták. Bármennyire is szívesen láttam volna, ha Sinead meggyilkolása miatt felakasztják, tudom,

hogy ténylegesen nem ő követte el a gyilkosságot. Mégis ő ölte meg a lányt, mintha csak maga vágta volna fejbe.

Eszembe jutott, ahogy Sinead halála másnapján Mr. Davis felolvasott az újságból. A feniánusokat emlegette, dinamitról és vasútról beszélt. A lapok hónapok óta efféle hírekkel voltak tele. Én már rég nem olvasok ilyeneket, mert az újságírók a legrémesebb történetekben szeretnek dagonyázni.

– Az ég szerelmére, Mrs. Bowen – fakadtam ki. – Miért nem szólt a rendőrségnek, ha tudta, hogy Sinead a feniánusok dolgaiba keveredett? Megelőzhette volna szerencsétlen lány halálát! – Eeszembe jutott, hogy a házvezetőnő milyen határozottan állította, hogy minden írnek ki kellene tenni a szűrét Angliából. Akkor meg is lepett a kijelentése, mivel Sinead és az anyja is ír volt. Mrs. Bowen valószínűleg erre a fiatalemberre és a csapatára gondolt.

– Hogy világgá kürtöljük, hogy Sinead feniánus volt? – vágott közbe Lady Cynthia. – Besározzuk a nevét? Nem az ő hibája, hogy egy ilyen alakba szeretett bele! Minél kevesebb derül ki róla, annál jobb neki, én mondom.

– De lehet, hogy épp emiatt halt meg – vitatkoztam tovább. – A szeretőjének az egyik cimborája esetleg attól félt, túl sokat tud, ezért belopakodott a házba, és megölte szegényt. Miért olyan fontos az a darab papír? Valami köze van a vonatokhoz, igaz? A következő célpont lehet rajta? Úristen, akkor értesítenünk kell valakit!

Izgatottan az ajtó felé indultam, de Lady Cynthia kinyújtott karja megállított. Ezúttal hozzám ért, a tenyerét a mellkasomnak feszítette.

– Nem tudjuk, miről szól az a papír – közölte –, de még azt sem, Sinead kinek kellett volna hogy továbbítsa.

– Egyáltalán, hogyan szereztek tudomást róla? Úgy tűnik, Önök sokat tudnak a feniánusok mesterkedéseiről. – Vádló tekintettel mértem végig kettőjüket.

– Fogalmunk sincs a jelentéséről – rázta a fejét Mrs. Bowen. – Én találtam a cetlit, amikor a gyilkosság után bementem, és Sinead mellé térdelve imádkoztam. A rendőrség még nem ért ide. A kötényruhája zsebében volt. Áttettem a saját zsebembe, és elvittem magammal. Azt feltételeztem, hogy a szeretőjétől származott.

Később, amikor megnéztem, láttam, hogy hiányzik a lap egy része, ami talán akkor szakadt le és tűnt el, amikor az életéért küzdött, vagy amikor a gyilkosa a sarokba vonszolta a testét. Akkor én már a bérlakásomban voltam, ezért elküldtem érte Mr. Greent, az udvarlómat, ahogy maga nevezte. – Elvörösödött. – Odaadtam neki a hátsó ajtó és a kamra kulcsát, ő pedig várt, amíg úgy nem gondolta, hogy maga már elment lefeküdni. Amikor maga meg az a McAdam majdnem rajtakapták, visszavontam a felmondásomat, és visszajöttem házvezetőnőnek. Lady Cynthiával elhatároztuk, hogy felforgatjuk a házat azért a fecniért, hogy megsemmisíthessük. Ha most ideadja, véget vetünk az egésznek, és nem is beszélünk róla többet.

– És mit csinált a lap másik felével? – kérdeztem, ügyet sem vetve Mrs. Bowen utolsó megjegyzésére.

– Elégettem – közölte dacosan.

– Te jó ég, Mrs. Bowen! Azon a lapon olyan információk lehettek, ami sok ember életét menthette volna meg. Nem volt joga megsemmisíteni!

Lady Cynthia láthatóan elszégyellte magát, és elvette a kezét a mellkasomról.

– Megpróbáltuk Sineadet védeni, Mrs. H., még ha csak a becsületét is. Mint ahogy Mrs. Bowen is mondta, ő nem volt felelős a szeretője gazságaiért.

– Maguk lesznek a felelősek, ha még egy vonatot felrobbantanak – közöltem. Indultam volna kifelé, de a két nő megint elállta az utamat.

Legszívesebben félrelöktem volna Lady Cynthiát, de egy szolgáló nem emelhet kezet egy nemes hölgyre, különben a vádlottak padján találja magát. Viszont Mrs. Bowent vidáman négykézlábra küldhettem volna, ha a szükség úgy hozza.

– Elnézést, de ha kiengednének ebből a szobából – kezdtem –, beszélnék valakivel, aki nem rendőr, de tudja, kit kell figyelmeztetni. Senkinek nem kell megtudnia, hogy Sineadnek köze volt bármihez. – Legalábbis azt reméltem, hogy Daniel szólhat a megfelelő embereknek. Úgy tűnt, ismer jó pár befolyásos személyt,

ennek köszönhető, hogy tavaly kiszabadultam a Newgate börtönből, és nem kellett bíróság elé állnom gyilkosság vádjával.

Pár pillanatnyi habozás után Lady Cynthia félreállt az utamból. Mrs. Bowen azonban nem volt hajlandó engedni.

– Miféle embernek? – kérdezte szúrós tekintettel.

– Inkább nem nevezném meg. Kénytelenek lesznek megbízni bennem.

Mrs. Bowen nem bízott bennem, jól láttam ellenségesen villogó szemén és ökölbe szoruló kezén.

– Mrs. Bowen – kezdtem, próbálva nyugodt hangot megütni. – Felelősnek érzem magam Sinead halála miatt. Az én kezem alatt dolgozott, nekem pedig itt kellett volna maradnom vele aznap este, és vigyázni rá. Nem áll szándékomban beszennyezni az emlékét azzal, hogy bárki olyasmit gondolhasson róla, hogy esetleg ártott volna másoknak, vagy elkendőzött volna ilyesmit. Az ő neve nem fog előkerülni, ezt megígérhetem.

Amikor végeztem eltökélt szónoklatommal, Lady Cynthia kék szemén láttam, hogy megenyhült, és biccentett Mrs. Bowennek.

– Én bízom benne, Mrs. B. – szólalt meg.

– Nos, én nem! – Mrs. Bowen Lady Cynthiához intézte szavait, mintha én ott sem lennék. – Csak akkor engedem ki, Asszonyom, ha ladységed vele megy. Önben megbízom. Ön jó ember, és hatalmában áll kirúgatni Mrs. Hollowayt, amennyiben egy rossz mozdulatot is tesz.

– Na de, Mrs. Bowen... – tiltakoztam.

– Vigye magával Lady Cynthiát! – közölte a házvezetőnő felém fordulva. – Különben istenuccse elkapom, és saját kezűleg vonszolom ki London külvárosába, miután a magánál levő cetlit megsemmisítettem, hogy senkivel se beszélhessen a dologról. Ugyanannyira szeretném megállítani a feniánusokat, mint maga, de nem fogom hagyni, hogy ezt a szegény lányt vagy az anyját mocskolják a lapokban. Nyugodjanak békében!

Lady Cynthia együttérző és beletörődő pillantást vetett felém.

– Ennyi, Mrs. H. Vigyen el a maga emberéhez! – Megpaskolta Mrs. Bowen karját. – Ne aggódjon, Mrs. B.! Gondom lesz rá, hogy helyesen járjon el Sinead dolgában. Erre mérget vehet!

* * *

Lady Cynthia némileg meglepődött, amikor a kabátomat és a jegyzetfüzetemet magamhoz véve, csupán az istállósorig vezettem, Lord Rankin kocsiházához.

Amikor sietve beléptünk az épületbe, a legényke, aki épp a lóápoló keféket rendezte vissza egy fadobozba, ijedten fölpattant, aztán vigyázzba vágta magát, ahogy észrevette Lady Cynthiát. Elküldtem Danielért, mire megkönnyebbülten szaladt föl az emeletre.

Daniel sietség nélkül lépkedett le a lépcsőn, aztán Lady Cynthia láttára szívélyes ábrázatot öltött. Megállt a lépcső aljánál, és lekapta a sapkáját, majd gyűrögetni kezdte, ahogy a lady tekintetét kerülve megszólalt.

– Tehetek valamit ladységedért? – kérdezte.

– Hagyjuk ezt – szóltam közbe. – Fontos dologról van szó. Tudunk valahol beszélni? Úgy értem, magunkban?

Látva izgatottságomat, Daniel tekintete összeszűkült, de nem lépett ki a szerepéből.

– Ha egy kis csevejre vágyik az asszonyság – mondta nekem címezve, továbbra is dél-londoni akcentussal –, én a házat javasolnám.

Lady Cynthia a fejét rázta.

– Abban a szemétdombban nincs egy privát zug, basszameg! Na, jöjjenek velem! Mutatok egy helyet, ahol elcseveghetünk. Nincs messze.

16

Lady Cynthia sietős léptekkel vezetett ki bennünket az istállósorról, majd egy olyan hangos füttyentéssel, amilyet legfeljebb Danieltől hallottam korábban, leintett egy bérkocsit. A kocsis hirtelen lefékezte a lovát, nyilván fölismerte a különc Lady Cynthiát, aztán hárman bepréselődtünk a kocsiülésre.

Cynthia megadta az útirányt – az Oxford Streettől északra indultunk, az elegáns Langham Hotel környékére. A kocsi nekilódult, a ló sebesen ügetett velünk.

Sötét, mégis forgalmas utcákon haladtunk, s közben alig beszéltünk egymáshoz. Én ültem középen, Lady Cynthia a jobbomon, Daniel a bal oldalamon. A lady többször is érdeklődve pillantott Daniel felé, de ő úgy nézelődött kifelé, a kivilágított házakat bámulva, mint akinek ritkán adatik meg a kiváltság, hogy járművön utazzon. Láttam, hogy eltökélten tartja magát az ügyes kezű mindenes szerepéhez.

A kocsi a Duchess Street egyik magas háza előtt állt meg, és Lady Cynthia máris kiugrott, meg sem várva, hogy Daniel kiszálljon, s a kocsit megkerülve kinyissa neki az ajtót. Ehelyett engem segített ki a kocsiból, miközben őladysége a bejárathoz masírozott, és megdöngette az ajtót.

Az indulatos kopogtatásra egy szobalány nyitott ajtót, négyszögletes fényfoltot terítve a járdára. Kikeményített kötényében és fityulájában rémülten pislogott ránk.

– Csak én vagyok – közölte Lady Cynthia. – Tudom, hogy ő nincs itthon, de nem bánná. – Cynthia intett, hogy kövessük, miután a sietősen félreugró lány mellett betrappolt a házba.

A szobalány rosszallóan mért végig először engem, aztán a nyomomban lépkedő Danielt, ahogy követtük Lady Cynthiát az előcsarnok végében induló lépcsőhöz. Daniel egy vállrándítás kíséretében barátságos mosolyt küldött a lány felé.

A mosoly láthatóan megtette hatását, de a lány csak Danielre nézett engedékenyebben, rám nem. Lady Cynthiát nyilván megszokta már, mivel csak a fejét rázta, amikor az sietve megindult a lépcsőn fölfelé, és eltűnt a ház hátsó traktusában.

Nem voltam biztos benne, hogy mire számíthatok, amikor Cynthia kinyitotta az egyik első emeleti helyiség ajtaját. Egy magas, szépen berendezett szobába léptünk be. Lady Cynthia gyorsan behúzta a súlyos bársonyfüggönyöket minden ablakon, és kinyitotta a háromlábú, zömök vaskályha ajtaját, amelynek füstcsöve az egykori kandallóba volt bevezetve. Leguggolt, és fújni kezdte a parázsló szenet, hogy lángra lobbantsa a tüzet.

– Szívesen ideköltöznék hozzá – mondta Cynthia, a kályhavassal piszkálva a zsarátnokot. – Persze Rankin öregfiú biztos nem menne bele. De ez a hely sokkal otthonosabb, mint az a huzatos mauzóleum a Mount Streeten, ahol nyílt kandallók vannak vaskályhák helyett, nem gondolják?

Eddig úgy gondoltam, a Mount Street-i ház modern és meglehetősen hatékony berendezésekkel van ellátva, de el kell ismernem, hogy ez a lakás valóban sokkal melegebb és modernebb, mint a lord elegáns otthona. A bútorok is újak benne, azt az egyszerűbb stílust képviselik, amely azóta jött divatba, hogy a Preraffaelita Testvériség nevű botrányos művészcsoport elkezdett fali tapétákat meg bútorokat tervezni. A falakat itt is levélmotívumos papírtapéta díszítette, a letisztult és egyenes vonalvezetésű székek pedig nélkülöztek minden faragványt vagy más felhajtást. Világoszöld bársonyhuzat feszült az ülőkéken, a szoba pedig cserepes páfrányokkal volt teleszórva, mintha egy buja üvegházban lennénk, nem egy nappaliban, valahol London szívében.

– Itt lakik Bobby? – kérdeztem. – Elnézést, Asszonyom, de csak ezen a néven ismerem.

– Bobbyt nem zavarja – felet Lady Cynthia fesztelenül, miközben fölegyenesedett. Láthatóan sokkal szabadabban mozgott a nadrágjában, mint tehette volna női ruhában. – Szerinte meg kellene szabadulunk a titulusoktól és társadalmi osztályoktól. Kívánom, hogy járjon sikerrel. A valódi neve Lady Roberta Perry, az

apja Lockwood earlje. Most nincs idehaza, mert Surrey-be ment meglátogatni a fivérét, aki épp most segített a világra egy újabb sivító arisztokratát. Nos, valójában a felesége érdeme, de az a hólyag úgy páváskodik, mintha a nehezét ő végezte volna. Abból a nyomorult kölyökből earl lesz egy nap, ha megéri. Ezért javasolta Bobby a brightoni kirándulást, hogy kisimuljanak az idegei a családi látogatás után. – Cynthia beszéd közben az egyik jegyzetfüzetekkel és papírlapokkal teli asztalkához lépett, s egy kupacba húzta össze a dolgokat. – Itt beszélgethetünk. A főbérlőnőt nem érdekli Bobby, sem én.

Danielnek még mindig fogalma sem volt arról, miért rángattam ki az istállóházból, és cipeltem magammal ide, Marylebone-ba. Az eddigieket csöndben figyelte, talán elhatározta, hogy nem szólal meg addig, amíg meg nem érti, mi a szerepe.

Cynthia lehuppant egy székre, és két könyökét az asztalra támasztotta.

– Nos, miben mesterkedik, Mrs. H.? – kérdezte. – És ez az ember hogyan segíthet?

Elővettem a kabátzsebemből a Bradshaw-kötetet és a jegyzetfüzetemet. Odalapoztam, ahova bemásoltam a cetliről a számokat és a betűket, majd mellé tettem kinyitva a menetrendet.

– Nézze! – toltam mindkettőt Daniel elé.

Daniel először tanácstalanul nézte a könyvet és a füzetet, aztán valami megragadta a figyelmét. Az asztalra támaszkodva előrébb dőlt, hogy tanulmányozhassa a számokat.

– Kárhozat! – mondta visszafogott hangon.

Cynthia szemöldöke magasba futott.

– Mi a baj? – kérdezte.

Daniel lassan leült, de szemét egy pillanatra sem vette le a lapokról. Ujjaival végigkövette az általam lemásolt számoszlopokat.

– Igaza van, Kat – szólalt meg. – Ezek a számok valóban lehetnek menetrendből vett adatok, melyik vonat mikor halad át egy-egy állomáson. Ühüm. – Homlokát ráncolva még előrébb hajolt.

Magam is leültem az asztal mellé, Daniellel szemben.

– Sokat segítene, ha meglenne a lap másik fele – mondtam. – Csakhogy Mrs. Bowen elégette. – Rosszalló pillantást vetettem Lady

Cynthia felé. – Ön látta azt a részt? – kérdeztem tőle.

– Nem – felelte Cynthia sajnálkozó arccal. – Mrs. B. csak akkor szólt róla, amikor megkért, hogy segítsek megkeresni a másik darabkát, hogy megóvjuk Sin... – Elharapta a szót, és elvörösödött, miközben a jegyzetfüzetbe mélyedt Daniel felé pislogott.

– Nincs semmi baj – bátorítottam. – Daniel tud Sineadről, legalábbis sok mindent tud róla. Jól mondom? – fordultam Danielhez. – Ezek lehetnek itt állomások és az azokon áthaladó, valamilyen vonathoz tartozó időpontok? Amiket a feniánusok potenciális célpontként megjelöltek a robbantásokhoz?

– Elképzelhető – mondta Daniel rám pillantva. Tekintetében érdeklődés és aggodalom ült. – De lehet, hogy valaki egyszerűen csak el akart jutni valahova. A baj az, hogy lehetetlen megmondani, miféle időpontokat jelölnek ezek a számok. Milyen állomásokhoz, milyen vonatokhoz, milyen vasútvonalakhoz tartoznak?

– Nos, nincs más lehetőségünk – kezdtem, gyakorlatiasra fordítva a szót –, mint kikeresni a számokat. Végig kell néznünk minden egyes vasúti vonal menetrendjét, és megkeresni, hogy melyikből írták ki ezeket.

Daniel mindenre elszántan bólintott.

– Rendben! Ha felosztjuk a könyvet, és mindenki átnéz egy részt belőle, hamarabb végzünk. – Becsukta a viseltes menetrendet, egy ideig a borítóját tanulmányozta, majd felsóhajtott. – Szükségünk lesz még Bradshawkra.

– Majd én megyek – ugrott talpra Cynthia. – Végigdöngetem az összes újságos kapuját, amíg ki nem köhögnek pár példányt. Mindjárt visszajövök. – Ezzel kirohant. Még sose láttam ennyire izgatottnak.

Amikor az ajtó bevágódott mögötte, Daniel tanácstalanul nézett rám.

– Miért keverte bele őt ebbe?

– Nem volt választásom – feleltem. Elmeséltem az esti találkozásomat Lady Cynthiával és Mrs. Bowennel, meg azt is, miket mesélt Mrs. Bowen Sineaddel kapcsolatban.

Daniel nyugtalanul hallgatott végig.

– Beszélnem kell Sinead szeretőjével, ha még nem kötötték fel a vasúti incidens miatt. Mrs. Bowennek igaza van: ha az az ember nem is volt Londonban, a bűntársai megölhették a lányt. Lehet, hogy kapcsolatban állnak azzal a fickóval, akit Lord Rankin révén próbálok elkapni, de az is lehet, hogy nem. – Elkedvetlenedett. – Akárhogy is, meg kellett volna akadályoznom a lány halálát.

– Maga nem tudhatta ezeket – mondtam, igyekezvén biztatni Danielt. – Én tehetek róla – sóhajtottam fel. – Azt hiszem, mindkettőnket gyötörni fog a bűntudat, amiért nem segítettünk rajta. Lady Cynthián látom, hogy nagyon szerette Sineadet, aki már Hertfordshire-ben is a családja mellett szolgált. – A fejemet csóváltam. – Szerintem Lady Cynthia magányos, és szüksége van egy kis elmetornára. Fölösleges abban a házban, senkinek nem kell, és ezzel tisztában is van.

Daniel figyelme időközben visszakalandozott a lapon sorakozó számokhoz.

– Ha hajlandó segíteni nekünk, hogy felgöngyölíthessük ezt az egészet, akkor tudok neki feladatot adni – mondta, beletúrva amúgy is kusza hajába. – Muszáj megállítanom ezeket az átkozott alakokat, Kat!

Daniel tekintetében láttam, hogy komolyan gondolja, és a lelke legmélyéig fel van dúlva. Az igazi Daniel ott volt abban a dühös szempárban, abban az eltökéltségben, hogy megtalálja azokat, akik bántottak másokat, megbüntesse őket, és megszabadítsa tőlük a világot. Eszembe jutott, hogy ugyanerre a fajta nézésre lettem figyelmes Daniel munkatársa, Mr. Thanos tekintetében, mielőtt az úriember visszasüppedt volna a főkönyvek bűvös világába.

– Találkoztam Mr. Thanosszal – mondtam. – Ma délután, amikor hazafelé megálltam a maga lakásában pihenni.

– Valóban? – Daniel egyáltalán nem jött zavarba attól, hogy hívatlanul beállítottam az otthonába, sem attól, hogy ott összeakadtam a barátjával. – Igen, én küldtem oda Mr. Thanost néhány iratért. Milyennek találta őt?

– Fura neve van – jegyeztem meg –, de szerintem nem külföldi.

Daniel megrázta a fejét.

– Elgin nagyapja görög volt. Bankár Konstantinápolyban. Elhagyta az országot, amikor ezernyolcszázhuszon-valahányban kitört ott a függetlenségi háború. Akkoriban az ottománok válogatás nélkül kezdték gyilkolni a görögöket. Amikor a britek sereget küldtek a görögök segítségére az ottománok ellen, Elgin nagyapja úgy döntött, Londonban próbál szerencsét, mivel Görögországhoz semmi nem kötötte. Már régóta élt Konstantinápolyban, és akkor mindenét elveszítette. Brit földön partra szállva azonnal feleségül vett egy angol nőt, letelepedett, és a gyerekeit angolként nevelte fel.

Érdeklődve hallgattam Daniel szavait.

– Mr. Thanos kedves embernek tűnik.

– Majd megmondom neki, hogy maga így jellemezte – nevetett fel Daniel. – Nem ezen a földön él. Észre se veszi, milyen az idő odakint, de a számokban zseniális.

– Maga honnan ismeri? – kérdeztem. Mr. Thanos sápadt bőrén látszott, hogy nemigen jár a szabadban, valószínűleg naphosszat főkönyvek fölött görnyed. Ezzel szemben Daniel örökké mozgásban van. El nem tudtam képzelni, hol keresztezhették egymás útját.

– Cambridge-ben – felelt Daniel. – Olyan könnyedén tette le az alapképzés vizsgáit, hogy a professzorait is megszégyenítette vele. Seregnyi kérdést tett fel nekik, amikre nem tudtak válaszolni. Nem csodálkoznék, ha még negyvenéves kora előtt fölfedezné a világegyetem matematikai képletét.

– Hm, Cambridge. – Kinyitottam a Bradshaw-kötetet, és az első oldalnál végighúztam a kezem a gerince mentén, hogy nyitva maradjon. – Látja? Tudtam én, hogy maga úrigyerek.

– Munkásosztálybeliek is járnak egyetemre – közölte Daniel higgadtan. – Már amelyik különösen intelligens, és persze van jótevője. – Fölállt, és keresztülment a szobán egy írószekrényhez. Kihúzott egy fiókot, és elővett belőle pár papírlapot, tollakat és tintát. Visszaült az előbbi helyére, majd három kupacba rendezte az üres lapokat. – Amúgy nem emlékszem, hogy azt mondtam volna, az egyetemre jártam.

– Egy napon – kezdtem szigorú képpel – bele fogok nézni a fejébe, Daniel McAdam, és megtudom, mi van benne.

Daniel úgy tett, mint aki beleborzongott a gondolatba.

– Ne viccelődjön ilyenekkel, Mrs. H.! Eszembe jut, hogy jár a kezében a húsbárd... – Egészen lágy hangon folytatta. – Mindent elmesélek egyszer, Kat. Majd megbeszélünk egy találkát.

– De nem ma! – szólaltam meg.

– Ma, de lehet, hogy holnap este kiderítjük, milyen információt kapott Sinead, és kitől meg miért. Legyen az teljesen ártatlan dolog vagy valami, ami a halálát idézte elő. Először a gonosztevőkkel törődjünk, utána boncolgassuk magunkat. Rendben?

Daniel felém nyújtotta a kezét, én pedig megráztam az asztal fölött.

– Ahogy mondja: a gonosztevőké az elsőbbség. Az isten legyen irgalmas hozzájuk!

– Ezt már szeretem! – lelkesedett Daniel, megszorítva a kezemet. Melegség járta át a csontjaimat.

Daniel elengedte a kezem, amikor hallottuk, hogy Lady Cynthia trappolva visszatért, kezében lobogtatva a sárga fedelű Bradshaw két vadonatúj példányát.

– Szereztem! – rikkantotta diadalittasan. – Lássunk neki!

* * *

Jócskán elmúlt éjfél, amikor a saját menetrendadagom utolsó lapjához értem, és csalódottan felsóhajtottam. Lady Cynthia is ugyanabban a pillanatban dobta le a tollat a kezéből, amelynek hegyéről félig beszáradt tinta fröccsent a jegyzetpapírjára.

– Átkozott menetrend! Semmilyen egyezést nem találtam. – Cynthia fáradt mozdulattal fölállt, majd odatrappolt az ablak mellett álló széles szekrényhez, amelyről elvett egy csiszolt flaskát. – Kell egy erős whisky. És magának, McAdam? Mrs. H.?

– Én köszönöm, de nem kérek – feleltem. Noha nem vagyok ellene minden alkoholnak, csak mértékkel fogyasztok ilyesmit.

– Jöhet – mondta Daniel föl sem pillantva.

Lady Cynthia töltött, összekoccintotta a poharakat, majd a kezében egyensúlyozott poharakkal visszatért az asztalhoz. A whiskysüveget a hóna alá csapta. – Magának amontilladót hoztam,

Mrs. H. Én utálom, de Bobby tart itthon belőle a vendégeknek. – Letett elém egy kisebb talpas poharat, amelyből erőteljes sherryillat áradt.

Nem igazán szeretem az amontillado ízét, de udvariasan belekortyoltam az italba, amely – elismerem – segített kissé ellazítani az izmaimat.

Végre Daniel is félretolta a papírjait, elvette Lady Cynthiától a felé nyújtott metszettüveg whiskyspoharat, majd egy hajtásra kiitta a tartalmát.

Elégedetten fújt egyet, s a poharat az asztalra csapta.

– Megállapítom – közölte –, hogy a papírlap számai nem felelnek meg a menetrendben szereplő egyetlen angliai vagy skóciai vasútállomáshoz rendelt érkezési vagy indulási időnek sem.

– Hogy az ördög vinné el! – fakadt ki Cynthia. – Fölöslegesen dolgoztunk?

– Nem fölöslegesen – csitította Daniel. – A lehetőségek szűkítése igenis hasznos.

Daniel immár ejtette a kétkezi munkások stílusát, amiért Cynthia zavarodottan és kíváncsian meredt rá. Ám épp, amikor kérdésre nyitotta volna a száját, a lenti ajtón kopogtak. Vagyis inkább dörömböltek. Cynthia talpra szökkent, ám Daniel megelőzte, és maga ment le a földszintre ajtót nyitni.

A látogató érkezése nem keltett bennem különösebb riadalmat, mivel korábban, amikor mindannyian a menetrendet böngésztük, Daniel egyszer lement az utcára, majd a lépcsőházból hallottam James fiatalos hangját. Daniel most Mr. Thanosszal tért vissza – nyilván őérte szalajtotta el Jamest, aki a nyomukban szintén megérkezett.

– Mondtam, hogy eredj haza – vakkantott rá a fiára Daniel, amikor James belépett a szobába.

– Ne má' – tiltakozott vidáman a fiú. – Itt azér' izgisebb! – Hódolatteljesen biccentett Lady Cynthia felé, aztán felém is. – Ladységed! Naccsága!

Mr. Thanos szabott öltönyben állt előttünk, fekete haja összekuszálódva, ahogy lekapta a kalapját. Udvarias mosollyal üdvözölt, amikor rám ismert. Ám amint Lady Cynthia fölkelt a

székéről, Mr. Thanos döbbenten megtorpant, kalapja félúton megállt a kezében, a szája tátva maradt.

– Atyám! – Bogárfekete szemével tetőtől talpig végigmérte Lady Cynthiát, mint aki nem akarja elhinni, amit lát. – Bocsásson meg kérem, de Ön hermafrodita?

Lady Cynthia szemöldöke a magasba szaladt.

– Arcátlan! Ilyet kérdezni?

Mr. Thanoson nem látszott, hogy szégyellné magát.

– Nem akartam megbántani. Csak még sosem láttam hermafroditát, ugye érti? Vagyis azt *hiszem,* hogy még nem láttam. Persze lehet, hogy már találkoztam olyan emberrel a lóvasúton vagy a British Museumban, csak nem tudtam róla. Mert ugye azokon a helyeken az ember nem ilyesmiről beszélget. Inkább azt mondjuk: *Szabad ez a hely, kérem?* Vagy: *Az egyiptomi királynő ékszerei a folyosó végén levő teremben vannak.*

Lady Cynthia ajkai szétnyíltak ámulatában, úgy hallgatta Mr. Thanost.

– Ne riogasd a szegény hölgyet, Thanos! – korholta Daniel. – Ülj le! Szükségem van az eszedre.

Ám Mr. Thanos tudomást sem vett Danielről.

– Tényleg kérem az elnézését – szabadkozott tovább Lady Cynthiának. – Szörnyen modortalan vagyok, McAdam meg még nálam is rosszabb, mert sosem mutat be a hölgyeknek. Mr. Elgin Thanos, szolgálatára – mondta tökéletes meghajlással.

– Cynthia Shires – biccentett röviden Lady Cynthia.

– Ó – mondta Elgin felcsillanó tekintettel. – Clifford earljének sarja. A fiú meghalt, a fiatalabb leány nőül ment Lord Rankinhoz, akinek a házában McAdam és Mrs. Holloway jelenleg dolgozik. Így Ön nyilván az idősebbik nővér, Lady Cynthia. Rendkívüli öröm számomra, hogy megismerhetem, hölgyem!

Lady Cynthia megrökönyödve fülelt, de haragnak nyoma sem volt az ábrázatán.

– Örvendek a szerencsének – szólalt meg, amikor Elgin befejezte mondókáját. – És a kérdésére a válasz: nem, nem vagyok hermafrodita.

– Ó! – Elgin csalódottnak tűnt. – Kár. Szívesen megismertem volna a hermafrodita lét rejtelmeit egy autentikus személytől. Az ember ne hagyatkozzon másodkézből származó információkra!

– Az ég szerelmére, ülj már le! – dörrent rá Daniel. – A Brit Birodalom kimúlik, mire abbahagyod a fecsegést. Nézd meg inkább ezt!

– Elnézést kérek a hölgyektől – mondta Elgin, mindkettőnkre széles mosolyt villantva. Lehuppant a Daniel melletti székre, elővette zsebéből az okuláréját, a füle mögé kanyarította a szárát, és tanulmányozni kezdte a papírokat.

– Abban whisky van? – kérdezte a kristályüveg felé pillantva. – Akad még egy pohár?

Cynthia maga ment a szekrényhez, és hozott egy poharat a férfinak. Közben Daniel szúrós pillantással James felé fordult.

– Menj haza!

– Nem gondolom, hogy mennék – feleselt James. – Csak ha a nemes hölgynek kifogása vóna a személyem ellen. De akkor meg odalenn megvárlak.

Lady Cynthián látszott, hogy díszes társaságunk mulattatja.

– Ülj csak le – mutatott egy székre, miközben a poharat az asztalhoz hozta. – De ne piszkold be. Bobby főbérlője igen kényes.

– Ne aggódjék, ladységed! – James az egyenes támlájú székek egyikét a kályhához húzta, lehuppant, és a bakancsát olyan közel tolta a tűzhöz, amennyire csak tudta. Megfigyeltem, hogy rendesen megcsinált és jó állapotú bakancs volt a lábán, a harisnyáján sem látszott szakadás ott, ahol kivillant a nadrágszára alól. James élvezi az utcán kóborolást, de Daniel láthatóan odafigyel rá, hogy tisztességes holmiban járjon.

A kis közjáték közben én ismét kézbe vettem a Bradshaw-t, s csak úgy találomra lapozgattam benne. A kötet jelentős részét hirdetések foglalták el – a Queen's Hotel egy egész oldalon zengett dicshimnuszokat a nagyszerű szobáiról és arról, milyen közel esik a londoni belváros látnivalóihoz. A szálloda magányos uraknak és családoknak egyformán alkalmatosként reklámozta magát. Más londoni, illetve tengerparti szállodák is hirdettek a könyvben, és néhány patikus reklámját is láttam, akik a tengerparti

üdülőhelyeken erősebb napsütésnek kitett bőrre való krémeket árultak. A kiadvány nagy részét azonban a menetrend tette ki, amelyből minden brit alattvaló megtudhatta, hogy mikor és honnan indulnak azok a vonatok, amelyekkel villámgyorsan eljuthatnak Brightonba, Cornwallba, Skóciába. Vagy éppen Doverbe, ahonnan áthajózhatnak Franciaországba, majd továbbvonatozhatnak olyan vonalakon, amelyeket a Bradshaw-féle menetrend Kontinensre vonatkozó kötete tartalmaz.

Úgy tűnik, a sherry nemcsak az izmaimat, de a gondolataimat is felszabadította, mert ahogy a jegyzetfüzetembe lemásolt időpontokat bámultam, eszembe jutott valami.

– Azt megállapítottuk, hogy ezek a számok nem egyeznek semmilyen menetrendben rögzített időponttal – kezdtem. – De mi van a menetrenden *kívüli* megállókkal?

Lady Cynthia leült, és az üres poharat átcsúsztatta az asztal lapján Elginnek, majd kihúzta a whiskysüveg dugóját.

– Honnan tudhatja bárki, mikor áll meg menetrenden kívül egy vonat? – kérdezte. – Hiszen a menetrendben nincs benne!

Elgin összevont szemöldökkel a whiskyre összpontosított, de Daniel elkapta a tekintetemet, és láttam rajta, hogy megértett.

– Mr. Davis szeret felolvasni a lapokból – kezdtem lassan magyarázni. – Tegnap megjegyzést fűzött az egyik hírhez, hogy a királynő már megint vidékre utazik. Saját különvonatán szokott menni, nemde? – Megkocogtattam a jegyzetfüzetemet. – Lehetséges, bármilyen kicsi is rá az esély, hogy ezek az időpontok azt jelölik, mikor halad át *Őfelsége* vonata az egyes állomásokon.

17

A szobára néma csönd telepedett, mindenki engem nézett. Nem tudhattam, hogy helyes-e a feltételezésem, hiszen csak egy darabka papírra alapoztam ezt a vad ötletet. Ugyanakkor legbelül éreztem, hogy igazam van, mint amikor megérzem, hogy egy hal már romlott, pedig ránézésre és a szaga alapján is rendben lévőnek látszik a halas pultján. Emlékszem a bárd[{6}] egyik színművére, amit a színházban láttam, azt kántálja benne valamelyik boszorkány, hogy *Balhüvelykem bizsereg, Gonosz lélek közeleg...*[{7}]

Ha megérzésem nem csal, a feniánusok nem valamelyik brit vasútállomás ellen terveznek merényletet, hanem maga a királynő a célpontjuk.

Elgin felhajtotta a whiskyjét, majd poharát az asztalra lökte.

– Hogy az a magasságos – mondta elfúló hangon. Megtörölte a száját, miközben szemüvege mögül óriásinak tetsző szempár pislogott rám.

– Tyűha! – szólalt meg a kályha melletti székről James. – Ha igaza van, és ezek tényleg Őfelségére vadásznak, akkor nagy hajcihő lesz!

Daniel nem szólt semmit, csak bámult felém, bár nem engem, a barátját, a szakácsnőt, Kat Hollowayt nézte. Rajtam, a szobán, de még ezen a házon is kívül eső valami sejlett fel a lelki szemei előtt. Nyilván ugyanúgy maga elé képzelte, akárcsak én, a vonatot, rajta a királynővel, ahogy lassú tempóban zakatol a síneken. Majd egy robbanás szétszaggatja a szerelvényt, és nincs többé uralkodó, nincsenek udvarhölgyek és udvaroncok sem.

Az egész ország fenekestül felfordulna. A miniszterelnök és a kabinet az egész ír nemzeten venne elégtételt a királynő haláláért, és számtalan ártatlan ember, akik küszködve tengetik az életüket, az életükkel fizetnének, vagy összefogdosnák őket, és rettenetes megfélemlítésnek lennének kitéve.

Viktória királynő kormánya nem hagyhatja győzedelmeskedni a feniánusokat, akik viszont titkos cselszövésekkel vágnának vissza,

és még több ember meghalna.

– Ennek nem szabad megtörténnie – mondtam.

Bármennyire is magától értetődő ez, úgy éreztem, hogy muszáj hangosan kimondanom.

– Gondoskodnunk kell róla, hogy ne is történhessen meg – szólalt meg végre Daniel. – Nem valószínű, hogy a királynő változtatna a tervén, ebben biztos vagyok, hacsak nem lát bizonyítékot rá, hogy a fenyegetés valóságos. De az udvaroncainak még akkor is keményen meg kellene küzdeniük vele, hogy visszatartsák az utazástól. Nagyon makacs asszony! Thanos! Most azonnal el kell mondanod, mi van azokban a főkönyvekben. Őfelsége útvonalát nem lesz egyszerű kideríteni, de talán meg tudom...

– Azt majd én kiderítem – vágott közbe Lady Cynthia. Mindannyian felé fordultunk, egyedül Daniel nem látszott meglepettnek.

– Ön tudna beszélni a királynővel? – kérdezte. – Lehet, hogy nem is tudja pontosan, mikor indul a vonata, vagy ha tudja is, nem feltétlenül osztja meg Önnel...

– Talán nem magával a királynővel, de ismerem sok udvarhölgyét meg azoknak a lányait – felelte Cynthia teljes természetességgel. – Ők majd tudni fogják, mikor és hova utazik Őfelsége, vagy legalábbis az időpontról lesz sejtésük. Önnek valószínűleg nem árulnák el, de nekem igen.

Hiszen Lady Cynthia közülük való – gondoltam. A hölgyek nyilván nem látnak majd kockázatot abban, hogy efféle információt kifecsegjenek egy barátnőnek, akit egész életükben ismertek.

– Az éjszaka közepe van – mutattam rá. – Ilyen későn is be tudna jutni a palotába?

– Nincs rá szükség – vigyorodott el Cynthia. – A hölgyek nem ülnek a szoknyája mellett folyton folyvást, mindenkinek jár egy-egy hét kimenő. Ilyenkor hajnalig szórakoznak valamelyik színházban, bálban, vagy az operában, mint a húgom is ma este. Ha esetleg még nem is ismerik pontosan a királynő tervét, ki tudják deríteni nekem. – Cynthia talpra ugrott, és felkapta a kabátját meg a cilinderét. – Maradjanak nyugodtan, ameddig csak tetszik. Bobby szállásadója hozzá van szokva, hogy idefenn urak hangját is hallja.

Elgin elpirult.

– Tényleg? Ó, egek!

Cynthia még szélesebbre húzta vigyorát.

– Igen, sőt dohányozni, káromkodni is szoktunk, s arcpirító fényképeket nézegetünk. Bobby előbb puffantana le egy férfit, mint engedné, hogy hozzáérne. Agyő, barátaim, indulok is.

Cynthia élénk léptekkel távozott. Amikor becsapódott mögötte a bejárati ajtó, Elgin felsóhajtott:

– Szent ég! Azt hiszem, szerelmes vagyok.

* * *

Daniel és Elgin nem készültek elhagyni a szobát. James ugyan nem sokkal Cynthia után távozott, és Daniel le is kísérte a lépcsőn, de azt nem tudom, hogy haza ment-e, mert Daniel visszatérve erről nem mondott egy szót sem.

Teljesen kimerített a mai nap, a kora reggeli sietség, a lelkem háborgása kedves barátaim felajánlása miatt, hogy örökbe fogadnák Grace-t, utána pedig a Bradshaw eredménytelen átfésülése, hogy megfejtsük a fecni tartalmát. Mégsem mentem volna haza a világ minden kincséért sem. Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy valaki a királynőt készül felrobbantani, így aztán nem bírtam rávenni magam, hogy rendes szakácsnőhöz illően most azonnal hazasiessek, és ágyba bújjak.

Viszont pihennem kellett, ezért áttelepedtem az egyik magas ablak előtt álló díványra. Férfiak jelenlétében nem szándékoztam leheveredni, így aztán közelebb húztam egy zsámolyt, föltettem a lábam, és nekidőltem a párnáknak. Lehunytam a szemem, mialatt Daniel és Elgin megvitatták a számokat, amelyeket Elgin legutóbb oly elmélyülten tanulmányozott Daniel lakásában.

– Gyönyörű feladvány – hallottam Elgin örömteli hangját. – Nagyon elegáns. Mint amikor sok-sok réteg papírt kell lehámozni, mielőtt az ember meglátja, milyen kedves ajándékot kapott. Köszönet a nagylelkűségedért, Daniel barátom!

– Szívesen – felelte Daniel udvariasan. – És miről árulkodik ez a kis ajándék, amit a kezedbe adtam?

– Arról, hogy Lord Rankin barátai szokatlanul eszes fickók – fordította komolyra a szót Elgin. – Nagyon cselesen csinálták. Egy átlagos főkönyvi vizsgálat során nemigen derülhetnek ki az eltérések, mert még a leggondosabb olvasás sem mutathat ki ilyesmit. Viszont...

Kinyitottam a szememet, és láttam, ahogy a két férfi az asztal fölé hajol, amire Elgin kiteregette a papírokat. Mindkettőnek sötét haja volt, bár Danielébe a lámpa fényében vörösesbarna csíkok vegyültek, míg Elginé kékesfeketén csillogott. Lehalkított hangon beszélgettek, s Elgin olyasmiket mondott, hogy *jóváírási értesítések, származtatott költségek, kötvénycsere* és *sikkasztás.* Ezt az utolsó szót legalább értettem.

– Létrehoztak egy céget – magyarázta Elgin. – Eladtak maguknak rengeteg jóváírási értesítést, amivel fölverték az áraikat. Azt állították, hogy *ennyi* volt a hasznuk, és *ennyi* a veszteségük. – Megkocogtatta a lapot a tollával. – Valójában azonban... – mondta, előkeresve egy másik lapot –, a veszteségük *ennyi,* miközben az alaptőkét szépen átvezették egy számlára, amelyet... – újabb papírzörgés – egy franciaországi magánbankban nyitottak. A neve ellenére ez egy magánpénzintézet, amit onnan tudok, hogy pár évvel ezelőtt követtem egy másik fickót az intézmény párizsi épületéig, s a gazember ki akart nyírni! – Elgin levette az okuláréját, és megdörgölte a szemét. – Nem tudtam rábizonyítani, mert meglépett előlem, úgyhogy az ügy annyiban maradt. De nekem elhiheted, hogy itt landolt a vagyonuk.

Daniel maga elé húzta a lapokat.

– Egy ilyen csalást ennyi ideig nem titkolhattak el Rankin előtt, tudnia kellett róla. És hogyan kerül vissza az országba a pénz? S hogy jut el Írországba?

– Ez is gyönyörű része a történetnek – mondta Elgin. – Befektetőknek adott osztalék formájában, de csak olyanok fektethetnek be náluk, akiket meghívtak erre. Mint egy privát klubban. Minden befektetésük legális, vagyis ha a befektetőket vizsgálatnak vetik alá, nem fognak semmi jogtalanságot találni. Nem fogadnak el vesztegetési pénzt, és nem direktben finanszírozzák az anarchistákat, hanem egy jól fizető módszerrel

halmozzák fel a pénzt. Számos ártatlan úriembert vonnak be a rendszerbe, hogy az egész tisztességesnek tűnjön.

– Olyan úriembereket, mint Chalminster márkija – vetette közbe Daniel. – Láttam a nevét egy feljegyzésen, amikor ezeket a papírokat neked begyűjtöttem. Bár biztosra veszem, hogy a valóságban a fia a befektető, csak az apja nevét használja a tranzakciókhoz. Mintynek hívatja magát a barátaival.

– Pff, a kis tetű! – fortyant fel Elgin.

Minty! Az a ficsúr, aki a Euston pályaudvar előtt a cimboráival elpáholta Danielt.

– Na, majd elapad a pénzforrás – mondta Daniel. – Ha én ezeket a papírokat átadom, Mintynek más hobbi után kell néznie.

Korábban is sejtettem, hogy Daniel többet tud Mintyről, mint amennyit megosztott velem. Egyáltalán nem lepődött meg, amikor a névjegykártyán annak a fiatalembernek a nevét látta. Megint eszembe ötlött, vajon Daniel nem szándékosan provokálta-e a ficsúrokat, hogy kizsebelhesse Mintyt, s aztán a tárca visszaszolgáltatása ürügyén felkereshesse az apját, a márkit. Ha Daniel egy olyan csalási ügyben nyomoz, amelyben a jelek szerint a márki is érintett, s különösen egy feniánusokkal is összefüggésbe hozható összeesküvésről lévén szó, Daniel e tudás birtokában s esetleg megfenyegetve az apát, hogy lecsukatja Mintyt, amiért nyilvánosan inzultálta őt, ráveheti a márkit az együttműködésre. Amennyiben a márki valóban nem tevőleges részese a csalásnak, akkor előveheti és büntetéssel sújthatja a fiát, aki talán elárulja majd mindazt, amit a csalásról és az összeesküvésről tud.

Meg akartam kérdezni Danielt, hogy jól gondolom-e, de a nyelvem hirtelen elnehezült, és az ajkamat sem tudtam mozgatni.

Félálomban megjelent előttem a lányom, aki felkacagott, és hirtelen elfordult, hogy a vasúti sínek felé induljon, amelyek a szemem előtt borultak lángba. Próbáltam ordítani Grace felé, hogy fusson, meneküljön a lángok elől, amelyek mindkettőnket körülöleltek, de nem jött ki hang a torkomon.

* * *

– Kat!

Lassan kinyitottam a szemem. Úgy érzékeltem, hogy aranyos fényben úszik és homályos körülöttem minden. Ebben a ködben ott volt Daniel, aki fölém hajolt, és halkan beszélt hozzám.

– Daniel! – Nem tudom, hogy valóban kimondtam-e a nevét, de a kezemet fölemeltem, és a mellkasára tettem.

Daniel vonásai ellágyultak, a félhomályban egészen sötétkéken izzott a tekintete. Nem tudtam, melyik Daniel áll előttem, a munkásember vagy a gentleman. Az álomban azonban ennek nincs jelentősége.

Igazából nem is voltunk itt, ő meg én, úgyhogy bátran megérintettem az arcát, s vékony kesztyűmön át éreztem borostás állának melegét. Daniel elfordította a fejét, hogy egy csókot nyomjon a tenyerembe.

Lebegtem, mit sem érzékelve a díványból, amelyen ültem, vagy a hátam mögötti ablak felől érkező hidegből. Egy időtlen zárványban voltunk, ahol én Kat lehettem, ő pedig Daniel, és a világ nem tolakodott közénk.

– Kat!

A hangja végre elhatolt a tudatomig, s végtagjaim bénultsága oldódni kezdett.

Vajon ez a szerelem érzése? Eltűnődtem. Egyfajta csöndes boldogság, nem olyan hebehurgya, szívszaggató izgalom, mint amely a romlásomat előidézte? A lányom iránti szeretetem mély és megingathatatlan, örökké erőteljes érzés. Semmi máshoz nem hasonlítható módon tölti be a lényemet. Ám ez a néma elégedettség most, ahogy Daniel fölém hajolva ajkát a kesztyűs kezemhez nyomja, mégiscsak hasonló az előbbihez, s egyszerűen beleszivárog az életembe, mielőtt kellően éberré válhatnék, hogy megállítsam.

– Kat – suttogta harmadszor is. – Ideje fölébredned, szerelmem.

Ébren voltam. Azonnal belém hasított a tudat, amint kimondta e szavakat. Daniel a maga valóságában állt előttem, fogta a kezemet, és puszilgatta. A szeméből mindent kiolvashattam.

Levegő után kapkodva fölültem, de gyorsan körbepillantva világossá vált, hogy a szobában nem volt rajtunk kívül senki. Elgin már elment, Cynthia pedig még nem ért vissza.

Daniel elengedett, mielőtt kiránthattam volna a kezem az övéből. A szemében sajnálkozás ült, de nem tudom, pontosan mit sajnált.

A lábamat magam alá húztam, majd hagytam, hogy Daniel talpra segítsen. A kényelmetlen testhelyzetben töltött idő miatt elmerevedtek a tagjaim, de amint nekiláttam lesimítani a szoknyáimat és elrendezni a frizurámat, elmúlt a zsibbadtságom.

– Rémesen rendezetlen lehetek! – közöltem, miközben a legközelebbi tükör elé léptem. Szerencsére nem voltam annyira kócos, ahogy gondoltam, de muszáj volt kibontanom, és újra feltűznöm a hajamat. Persze sokat javítana az állapotomon, ha megmoshatnám az arcomat.

– Pompásan néz ki – hallottam Daniel hangját a hátam mögül.

– Aljas hízelgés! – Amennyire csak tudtam, rendbe tettem a frizurámat, hazáig talán megteszi. – Mennyi az idő?

Az ablakok még sötétek voltak, de kora tavasszal a nap csak hat óra után kel.

Daniel mögém lépett, és két tenyerét a csípőmre tette. Bevallom, élveztem erőteljes fogását, de megfordulva leráztam magamról a kezét. Viszont nem lépett hátrébb, ami azt jelentette, hogy a megengedhetőnél jóval közelebb állt hozzám.

Nagy levegőt vettem, és éles hangon szólaltam meg.

– Ugye, pontosan tudja, miért haragszom? Miért voltam olyan már... – Elhallgattam, mert magam sem tudom, mennyi ideje annak, hogy kihúzta a gyufát.

– Hónapok óta – fejezte be helyettem a mondatot Daniel. – Azóta, hogy azon az estén meglátott az Oxford Streeten.

– Úgy van. – Az volt az első alkalom, hogy úriemberhez illő öltönyben láttam, ráadásul éppen egy elegáns hölgyet segített föl egy hintóba. – Hiszem, hogy rendes ember, Daniel McAdam, de nem bízhatok meg magában.

Legnagyobb csodálkozásomra Danielnek tetszett mindez.

– Maga tökéletesen kiismert, Kat. Egyedül maga tudja, milyen vagyok!

Végre ellépett mellőlem, nyilván megértette, hogy kényelmetlen helyzetbe hozott. Az egyik függönyt kissé félrehúzta. A hajnali derengés kirajzolta magas alakját, amelyen immár nyoma sem volt

a tisztelettudóan görnyedt testtartásnak, amelyet olyankor vett fel, amikor urak és hölgyek házaihoz kézbesített mindenféle ládákat és zsákokat.

– Hat óra. Mindjárt fölkel a nap – mondta. – Maradjon itt, és pihenjen. Biztos vagyok benne, hogy kibírnak egy napot maga nélkül.

– *Hat?* – kérdeztem, levegő után kapkodva. Fölmarkoltam a kabátomat az ajtó mellett álló magas fogasról. – Milyen szakácsnő lennék, ha elhanyagolnám a reggelikészítést? Soha többé nem találnék állást. – Viszont egy gondolat még visszatartott attól, hogy máris kirobogjak az ajtón. – Ugye, beavat majd abba, hogy mit derítettek ki Mr. Thanosszal és Lady Cynthiával? – Hiába igyekeztem, hogy ne érződjék a hangomon, menyire szeretném, ha így lenne.

Daniel mosolya úgy sugárzott, mint Bobby otthonos lakásában a vaskályha.

– Ne aggódjon, Kat! Nem fogom kihagyni semmiből. Tudom, hogy ha megpróbálnám lerázni, nem tudnék olyan ügyesen elrejtőzni, hogy ne akadjon a nyomomra.

Ideges mozdulatokkal, de sikerült végiggombolnom a kabátomat.

– Ne beszéljen badarságokat! – közöltem, majd egyenes derékkal kivonultam a szobából.

Daniel nem jött utánam, de a nevetése a lépcső aljáig elkísért.

* * *

Mrs. Bowen abban a pillanatban lecsapott rám, ahogy beléptem a Mount Street-i ház konyhájába. Vörös szemmel nézett rám, s máskor olyan pedáns kontyából több ősz tincs is szerteszét állt.

– Mi történt az éjjel? – faggatott. – Hol van Lady Cynthia? Nem jött haza!

Finoman betereltem Mrs. Bowent a házvezetőnői szalonba, és becsuktam magunk mögött az ajtót. Mosdatlannak és kialvatlannak éreztem magam, szerettem volna fölmenni átöltözni, de így már nem lesz rá időm.

Mrs. Bowen nem volt hajlandó leülni, hiába unszoltam. Láthatóan ideges volt, és aggódott, hogy valami rosszat tettem Lady Cynthiával, úgyhogy gyorsan felvilágosítottam, mit végeztünk a Bradshow-féle menetrendekkel, vagyis hogy nem jutottunk semmire, és azt is, hogy Lady Cynthia elment felkutatni a pajtásnőit.

Nem akartam beavatni Mrs. Bowent abba, hogy úgy hisszük, a menetrendnek valami köze van a királynő utazásához. Bár keményen kikelt a feniánusok ellen, Mrs. Bowen igyekezett eltussolni Sinead kapcsolatát az ír szabadságpártiakkal, ugyanakkor megsemmisített egy olyan bizonyítékot, amely elvezethetne hozzájuk. Szomorúan állapítottam meg magamban, hogy kezdek úgy gondolkodni, mint Daniel. Mindenki gyanús lehet.

– És Sinead? – kérdezte Mrs. Bowen elgyötört ábrázattal. – Ugye ő tiszta marad, akármi derüljön is ki?

– Már ha tiszta volt szegény – mondtam. – Bár igazat adok magának, Sinead tényleg nem az a fajta lány volt, aki cselszövéseket talál ki, vagy részt vállal azok végrehajtásában. Valószínűleg fogalma sem volt arról, miféle információk továbbítására kérte meg a szeretője. Már ha persze egyáltalán átadta neki az információkat.

Úgy tűnt, ezzel sikerült némileg megnyugtatnom Mrs. Bowent, legalábbis már nem látszott annyira aggodalmasnak. Miután újra megerősítettem, hogy Lady Cynthia jól van, és hamarosan hazatér, megpróbáltam meggyőzni, hogy menjen aludni. Mivel magam is túl fáradt voltam, és nem volt kedvem tovább vigasztalni Mrs. Bowent, miután láthatóan megnyugodva lerogyott kedvenc karszékébe, magára hagytam, és a konyhába siettem.

Vajon a menetrendet a szeretője bízta Sineadre, hogy adja tovább egy másik összeesküvőnek? Vagy egy összeesküvőtől kapta, és a pasasának kellett volna átadnia? S vajon miért kellett volna bármelyiküknek egy konyhai kisegítőből a szakácsnő segédjévé avanzsált lány ahhoz, hogy kommunikáljanak?

Talán azért, mert egy ilyen ártatlan kinézetű, egyszerű lányról senki sem gondolja, hogy rettenetes titkokat szállít – vontam le a következtetést.

Átmentem a mosogatóhelyiségbe, és a csapnál jeges vízzel megmostam a kezemet és az arcomat – ennyivel kell most beérnem. Miközben az arcomat sikáltam, a gondolataim tovább kergették egymást. Ha hasznos volt nekik Sinead mint közvetítő, miért kellett a szerencsétlent megölniük?

Bár a matematikai logikában nem voltam olyan járatos, mint Mr. Thanos, de úgy éreztem, a dolgok nem akarnak összeállni.

Az angolok reggeli iránti igényeit könnyű kielégíteni, úgyhogy gyorsan főztem krumplit, sütöttem kolbászt, szalonnát és sonkát, valamint jó vajas muffinokat. Mindent fölküldtem az étkezőbe, ahol Lord Rankin egyedül fogyasztotta ma a reggelit.

Később majd összekészítek egy tálcát Lady Rankinnak is, hogy legyen mit elé tenni, ha majd végre csönget Sarának. Megjegyeztem magamban, hogy az asszonyomat nem is láttam az állásinterjú óta, bár valóban ritkán hagyja csak el a szobáját. Legfeljebb akkor, ha a családdal ebédel, illetve este szórakozni indul.

Lady Cynthia a húga tökéletes ellentéte – töprengtem, miközben ellenőriztem, hogy Mary az utasításomnak megfelelően készítette-e elő a magos kenyérhez való tésztát. Ezután a konyhaasztalon kimértem a pitetészta hozzávalóit. Összekevertem négy rész lisztet három rész vajjal és egy pici cukorral meg jeges vízzel. A kamrában volt pár körte, amit már el kellett fogyasztani, s erre mi lenne alkalmasabb forma, mint a citrommázas körtepite vaníliasodóval?

Lady Cynthiát a „cselekvő" jelzővel illettem magamban. Ő nem szeret ücsörögni és pletykálkodni, sem kocsikázni meg színházban henyélni, mint Lady Rankin. Lady Cynthia korán kelő, szeret lovagolni, kocsit hajtani, utazni a barátjával, Bobbyval, vagy épp fel-alá rohangálni Londonban, hogy kiderítsen dolgokat, amivel Danielnek és nekem segít.

Ha Lord Rankinra gondolok, ő is cselekvő ember, aki korán kel, és bemegy a Citybe dolgozni, egyáltalán nem henye úriember módjára él. Megint elgondolkodtam, miért Lady Rankint választotta a nővére, Lady Cynthia helyett. Talán azért esett Lady Emilyre a választása, mert tudta, hogy fölötte basáskodhat?

Még *az is lehet, hogy beleszeretett* – gondoltam engedékenyebben, mialatt golyóvá nyomkodtam a tésztát, és eltettem egy tálba

pihenni.

Két nővér nem feltétlenül rendelkezik egyforma tulajdonságokkal.

Miközben a tálat a kamrába vittem a hidegre, megláttam Lord Rankin csizmáját az alagsori ablak előtt. A kocsijához igyekezett, ami beviszi a Citybe. Péntek volt – Davis szerint az úr szombaton is dolgozni járt, csak az Úr napján maradt otthon. Vasárnaponként a dolgozószobájában ténykedett, mialatt a felesége és Lady Cynthia templomba ment.

Miután letakarítottam a konyhaasztalt a tésztakészítés után, és Maryt odaállítottam körtét hámozni és blansírozni, fölkapaszkodtam a manzárdszobámba. Forró vizet hozattam Paullal, és megengedtem magamnak a luxust, hogy szivaccsal megmosakodjak. Megtörölköztem, majd kifésültem hosszú, barna hajamat, és vágyakozó pillantást vetettem az ágy felé. Csakhogy tudtam, hogy ha engedek a kísértésnek, és elnyújtózóm a matracon, nagy valószínűséggel elnyom az álom, s akkor nem marad időm a mai napon másra, csak a főzésre.

Így aztán befontam a hajamat, felöltöztem, és visszamentem a konyhába. Tiszta köténytt kanyarítottam magamra, s újból munkához láttam. A körték elkészültek – Mary jól elboldogult az egyszerű recept alapján –, én pedig még hagytam, hogy egy ideig ázzanak a saját szaftjukban.

Épp elővettem a jegyzetfüzetemet, hogy kitaláljam, mit készítsek ebédre, amikor besétált Lady Cynthia, rám kacsintott, és intett, hogy kövessem ki az utcára. Mr. Davis már a személyzeti ebédlőben ült és reggelizett, s felhúzott szemöldökkel nézte a jelenetet. Szerencsére azonban nem szólt semmit.

Magam is éhes voltam, úgyhogy fölkaptam a reggeliből megmaradt egyik zsemlét, gyorsan megkentem a tegnap reggel készített pástétommal, s magamba tömtem, miközben belebújtam a kabátomba, hogy Lady Cynthia nyomában fölszaladjak a hátsó bejárati lépcsőn.

Egy taxi várt ránk, hogy visszavigyen Bobby lakásába – nem volt módom tiltakozni, Lady Cynthia egyszerűen belökött a kocsiba, s

már indultunk is. Hamar odaértünk. Mr. Thanos és Daniel már vártak ránk, az ablak elé húzott asztal mellett ültek.

– McAdam állítja, hogy ez a legalkalmasabb hely a csevegésre – közölte Cynthia, bezárva maga mögött a kazettás ajtót. – Izgi – tette hozzá, levetve magát az egyik székre. – Mint valami haditanács. Csakhogy ezen mi, nők is részt vehetünk. Ahogyan mindenütt lennie kellene.

18

Ahogy leültem az asztalhoz a kárpitozott székre, amit Daniel kihúzott számomra, átsuhant rajtam, hogy nem feltétlenül kellene itt lennem. Lady Cynthia, Mr. Thanos és Daniel megbeszélhették volna a problémát egymás között, én pedig maradhattam volna a konyhámban. Bizonyára Daniel ragaszkodott hozzá, hogy Lady Cynthia jöjjön értem – amivel lekötelezett.

– Tegnap éjjel az összes ismerősömet halálra szekáltam – kezdte Lady Cynthia, amint mindannyian az asztal körül ültünk. – Szerencsére szinte az összes olyan hölgyet ismerem, akiket Viktória királynő kitüntetett a kegyével. Egyesek a barátnőim, mások a barátaim barátai. Anyámat is beajánlották annak idején udvarhölgynek, mivel apám háborús hős volt, akire bizonyos körökben felnéztek. De a családom meglehetősen botrányos hírben állt – mondta Lady Cynthia kuncogva. – Szegény mama biztosan megfulladt volna az udvarhölgyek világában. Hogy úgy mondjam, túl temperamentumos volt. Ha sokáig a huzatos balmorali kastélyban vagy az unalmas Osborne-házban kellett volna tartózkodnia, valószínűleg úgy sivítozott volna, mint egy halaskofa, porcelánokat csapkodva a földhöz.

Cynthiát láthatóan nem zavarta családja viharos múltja. Eszembe jutott, hogy Mr. Davis említette a bátyját, aki önkezével vetett véget az életének. Eltűnődtem, vajon Cynthia hány éves lehetett akkor, s mennyire mély nyomot hagyott benne az eset. Az édesanyjáról rajongással tekintetében, a szája sarkában elnéző mosollyal beszélt.

– Nos – folytatta Cynthia –, azt az érdekes információt szereztem, miszerint a királynő nem a szokásos skóciai kirándulásra készül, vagyis inkább nem a szokásos *útvonalon* készül Skóciába. Úgy döntött, ezúttal tesz egy hosszabb nyugati kitérőt, mielőtt északra menne, és megnéz pár olyan helyet, ahol a drága Alberttel kellemes órákat töltött. A különvonattal először a nyugati fővonalon utazgat, Bristolon át le Cornwallig, majd át Walesbe, vissza Bristolba, és

onnan indul északnak. Valami ilyesmi. Nem kaptam részletes útitervet, de összeraktam abból, amiket meséltek, hogy ki kibe szerelmes meg kinek a férje melyik férjezett hölgyeménnyel találkozgat. – Felnevetett. – Igencsak szaftos sztorit tudnék írni, és jó pénzen eladhatnám valamelyik pletykalapnak.

– Érdekes – szólalt meg Elgin, aki fekete szemét Cynthiára függesztette. – Ezen az útvonalon nem egységes a nyomtáv. Vajon hogyan oldják meg ezt a királynő saját szerelvényeivel? Esetleg átszáll egy másik vonatra?

– Ennél is érdekesebb kérdés – szólt közbe Daniel –, hogy az ismert időpontok hogyan köthetők az útvonalhoz. Már ha van hozzá közük egyáltalán.

– No de hogyan deríthetnénk ki? – tettem föl a nyilvánvaló kérdést. – A királynő vonata nem fog megállni a menetrend szerinti állomásokon, ugye? Akkor pedig a többi vonatot el kell tüntetni az útjából. Igazam van?

– Ez egyszerű, kedves hölgyem – felelte Elgin. Kiterített egy lapot az asztalra, amelyre lemásolta a jegyzetfüzetemből a számokat, majd mellé tette a Bradshaw egyik példányát. Ha ismerjük az útvonalat és a különvonat hozzávetőleges sebességét, egyszerű számítással megállapítható, vajon ezek a számok megfeleltethetők-e a városoknak, amelyeken áthalad a királynő. Lássuk csak!

Elgin a fülére kanyarította az okulárét, és elővett egy ceruzát a zsebében tartott tokból, majd írogatni kezdett a lapra.

– A királynő szeret lassan utazni – morogta az orra alá Elgin. – Vegyünk, mondjuk, 40 kilométer per órás sebességet. Ezzel eljuthat... – Elhallgatott, és elkezdte összevetni a Bradshaw adatait a lapján látható számokkal. Aztán a ceruzája szinte táncot járt, ahogy elkezdte ontani a számokat, mi pedig lélegzet-visszafojtva figyeltük.

Elgin sokáig írt, és gyors számításokat végzett, amelyeket én csak nagyon lassan és a részeredményeket magam elé suttogva tudtam volna végigvinni. Elgin viszont kihagyott lépéseket, legalábbis nekem úgy tűnt, miközben a lap szélére újabb számokat firkantott le.

– Hmm! – A ceruzája egyre lassabban járt, majd megállt. Elgin ledobta az írószerszámot, majd megmasszírozta és kirázta az ujjait.

Lady Cynthia érdeklődve előrehajolt.

– *Hmm* micsoda?

Daniel továbbra is hanyagul hátradőlve ült a székén, de a tekintete felélénkült. Hármunk közül egyedül én ültem feszülten, egyenes derékkal, és vártam.

Elgin megkocogtatta a papírra eredetileg lemásolt számsort.

– Ezeknek az időpontoknak semmi közük azokhoz az állomásokhoz, amelyeken a királynő vonata át fog haladni. – Nagyot sóhajtott, és morózus tekintettel ölébe ejtette a két kezét.

– Akkor lehet, hogy a számoknak nincs is közük semmiféle vonathoz – mondtam csüggedten.

Cynthia összehúzott szemmel fürkészte Elgint.

– Honnan tudja? A vonatok nem egyforma sebességgel mennek végig. Hol lelassulnak, hol begyorsulnak, hegyre kell felkapaszkodniuk, vagy utat kell engedniük más vonatoknak... Legutóbb, amikor hazafelé jöttem, a vonatunk elképesztő sebességgel száguldott.

– Ezt is számításba vettem, drága hölgy – közölte Elgin. – Látja? – húzta végig az ujját a számításain, amelyből én nem tudtam kihámozni semmit.

– Ezért kellett leírnia a számításokat – szólt közbe Daniel száraz hangon. – Ha egyenletes lenne a vonat sebessége, az egészet fejben kiszámolhatta volna.

Elgin bólintott, láthatóan nem neheztelt Daniel megjegyzése miatt.

– Most megint ott vagyunk, ahonnan elindultunk – vetettem közbe elkedvetlenedve.

– Nem feltétlenül – felelte Daniel csillogó tekintettel. – A vonatok útvonalán nem csak állomások vannak. – Felém fordult, és arcán lassan szétterülő mosollyal nekem szegezte a kérdést: – Mit szólna egy kis vonatozáshoz, Mrs. Holloway?

* * *

Daniel ötlete teljes őrültségnek tűnt, ugyanakkor csábított a lehetőség, hogy vonatra szálljak vele, és egy időre elrobogjunk

Londonból.

Hajdan egyszer elutaztam Bathba, amikor az egyik munkaadóm, egy asszony átköltözött oda. Tisztában volt vele, hogy én nem szándékozom Londonon kívül dolgozni, ezért megegyeztünk, hogy amint a személyzet elrendeződik az új helyen, visszatérhetek a városba, és kereshetek másik állást magamnak. Azon az úton leginkább azzal voltam elfoglalva, hogy a különféle ládák, szobalányok és kalandor hajlamú lakájok egyike se tévedjen rossz helyre, így nem sokat láttam a vidékből. Visszafelé pedig éjjel utaztam, és aludtam.

Vonzó gondolat volt, hogy Lord Rankin, Sinead halálának szomorú helyszíne és a lányom jövőjét illető döntés elől elszökhetek egy időre.

A királynő most vasárnap tervezi az utazást, mint azt Lady Cynthia megtudta, mivel olyankor jár a legkevesebb vonat. Vagyis alig maradt időnk a vizsgálódásra. Viszont egy szakácsnő nem szokott csak úgy váratlanul szabadságot kivenni.

– Vannak kötelezettségeim – akadékoskodtam, amikor Daniellel visszaértünk Lord Rankin házába, miután beugrottunk egy zöldségeshez, hogy meg tudjam magyarázni a kiruccanásomat. Kettesben voltunk a konyhában, mivel a személyzet többi tagja odafenn takarított, Mary és egy másik konyhalány pedig a mosogatóhelyiségben sikálta az edényeket. A vízcsobogás és az edénycsörömpölés miatt biztosak lehettünk benne, hogy ha lehalkítjuk a hangunkat, nem hallják, mit beszélünk.

– Lord Rankin ellenvetés nélkül el fogja engedni – mondta Daniel. – Erről gondoskodom.

– Nem ez a lényeg. – Miután eltettem a frissen vásárolt spárgát és zöldféléket, fölvettem a kötényemet, és a fűszeres kenyérhez való tésztát kiborítottam a táljából, majd belehempergettem a konyhaasztalra hintett fűszerekbe: kömény- és szezámmag, törött bors és durva szemű só keverékébe. Aztán kétfelé osztva egy-egy sütőformában félretettem még egyszer kelni. – A főzés sok munkával jár, Mr. McAdam. Nem hagyhatom a személyzet többi tagjára. Nem lenne tisztességes velük szemben, és amúgy sem tudnák, mit csináljanak.

Daniel összefont karral az asztalnak támaszkodott, és egyáltalán nem látszott gondterheltnek.

– Megszervezem, hogy helyettesítse valaki – egy elég jó szakácsnő, aki nem fogja lerontani a maga renoméját. Így megfelel?

A helyettesítő személyzet kétélű fegyver: ha nem kellően képzettek, a háznép hónapokig fölemlegetheti, ha viszont remekelnek, a munkaadó nem akarja az embert vissza.

– Bárhogy is legyen – ellenkeztem –, magának fontosabb lenne egy rendőrt vagy a királynő szolgálattevői közül valakit magával vinnie erre az őrült utazásra.

Daniel arca meg se rezzent, csak támasztotta tovább az asztalt, s ahogy néztem, rá kellett döbbennem, hogy Daniel McAdam végtelenül makacs ember. Vita helyett kedveskedéssel érte el, amit akart, de az az akarat olyan erős volt, hogy hegyeket is el tudott volna mozdítani az útjából.

– Egy rendőr vagy a királynő udvaroncainak valamelyike nem repesne a boldogságtól, ha hiábavaló dologgal fárasztanám – mondta. – Meg akarok bizonyosodni a feltevésünk helyességéről, mielőtt riasztom a palotát. Ott ugyanis rossz néven veszik a vaklármát.

– És mégis, ki maga, hogy egy egész palotát riadóztathat? – kérdeztem, miközben a lisztezett konyharuhával letakart kenyérformákat a sütő fölötti polcra tettem.

Daniel rejtelmes képet vágott.

– Nem az egész palotát, Kat! De ebben az ügyben egyedül vagyok. Ha valamit elszúrok, mind az én fejemre hullik vissza. Szívesebben állok a nyilvánosság elé az elméletemmel, ha van megdönthetetlen bizonyíték a kezemben.

– Elgin segít magának – mutattam rá.

– Igen, de csak mint barát. Nem hivatalos minőségben dolgozik nekem. Elgin szívességet tesz, mert érdekes problémákkal látom el. Gondoskodom róla, hogy őt senki se vádolhassa, ha én valamit elhibázok.

– Jól van, de mi az ördögöt tehetek *én?* – kérdeztem zavartan. – Csak egy szakácsnő vagyok, fogalmam sincs a vasútvonalakról, a robbanószerekről vagy a feniánusokról.

Daniel ellökte magát az asztaltól, és elém állt.

– Viszont megvan magában az a bölcsesség és kedvesség, ami átsegít a legnehezebb napokon is – közölte szinte suttogva. – És szeretném, ha eljönne.

Ettől elakadt a lélegzetem. Daniel ugyanúgy nézett rám, mint amikor a számokat másoltam be a jegyzetfüzetembe, s biztos volt benne, hogy a figyelmemet más köti le. Most viszont egyenesen a szemébe néztem, de ez sem zavarta.

Haboztam. Tudom, hogy Daniel könnyen elintézheti, hogy egy napra elszökjek, és bizony nagyon vágytam erre.

– Maga aztán érti a hízelgést – mondtam, remélve, hogy fesztelennek tűnik a hangom.

– Vegye hízelgésnek, ha úgy tetszik – felelte, s nem mozdult. – Én továbbra is szeretném, ha eljönne.

– Felteszem, annyi időt azért ad, hogy megtegyem a mai étkezésekhez szükséges előkészületeket? – kérdeztem.

Daniel biccentett, s a szeme diadalmasan csillogott. Tudta, hogy győzött.

– Természetesen. Majd küldök üzeneteket. A kétórási vonattal megyünk a Paddingtonról.

Elkerekedett a szemem. Már majdnem dél volt.

– Hisz az nagyon kevés idő!

– Maga megoldja. Az istállósor végében fogja várni egy konflis pontban egykor. – Rám villantott egy öntelt vigyort, s mielőtt tiltakozhattam volna, a tisztelettudó szállítóember ábrázatát magára öltve távozott a mosogatóhelyiségen át a hátsó kijárat felé.

* * *

Daniel mindannyiunknak első osztályú jegyeket váltott. Általában szép ruhában utazom, ha vonattal megyek – az ember ne legyen slampos, amikor az egész világ láthatja! Vagy ha nem is az egész világ, de azok, akik péntek délután a Paddington állomásról készülnek útnak indulni.

Szeretem ezt a barna buggyos puplinruhámat a fekete zsinóros szegéllyel és a hozzáillő, fekete selyemszalagos kalapommal. Ez a

második legszebb ruhám, de most tiszta bolondnak éreztem magam, ahogy a kalauz előkelő divatszalonokból felöltözött dámák és a legjobb londoni kalaposoknál készült cilindert viselő urak között fölsegített a lépcsőn. Jól megbámultak, de mind kellően jól neveltek voltunk ahhoz, hogy bárki bármit is mondjon.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam, amikor a kalauz becsukta mögöttem az ajtót, és magamra hagyott egy tágas fülkében, amelyben egymással szemben helyezkedtek el az ülések.

Pillanatnyilag egyedül voltam. A konflis, amely az állomásra hozott, valóban az istállósor végén várt rám pontban egykor, ahogyan Daniel ígérte, bár ő nem volt a kocsiban. A bakon az a Lewis ült, aki Danielt és engem hazafuvarozott a Euston állomásról a csetepaté után, s most is kedvesen köszönt rám. Az állomásnál Lewis lesegített, majd a kezembe nyomott egy jegyet, amit elmondása szerint Daniel nekem szerzett. Alig maradt időm a vonat indulásáig, sietve kellett megtalálnom a megfelelő számú fülkét, és beszállni.

Életemben nem voltam még első osztályú fülkében. Amikor az előző munkaadómmal Bathba utaztam, csak a komornája ült vele együtt az első osztályon, a személyzet többi tagja pedig közös kocsiban, a harmadosztályon utazott.

A mi fülkénk igencsak luxusberendezésű volt. Legyen is ilyen azért a közel négy fontért, amibe a Bradshaw szerint egy Cornwallig szóló jegy kerül. A falakon virág- és indamintás berakással díszített, fényezett faburkolat csillogott, a puha bársonnyal behúzott ülésekhez extra párnák jártak, ha valaki szeretett volna leheveredni, sőt lábzsámolyok is voltak. Vastag szőnyeg borította a menetirányba, illetve hátrafelé néző ülések közötti, meglehetősen tágas tér padlóját – a szemben ülők térdei biztosan nem fognak egymáshoz préselődni utazás közben. Az ablakok csiszolt mintájában a falakon látott indák köszöntek vissza, ráadásul bársonyfüggönnyel a folyosóra nyíló ajtót és az ablakokat is el lehetett függönyözni, ha az utasok diszkrécióra vágytak.

Automatikusan a menetirány felé néző egyik ülésre huppantam le, ahogy a harmadosztályon szoktam, hiszen azon a fertályon a szakácsnő a hierarchia csúcsát képviseli, ezért kényelmesebb hely

jár neki, mint a segédjének. Itt azonban én vagyok a létra alján, ezért inkább átültem a szemben levő ülésre, menetiránynak háttal.

Ebben a pillanatban nyílt a peron felőli ajtó, s belépett David és Mr. Thanos. Az ajtót egy hordár csapta be mögöttük. Mr. Thanos ugyanolyan öltözéket viselt, amilyet tegnap este láttam rajta – érzésem szerint pont ugyanazt –, Daniel azonban megint az úriember ruháját öltötte fel. Elkedvetlenedtem, mert ebben a maskarájában nem éreztem ugyanolyan fesztelenül magam mellette. Megzabolázott fürtjeit lesimítva viselte, mint Elgin, és egy sötét színű, vékony szürke csíkozású, finom szövetkabát volt rajta. Ugyanilyen anyagból készült a mellénye is, amelyet egészen felgombolt, s a nyakánál dudorodó kravátli alsó csücske gondosan alá volt tűrve. Viszonylag szűk szabású nadrágja lezserül takarta kifényesített, kényelmes cipőjét. Beszálláskor levette a cilinderét, akárcsak Elgin, majd Daniel a magáét az egyik ülés fölött efféle célból kialakított polcra csúsztatta.

– Mrs. Holloway – szólalt meg Daniel a menetirány felé néző ülés felé intve, ahonnan az imént átültem, s közben elkezdte lehúzni a kesztyűjét.

Amikor Daniel ilyen ruhát ölt, a hangja is egészen megváltozik, a művelt ember lágy hanghordozásával beszél, nyoma sincs a londoni utcák bárdolatlanságának. A modora is udvariasabb, szinte már merev.

Ez a Daniel számomra idegen volt.

Magam alá húztam a lábam, és megmarkoltam a retikülömet.

– Köszönöm, de nagyon kényelmesen ülök itt, ahol vagyok!

Daniel továbbra is kinyújtott karral mutatott arra az ülésre, ahol egy hölgynek utaznia illik. De én meg sem moccantam.

Elgin tett pontot a huzavona végére: levetette magát a velem szemközti ülésre.

– Hagyd, McAdam! Inkább ülj le, mindjárt indulunk.

Daniel szép komótosan befejezte kesztyűje lehúzását, amelyet föltett a kalapja mellé, csak ezután ült le beletörődőn Elgin mellé. A szeme villogásából azonban láttam, hogy amint alkalma lesz rá, újranyitja majd a vitát.

A szerelvény megrándult, majd visszazökkent, s végül lassan elindult az állomásról. Kitolatott a csarnokból, hiszen a Paddington a nyugati vonal végállomása. Egyelőre én ültem a menetirány felé – állapítottam meg pillanatnyi diadalt érezve.

– James nem jött magával? – kérdeztem Danielt. Mivel a legényke mindenütt felbukkant, ahol Daniellel találkoztam, meglepett, hogy most nem surrant be az apja mögött a fülkébe, s a folyosón sem őgyelgett.

– Természetesen nem – felelte Daniel, továbbra is nyugodt, udvarias hangon. – Szeretett volna jönni, de elmagyaráztam neki, hogy túlságosan veszélyes lenne, muszáj a Southampton Streeten, a lakásomban megvárnia, amíg visszatérek.

– James ebbe belement? – kérdeztem magasra húzott szemöldökkel.

– Nem – felelte Daniel fanyar grimasszal, amitől egy pillanatra elővillant régi énje. – Heves vitánk volt emiatt. A végén bezártam a hálószobámba, és a kulcsot a szállásadó asszonyomnak adtam. Ő gondoskodik az élelmezéséről.

– Szent ég, McAdam! – Elgin elképedt. – Nem zárhatod be a fiadat egy lakásba! Amúgy, nem gondolod, hogy egyszerűen kilép majd az ablakon?

– Azt hiszem, nem sok idő kell neki, hogy kiszabaduljon – mondta Daniel, s hangjában szemernyi aggodalom sem érződött. – De addigra már késő lesz, hogy utánam eredjen. Abban bízom, hogy amíg a menekülés módozatain töri a fejét, megjön az esze, és Londonban marad.

Én nem voltam ennyire biztos abban, hogy James egyszeriben szófogadó kisfiúvá válik. Meglehetősen találékony gyerek – kíváncsi lennék, ezúttal mit eszel ki.

Beszélgetésünket megakasztotta, hogy kivágódott az ajtó. Lady Cynthia igyekezett megkapaszkodni az ajtófélfában, mert a vonat ide-oda rángatta, de közben félrefordított fejjel végigkiabált a folyosón:

– Nem! A csomagot *abba* a fülkébe vigye, ember! Igen, abba. – Elkeseredetten forgatta a szemét, aztán majdnem bezuhant a fülkébe, amikor a vonat a kanyarba ért. Elgin sietve fölugrott, hogy

megtartsa Cynthiát, ám nagy igyekezetében átesett Danielen, aki kénytelen volt félig fölemelkedni a helyéről, hogy mindkettőjüket elkapja.

Lady Cynthia kipördült a két férfi kartávolságán túlra, majd a mellettem levő ülésre zuhant.

– Bocsánat, de rohannom kellett, hogy elérjem. Ebben a ruhában ez lehetetlenség.

Arra utalt, ami miatt mindhárman tátott szájjal bámultunk rá. Lady Cynthián ugyanis egy magas nyakú, fehér női ruha volt, valami olyasmi, amilyenben Lady Rankin fogadott az első napomon. A ruhaderék betétrészén, a ruhaujjak csuklóin és a nyaka körül csipkeszegély díszelgett. A szoknyarész elejét három fodorba húzták, hátul pedig egy kisebb turnűrbe rakták, amit Lady Cynthia oldalra eltolt, amikor végre kényelmesen elhelyezkedett az ülésen.

– Az átkozott húgom nem engedett el magukkal, ha nem húzok női ruhát. Utasítására Simms és Davis lényegében elállta a kijáratot. Inkább beadtam a derekam. Fenemód kellemetlen! Nem értem, miért akarná egy nő kalodába zárni a derekát, és kipárnázni a hátsóját?

Tökéletesen megértettem. A hölgyek ruhái valóban látványosak, de praktikusnak egyáltalán nem mondhatók.

Elgin enyhén eltátott szájjal hallgatta Lady Cynthia sokkoló kifakadását, Daniel azonban nemtörődöm mozdulattal egy jegyzetfüzetet halászott elő a zsebéből, s láthatóan csöppet sem érdekelte, milyen ruhát visel a hölgy.

Lady Cynthia alaposan szemügyre vette a vele szemközt ülő Danielt.

– Szépen kinyalta magát, McAdam! Éreztem én, hogy valami nem stimmelt magával. Rendőr?

Daniel csak egy pillanatra nézett föl.

– Kérem, ne inzultáljon, Lady C.! – felelte leheletnyi pimaszsággal a hanghordozásában, majd visszatért a jegyzetfüzetéhez.

Lady Cynthia rám nézett magyarázatért, de én is csak a vállamat vonogattam. Elgin továbbra is tátott szájjal bámulta, így Lady Cynthia föladta. Gyanakvó pillantást lövellt Daniel felé, majd az

ablak felé fordult, és kibámult rajta. A vonat most már egyenletes sebességgel pöfögött nyugat felé.

Lassan haladtunk keresztül Londonon, a kerekek szabályos időközönként zöttyentek alattunk. Ez a vonat nem áll meg a kisebb londoni állomásokon, az első megállója Slough lesz. Onnan tudom, mert kinéztem a praktikus Bradshaw-féle menetrendből.

Nem sokat beszélgettünk, amíg el nem hagytuk Slough állomását, azután Maidenheadet is – a vonat innentől Readingig megszakítás nélkül halad.

Lady Cynthia nagy ruhazizegés közepette föltápászkodott.

– Máris visszajövök – jelentette be vidáman.

Daniel készült előzékenyen fölállni, de Elgin megelőzte, és valahogy megkerülve barátját a folyosóra vezető ajtónál termett, hogy kinyissa Lady Cynthia előtt. A hölgy meglepetten nézett rá, de nem szólt semmit, csak kicsusszant az ajtón.

Elgin az ajtó húzóját markolva hosszan követte Lady Cynthiát a tekintetével.

Daniel visszaült a helyére, és rám kacsintott.

– Nos, Elgin, akkor kiszámoljuk azokat az időpontokat, vagy csak egészségügyi kirándulásra megyünk a tengerhez?

– Hogyan? Ó, persze! – Elgin behúzta az ajtót, majd ismét megbotolva Daniel lábában nagy huppanással a helyére ült. – Igazad van! – Előhúzta zsebéből az óráját, de a tekintete a folyosóra néző ablakok felé kalandozott. – Nagyon csinos hölgy, akármilyen ruhát visel!

* * *

Nem gondoltam lehetségesnek, hogy Elgin kikalkulálja, hol fog járni a királynő vonata a papírra feljegyzett időpontokban, hiszen a mi vonatunkról sem tudhattuk, hogy felvesz-e majd valamilyen állandó sebességet, de Elgin vigyorogva közölte, hogy ez nem számít. Majd korrigálja az eltéréseket.

– Fejben, természetesen – szólalt meg Daniel, mikor Elgin az ablakon kifelé bámulva dúdolni kezdett. – Emlékszem a napra, amikor elmagyaráztam neki, hogy nem mindenki képes

párhuzamosan fejszámolást végezni, különféle tételeket memorizálni és a Louvre műalkotásaiban gyönyörködni.

Elgin nem reagált, láthatóan teljesen lekötötte az ablak előtt elsuhanó táj.

Egyetlen dolog vonta csak el a figyelmét a kinti látványról – amikor Lady Cynthia felrántotta az ajtót, és újra bevonult a fülkébe, immár a megszokott férfiszerelésében.

– Így már sokkal jobb – jelentette ki, mellém huppanva. – Ezekben a ruhákban az ember kényelmesebben érzi magát. – Mindezt szemléltette is: kinyújtotta mindkét lábát, melyeket bokánál keresztbe rakott. – A maga ruhái észszerűbb viselet, Mrs. H., de Rankin valószínűleg még jobban kiakadna, ha cselédruhában járnék. Ezt az öltönyömet legalább az egyik Bond Street-i szabónál csináltattam – mondta, s mozdulata, ahogy végigsimította a felöltőjét, a mesteri munka iránti csodálatáról tanúskodott.

Nem vettem sértésnek a szavait, mivel egyetértettem Lady Cynthiával.

Daniel keményen oldalba bökte Elgint, aki megint elvarázsolva bámulta a hölgyet. A férfi elvörösödve ismét az ablakon túli világ felé kapta a tekintetét.

Szép időnk volt, s amikor végleg magunk mögött hagytuk a fővárost, megbámultam a tiszta kék égen úszó, fehér felhőket s a friss szántás fekete sávjaival barázdált, harsányzöld mezőket. Jó okkal kapta London a „Füst” gúnynevet – ez egészen nyilvánvaló volt most, amikor a gyárak és lakóházak ontotta, ragacsos szénfüst helyét az ég kékje vette át.

A lányom nagyon élvezné ezt. Magam elé képzeltem, ahogy az ölembe ültetve mutogatnék neki mindent, ami mellett elhaladunk, s szinte láttam mosolygó arcát, ahogy nézi a domboldalon esetlenül, hosszú lábaikon a mamájuk után bukdácsoló báránykákat. Belesajdult a szívem! Úgy szeretném, ha minden pillanatban Grace mellett lehetnék, vele együtt lélegezhetnék. Szinte szétfeszítette a mellkasomat az érzés, hogy ennek így kellene lennie.

Öt óra tájban értük el Swindont. *Bárcsak csomagoltam volna némi elemózsiát magunknak* – jutott eszembe, ám Daniel erről is gondoskodott. Egy hordár jelent meg, egy kosárban kenyeret,

gyümölcsöt, sajtot, húst és bort hozott, kész lakomát. Daniel bizonyára ismerte a legjobb élelmiszerforrásokat, mivel a narancsok kellően lédúsak voltak, a kemény sajt határozottan pikáns ízű, a hús szaftos, a ropogós héjú kenyér belseje lágy és finom. Elgin oda sem figyelve tömte magába az ételt és italt, Daniel némán evett, Lady Cynthia azonban minden falatot látványos élvezettel fogyasztott el.

Elhagytuk Bath városát, legutolsó vonatutam végállomását, majd az este leszálltával Bristolba értünk. Itt néhány további kocsit csatoltak a szerelvényhez, és egy másik nyomvonalon délnyugati irányban folytattuk utunkat Weston-super-Mare, Bridgewater, Taunton, Exeter felé. Feljött a hold, s Daniel felvilágosított, hogy épp a Dartmoor lápvidéke mellett haladtuk. Ameddig a szem ellátott, veszedelmes ingovány terült el, amelyről annyi rémmese szól, s itt van a nevezetes börtön, ahova dolgozni küldik a fegyenceket, míg bele nem pusztulnak a munkába.

Az ingovány nem keltett bennem rettegést, ahogy az várható lett volna – inkább vonzónak találtam a sötéten elnyúló tájat, melyből itt-ott szürke sziklák emelkedtek ki, melyeket élesen kirajzolt a holdvilág. Egyszer majd el kell ide jönnöm nappal, és felfedezni ezt a vidéket.

Amikor jóval később begördültünk Plymouthba, Elgin, aki az út legnagyobb részében némán ült a helyén és bámult ki az ablakon, olykor-olykor a zsebórájára pillantva, felénk fordult. Láttam, hogy néha Daniel is megnézte a maga óráját, de ő ilyenkor a fejét ingatva grimaszolt. Cynthia Exeter után elaludt, s egy kisgyermek ártatlanságával az arcán pihent, most azonban felült. Szőke haja kissé összekócolódott, és álmosan pislogott.

Elgin arcán némi zavar tükröződött, mikor komoran csillogó tekintettel bejelentette:

– Hidak.

19

Ez az egyszerű szó súlyosan ülte meg a ránk telepedő csöndet, ahogy egymásra tekintgetve próbáltuk felfogni Elgin bejelentésének értelmét.

A hidak egy-egy vasútvonal érzékeny pontjai, a viaduktokon a sínek széles folyók vagy mély völgyek fölött vezetnek át. Ha egy híd megroggyan, netán összezuhan, az irtózatos katasztrófát idéz elő. Bárhogy is fejlődik a technika, és akármilyen leleményes mérnökök dolgoznak azon, hogy mind erősebb és teherbíróbb szerkezeteket alkossanak, időről időre bizonyos hidak beszakadnak, elpusztítva a szerelvényeket, a rakományt és az embereket is.

Még élénken él a britek emlékezetében a Tay folyó hídjánál alig másfél éve történt katasztrófa. Ez volt a leghosszabb vasúti hídunk, az Edinburgh–Dundee-vonal végpontjánál vezetett át a Tay fölött, ám egy éjjel váratlanul összeomlott, és sok utast elnyelt vonatostul a torkolat sötét vize. A hatalmas veszteségről és az annak nyomán kitört botrányról hónapokon át cikkeztek az újságok, s még ma is széltében-hosszában beszélnek róla az emberek.

– Pontosan melyik hidak? – kérdezte Daniel, hiszen London óta olyan sok viadukton zakatoltunk keresztül.

Elgin habozás nélkül felelt.

– Eddig hét híd feleltethető meg a királynő feltételezett áthaladási idejének: Maidenhead, Reading, Swindon, az egyik híd Chippenham külvárosában, az Avon folyó hídja Bristol után, egy másik Dartmoortól kissé északra, s végül...

Elgin elhallgatott. Most hagytuk el Plymoutht, és Cornwall felé tartunk. Épp elértük a Tamar folyó hídját. Mind elhallgattunk, ahogy rágördült a vonatunk a Saltash városába vezető hídra. Oly sok fényképet és rajzot láttam már a mérnöki tudomány eme diadaláról! A három magas pillért két félhold alakú vasköteg íve köti össze, amelyekre fölülről egy-egy azonos ívű vasszerkezet

borul, mint valami örök időkre kimerevített kettős hullám, amelyek a híd középpontjában metszik egymást.

Ez a híd a gyerekkorom óta itt áll, s a királynő férje, Albert herceg avatta fel. A tervezőjének neve olyan különleges, hogy azóta is emlékszem rá: Isambard Kingdom Brunel.

Szinte megbabonázva ültünk a fülkében, miközben a vonat lassan felgördült a hídra, a kerekek hangosan csattogtak, az ívelt vasmerevítők szinte a szerelvényre borultak, majd a híd közepétől ismét emelkedni kezdtek.

Sötétben zötyögtünk – a kalauz korábban jött, hogy felkapcsolja a villanyt, de Elgin leintette, mondván, így jobban látja, mi van odakint. A mozdony reflektora és a tűzszekrényben lobogó lángok fénye bevilágította a tekintélyes vas- és kőszerkezetet.

– Szent egek... – suttogtam.

– Nagyot szólna, ha ezt a hidat, rajta a királynővel, a levegőbe röpítenék – szólalt meg Cynthia visszafojtott hangon. – Arra az egész világ fölfigyelne.

– Miből tudhatjuk, hogy ez lesz *az* a híd? – kérdeztem. – Mr. Thanos azt mondja, más hidak is szóba jöhetnek, és nem tudjuk, mi volt a papír másik felén, amit Mrs. Bowen elégetett.

Berzenkedtem, bár a lelkem mélyén éreztem, hogy Elginnek és Lady Cynthiának igaza van. Ez a híd művészek és turisták százainak képzeletét mozgatta meg, ott a képe az Anglia nyugati tengerpartjára hívogató utazási hirdetéseken, akárcsak a brit ipar nagyszerűségét hirdető ábrázolásokon. Az úgynevezett Royal Albert Bridge, vagyis a cornwalli vonal vasúti hídja Devon és Cornwall megyék határfolyóján ível át Saltashnál, s az ország nyugati csücskének kapujaként szolgál. Az avatási ceremónia napján szeretett királynőnk férje végiggyalogolt rajta, kijelentve, hogy ez a híd mostantól bekapcsolja Cornwallt a királyság vérkeringésébe.

– Mindegyiket ellenőrizzük – mondta Daniel mogorva képpel. – Nem vállalhatjuk a kockázatot, hogy amíg itt vigyázunk, addig máshova tervezik az akciót.

– Mégis, *mi* mit tehetünk? – kérdeztem, nehezen leplezhető elkeseredéssel. Anglia hatalmas ország, és akárhol, akármikor

akadhatnak vandálok, akik anélkül, hogy értesülnénk róla vagy megakadályozhatnánk, elpusztítanak embereket és dolgokat.

– Meg fogjuk akadályozni – jelentette ki Daniel. Amikor rám nézett, a tekintetében lobogó tűz ajkamra forrasztott minden további kérdést. Még sosem láttam ilyennek, de megértettem, hogy a szemében olyasmi tükröződött, ami valahonnan a lelke legmélyéről fakadt. A fülke csöndjében szinte visszhangzottak a szavai: – Megakadályozzuk, bármit kell is ehhez tennünk!

* * *

Saltashban leszálltunk a vonatról. Hosszan néztem az immár nélkülünk tovadöcögő szerelvény után, amely az innentől már Cornwall vasútvonalnak nevezett sínpáron Penzance-ba tartott. A nyugati, illetve déli szárnyvonalak nyomtávolsága Truránál megváltozik, ahogyan Elgin is említette, s az utasoknak ott át kell majd szállniuk egy másik szerelvényre. Mi azonban itt töltjük az éjszakát, mivel lekéstük az utolsó Londonba tartó vonatot.

Szerencsére a saltashi állomástól nem messze, a völgy felé volt az egyik fogadóban szállás, Daniel ott gyorsan lefoglalt három szobát számunkra. Lady Cynthiának és nekem egy-egy egyágyasat, maguknak Elginnel egy kétszemélyes szobát vett ki. Lady Cynthia még leszállás előtt elvonult, és visszavette a női ruhát, én segítettem neki a fűzőt befűzni. Mint mondta, nem akarta a helyieket sokkolni. Láttam rajta, hogy nagyon fáradt, így valószínűleg nem szívesen kockáztatta volna, hogy a fogadóban elutasítsanak bennünket. A távoli Cornwall népét valószínűleg nemigen érdekelné, hogy a fura öltözetű hölgy Lady Cynthia, egy earl lánya London egyik előkelő negyedéből, egyszerűen nem fogadnák be a különcsége miatt.

Amint megérkeztünk a fogadóba, Daniel máris visszaindult az állomásra feladni néhány táviratot. Hármunk közül, akik a szálláson maradtunk, egyikünknek sem volt kedve különösebben beszélgetni vagy közös vacsorára összegyűlni.

A nekem jutó szoba fényűzően volt berendezve, legalábbis az én mércémmel mérve. A széles ágy előtt puha szőnyeg terült el, az

ablakból a folyó kanyarulatára lehetett látni. A híd ott magasodott a fogadó fölött, a jövetelünk céljára emlékeztetve.

A szerkezet roppant szilárdnak tűnt. A sínpár fölé boruló vaskos és tekintélyes vasmerevítő ívek rendkívül széles kőpillérekre támaszkodtak. Egy ilyen híd elpusztításához komoly erőknek kell hatniuk.

Alig másfél éve, decemberben mégis összedőlt, és a vízbe omlott a Tay folyó hídja.[8] Később kiderült, hogy a katasztrófát nem szándékos rombolás okozta, hanem a helytelen tervezés – az a szóbeszéd járja, hogy a szerkezet nem bírta el a fjord felől fújó állandó, erős szél nyomását. Ezzel bebizonyosodott, hogy még egy olyan fenséges építmény is összerogyhat, mint a Tay híd.

A fogadósnő, egy bizonyos Mrs. Rigby egy tálcán felhozott a szobámba egy falat kenyeret és sajtot, s hozzá teát, hogy leöblíthessem. A kenyér állott volt, a sajt meg rágós, de megettem, mert ki tudja, mikor jutok vissza a saját konyhámba. A tea viszont ízlett, élvezettel kortyolgattam, miközben bámultam ki az ablakon.

Már igencsak késő́re járt, s kimerült voltam, de még nem akartam lefeküdni és elaludni. Eltűnődtem, vajon azért-e, mert Danielt várom vissza az állomásról, s ha így volt, mi okom lehetett erre? Valószínű, hogy amikor megérkezik, egyenesen megy majd lefeküdni, nem fog beszélgetni velem, így csak reggel találkozunk újra.

Ennek ellenére ott ültem az ablaknál, és lassan megiszogattam a kanna teát. Néha átcsattogott a hídon egy-egy vonat, pár tehervonatot láttam és egy személyszállító szerelvényt – valószínűleg az volt az utolsó éjszakai járat Cornwall irányába.

Máskülönben néma sötétség ült a tájon, amit csak a folyó csobogása és a foszladozó felhők mögül előbukkanó hold fehérlő fénye tört meg.

Ebben a holdfényben pillantottam meg egy sötét alakot, amely hajnali egykor surrant ki a fogadó ajtaján. Először azt hittem, egy férfi az – Daniel? –, de rögtön el is vetettem ezt.

Fölálltam, letettem az üres csészét az asztalra, s elővettem a kabátomat a szekrényből, ahova a szolgáló felakasztotta. Csöndben

kiléptem a szobából, s miközben alaposan begombolkoztam, leosontam a lépcsőn. A kalapomat nem jutott eszembe föltenni.

A bejárati ajtó nem volt zárva, és senki nem bukkant elő megkérdezni, hová megyek ilyen késő éjjel, úgyhogy kisurrantam én is.

Odakint nyirkos hideg fogadott, az egyre erősödő szél a közeli tengerpart felől a folyó fölé kergette a felhőket. A kabátomat magam előtt szorosabbra húzva lesiettem a rövidke ösvényen a kavicsos folyópartra, amelyen a híd alá lehetett jutni.

Az előttem járó alak csizmát viselt, így gyorsabban tudott haladni a part mentén, mint én a városi cipőmben. A lábam örökösen megbicsaklott a kiálló köveken, de szerencsére nem veszítettem szem elől az illetőt.

Amikor az alak, akit követtem, megállt, én is megtorpantam. Láttam, hogy felmászik a híd egyik robusztus pillérének kiszélesedő talpára. Lassan közelebb osontam, vigyázva, nehogy észrevegyen. A sár szerencsére elnyelte lépteim zaját.

Ahogy a pillérhez értem, a fejem fölött fellobbant egy apró láng, amitől összerezzentem. Aztán az ellobbanó láng helyét apró, narancsvörös pont vette át – egy szivar izzó vége.

– Nem kellett volna utánam jönnie, Mrs. H.

Lady Cynthia a kőpillér masszív párkányán állt, valamivel fölöttem, és hátát a hídlábnak vetette. Beleszívott a szivarjába, miközben szabad kezével a hatalmas kőépítménynek támaszkodott, hogy megtartsa az egyensúlyát.

– Jöjjön le onnan, kérem! – szóltam rá szigorúan. – Még a végén leesik, és megsérül.

– Ki törődne azzal? – kérdezte Cynthia a vállát vonogatva. A szivart tartó kezét maga mellett himbálta. Az izzó dohány úgy libegett ide-oda, mit valami szentjánosbogár, savanykás füstjét elnyomta a folyó- és halszag. – A húgom direkt örülne, ha eltűnnék, és magára hagynám Rankinnal. Az öregfiú azt akarja, hogy velük lakjak a házban, de csak azért, hogy rajtam tarthassa a szemét, nehogy valami túl botrányos dolgot műveljek. A szüleim sem szeretnék, ha láb alatt lennék nekik. Igazából jobban örültek volna, ha én ölöm meg magam a bátyám helyett.

Már majdnem feleltem neki, hogy rosszul gondolja, de a szomorú az, hogy valószínűleg Lady Cynthiának igaza van. Ahogy hallottam, a szülei majdnem beleőrültek a fiuk elvesztésébe, de fenntartás nélkül engedték el Cynthiát a húgával és Lord Rankinnal Londonba.

– Mi természetesen törődnénk vele – jelentettem ki határozottan. – És mi van Bobbyval? Ő a legjobb barátja, nemde?

Cynthia felnyögött.

– Bobby... – Lassan guggolásba csúszott, és reszkető kézzel megdörgölte a homlokát. – Ó, Mrs. H.! Attól tartok, Bobby volt az, aki megölte Sineadet!

20

Döbbenten álltam.

– Bobby... úgy értem, Lady Roberta? Miből gondolja ezt? Mi oka lett volna rá?

– Nem tudom. – Cynthia fölemelte a fejét, de a tekintete üresnek tűnt. – Ezért akartam elmenni vele Brightonba. Azt terveztem, hogy majd ott kifaggatom.

– Ha igaz a sejtése, ez elég veszedelmes lépés lenne – jegyeztem meg hevesen kalapáló szívvel. – Mégis, miért feltételez róla ilyesmit? Miért ölte volna meg Sineadet?

Cynthia mélyen felsóhajtott.

– Mert Bobby aznap éjjel a házban volt. Én csempésztem be, Mrs. Bowen segítségével. Rankin természetesen gyűlöli Bobbyt, én viszont szívesen török borsot az orra alá. Bobbyval ketten a nyakára hágtunk az öregfiú legjobb brandyjéből egy üvegnek, majd a szobámban aludt, a földön. Bobby rettentő jó mókának gondolta ezt. Hajnalban aztán kitessékeltem, a hátsó lépcsőn küldtem le, hogy a személyzeti bejáraton osonjon ki. – Cynthia köhögött egyetkettőt, a hidegben egyre rekedtebb lett a hangja. – Mi van, ha Sinead meglátta Bobbyt, esetleg megfenyegette, hogy beárulja Rankinnak, és pénzt kért a hallgatásáért? Bobbyt nem izgatja, mit gondol róla Rankin, de fél, nehogy az apja megvonja az apanázsát, ha túl messzire megy a tréfáiban. Ahogy magának is mondtuk, saját pénze egyikünknek sincs. Mi van, ha Bobbyt feldühítette Sinead, és... – Cynthia tekintetét félelem árnyékolta be. – Talán nem úgy akarta, de hát Bobby erős alkat, megtanult férfi módra verekedni. *Igaziból* szeretne férfi lenni, még ha ez teljességgel lehetetlen is.

Egyre jobban elképedtem, ahogy hallgattam.

– Szerintem fantazmagória Sineadet zsarolónak neveznie. Olyan kedves teremtés volt! Miért fenyegetőzött volna azzal, hogy a csínyjeiket beárulja Lord Rankinnak?

Cynthia a fejét ingatta.

– Maga nem régóta ismerte őt, Mrs. H. Sinead nagyon barátságosan tudott viselkedni, és biztos vagyok benne, hogy semmi köze az udvarlója által elkövetett dolgokhoz, de azért megvolt a magához való esze. – Cynthia elnyomta a szivart, mintha megunta volna. A vörös izzást kioltotta, s ettől a hold fehér fénye még hidegebbnek tűnt föl. – Mondtam már, hogy Sinead jó ideje a családomnál szolgált Hertfordshire-ben. Em ragaszkodott hozzá, hogy két szolgálót elvihessen az új otthonába. Az egyik Sinead volt, a másik Mrs. Bowen. Mrs. B. a szüleim középkorias háztartásában afféle helyettes kulcsárnő volt, ezért akarta Em, hogy eljöjjön vele Londonba, és vezesse az ottani háztartását. De Sinead... nos, ő olyan szolgáló, akinek a jelenlétében könnyen kifecsegünk ezt-azt, mert észre sem vesszük, hogy ott van. Aztán azon kapja magát az ember, hogy az a lány előjön a felszedegetett információkkal, és felhasználja, hogy ilyen-olyan előnyöket csikarjon ki magának. Mondjuk, elmehessen randevúzni, más kapja a kellemetlen feladatot, például az éjjeliedények kiürítését, egy pár pennyt kér, hogy szalagot vehessen magának a faluban. Ilyesmit. Sosem kért arcátlanul sokat, így mindig engedtünk neki. Sinead soha nem mondta, mit is tud, nagyon jól tudott titkot tartani. De lehet, hogy ezt Bobby nem gondolta, ezért pánikba esett...

Cynthia elgyötört arccal nézett rám. Ha valóban Bobby volt a tettes... Nos, akkor valószínűleg letartóztatják emiatt. Mindenkinek felelnie kell azért, amit elkövetett, akár szándékosan tette, akár nem.

Ugyanakkor megértettem, mit jelentene Cynthiának, ha Bobby bűnössége bebizonyosodna. Még ha Lord Rankin el is tussoltatná a tényt, hogy Bobby ölte meg Sineadet – a pénze és a pozíciója megvolt hozzá –, az esetet folyamatosan felhasználná Cynthia ellen, akinek még a mostaninál is nyomorúságosabb lenne az élete. Lord Rankin az effajta urak közé tartozott.

– Még az is lehet, hogy Lady Robertának semmi köze az egészhez – mutattam rá, majd türelmetlenül Lady Cynthiára mordultam: – Jöjjön le onnan, de gyorsan! Kitörik a nyakam, ha még tovább is fölfelé kell beszélnem.

Lady Cynthia lassan kinyújtotta a lábát, lecsusszant a pillér talpáról, s mellettem ért földet. Kissé elszámította az ugrást, így el kellett kapnom, nehogy beleessen a sárba.

– Köszönöm! – mondta őszinte hálával a hangjában, amikor talpra állítottam. Egy kellemetlenebb természetű úrinő rám ripakodott volna, hogyan merészelek szolgálóként ilyen közvetlenül viselkedni, vagy fültövön vágott volna a szemtelenségemért, amiért megérintettem. Lady Cynthia ellenben hálától csöpögő tekintettel pillantott rám.

A lady a lassan hömpölygő folyó felé fordult, nagyot fújva, s a nyirkos levegőben fehéren gomolygott a lélegzete.

– Maga szerint örökletes dolog lehet, Mrs. H.? Mármint az öngyilkosság?

Belém hasított az aggodalom.

– Fogalmam sincs – feleltem. – De nem hinném. Ez nem olyasmi, mint az ember szeme színe vagy az orra formája.

– A bátyám elmeháborodott volt – mondta Cynthia, s a félig szívott szivarját a vízbe hajította. – Persze rémesen el is kényeztették. Hazárdjátékos volt, akárcsak az apám, és már egyetemista korában fülig eladósodott. Az apám nevével visszaélve szerzett kölcsönöket, de egy idő után a leghűségesebb hitelezői is elhajtották. Aztán annak a visszataszító féreg Piedmontnak a hatalmába került. Piedmont a markában tartotta a bátyámat, de én még túl fiatal voltam ahhoz, hogy megértsem, mivel.

– Piedmont? – szisszentem fel. – Ez az az alak, akinek olyan furcsa beceneve van: Minty?

– Igen, ő az a fickó – felelte Cynthia. – Mindig is szívesen lerohantam volna, hogy kirázzam belőle, mit művelt a bátyámmal, miért volt akkora hatalma fölötte.

Nos, erre én is igen kíváncsi lettem volna! E mostani utazás közben kezdtek összeállni a fejemben a dolgok, és annyi minden kavargott bennem, hogy szinte beleszédültem: Minty, a különböző befektetők, akikről Lord Rankin kénytelen volt jelenteni, Sinead halála, a feniánusok, Cynthia családja.

Beszélnem kell Dániellel!

Csakhogy Lady Cynthia még mindig rossz lelkiállapotban volt, nem akartam csak úgy faképnél hagyni.

– Nem hinném, hogy örökletes – mondtam újfent. – Lehet, hogy a bátyjának olyasféle gondjai voltak, amelyekről Önnek fogalma sincs. Ha ez a Minty valamivel kiborította az Ön bátyját, akkor emiatt beperelheti.

Lady Cynthia kissé felélénkült e szavaim hallatán. Az egyre erősödő szél kócosra borzolta mindkettőnk haját.

– A kutyafáját! Erre nem is gondoltam. Majd beszélek egy ügyvéddel, hogy ássunk elő valamit ez ellen a förtelmes Minty ellen. – Ujjongva táncikálni kezdett a sárban, mire megcsúszott, de a vállamban megkapaszkodva visszanyerte egyensúlyát. – Maga igazán felderítette a kedvemet, Mrs. H.

– Remek! Akkor most már menjünk vissza a házba! Mindjárt esni kezd. – A felhők egyre sűrűbben tornyosultak fölöttünk, miközben a parton beszélgettünk, s a szél nedves levegőt hozott.

– Igaza van! – Cynthia zsebre vágta a kezét, és visszaindultunk a fogadóba. Szerettem volna sietősre fogni a lépteimet, mivel az egyre keményebb széllökések az arcunkba vágtak, de Cynthia kényelmesen baktatott, mint aki észre sem veszi a kellemetlen időt.

– Ez a Daniel fura egy figura – jegyezte meg Lady Cynthia. – Miben sántikál? Ha tud úriember módra öltözni, miért robotol Rankin házában?

– Bizonyára megvan rá a jó oka – csattantam fel akaratlanul. Végtére is, a választ én sem tudtam, ez pedig feszélyezett.

– Valami köze lehet a rendőrséghez – folytatta Cynthia, aki nem érzékelte, milyen irritált a hangom. – Más oka nem lehet annak, hogy egy olyan ember, akinek nem muszáj, alantas munkát vállaljon. Ó, bocsánat, Mr. H.! Nem gondolom, hogy maga alantas munkát végezne.

– Köszönöm – feleltem. A szakácsnő messze fölötte áll egy konyhai szolgálónak. Erre megtanított az anyám és a szakácsnő, aki kitanított. Anyám bejárónő volt, még csak nem is egy nagy ház alkalmazottja. Éjjel-nappal sikált és takarított, hogy én iskolát végezhessek, és ne kelljen gyárban elhelyezkednem. Aztán kijárta, hogy felvegyenek konyhai kisegítőnek, s így módom nyílt egy

képzett szakácsnő mellett kitanulni a mesterséget. A jelenlegi szerencsémet kizárólag anyukámnak és annak a szakácsnőnek köszönhetem, aki értékes tudással ruházott fel.

Borzongva jutott eszembe, hogy egyszer majdnem eldobtam magamtól a szerencsémet, amikor egy kétszínű férfi rám mosolygott. Mondhatni, örültem, hogy amikor férjhez mentem ahhoz a nős emberhez, már nem élt anyám, és nem kellett végignéznie, hogyan romboltam le mindazt, amit ő felépített számomra. A férjem halála és Grace születése végül magamhoz térített.

Beszélgetésünket abba kellett hagynunk, mert megeredt az apró szemű eső, s a szél is tovább erősödött – reggelre orkán lesz belőle. Reménykedtem, hátha a zord idő eltéríti az anarchistákat a szándékuktól, bár az igazi fanatikusokat nem fogja zavarni a dolog, vagy egyszerűen másik helyszínt választanak rémes tettükhöz.

A fogadóba érve Cynthia fesztelenül jó éjt kívánt. Láthatóan sokkal jobb állapotban volt már. Ha mást nem is tehettem érte ma este, legalább felvidítottam egy kicsit.

Nem láttam fényt kiszűrődni abból a szobából, amelyen Daniel és Mr. Thanos osztozott. Amíg az ablaknál ültem, Daniel nem tért vissza a fogadóba, és addig sem észleltem ilyesmit, amíg Cynthiával a folyóparton diskuráltunk – onnan is folyamatosan szemmel tartottam a fogadót. Mr. Thanos tudtommal korán lefeküdt, hiszen érkezésünk után nyomban illedelmesen elköszönt, jó éjszakát kívánt, és bezárkózott a szobájukba.

Saját szobámba térve újra az ablak mellé ültem. Magamon hagytam a ruhám, s beburkolóztam egy takaróba, hogy ne fázzak. A folyó mentén párafoszlányokat sodort az erős szél, szakadt az eső, így nem lehetett látni a túlpartot és Plymouth fényeit. A híd sötét árnyként csak sejthető volt a víz fölött, de érezni lehetett, hogy ott van – hatalmasan, vasból, az ipar megtestesüléseként. Elpusztíthatatlanul.

Egy órával később lassan átzötyögött rajta egy vonat, a mozdony lámpái apró fénypöttyöknek tűntek az esőben. A vonat lassítva begördült Saltash állomására, és megállt. Ugyanebben a pillanatban feltűnt egy alak a domb lábánál, majd berohant a fogadó ajtaján.

Kihámoztam magam a takaróból, s lementem a földszintre, hogy elkapjam az illetőt.

Daniel megállt az előszobában, hogy kirázza a hajából az esőcseppeket. A fogadóban sötét volt, csak a kinti lámpa fénye szűrődött be a felülvilágító ablakon át.

Nem igazán éreztem helyénvalónak, hogy nekiessek Danielnek, és megkérdezzem, hol volt mostanáig. Valahogy nem lett volna jogom hozzá, no meg a fönt alvókat sem akartam felébreszteni sipítozásommal. Megelégedtem egy halk kérdéssel.

– Elküldte a sürgönyeit?

– Órákkal ezelőtt – felelte Daniel. – Már érkezett is pár válasz. Reggel visszamegyek az állomásra a többiért.

– Ó! – Ujjaim a szoknyámat markolászták. – Mostanáig a távírdában időzött?

– Hogyan? – Daniel kibújt a télikabátjából, és a kezével lesöpörte róla a vizet. – Nem, elcsevegtem a helyiekkel... a kocsmában.

Most vettem észre, hogy kissé bizonytalanul állt a lábán. És azt is, hogy munkásruha volt rajta, a haja kócos és az esőtől csatakos volt.

– Beszélnem kell magával – közöltem fojtott hangon, sokat sejtető pillantást vetve az emelet irányába.

Daniel érzékelte türelmetlenségemet, úgyhogy karon ragadott, és betessékelt a földszinti fogadószobába. Bezárta az ajtót, a szoba közepére irányított, majd meggyújtotta az asztalon álló lámpást. Pontosan tudta, hol találja a lámpást és a gyufát – nyilván korábban alaposan körülnézett a szobában.

Sietve elmeséltem neki beszélgetésemet Lady Cynthiával a híd lábánál – azt, hogy Bobby Sinead halálának éjszakáját Lord Rankin házában töltötte, és hogy Lady Cynthia szerint Sinead zsaroló volt. Daniel érdeklődve hallgatott.

– Ki kell majd kérdeznünk ezt a Bobbyt – mondta, amint befejeztem a mondókámat. – Talán ijedtében megölte Sineadet, de az is lehet, hogy egyszerűen hazament, és ártatlan az ügyben. Jobb lesz, ha kiderítem, mielőtt a rendőrség lecsap rá. Vagy a lapok.

Igaza van. Az újságírók szaftos történetet kanyarítanának a két nőről, akik férfiruhában járnak, és együtt töltötték az éjszakát,

majd másnap reggel holtan került elő a szobalány.

Amikor azt is elmeséltem, hogy Lady Cynthia gyanúja szerint az ifjú Lord Minty kergette halálba a bátyját, Daniel szemében komor fény villant.

– Ha ez igaz, gondoskodom róla, hogy feleljen érte! – Daniel hangja nem hagyott kétséget efelől. – Lady Cynthia bátyja félőrült volt, ahogy hallottam, vad és pimasz alak, aki rossz társaságba keveredett. Sok bánatot okozott a családjának. És okoz ma is.

– A lady attól fél, hogy maga is hasonló állapotba kerül – folytattam szomorúan. – Szerintem jobbat tenne neki, ha végérvényesen eltávolodna a családjától, beleértve Lord Rankint is. Ehhez viszont férjhez kellene mennie. Én csak akkor lennék nyugodt, ha valami rendes ember venné el. Mint, mondjuk, Mr. Thanos? – Ez utóbbit szándékosan kérdésként fogalmaztam.

Daniel szeme elkerekedett.

– Thanos? – Egy percig csodálkozva nézett rám, aztán mintha elgondolkodott volna, de végül megrázta a fejét.

– Nem tudom. Thanos rendes fickó, igen, de nem ebben a világban él. Lady Cynthiának komolyan a gondjaiba kellene vennie, gondoskodnia kellene arról, hogy rendesen egyen és a zoknija ne legyen felemás, meg minden efféle.

Én nem találtam az ötletet ennyire elvetemültnek. Talán Lady Cynthia elboldogulna egy ilyen férfi oldalán, akivel törődnie kell, de aki cserébe értékeli a jelenlétét. Fontos, hogy az ember úgy érezze, szükség van rá.

– Mit tudott meg a helyiektől? – kérdeztem, egy időre félretéve házasságszerző próbálkozásomat.

Daniel kimerülten horkantott.

– Azt, hogy ebben a faluban a halászok rühellik az idegeneket. Engem is. Noha több kört én álltam, s ezzel kicsit megoldottam a nyelvüket, még ezután sem hallottam semmit arról, hogy feniánusok serege özönlött volna ide, vagy bárki a környéken lebzselne s a híd felől érdeklődne. Az itteniek szerint meglehetősen csöndes a vidék. Még az is lehet, hogy igazat mondanak, vagy egyszerűen összezártak, és nem fecsegnek.

– Ez utóbbi tűnik valószínűnek – mondtam. – Nekem kellene kérdezősködnöm, nem magának. Szerintem sok mindent ki tudnék deríteni anélkül, hogy egyetlen italt is fizetnem kellene bárkinek.

Daniel hevesen rázta a fejét.

– Ez veszélyes dolog. Ha a feniánusokat nem számítjuk, a helyi halászok elég durva, keményszívű fickók. Nem szeretném, ha közéjük menne.

– Nem rájuk gondoltam, magas okostojás! A szolgálókra. A jobb házaknál szolgáló szakácsnők, szobalányok és bejárónők mindenről tudnak, ami a városban történik, és egy másik szolgálóval meg is osztják azt. Az ilyenek sokkal több információhoz jutnak hozzá, mint amit egy rendőr vagy újságíró meg tud szerezni, nem beszélve a parlamentben ülő urakról, akik egész nap abban a tudatban pöffeszkednek, hogy ők irányítják a birodalmat.

– Ott a pont – mondta Daniel ideges tekintettel. – De én úgy terveztem, hogy maga holnap reggel visszamegy Londonba Lady Cynthiával és Thanosszal.

Hangja szigorúan csengett, de ha azt hiszi, hogy meghunyászkodom, és gyorsan aludni térek, hát nagyon téved!

– Szó se lehet róla! Maga nem az apám vagy a bátyám, sem a férjem, de még nem is unokatestvérem, így nem tartozom engedelmességgel. – Meglepődve méregetett, én pedig fölszegett állal néztem rá. – Egy nagy előnye van annak, hogy nincs senkim e világon, mégpedig az, hogy én döntöm el, mit teszek vagy mit nem. Addig maradok itt, amíg én akarok, és ha a tágas szobámból, amit maga biztosított, ki is kell költöznöm a konyha mellé egy kamrába, és magamnak kell megvennem a visszaútra a harmadosztályú vonatjegyet, nos, akkor így lesz.

Daniel arca egyre jobban megfeszült, ahogy hallgatott.

– Nekem volt már dolgom feniánusokkal és hasonszőrűekkel. Ezek kiszámíthatatlan, erőszakos, elszánt emberek. Sok szörnyűséget tapasztaltak meg, és nem félnek hasonló szörnyűségeket elkövetni válaszul, még nők esetében sem tartja vissza őket semmi.

Értettem az érveit, de a basáskodása felbosszantott.

– Drága jó Daniel! Ha netán összefutnék egy feniánussal, kezében egy halom dinamittal, nem szándékozom a földre teperni. Körültekintő módon rendőrért küldenék, meg persze magáért. Használom az eszem.

– Tudom – morogta Daniel maga elé. – Épp ez aggaszt. Ezt elengedtem a fülem mellett.

– Teszem hozzá, azt nem hallottam, hogy maga is velünk jönne holnap reggel Londonba. Még egy ok, amiért maradnom kell. Hogy néznék James szemébe, ha magával történne valami? Hogyan magyaráznám el neki, hogy itt hagytam, amikor gondoskodnom kellett volna magáról?

Daniel arcán sokféle érzelem viharzott át: düh, elszántság, bűntudat, bosszúság, majd végül beletörődés.

– Hát, legyen – mondta nagyot fújva. – Reménykedjünk, hogy a királynő, magával ellentétben, hajlik a szép szóra, és elhalasztja az utazását. Jó éjszakát, Kat!

– Jó éjt, Daniel!

Mindketten mozdulatlanul vártuk, hogy a másik induljon el. Végül én mozdultam meg, s egy halvány mosolyt villantva kisétáltam a szobából, de a lépcső alján megvártam, hogy Daniel is biztosan követ-e.

Kilépett a szobából, majd intett, hogy induljak előtte fölfelé. Csöndben fellépkedtem a lépcsőn, Daniel kissé trappolva a nyomomban. A lépcső tetejénél elköszöntük, egy újabb jó éjt suttogtam, és beléptem a szobámba. Az ajtót becsuktam magam mögött, majd résnyire visszanyitottam, hogy lássam, Daniel valóban bemegy-e a Mr. Thanosszal közös szobájukba.

Immár teljesen becsuktam az ajtót, s a kulcsot is elfordítottam a zárban, de az ablak mellé visszaülve megvártam, amíg a szomszédból meghallottam Daniel levetett bakancsának puffanását és az ágy nyikorgását, ahogy lefeküdt. Csak ezután keltem fel a székből, vettem magamra a hálóruhámat, és mentem el aludni.

* * *

A királynő nem hallgatott a szép szóra – nem volt hajlandó elhalasztani cornwalli utazását. Vagyis az eredeti terv szerint, azaz vasárnap indul. Onnan tudtam ezt, hogy nagyon korán fölkeltem – nem akartam, hogy Daniel észrevétlenül elszökjön valahova. Így a földszinti kis szalon ablakából végignézhettem, ahogy elsétált az állomásig a reggel befutott válaszsürgönyökért. Bár az eső továbbra sem állt el, jól láttam, mikor ment be a távírdába, és mikor lépett ki onnan.

A szállásadónk, Mrs. Rigby hozott nekem teát meg egy ízetlen vajaspogácsát, de élvezettel fogyasztottam mindkettőt, mivel melegek voltak. A hangos szélzúgás ellenére is el kellett ismernem, hogy jólesett London füstjétől távol lenni. Itt legalább lehetett levegőt venni, még ha meg is ülte a halszag. Milyen jó volna elhozni Grace-t ebbe az otthonos kis fogadóba, és megmutogatni neki a dombokat, a folyót, a hidat!

– Rendesen ilyen az idő errefelé? – kérdeztem Mrs. Rigbyt, amikor feltöltötte a teáskannámat egy gőzölgő vízforralóból, aminek a fülét konyharuhával fogta meg.

– Úgy a'. – Mrs. Rigby beleöntötte a forró vizet a kannába, amelynek fedelét én billentettem félre, s a gőz kellemes felhőbe burkolt mindkettőnket. – Ilyenkor mindig sok eső jön ránk. Nyáron szokott pár szép napunk lenni, olyankor nem is hinné, kedveském, milyen sokan jönnek Londonból fürdeni a tengerhez! Kora tavasszal viszont szeles, zivataros az idő. Úgy hallom, éjjelre még rosszabb lesz, és holnapra elér minket a vihar.

Nos, talán ha más nem is, de az időjárás mégiscsak visszatartja majd a királynőt.

Erre mégsem alapozhattunk, így beszélgetésbe elegyedtem Mrs. Rigbyvel. Csak úgy, felszínesen csevegtünk. Megtudtam, hogy a férjével él, és mindkét lányuk halászemberhez ment feleségül. Plymouthban laknak, de amikor tele a fogadó, átjönnek segíteni.

Én is kielégítettem szállásadónk kíváncsiságát. Elárultam, hogy Lady Cynthia szolgálatában állok – ez igaz is meg nem is –, és hogy Mr. Thanos Lady Cynthia féltestvére – ezt viszont kitaláltam, mivel nem akartam kétes hírbe hozni Lady Cynthiát. Azt is mondtam,

hogy Daniel Mr. Thanos barátja, ami igaz, bár csak egy része az igazságnak.

Mrs. Rigby megelégedett a válaszaimmal, majd visszasietett a teendőihez. Megláttam, ahogy Daniel a dombról leereszkedve közeledik, s elémentem a bejárati ajtóhoz.

Egyáltalán nem lepődött meg, hogy én már felöltözve vártam. Engedte, hogy a kis szalonba tereljem, és az ajtót becsukva nekiszegezzem a kérdést, mint állnak a dolgok.

Daniel egy székre vetette magát, és a hajába túrt, kezében a sürgönyökkel.

– Az az átkozott nőszemély nem hallgat senkire! – fakadt ki. – Semmin nem hajlandó változtatni. A beépített embereim azt mondják, ma este tízkor hagyja el Londont, egész éjjel úton lesz, hogy reggelre a tengerpartra érjen. Itt reggel hat körül fog áthaladni, pontosan akkor érkezik a hídra, amikorra Thanos kikalkulálta.

– Gondolom, az „átkozott nőszemély" alatt Őfelségét érti? – jegyeztem meg, s nagy nyugalommal álltam meg a széke előtt. – Felteszem, az ellene szervezkedők sajnos pont a makacsságára számítanak.

– Nem akarja, hogy azt lássák, megriadt tőlük. *Nem fogok gyáván meghunyászkodni.* Ezeket a szavakat használta.

Daniel újfent a haját borzolta a sürgönyökkel, csak úgy zizegett a sok papír.

– Nos, nem kárhoztatnám emiatt – mondtam. – Nem szerencsés meghátrálnia. Ha csak egyszer is megtörik, az az ellenségei győzelmét jelentené. Az anarchisták azt hinnék, elég fenyegetőzniük, és mindenki megadja magát. És akkor igazuk is lenne.

– Tudom. – Daniel leengedte a kezét, és komoran felnézett. – Őfelsége hajthatatlan, tőlünk várja, hogy kezeljük a problémát, és elhárítsuk a veszedelmet. – Sóhajtása valahonnan nagyon mélyről szakadt fel. – Ha jól sejtem, pontosan ezért vagyunk mi.

Nagyon szerettem volna megtudni, kit ért a „mi" alatt. Talán a brit alattvalókra gondol úgy általában, vagy esetleg valamilyen közvetlen kapcsolatban áll a királynővel és udvarával? Ez utóbbi

megmagyarázná a titkolózását és azt, miért engedelmeskedik neki egy olyan úriember, mint Lord Rankin. Ennyivel még nem vagyok kisegítve, de egy ideig nem remélhettem kielégítőbb magyarázatot.

– És most mihez kezd? – kérdeztem.

Daniel ismét nagyot sóhajtott.

– Felkeresem a helyi rendőrséget, és átfésülünk mindent, a híd és a környéke minden négyzetcentiméterét. – Felém bökött. – Maga pedig szépen visszamegy Londonba Lady Cynthiával és Thanosszal.

– Azt hiszem, ezt az éjjel már megbeszéltük. – Fölvettem a csészét a kisasztalról, ahova nemrég letettem, és belekortyoltam. – Legjobb lesz, ha a dolga után néz. Én pedig értesítem, ha kiderítettem valami lényegeset.

Daniel felnyögött, s a kezét ökölbe szorítva minden izma megfeszült. Már majdnem azt hittem, hogy felpattan, a vállára kap, és fölcipel a dombra, hogy behajítson az első arra haladó vonatba.

De nem tett semmi ilyesmit. Egyszerűen megrázta a fejét, lemondóan kinézett az ablakon, majd lassan fölállt.

– Nincs időm magával harcolni, Kat – mondta, miközben én nyugodtan tovább kortyolgattam a teámat. – De attól az átkozott hídtól tartsa magát *távol,* ha mondom! Felőlem az egész nyavalyás szerkezet a darabjaira hullhat, csak *maga* ne legyen a közelében.

Állhatatos tekintettel a szemem közé nézett, miközben ezt mondta, bár nyilvánvalóan tódított. Persze hogy bánta volna, ha leomlik a híd, hiszen meg akarta akadályozni, hogy a királynő és kísérete tragédia áldozatává váljon. Egész teste ugrásra készen feszült.

– Maga pedig legyen óvatos – feleltem. – Én kicsikét elővigyázatosabb vagyok, mint maga, Daniel, úgyhogy értem ne aggódjon.

Daniel arca továbbra is aggodalomról árulkodott, azután a vállamra tette a kezét, és rövid csókot lehelt a számra, mielőtt szó nélkül kitrappolt a szobából.

Újból fölemeltem a csészémet, de a kezem remegett. – Nyavalyás alak! – sziszegtem, izgatottan kapkodva a levegőt. – Majdnem kilötyögtette a teámat...

21

Lady Cynthia nem akart engedelmesen hazasietni Londonba, de Mr. Thanos sem. Hallottam a tiltakozásukat, amikor elindultam, hogy a konyhában felkeressem Mrs. Rigbyt. A konyha a fogadó hátsó részéhez toldott, egykor nyilván különálló épületét ma keskeny és huzatos folyosó kötötte össze a főépülettel.

Mielőtt a folyosóra léptem volna, megálltam hallgatózni – Daniel épp Lady Cynthiát győzködte, hogy azért kell sietve Londonba utaznia, mert egy fontos üzenetet akar vele küldeni Lord Rankinnak, akinek utasításokat kell adnia. Lady Cynthia erre ráharapott.

– Szekálni kell Rankint? – kérdezte felélénkülve. – Szíves örömest!

Hallottam, hogy határozott léptekkel fölment az emeletre, magára hagyva Danielt Mr. Thanosszal.

– Szükségem van rád, neked kell Lady Cynthiát szemmel tartanod – magyarázta Daniel. – Vigyázz rá, Elgin! – kérte. – Segíts neki addig szorongatni Rankint, amíg el nem zárja a pénzcsapot. Amit én csinálok itt, az csak tűzoltás. Az fog igazán fájni nekik, ha a finanszírozást elvágjuk.

– Akkor találnak másik forrást, ezt te is tudod – figyelmeztette Elgin.

– Igazad van, de Rankin ebben is segíthet. Ő tudja, kihez tudnak még fordulni, ha nála hiába kopogtatnak. És piszkáld meg Lord Chalminstert is. Félje Isten ujját, vagy legalábbis az enyémet. Hétfőn otthon leszek, és kézbe veszem őt is meg a fiát is.

– Chalminstert? – kérdezett vissza Elgin elgondolkodva. – Aha, értem!

Daniel még mondott neki pár nevet, akiket Elginnek meg kellett látogatnia, aztán hallottam a férfi vidám lépteit az emeletre vezető lépcsőn.

Önkéntelenül is csodálat fogott el Daniel iránt, hiszen néhány jól irányzott mondattal mindkettőjüket csatasorba állította maga mellé.

Én persze nem adom ilyen könnyen magam, akárhányszor próbálkozzon is csókkal levenni a lábamról!

A csók gondolatára bizsergést éreztem az ajkamban, úgyhogy odakaptam a kezem. Aztán persze korholtam magam, hogy ne legyek már ilyen bolond, és inkább elsiettem a konyha irányába. Daniel nyilván azt hiszi, az egész világot a markában tartja, csakhogy a konyha az én birodalmam, itt sosem lesz hatalma, akárhány arisztokratát mozgat is bábként.

Mrs. Rigby örömmel fogadta a segítségemet, úgyhogy nekiláttunk húsos pitéket készíteni – az egyiket marharaguval, a másikat pirított vesével, a harmadikat disznóhússal töltöttük. Elmeséltem a fogadósnénak, hogy én a tésztába zsírt és vajat is teszek, ettől omlósabb, mégis laktató, a tölteléket pedig hosszú lével készítem, így az egész pite szaftosabb lesz. Emellett sütöttünk vaníliakrémes kosárkákat és zsemléket is. Saját briósreceptemet állítottam össze, és megmutattam Mrs. Rigbynek, hogyan készülhet ebből a vajas kelt tésztából mutatós édesség – a megtöltött kosárkák tetejére ugyanis még egy tésztagolyót is ültettem sütés előtt.

Egész idő alatt nyitva tartottam a fülem és a szemem is. A konyha egyik falán rengeteg ablak volt, ami elég szokatlan, hiszen a konyhák általában zárt és sötét helyiségek. Valószínűleg annak köszönhetőek az ablakok, aki a két épületet is összekötötte annak idején.

A konyhából tehát kiláttam, megfigyelhettem szinte az egész falut, a folyót és a hidat is. Nem sokkal azután, hogy az első tésztát a sütőbe toltuk, seregnyi egyenruhás közrendőr ereszkedett le a magas híd alatti, lapos partszakaszra, és lassú léptekkel, tekintetüket a földre szegezve pásztázni kezdték a terepet. Ugyancsak rendőrök jelentek meg a partoldalban, és megindultak a vasúti sínek mentén fölfelé. Mrs. Rigby észrevette érdeklődő pillantásaimat, és ő is kinézett az ablakon.

– Nézzenek oda, mennyi rendőr! Bizony mondom, ez a királynő miatt van, hogy itt megy majd át holnap reggel.

– Úgy lehet – mondtam, csekély érdeklődést színlelve. – Gondolom, nem mindennap történik ilyesmi.

Mrs. Rigby a két felfűtött sütő mellett kipirult arccal visszatért a tésztanyújtáshoz.

– Maga biztos sokat látja odafenn Londonban...

Hangjában vágyakozás és rosszallás keveredett. Már korábban megjegyezte, hogy nem érti, miért akarna valaki a nagy Füstben élni, de azért irigyelt, amiért a fővárosban van állásom.

– Egyáltalán nem – feleltem. – Őfelsége nemigen mutatkozik, amikor a londoni palotájában tartózkodik. Bár mostanában ideje nagy részét Skóciában tölti.

– Hát, egy asszony maradjon csak a zárt ajtók mögött, ne mutogassa magát – magyarázta Mrs. Rigby, miközben élénken járt a kezében a sodrófa egy nagy adag tésztán. – Persze, ha jobban meggondolom, egy királynő talán kivétel.

Ebben egyetértettünk, és folytattuk a sütést. A szívem persze nagyokat dobbant közben. Az a vonat már közeledik, és egyre több a rendőr odakint. Vajon megtalálják a veszélyforrást? Vagy elriasztják a gazembereket? Abból, hogy Mrs. Rigbyt nem lepte meg a rendőrök jelenléte, és pontosan tudta, mikor érkezik a királynő vonata, nyilvánvaló, hogy Őfelsége egyáltalán nem olyan titokban ruccan ki, mint azt a palotában tervezték. A világ figyel a királynőre, a hír pedig szárnyakon jár.

Miután befejeztük a fogadó vendégeinek szánt péksüteményeket, Mrs. Rigbyvel újabb adag tésztákat készítettünk, amelyeket a fogadósné a szomszédban lakó, szegény Mrs. Coombe-nak szánt. Az asszony szűkölködéséhez Mrs. Rigby szerint hozzájárult az a tény, hogy tizenegy gyereket nevelt, ami valószínűleg igaz is.

Az elkészült süteményeket kosarakba pakoltuk, és egy-egy konyharuhával letakartuk őket, majd elindultunk a szomszédba.

Igazam volt, amikor azt mondtam Danielnek, hogy egy szakácsnő vagy szobalány többet ki tud deríteni, mint akármelyik rendőr. Mrs. Rigby törékeny szomszédja, Mrs. Coombe egyszerűen a díványon pihent, miközben a lányai jöttek-mentek körülötte, és hozták a híreket. A házi szolgáló is ott sürgött közöttük, s maga is szállított pletykákat.

Mrs. Coombe és a lányai mindenfélét kérdeztek Londonról, én pedig válaszoltam, közben visszakérdeztem, hogy milyen az élet itt, Cornwall peremén. A falujuk nem volt teljesen elzárva a világtól, hiszen a folyó túlpartján ott van Plymouth, a kikötőváros, ahol nagy a sürgés-forgás, és a tenger sem esik messze.

Rengeteg dolgot megtudtam Saltashról – ki hol lakik, és kinek ki a rokona, még azt is, hogy ki szökött el egy folyón túli fiúval, az éjszaka közepén átevezve hozzá. *Most mondja meg!* – fejezte be a történetet Mrs. Coombe. Ezután egy másik szomszéd is bekopogott, hozta a szolgálóját is meg egy újabb csokor pletykát.

Nagyon örültek, hogy akad végre valaki, akinek mesélhetnek, hiszen én még nem hallottam a helyi sztorikat, és élénken figyeltem. Persze Mrs. Rigbynél sok turista megszállt, de őket nemigen érdekelték a helybeli népek, ahogy a fogadósné mondta.

Amikor végül Mrs. Coombe jelezte, hogy elfáradt, Mrs. Rigbyvel visszasétáltunk a fogadóba, ahol egy kosárba összeraktam jó sok süteményt és zsemlyét, majd elindultam felkutatni Danielt.

Amíg Mrs. Coombe házában időztünk, az eső kissé alábbhagyott, ám most megint szakadni kezdett, és a szél is felerősödött. Nagykabátban és egy hatalmas sálat magam köré kerítve nekifeszültem a szinte vízszintesen vágó esőnek.

Danielt a dombon álló vasútállomás épületében találtam meg. A jelzőőr barátságos hivatali szobájában ácsorgott egy csapat egyenruhás rendőrrel. Amikor beléptem, Daniel felpillantott, de nem állt neki lehordani. Az egyik rendőr ugyan elkezdett kérdőre vonni, de amikor meglátta a tele elemózsiáskosarat, elhallgatott. A rendőrök azonnal lecsaptak a finomságokra, s magamban megállapítottam, hogy szegény párák valószínűleg rég nem falatoztak efféle jókat.

Daniel odalépett hozzám, karon fogott, és kiterelt a szobából. Úgy viselkedett, mintha csak egy jó szándékú fehércselédet igyekezne a férfiak dolgától távol tartani, közben pedig az állomás előteréből nyíló kicsi helyiségbe vezetett. A pici vaskályhán álló kanna elárulta, hogy a jelzőőr és a jegypénztáros itt szokott teát főzni magának. Daniel becsukta az ajtót, berekesztve magunkat a dohányfüsttel, kávé és forrázott teafű illatával teli, fülledt térbe.

Mielőtt Daniel megszólalhatott volna, lerohantam a kérdéseimmel.

– Nos, találtak bármiféle gyújtószerkezetet, vagy olyanokat, akik próbáltak ilyesmit elhelyezni?

– Nem – felelte feldúltan. – Persze, még folytatjuk a keresést. Azon a hídon rengeteg zug és repedés van, hogy a tartópillérekről ne is beszéljünk.

– Nagyon sok dinamit kell ahhoz, hogy akár csak kisebb kárt is tegyen a szerkezetben, nem? – kérdeztem. – Nagyon szilárdnak tűnik.

Daniel a fejét rázta.

– A hídszerkezet kulcsa a megfelelő tehereloszlás. Az a kérdés, hogy mekkora nyomást vagy lökést bír el egy-egy merevítője vagy gerendája. Ha a legkényesebb pontját sikerül megbontaniuk, az egész összeomolhat.

– Mint ahogy a Tay folyó hídjával is történt – jegyeztem meg.

– Pontosan – mondta Daniel komoran. – Ha a gyönge pont rossz helyen van... – Megdörgölte a homlokát. – Nos, nem tehetünk mást, keresünk tovább. Köszönet a süteményekért, jó gondolat volt!

– Csak ürügy, hogy megkereshessem – javítottam ki. – A fogadósnéval a szomszédjukban jártam, és elcsevegtem a családdal. Mindent tudnak, ami a városkában történik, épp ahogy mondtam magának. – Összefontam a két karom, és elégedetten néztem Daniel szeme közé. – A folyópartot szegélyező házsor végében van egy ház. A legnagyobb pletykafészek, Mrs. Coombe szerint az ott lakó asszonyságot nemrégiben távoli rokonok látogatták meg. Csupa nagydarab fiatalember, *unokaöcsikék,* ahogy Mrs. Coombe mondta. Mind írek, de nem Írországból jöttek, hanem Amerikából!

– A szentségit! – sziszegte Daniel.

Amennyit tudok róla, a feniánus mozgalom Amerikában alakult ki, annak az országnak a keleti felében, az oda kivándorolt írek körében. Az emigránsok a jelek szerint lelkesen biztosítottak anyagi forrást arra, hogy Írországot sikerüljön elszakítani a brit koronától.

Elborzasztott, valahányszor arról hallottam, milyen szörnyűségeket kellett az íreknek kiállniuk a hazájukban – rettenetes szegényen élnek, egyenesen éheznek, az ír

haszonbérlőiket koldussá tették a fényűzően élő földesurak, és kegyetlenül büntettek mindent, amit törvényszegésnek bélyegeztek a részükről. A feszültség erőszakba torkollott, ami sok ártatlan ír lakost meggyötört.

Ugyanakkor teljességgel elfogadhatatlannak tartom, hogy egy másik országban élők az én hazám ellen szervezkedjenek, és bajt okozzanak a földijeimnek, akik szép nyugodtan élnék mindennapjaikat. Ennek a merényletnek a célja ugyan a királynő, de Őfelsége utazásában a masinisztától a vasúti dolgozókig rengeteg egyszerű ember közreműködik, és vele utaznak udvarhölgyei is, akik Lady Cynthia barátnői. A falu lakóiról nem is beszélve, akik megsérülhetnek a katasztrófában. És ott vannak a közrendőrök, akiknek a többsége még csak huszonéves suhanc – ők az életüket kockáztatják, amikor a hídon vagy környékén elrejtett robbanószerek után kutatnak.

– Hol van pontosan az a ház? – kérdezte Daniel. A tekintete nyugodtnak tűnt, de a hangjában olyan elfojtott indulatot éreztem, ami ijesztőbb volt, mint a férjem durva kiabálásai.

– A folyóparti utca végén, ott, ahonnan már nem vezet tovább út.

Daniel az ablak felé fordította a tekintetét, amelyből az állomás peronjára és azon túl a fák koronájára meg a folyó szintjéig meredeken ereszkedő partoldalra lehetett látni. Daniel, az örökké kedves és előzékeny Daniel bezárult, s mélyen a gondolataiba merült.

– Köszönöm, Kat – mondta szinte rám se nézve, majd az ajtó felé indult.

– Daniel! – Gépiesen megfordult, de már nem is látott engem. – Az is lehet, hogy a fickók az asszony unokaöccsei, és tényleg csak látogatóba jöttek Amerikából.

– Tudom – mondta biccentve, s már el is fordult. Daniel immár parancsnokként lépett ki az ajtón, hogy egy fél rendőrőrsnek osszon utasításokat.

Követtem, de már senki nem figyelt rám. Miközben Daniel a rendőrökkel a nyomában elindult az állomásirodából, én összeszedtem a kosaramat, amelyből az utolsó morzsáig elfogytak a sütemények. Amint kiléptem a helyiségből egy vonat érkezett

pöfögve a hídra, majd átérve lassított, és begördült az állomás peronja mellé. A vaskerekek éles sivítása jelezte, hogy a vasúti fékező meghúzta a fékkart. A mozdony alól hatalmas gőzfelhő szállt fel, amit éles szisszenés követett, amikor a szerelvény végre megpihent – a gőzgépek olyanok, mintha élőlények lennének!

Kicsit elbámészkodtam, néztem a leszálló utasokat. Nem jöttek sokan ezzel a reggeli járattal. A vonat utasainak többsége továbbmegy még Cornwall belsejébe, vagy a tengerpartig. Én is megfogadtam már régen, hogy egyszer elviszem a lányomat egészen Land's Endig, s Anglia legnyugatibb csücskén megállva eltűnődnénk, mi lehet azon túl, odakint a nagyvilágban.

Úgy néztem, a vonatról csupa helybeli szállt le – egyszerű köpenyt viselő asszonyok, akik kisgyerekeik kezét megragadva nekiindultak valamelyik utcán, egy férfi fésűsgyapjú öltönyben odaintett a jelzőőrnek, aztán elsétált. Végül egy barna gyapjúkabátos fiatalember lépett ki az egyik kocsiból, és lopva nézett szét.

Egyedül ez a fiatalember nem illett az itteni képbe. Először is, rettentő piszkos volt, az orrára húzott sapkája alól maszatos arc tűnt elő. Odaléptem hozzá, és üres kosaramat magam elé tartva megálltam közvetlenül előtte.

A legény nem vett észre, annyira el volt foglalva a körbekémleléssel, de ahogy indult volna, felkiáltott, mert majdnem átesett rajtam.

– James! – szóltam rá szigorúan, miközben próbálta visszanyerni az egyensúlyát. – Mi az ördögöt keresel itt?

* * *

Szívem szerint Danielék után eredtem volna az utca végi házhoz, de Jamest nem akartam veszélybe sodorni. Így aztán ujjaimat a csuklója köré fontam, és elvonszoltam az állomásról, hogy magammal vigyem a fogadóba.

– Látom, sikerült kijutnod Daniel lakásából – jegyeztem meg útközben.

– Ó, az gyerekjáték volt – felelte James szerénytelenül. – Feltörtem a zárat, a szállásadónő pedig egy jótét lélek. Oda volt meg vissza, hogyan bánhat így velem az apám. Az igazi nehézség az volt, hogy rájöjjek, hova osont el előlem.

– No, és hogy jutottál a nyomára? – kérdeztem kíváncsian. Nem hiszem, hogy Daniel üzenetet hagyott volna a fiának.

– Elmentem a flancos házhoz, ahol maga dolgozik. A kulcsárnő árulta el – mesélte James, és a szeme úgy csillogott, ahogy Danielé szokott. – Szegény pára aggódott a ladyért, aki férfi módra öltözik, és elkottyintotta, hogy magával utazott Cornwallba. No már most, gondoltam, apám is ott lesz, ahol maga. Minden vasútállomáson leszálltam, hátha meglátom. Nem semmi út volt idáig!

Konok egy gyerek ez a James!

– Dicséretre méltó igyekezet – paskoltam meg James karját –, de apádnak igaza volt abban, hogy nagyon veszélyes lenne idejönnöd. Amúgy, ha jól sejtem, elég költséges kiruccanás ez számodra. Honnan volt pénzed a jegyre? Vagy elbújtál a vonaton? Ó, James, ne mondd, hogy végigbliccelted az utat Londontól idáig!

James felkacagott, az arca csak úgy ragyogott.

– Ne-em! – Aztán elpirult. – Apa lakásában volt egy kis zsozsó. Majd megadom neki. Nem vagyok én enyveskezű.

Aha, *enyveskezű.*{9} Értem én. Emlékszem, gyereklányként jókat mulattam a tolvajnyelv kifejezésein, olyan szemléletesek! Anyám igencsak otthon volt a londoni pórnép körében.

– Nem hiszem, hogy apád sajnálná tőled a pénzt. Azt persze ne várd, hogy megdicsér, amiért engedetlen voltál! Csak annyit akart, hogy biztonságban legyél.

James arcáról lehervadt a vidám mosoly.

– És mi van az ő biztonságával, he? Magát sose félti. Jöttem vigyázni rá. Különben dinamittal darabokra szaggattatja vagy lelöveti vagy agyonvereti magát, vagy más őrültséget művel. Muszáj segítenünk neki, Mrs. H.

Ezt magam is így láttam. Ugyanakkor Daniellel is egyetértettem, hogy a veszély egy ilyen kis legény számára túlságosan is nagy. Ennek ellenére megenyhültem.

– Az igazat megvallva, örülök is, hogy itt vagy, James. Jól jön majd a segítséged, hogy szemmel tarthassam apádat. Csakhogy attól félek, amiben most ügyködik, az végtelenül veszedelmes dolog.

A szél újból feltámadt, bár az eső helyét ködszitálás vette át, ami a nyirkosság ellenére legalább nem volt olyan hideg, mint a korábbi zivatar. Már a tavasz kopogtat.

Amíg a fogadóig elsétáltunk, elmeséltem Jamesnek mindazt, amit meg mertem osztani vele, hangsúlyozva, hogy Danielt rendőrök veszik körül, akik vigyáznak rá. Pillanatnyilag azzal segíthetjük a leginkább, ha nem kerülünk az útjába, magyaráztam a fiúnak.

Persze, nehéz lesz a saját előírásomhoz tartani magam. Épp ezért próbáltam másra összpontosítani, és elmeséltem Jamesnek, hogy gyúanyagok, robbanószerek után kutatunk éppen.

A vasútállomástól az út a folyó meredek partoldalába vágva kanyargott lefelé. A sínek az állomással egy magasságban vezettek tovább, és egy egyszerű viadukton haladtak el felettünk. Minél lejjebb ereszkedtünk a domboldalon, annál magasabban tornyosult fölénk a híd, melynek a folyó fölött átívelő, fenséges szerkezetére csodálattal tekintettek az emberek országszerte.

Az utunkról bal felé nyíló mellékösvényen egyenesen a híd alá sétáltunk, s onnan csodáltuk meg a szürke terméskőből emelt kettős tartópilléreket, amelyeken a vasszerkezet nyugodott. A sínek talpfái ijesztően nagy magasságban sorakoztak, és törékeny gyufaszálaknak tűntek.

– Ez a híd túl nagy – jegyezte meg James. – Nincs ember, aki összedönthetné.

– Nem kell az egészet lerombolniuk ahhoz, hogy nagy kárt okozzanak – mondtam, s ijedten a szám elé emeltem a kezem, ahogy fölfelé bámultam. – Egy kisebb robbanás is szétszaggathatja a vasúti kocsikat, vagy kisiklathatja a szerelvényt, mielőtt befut az állomásra. Esetleg megállásra kényszerítik a vonatot, hogy az anarchisták megtámadhassák. Minden eshetőségre föl kell készülnünk.

James összeszűkült szemmel vizslatott.

– Apa sosem hagyná, hogy anarchistákkal birkózzon. Túlságosan odavan magáért. Ha mégis megpróbálkozna ilyesmivel, ugyanúgy

bezárná valahova, ahogy engem.

Éreztem, hogy arcomat elönti a forróság, olyan jólestek James szavai. *Túlságosan odavan magáért.*

– Na, azért ha elszalad mellettem egy anarchista, nem fogom ölbe tett kézzel nézni – jegyeztem meg. – Kerítek egy husángot, és megjáratom rajta, miközben rendőrért kiabálok. Vagy apád azt várná tőlem, hogy engedjek egy ilyen alakot meglépni? Ha mást nem tehetek, legalább elgáncsolom.

Jamesből kitört a nevetés.

– Micsoda spiritusz, Mrs. H.

– Azt hiszem, örökre lekopott a vezetéknevem összes többi betűje – mondtam félig nevetve. – Most pedig irány a fogadó! Szerzünk a bendődbe teát meg ennivalót, fiam. És megfürdetlek, mert rossz rád nézni, olyan mocskos vagy!

* * *

Már besötétedett, mire Daniel végre visszatért a fogadóba. Tudtam, hogy képes lenne anélkül újra elmenni, hogy szóra érdemesítene, úgyhogy elhagytam a szobámat, ahonnan az ablakból lestem az érkezését, és megálltam az ő szobája előtt. Nehézkes léptekkel kapaszkodott föl a lépcsőn, s amint megjelent az alakja, láttam, hogy kimerült. A szeme körül mély árkok húzódtak, a ruhája csupa sár és korom volt, a haját pedig lucskossá tette az újra eleredt eső.

Nagyon elcsigázott lehetett, mivel nem kezdett korholni, de kitérni sem próbált előlem, csak egy fáradt mosoly kíséretében felsóhajtott:

– Ah, Kat!

– James idejött – kezdtem, hogy gyorsan tudtára adjam a hírt. – Odabent van, alszik – mutattam Daniel szobájának ajtajára.

Persze, csak feltételeztem, hogy James alszik, bár megparancsoltam neki, hogy menjen pihenni.

Daniel arcáról lehervadt a halvány mosoly is.

– Ördög és pokol!

– Gondolhatta, hogy maga után ered. De most ne ezzel foglalkozzunk! Mit találtak? Kérem, meséljen, mielőtt szétvet a

kíváncsiság!

Daniel kissé felélénkülve tetőtől talpig végigmért.

– Pedig kár lenne a szép alakjáért. Na, jöjjön! – mondta, és beterelt az én szobámba. Bezárta mögöttünk az ajtót. Mindent elárul az izgatottságomról, hogy a helyzet illetlensége csöppet sem zavart. Mondhatni, eszembe se jutott. Pillanatnyilag nem a jó hírem megóvását tartottam a legfontosabbnak.

– Megtaláltuk a házat, ott, ahol maga mondta, és a lakó kedvesen be is hívott bennünket – kezdte Daniel. – A keménykötésű rokonok valóban ott laktak, de mint megtudtuk, már elutaztak. Vissza Amerikába, legalábbis a nagynénjük szerint, aki úgy vigyorgott ránk, mint aki jó tréfát csinált. Az őrmester a rendőrbíróért küldetett, majd átkutattuk a házat. Majdnem mindent eltüntettek, csakhogy kapkodtak, így találtunk némi gyutacsot és pár darabot egy olyan anyagból, amivel a dinamitrudakat beburkolják. De csak ennyit. Ezek egy ládában voltak, amiben lehetett vagy száz ilyen rúd! – Daniel nagyot sóhajtott. Hajában csillogott a nedvesség, ahogy ráesett a szobámban égő egy szál petróleumlámpa fénye. – Ami annyit jelent, hogy már elhelyezték a robbanóanyagokat, és szépen elillantak. Száz rúd, Kat! Ami arra vár, hogy felrobbantsák, és halvány dunsztunk sincs, hova rejtették őket!

22

Még sosem láttam Danielt veszíteni. Jellemzően kivágja magát minden helyzetből – körülnéz a felfordulás közepén, észrevesz valamit, amit mások nem, aztán elrohan, hogy megoldja a problémát vagy elkapja a gonosztevőt.

Most azonban mogorván bámult rám, s nagyon nem tetszett, mennyire fénytelen a tekintete.

– Meg fogjuk találni – mondtam, és közelebb léptem hozzá. Odakint a szél az egyik zsalugátert a falhoz csapkodta, a folyó mentén süvítő zivatar készült elárasztani az egész települést. – Addig keressük, amíg meg nem találjuk! Lehet, hogy nem a jó hídon, nem a jó városban keresgélünk.

Nem sikerült jobb kedvre derítenem.

– A közrendőrök és minden mozgósítható ember ott nyüzsög az összes híd körül, amik Elgin listáján szerepelnek – mondta –, mások a vasútvonal mentét pásztázzák. Eddig semmi. Ott ültem a vasútállomáson, és mindenfelé sürgönyöket küldtem, amíg tapló nem lett az agyam. De semmi hír! A királynő már elindult, én viszont nem találom a bűnösöket, és képtelen vagyok megakadályozni őket, hogy elkövessék, amit terveznek.

Még közelebb léptem, és megfogtam a két kezét. Remegett.

Megrémülve kutattam az arcát, amelyet legalább annyi piszok borított, mint Jamesét, de mégis látszott, hogy sápadt. Szinte alig állt a lábán.

De hiszen nem sokat aludt az éjjel, és egész nap semmit se evett! Erősebben megmarkoltam a csuklóját, és az ablak mellé állított székhez vontam.

– Jöjjön, üljön le! Pihennie kell.

Daniel csökönyös ember, most is makacsul rázta a fejét.

– Majd pihenek, ha vége lesz, amikor megállítottuk őket.

– De ha a folyó közepén elhagyja minden ereje, nem lehet hasznára senkinek – figyelmeztettem. – Pihenjen, és egyen valamit!

Én már rég megtanultam, hogy csak akkor segíthetek másoknak, ha előbb magamról gondoskodom.

Daniel komoran pillantott rám, de legalább leült a székre. Hoztam egy kistányéron pár teasüteményt, amiket neki tettem félre, és töltöttem egy másik csészébe is teát a kannából, amit Mrs. Rigbytől kaptam, amikor az este visszavonultam a szobámba.

Daniel fölkapott egy süteményt, és olyan mohón nyelte, hogy azonnal tudtam, helyesen gondoltam, hogy ma még alig evett. A teából is nagyokat kortyolt, majd a csésze pereme fölött rám nézett. A tekintetében végre fölcsillant egy kevéske a megszokott fényből.

– Maga jó hozzám, Kat.

– A tea és a sütemény minden gondot elűz. Mindig is ezt vallottam. A következőhöz egyen egy kis citromos krémet! Magam készítettem. – A citrom, a cukor, a vaj és pár tojás mágikus elegyéből lesz ez az édes szósz, amit annyira szeretek. Mrs. Rigby egy olyan árustól vette a citromokat, aki Truro mellől szerzi be az árut, egy olyan birtokról, ahol hatalmas üvegházakban termesztik a gyümölcsöket.

– Nem így értettem – mondta Daniel csöndesen.

A tekintete olyasmit sugallt, amitől kezdtem kényelmetlenül érezni magam, de szerencsére többet nem mondott, csak kortyolgatta a teáját.

Az íróasztalka mellől egy egyenes támlájú széket odahúztam az ablakhoz, és leültem Daniel mellé.

– Nos – kezdtem. Föltettem a lábam egy zsámolyra, hogy ne érjen a hideg padlóhoz, és az ölembe ejtettem a kezem. – Gondoljuk végig, hol kellene folytatni a kutatást ahelyett, hogy a sötétben kapkodunk ide-oda! Sokat segít egy kis tervezés.

Daniel felhorkant, de amikor leengedte a csészét, az arca rezzenéstelen volt.

– Hogy én erre nem gondoltam!

– Ne nevessen ki, kérem! – Kinéztem a folyóra, már amennyi az ablakomból látszott, aztán az állomáshoz felvezető utat pásztáztam a tekintetemmel. A híd sötéten gubbasztott, bár a két végén lámpások lógtak, s mindkét folyópartot fénypontok szegélyezték, valószínűleg a kutató rendőrök lámpái. A híd mágnesként vonzotta

a pillantásomat. Eszembe jutott, ahogy Jamesszel az egyik pillére alatt állva bámultuk a magasban futó szerkezet alját. – Nem lehet, hogy azt a rengeteg dinamitot a talpfák alá rejtik? – kérdeztem. – Eddig azt mérlegeltük, hogyan tudná valaki lerombolni a hidat, de mi van akkor, ha csak a vonatot akarják felrobbantani? Ha így van, teljesen mindegy, hogy a híd összedől-e vagy sem.

Daniel lassan bólintott.

– Logikusan hangzik, csakhogy a rendőreink az egész hidat végigjárták, és pontosan ilyesmit kerestek. Nem találtak robbanószert sem a hídon, sem alatta.

– Akkor esetleg belül? – töprengtem tovább hangosan. – Egy férfiember képes lyukakat fúrni a pillérekbe, és abba bedughatják a rudakat, aztán elfedik valamivel a nyílásokat.

– Erre sem találtunk semmi jelet – felelte Daniel kiábrándultan. – Ráadásul nehéz lenne a befalazott dinamitot anélkül felrobbantaniuk, hogy maguk is fel ne robbanjanak. Vagy hosszú kanócokat kellett volna találnunk, de nem találtunk.

– Valahogy az az érzésem – mondtam összekulcsolt kézzel –, hogy a fanatikusok között akadhatnak olyanok, aki hajlandók lennének magukat is felrobbantani. Mártírok egy igaz ügyért. Hmm. Hadd gondolkozzam!

Daniel meglehetősen elkeseredettnek tűnt, ahogy ismét belekortyolt a teájába. Látszott, mennyire kimerült, és torkig van az egésszel. Rémesen érezheti magát amiatt, hogy talán valamit nem vett észre, és ez a királynő halálát okozhatja. Tragikus, hogy kioltanák egy szerencsétlen asszony életét, de még inkább az, hogy a brit nemzet darabjaira hullana.

Bár manapság az irányítás nem annyira az uralkodó, mint a parlament és a kabinet kezében van, az alattvalókat nagyon megviselné a királynő elvesztése, ugyanakkor azt is üzenné a világnak, hogy még a legfelségesebb személy biztonságát sem tudjuk garantálni. Nemcsak a feniánus forradalmárok ünnepelnének, de ez Nagy-Britannia-szerte felkelésekhez vezetne, másokat is arra ösztökélve, hogy csapást mérjenek a Brit Birodalomra. Senki nem tudná megmondani, hová vezetne mindez – még az is lehet, hogy mindenestül elsöpörné a Brit-szigeteket.

Daniel az egyik teasüteményt kettétörte, és csöpögtetett rá egy kevés citromszószt. Megint eszembe jutott, hogy bárcsak csomagoltam volna ezt-azt a londoni kamrámból, de nem tudtam, hogy ilyen hosszan időzünk majd itt. Mrs. Rigby jó szándékú asszonyság, de nem különösebben jó szakácsnő – ehető a főztje, de messze nem mondanám rá, hogy egy költemény. Most jó szolgálatot tenne az a húskrém, amit pár nappal az elutazásunk előtt készítettem, szépen rákenhetnénk egy szelet kenyérre vagy egy zsemlyére.

E gondolat nyomán eszembe ötlött egy másik, és felszisszenve hirtelen kiegyenesedtem a széken.

Daniel kérdőn nézett rám. Lenyelte a süteményt, majd lenyalta az ujjairól a morzsákat és a citromkrémet.

– Mi az? – kérdezte.

– Fel tudja valaki robbantani a dinamitot a víz alatt? – Az agyam sebesen kattogott.

– Ha valahogy megoldja, hogy tökéletesen száraz maradjon, igen – felelte Daniel. – Persze nehéz lenne. Kerestünk olyan tárgyakat is a vízen, amelyek segítségével a hídláb közelébe úsztathatják a robbanóanyagot, de nem találtunk semmit.

– És mi van, ha vízhatlan szövetbe csavarják, és valami viaszfélével lezárják? Én, amikor valamit légmentesen le akarok zárni, hogy ne jusson az edényben hozzá semmi, ami megronthatja, olvasztott zsiradékot csepegtetek a tetejére, amit valami hideg helyen, a kamrában vagy a pincében hagyok megdermedni. A megszilárdult zsiradék dugót képez. Viaszt is lehetne használni, csak az nem jó, ha közvetlenül érintkezik az étellel. Felteszem, egy dinamitrudat be lehet így zárni valami üvegbe vagy korsóba, és a gyújtózsinórját viasszal bevonni. A kanóc így lassabban ég végig, mert meg kell olvasztania a viaszt is, de az ember, aki meggyújtotta, legalább időben messze kerülhet. Igaz, az égésnek elég gyorsnak kell lennie, máskülönben a víz vagy maga az olvadt viasz kiolthatja a tüzet. – Elhallgattam, mert észrevettem, hogy a félhomályban Daniel dühösen néz rám. – Csak egy ötlet – vontam meg a vállam. – Nem sokat tudok a robbanószerekről.

Daniel hirtelen felült, a csészéje majdnem kiesett a kezéből.

– Ha azok a dinamitot a víz alá, a folyómederben rejtették el, a pillérek közelében, akkor a robbanás könnyen meggyengítheti a kőépítményt. És akkor mindegy, mennyi acélmerevítő tartja odafönn a hidat.

– Lehetséges ez?

– Gyakran használják ez a módszert a bányákban és a vasúti alagutak esetében. Ezért találták fel a dinamitot, hogy az ember viszonylagos biztonságban helyezhesse el a robbanóanyagot, ne kelljen a puskaporral pepecselnie. – Előredőlt, és összevont szemöldökkel kibámult az ablakon.

Kivettem a kezéből a teáscsészét, mielőtt az ital a földre ömölhetett volna.

– Persze, gondolom az erre utaló jeleket már biztosan megtalálták volna. És a falubeliek is észrevették volna, ha csónakok járnak ki a hídlábakhoz, hogy elhelyezzék a robbanótölteteteket, vagy emberek sürgölődtek volna a vízből kiemelkedő részek körül. Mondtam már, hogy egy ötlet volt csupán.

Daniel teljesen felélénkülve pattant föl a székből.

– Halászok jönnek-mennek a folyón egész nap, és komp is jár a két part között, hiába ott a vonat. Sötétben vagy ködös időben egy nagyobb hajóval eltakarhatják a kis csónakokat, sőt egész kis erődöt építhetnek a hídlábak körül, amit reggelig senki nem vesz észre.

Való igaz, hogy a pillérek alatt igencsak sötét volt, ráadásul az eső miatt sem lehetett látni semmit, legfeljebb az odafenn himbálózó lámpásokat. Az ablakon át még ezeket a lámpásfényeket is csupán színes pászmának láttam. Letettem az asztalra a csészéket, fölkeltem, és Daniellel együtt kinéztem az ablakon.

– Ha elég mélyre ásnak a mederben – kezdte Daniel –, és jól becsomagolták a robbanóanyagot, ahogy maga mondja, még akkor is, ha néhány rúd tönkremegy, elegendő dinamit tud felrobbanni. Nagyon sok rudat hoztak. A fenébe!

Hirtelen felém fordult, megragadta a két vállamat, és cuppanós puszit nyomott a számra.

– Maga csodálatos asszony, Mrs. Holloway! Sok nagy elmével találkoztam, de egyedül magának van esze. Felvillanyozott. Köszönöm!

Egy újabb gyors csókot követően – ennyi szabadságot a helyzet feszültségére tekintettel megengedtem – Daniel energikus léptekkel kiviharzott az ajtón.

– Tea és süteméný – szóltam a nyitott ajtón utána. – A legjobb módszer a gondolatok rendezésére.

Magamra kerítettem a kabátomat, felhúztam a kesztyűmet, és egy nagy stólát borítottam a fejemre, majd kimentem az ajtón, le a lépcsőn. *Engem aztán nem fog itt hagyni, hogy ujjaimmal dobolva várakozzak rá!* Kiléptem a házból.

* * *

Nem lepett meg, hogy James nem sokkal később csatlakozott hozzám a parton. Próbált csöndben közeledni, de tudtam, hogy ott van a hátam mögött – mert számítottam rá, hogy idejön.

Az éjszakai levegő nagyon lehűlt, a szél is viharosra fordult. James megállt mellettem, egy túlméretezett kabát lógott rajta – nyilván Daniel egyik kabátja.

– Most mit csinál? – kérdezte James, ahogy mindketten a sötétséget fürkésztük.

A süvítő szélben alig hallottam a hangját, így lábujjhegyre állva, egyenesen a fülébe válaszoltam:

– Robbanóanyagot keres a vízben.

James reszketve húzta szorosabbra a kabát gallérját.

– Ugye, nem esik baja?

Fogalmam sem volt róla. Egy ideig láttam ugyan Danielt – magához kiáltotta a közrendőröket és egyéb segítőket, aztán beszálltak egy csónakba, és kieveztek a folyóra. Mivel szakadt az eső, a csónakot elnyelte a köd és a sötétség. Szem elől vesztettem, és a szívem ijedten kalapált.

– Apád okos ember – mondtam, legalább annyira a saját megnyugtatásomra, mint Jamesnek. – Tudja, hogyan vigyázzon magára. – James kétkedő pillantására megvontam a vállam. – Eddig még nem halt bele semmibe – tettem hozzá. Feszült csönd telepedett közénk.

Mivel erős és hideg szél fújt, behúzódtunk a fogadó szélárnyékos oldala mellé. Nem akartam bemenni az épületbe – valamiért úgy éreztem, ha kint maradok, a dolgok jobban alakulnak. Vagy legalábbis kevésbé érzem magam tehetetlennek.

– Bárcsak lenne egy messzelátóm – szólaltam meg jó idő múlva.

– Apának van pár remek messzelátója – felelte James szomorkás árnyalattal a hangjában. – Egyszer elvitt vidékre, ahol már nincs füstköd, és megmutatta a csillagokat. Az egyik körül volt egy gyűrű is.

– Az nem csillag, hanem bolygó – mondtam. – Szaturnusznak hívják. – Eszembe jutott valami, amit Mr. Davis olvasott az újságban. – Azt a bolygót nem mutatta, ugye, amelyik eltéríti a Merkúrt? Azt, amelyik a Naphoz annál is közelebb kering.

James egykedvűen ingatta a fejét, nem igazán érdekelte ez a dolog.

– Nem létezik olyan bolygó – szögeztem le. – Nyolc bolygónk van, és kész. Talán apád egy nap nekem is megmutatja a csillagokat – tettem hozzá elgondolkodva.

Reméltem, hogy a szél süvítése miatt James nem hallotta a hangomból kiérezhető sóvárgást.

– Szerintem biztos. Kedveli magát, Mrs. H. Nagyon rég nem láttam, hogy valakiért ennyire odalegyen. – James reménykedő pillantást vetett rám, mintha azt várná, hogy megerősítsem, én is kedvelem az apját. Jamesnek sosem volt igazi családja. Talán szerette volna, ha...

Beszélgetésünk eme fordulata miatt határozottan kényelmetlenül éreztem magam.

– Mrs. Rigbynek talán van messzelátója. Vagy legalább ismer olyat, akinek van. Hiszen halászfaluban vagyunk, egy kikötőváros szomszédságában. Az emberek nyilván szívesen kémlelik a tenger felől érkező hajókat.

– Úgy lehet – helyeselt James.

Mondtam neki, hogy megkérdezem, és sietve bementem a fogadóba. James azonban utánam eredt, mintha attól tartott volna, hogy ha szem elől téveszt, akkor örökre elveszít. Beléptem az

épületbe. Őszintén szólva, jólesett odabent lenni a nagy hideg után. Gyorsan előkerítettem Mrs. Rigbyt.

– Messzelátó? – kérdezte a fogadósné csodálkozva. – Minek kell az maguknak egy ilyen setét éjszakán? Inkább bent kellene maradniuk, magának meg a fiúnak is. Még a végén tüdőgyulladást kapnak!

– Be fogunk jönni – feleltem, visszafojtott türelmetlenséggel. – Majd ha minden rendben lesz már.

– Ha jól sejtem, azért kell a messzelátó, hogy nézzék, ahogy a rendőrök odakinn csúszva-mászva próbálják biztosítani, hogy a királynő vonata rendben haladjon át. Szerintem ezt hagyják rájuk. Se maga, se én nem tehetünk semmit.

– Tudom – mondtam. *Hogyan magyarázhatnám el ennek az asszonynak, miért gyűlölöm a tétlenséget anélkül, hogy siránkozásnak tűnne, amit mondok?* Így hát nem magyarázkodtam. – Akkor is kell egy messzelátó.

Mrs. Rigbynek nem volt ilyen szerkentyűje, de a két házzal arrébb lakó idősebb halászembernek igen. Az öreg hosszasan magyarázta, hogyan működik a messzelátó, aztán kioktatott, hogy hozzam vissza sértetlenül. Az utolsó pillanatban majdnem nem is adta a kezembe, mert azt mondta, a nők nem tudnak efféle dolgokkal bánni. Szerencsére James közbelépett, és biztosította, hogy őt az apja megtanította a messzelátó kezelésére. Végül megkaptuk a távcsövet.

A messzelátóval az a baj, hogy fényre van szükség hozzá, mert arra lehet a fókuszát állítani. Amennyit értettem a magyarázatból, a fény bejut a lencséken keresztül, és rávetül a tükrökre, amik aztán a szemünkbe irányítják. Csakhogy fejjel lefelé lát az ember mindent.

Jamesszel visszamentünk az előbbi, szélvédett helyünkre, és felváltva próbáltunk befogni valami képet a folyó közepe felé kémlelve. Eleinte semmit nem láttam, de lassan rájöttem, hogyan találjam meg a csónakokban égő lámpások fényét.

Láttam, ahogy az emberek sürgölődnek a csónakokban, a lámpafény hol az egyik, hol a másik rendőr arcára esett. A híd középső lába körül sorakoztak fel a csónakok, és a magasba tartott lámpák fényénél a keresők rudakkal belebelekotortak a vízbe.

Összerándult a gyomrom. Bármelyik csónak ráfuthat a robbanószerre, amit akaratlanul működésbe hozhat. Azt nem láttam, melyik lélekvesztőben ül Daniel, de biztos voltam benne, hogy ő van az élen. Bár az imént próbáltam Jamest megnyugtatni, mindketten tudtuk, hogy Daniel vakmerő tud lenni.

Amíg néztük őket, szerencsére nem történt szörnyűség. Minden egyes percben megkönnyebbültünk, de a következőben újra elfogott az aggodalom, mert akármikor bekövetkezhetett valami katasztrófa vagy szerencsétlenség.

Végül a csónakok kezdtek eltávolodni a hídlábtól és egymástól, ami azt jelezte, hogy nem találtak semmit. Talán téves volt a következtetésünk.

A templom órája elütötte az éjfélt, aztán az egy, majd a két órát is. A hideg végül bekergetett bennünket James-szel, de a földszinti nappaliban ültünk le. Egyikünk sem akart fölmenni és ágyba bújni, amíg ez az egész így vagy úgy le nem zárul. James egy ideje már elbóbiskolt az egyik székben, és halk horkolás hagyta el ifjonti száját.

Én kitartóan őriztem az ablakot. A messzelátót a szemem előtt tartottam – most már könnyebben boldogultam vele, mert meg tudtam támasztani a könyökömet a szék karfáján, bár az ablaküveg némileg torzította a képet.

Öt óra tájban, egy órával a királynő várható érkezése előtt már nem bírtam tovább erőltetni a szemem, úgyhogy csak üldögéltem a székben, és vártam. Időközben James hol fölébredt, és járkált egy kicsit, hol újra elszundított. Most is épp ernyedten szuszogott.

Fél hat tájban ébredezett a háznép. Mrs. Rigby és két szobalánya lejöttek, hogy felpiszkálják a tüzet és nekilássanak a főzésnek. Úgy éreztem, illene segédkeznem nekik, de képtelen voltam megmozdulni.

– Uramatyám! Maga egész éjjel itt volt, Mrs. Holloway? – kérdezte Mrs. Rigby, mikor betrappolt a nappaliba. – Minden rendben lesz, kedveském, meglátja. A férfiak szeretnek mindenből felhajtást csinálni.

Alig hagyta el a fogadósné száját a mondat, odakintről kiáltást hallottam. Valaki szintén kiáltva felelt rá, aztán még többen

kiabáltak – a kezdeti ijedtség helyét pánik vette át.

Az eső áztatta ablakon át semmit se láttam, úgyhogy késlekedés nélkül kirohantam a szobából, neki a bejárati ajtónak, s csak az utolsó pillanatban jutott eszembe, hogy kabátot is kell vennem. Már kint jártam, amikor belebújtam a kabátba. Zuhogott az eső, a lábam csúszkált, a szél az arcomba csapta a cseppeket, mint megannyi tűt. A folyó felé futottam, James a nyomomban.

Odakinn a vízen mindenfelé lámpások fénye imbolygott, próbálták pásztázni a vízfelszínt.

„Ereszd el! Akaszd ki!" – hallottam a kiáltásokat. Aztán: „Vágd el azt a zsinórt, de azonnal, te szerencsétlen!" Ez egyértelműen Daniel hangja volt, amely túlharsogta mindenkiét.

Legalább nem esett baja – gondoltam. Kézben fogja tartani a helyzetet, kieveznek, és persze csuromvizes lesz, éhes meg kimerült. De minden rendben lesz.

Alighogy megfogalmazódott bennem ez a gondolat, minden lángba borult. A lángok fényesebben világítottak, mint a nap egy felhőtlen nyári délutánon. A fény kirajzolta a fölénk tornyosuló híd körvonalait, amelyek visszaverődtek az alant bugyborékoló és hullámzó vízről.

Fa- és kődarabok röpültek a magasba a gejzírként feltörő vízoszloppal együtt, s a felcsapó lángok minden egyes vízcseppet megcsillantottak. Egy másodperccel később erős és forró légáram lökött meg, s vele egy időben meghallottam a hangos *bumm*ot.

A falubeliek kiáltozva rohantak a folyó felé, a halászok pedig, akik a csónakjaikért indultak, szitkozódva rohantak vissza a partoldalba.

Én meg se tudtam mozdulni, csak bámultam a folyón kígyózó tűzcsíkot, amelynek fényében darabokra szaggatott csónakok törmelékét láttam úszni a víz felszínén. A testem megdermedt, mintha az ereimben leállt volna a keringés, a torkom viszont kiszáradt és úgy összeszorult, hogy egyetlen hang sem fért ki rajta.

Egy alak rohant el mellettem, majdnem feldöntött.

– *Apa!*

James üvöltve vetette magát az égő folyóba.

23

James kétségbeesése végre kirángatott dermedtségemből. Utánairamodtam. Meg-megcsúszott a lábam a sárban, folyton megbotlottam a kövekben, de nem törődtem semmivel. A szívem újra vert, de az ereimben fájdalom dübörgött. James egyenesen belerohant a vízbe, nem tudtam időben utolérni – sebesen szedte a lábát, amíg én küszködtem a nyomában.

Ahogy rohantunk, újabb robbanás hangja hasított a levegőbe, s a légnyomás parázsló faszilánkokat vágott az arcunkba. Éreztem, hogy a bőröm megperzselődött.

– Daniel! – sikítottam. – Daniel!

A folyó körbefogta a cipőmet. Éreztem a jeges hideget, hiszen bőrcipőmet nem arra tervezték, hogy folyóvízben tapossak vele. Mégsem voltam képes visszafordulni, biztonságos helyre hátrálni. Képtelenség, amíg nem tudom, mi történt. A tűz, a füst és az eső függönye mögül egyre több csónak közeledett sebesen a kavicsos part felé. Halászok rohantak be a vízbe, hogy segítsenek partra jutniuk, s a szegélydeszkákat megragadva húzták kifelé a lélekvesztőket. Rendőrök és civilek ugráltak ki a partra a csónakokból, de Daniel nem volt közöttük!

Rekedtre ordítottam már magam, mégsem bírtam abbahagyni.

– Mi történt? – kiáltottam a reszketve partra lépő férfiakra. – Hol van Mr. McAdam?

Egyikük sem felelt. Magukba zuhanva, némán, rémült tekintettel néztek maguk elé. Az egyik rendőr alig bírt kimászni a csónakból, s azon nyomban összeesett. Egy másik a vállára kapta, és messzebbre hurcolta a víztől.

– *Daniel* – suttogtam, hisz már beszélni sem volt erőm.

James hangját hallottam valahol magam előtt.

– Apa! Apa! – kiáltozott félelemtől eltelve.

Megindultam a hang irányában. A jeges víz befolyt a cipőmbe, de csak mentem tovább. A szoknyámat fölkaptam, alja lucskos volt a

sártól. Arcomat forró könnyár áztatta.

A folyót felkorbácsolta a robbanás keltette hullámzás. Nagyobb uszadékok értek a közelembe – ezeket idővel, ha majd elcsendesedik a víz, a folyó kiviszi a felkavarodott hordalékkal együtt a tengerig.

A robbanáskor keletkezett lángoszlop már kihunyt, de a hajnali eget rózsaszínre festették az itt-ott még égő tüzek. Újabb néhány csónak futott ki a partra, de ezekben sem ült Daniel. Legszívesebben ott helyben lerogytam volna, mit bántam én a jeges vizet! A lábamat már rég nem éreztem, s kezdtem azt hinni, hogy nincs is, ami megtartson.

A lelkembe markolt a gondolat, hogy Daniel az életét adta egy olyan fenség védelmében, akivel sosem találkozott személyesen, és egy olyan országért, amely arra kárhoztatta őt, hogy gyerekként az utcán boldoguljon, s ugyanezt a sorsot szánta a fiának is – még jó, hogy őt Daniel a szárnyai alá vehette.

Üresen kongott a szívem. Sosem látom többé Daniel titokzatosan csillogó szemét, sosem derít fel többé a mosolya, nem hallom már dörmögő hangját! Annyira szerettem volna a londoni konyhámban tésztát nyújtani, és a piszkos cipőjével betrappoló Danielt szidni, miközben úgy tennék, mintha nem hatna rám a hízelkedése. Ez a vágykép olyan erőteljes volt, hogy szinte éreztem a sütőből áradó forróságot és a fűszeres sütemény illatát, a kezemen a lisztet. A hangját is hallottam, göcögő nevetését és csipkelődő megjegyzését, miközben elcsen egy falatot a konyhaasztalomról.

Hirtelen magamhoz tértem. A meleg valóságos volt, a közelben lobogó tüzeket éreztem, de minden más csak a kábulat része. Kivéve azt a hangot!

Elejtettem a szoknyám szegélyét, amikor – James továbbra is hisztérikus kiabálásán keresztül – eljutott hozzám Daniel reszelős hangja. Nekifeszültem a víznek, de a lábam köré csavarodó szoknyám visszatartott.

A ködös, füstös gomolygásból előbukkant Daniel alakja. Mindene csuromvíz volt, a haja sáros és kormos arcába tapadt. Karja egy ernyedt testet ölelt, de nem tudtam volna megmondani, hogy a vállához szorított férfi él-e.

James belevetette magát a vízbe, s Danielhez küzdötte magát, hogy segíthessen neki. Mindketten kiemelkedtek a háborgó folyóból, Daniel görnyedve cipelte tovább a testet. Egyre közelebb jutottak ahhoz a helyhez, ahol a parttól nem messze vártam őket.

Már majdnem odaértek, amikor Daniel fölemelte a fejét, és a szemembe nézett. Fáradt és elkeseredett tekintetében halvány diadalféle villant.

– Mit csinál, Kat? – kérdezte elfúló hangon. – Tisztában van vele, hogy térdig áll a vízben?

Próbáltam felelni neki, de ehelyett rekedt tüsszentés hagyta el a torkomat. Daniel fáradt mosollyal vonszolta el magát mellettem.

Esetlenül megfordultam, és próbáltam lépést tartani apával és fiával, közben hátulról segítettem, hogy Daniel vállán maradjon a nehéz teher. A férfi felnyögött, amikor hozzáértem – vagyis *él!*

Kijutottunk a fövenyre. Férfiak és nők sereglettek körénk, amikor Daniel letette a fiatal férfit a válláról. Mint kiderült, az egyik halász fia volt, önkéntesnek jelentkezett a robbanószerek felkutatásához. A családja körbefogta, és már vitték is magukkal biztonságos helyre.

– Rendbe jön – mondta Daniel a család után nézve. Zihálva vette a levegőt. – Fölrobbant a csónak, és fejen találta valami, ettől a vízbe esett – mondta a fejét csóválva. – Pokoli volt, amíg végre megtaláltam, és a felszínre tudtam vonszolni. Már azt hittem, elvesztettem. – Beleborzongott a rettenetes emlékbe.

Már egy ideje fogtam Daniel karját, és nem is akartam elengedni.

– Jöjjön be a házba! Át kell melegednie. És el kell mesélnie *mindent.*

– Nincs sok mesélnivaló rajta – felelte Daniel, miközben lassacskán megindultunk a fogadó felé. Nemcsak Daniel haladt a kimerültségtől botorkálva, hanem James és én is. – A hídlábak közelében megtaláltuk a robbanóanyagot úgy, ahogy maga feltételezte, becsomagolva. Mélyen a folyómeder aljába rejtették kis hordócskákban, amiket viasszal zártak le. Kiástuk őket, egyenként óvatosan beemeltük a csónakokba, és messzebb eveztünk a hídtól. Ki akartuk nyitni a hordókat, hogy a tartalmukat a vízbe szórjuk, amikor váratlanul a semmiből ránk rontott egy alak, és üvöltözve –

számunkra teljesen megmagyarázhatatlan módon – meggyújtotta az egyik kupacot. Az átkozott bolondja megölte magát! És lehet, hogy másokat is. Ezt még nem tudom.

– De mindet megtalálták, igaz? – Folyamatosan dörzsölgettem Daniel karját. A kabátja átázott, a hajából csöpögött a víz. Halálra fog fagyni, ha nem visszük máris be a melegre.

– Igen. – Daniel hangja nem tűnt olyan elégedettnek, ahogy vártam. – De azért elgondolkodtató, miért terítették ennyire szét az anyagot. Mindegyik rudat bevetették, de annyira szétszórva helyezték el a dinamitot, hogy egyik robbanás sem okozott volna jelentős kárt. Ráadásul voltak hordók kint a folyóban is, messze a hídtól. Így nemigen dönthették volna össze a hidat.

– Viszont felhívták magukra a figyelmet – mondtam. – Talán csak rá akartak ijeszteni a királynőre, megmutatni neki, hogy mire lennének képesek...

Elhallgattam, mert Daniel rémülten meredt rám. Ugyanebben a pillanatban a süvítő szél, a záporozó eső és a rémült emberek hangzavarán át felharsant egy éles füttyszó, amit egy gőzgép zakatolása követett. A híd tetejéről szikrák pattogtak szerteszét, vaskerekek súrlódtak a vaspályán, ahogy a mozdony Plymoutht elhagyva rákanyarodott a Tamar folyó hídjára, hogy begördüljön Saltash állomására.

Daniel kirántotta magát a kezemből, és futni kezdett. Rohant végig a parton, majd a fogadót megkerülve nekiindult föl, az állomásépület felé. James egy pillanatra megdöbbent, majd az apja után iramodott, én pedig vizes szoknyámat magasra emelve futottam a nyomukban, lábam cuppogott az elázott cipőmben.

Daniel a partoldalon hipp-hopp felért oda, ahol a vaspálya viaduktja a partra vezető út fölött ível át. A szerkezet alsó peremének közelébe fölérő egyik fa ágát elkapta, fölhúzódzkodott, s villámgyorsan a hídon termett.

– James! – kiáltottam futtomban. – Rohanj a jelzőőrhöz, hogy állítsa meg a vonatot!

James visszafordult, rám bámult, de gyorsan felfogta a kérést. Nekiveselkedett a meredek útnak, s hamarosan ajtóstul rontott az állomásépületbe.

A vonat egyre közeledett. Egyszer csak megjelent három férfi, akik a hídnak a parti út fölötti szakaszán rejtőztek. Ráugrottak Danielre, de ő szembefordult velük, és verekedni kezdtek. A három alak úgy fogta körül és püfölte Danielt, ahogy a londoni Euston állomás előtt azok a ficsúrok.

Tudtam, hogy én sose jutnék föl a hídra azon az úton, ahogy Daniel, ezért az úton futottam tovább, míg el nem értem az állomásépületet. Berontottam, és kirohantam a peronra. Hallottam James elkeseredett hangját, ahogy a jelzőőrnek utasításokat üvölt. Lemásztam a peronról a vágányok közé, és elkezdtem a híd irányába futni a talpfákon.

Amikor Danielékkel egy vonalba értem, megláttam, hogy a férfiak mindenféle köveket és törmeléket halmoztak fel a sínek között. Szikladarabokat, faágakat és dobozokat láttam. *Talán dinamit van bennük?* – futott át az agyamon, és a szívemet félelem markolta.

A mozdony óriási tömegével és lendületével képes egy ekkora halmot félresöpörni az útjából, viszont egy megfelelően elhelyezett kő vagy faág ki is siklathatja. Ha nem tud időben megállni a vonat, a robbanószerek irtózatos rombolást végezhetnek, ha pedig megáll, a sínek mellett rejtőző alakok tehetnek rémes dolgokat. Például betörhetnek a fülkékbe, és megtámadhatják Őfelségét.

Ez a vonat nem egy hosszú szerelvény, a mozdony csupán néhány kocsit húz, amelyekben a királynő és kísérete kapott helyet, ráadásul viszonylag kis sebességgel pöfögött úti célja felé. De még mindig közeledett. Nem tudtam, vajon a jelzőőr kibillentette-e a megálljt parancsoló zászlót, de ahhoz, hogy megnézhessem, le kellett volna venni a szemem Danielről és három támadójáról.

Minden pillanatban attól rettegtem, hogy egyszerűen lehajítják Danielt a hídról, vagy összegabalyodva mind átbucskáznak az alacsony korláton. Esetleg a vonat mind a négyüket elsodorja, vagy a sínek közé hordott halomban működésbe lép az egyik robbanószerkezet.

Átsuhant az agyamon a gondolat, hogy egy robbanásban én is megsebesülhetek, vagy engem is elcsaphat a mozdony, de csak egy dolog érdekelt: valahogy meg kell állítanom Daniel támadóit, őt pedig kellő távolságba kell juttatnom.

Ismét felhangzott a mozdony füttye, és a kerekek éles csikorgása jelezte, hogy a szerelvény fékezni kezdett. A hátsó kocsik az előttük futóknak lökődtek.

A három megtermett fickó kegyetlenül csépelte Danielt. Ő válaszul öklözött, rúgott, pörgött, könyökkel vitt be ütéseket, így viszonylag tisztes távolságban tartotta a támadóit. Ahogy így elnézem, a fiatal Minty és a barátai bizonyára nem úszták volna meg ép bőrrel, ha akkor Daniel igazán felveszi velük a harcot.

Daniel guggolásból megfordulva két kézzel csapott az egyik férfi gyomrába, aki kétrét görnyedve megtántorodott, nekiesett a híd alacsony korlátjának, és átbukott rajta. Hallani lehetett, ahogy a fák ágai között bucskázva az útra zuhant. Groteszk tartásban hangosan nyögött odalent.

A másik kettő még dühödtebben esett Danielnek, aki még az előbbinél is keményebben küzdött az egyre közeledő vonat árnyékában – hiába fékezett ugyanis a mozdony, a megálláshoz még időre volt szüksége. Az eső az arcomba vágott, vizes szoknyámat pedig cibálta a szél, amely a mozdony szénfüstjét hordta felém. A füstbe váratlanul kénes szag vegyült. Valaki meggyújtott egy gyufát!

A verekedők közül az egyik kivált a csoportból, és a sínek közötti törmelékhalomhoz futott. Láttam, hogy kezében kis láng lobbant, majd tenyeréből ellenzőt formált. Meg fogja gyújtani a kupacot!

Ezt nem hagyom! A sínek között hevert egy vaskosabb ág, felkaptam, és magasba emelve alkalmi fegyveremet, odarohantam a férfihoz.

Nem vett észre. Nyújtotta a kezét, hogy az égő gyufát a törmelékek közé vesse, én pedig lesújtottam a vállára. A gyufa messze szállt, és a szél eloltotta, mielőtt a vizes talpfák közé hullott.

A férfi felpattant, felém fordult, és vicsorogva nekem rontott. Újra meglendítettem az ágat, és gyomorszájon vágtam vele. Ezt a manővert jó régen tanultam, amikor még élt a férjem, és az egyik barátja elkezdett taperolni. Akkor persze sodrófa akadt a kezembe, most meg ez az ág, de az elv ugyanaz.

A férfi nyögve hajolt előre, de hamar visszaegyenesedett. Olyan dühvel vicsorgott rám, hogy a feje úgy nézett ki, mint egy koponya,

amire ráaszott a bőr.

A szemem sarkából láttam, hogy közben Daniel és a harmadik fickó a híd alacsony kőkorlátján állva birkóznak, majd a férfi magával rántotta a meredek partoldalra. Nem rohanhattam oda, hogy megnézzem, Danielnek lett-e valami baja, mert az én ellenfelem megint támadásba lendült. Ezúttal a fejére sújtottam le, és pont kegyetlenül villogó szeme és dühödten kivillanó fogsora közt találtam el.

Támadóm felkiáltott, és mindkét kezét az arcához kapta. Daniel ebben a pillanatban újra megjelent a mellvéden, de ellenfelét nem láttam sehol. Daniel egy ugrással mellettünk termett, és beleöklözött a jajgató fickó arcába, aki felbukott, de mire Daniel utánakaphatott volna, oldalra perdült, felpattant, és elrohant, egyenesen a vonat felé.

A hatalmas fekete mozdony rendületlenül közeledett, minden másodperccel nagyobb lett kerek orra, két pislákoló lámpája és kéménye, mely füstgázt és gőzt okádott. Minden más hangot elnyelt a gép zakatolása, szinte belesüketültem a gőz sziszegésébe és a kerekek sivításába.

A támadóm nem állt meg, nekirohant a vonatnak. Addigra már sokat lassult a szerelvény, így csak félrelökte a mozdony, ő meg végre meggondolta magát, s a korláton átugorva a mélybe vetette magát. Nem lehetett hallani, vajon kiáltott-e. Egész testemet eltöltötte a zakatoló kerekek, a vonatfütty és a dübörgő gépezet hangjának kavalkádja.

Csak akkor tértem magamhoz, amikor valaki oldalba kapott, felnyalábolt, és elrántott a sínek közül. Daniel volt az, aki karjaiba kapva a híd szélére ugrott velem, aztán együtt zuhantunk le, le, le...

A majdnem függőleges, füves partoldalban nőtt fák egyikét fél kézzel elkapva Daniel megállította a zuhanásunkat. Egymással szemben függtünk ég és föld között, s alig egy méterrel a fejünk fölött dübörgött el a vonat, folyamatosan kolompolva.

Nem hallottam se ütközést, se robbanást, csak a tiltakozva hőkölő vaskerekek fülsiketítő csikorgását, mígnem végre megszűnt minden mozgás, amit a vasúti kocsik újabb egymásnak lökődése nyugtázott. A mozdony alól felcsapott a fáradt gőz, a kémény

füstgázt pöfögött, majd a vonatot ellepték az állomásépületből kirajzó rendőrök.

Daniel elengedte az ágat. A sáros-füves meredélyen szánkáztunk lefelé, Daniel a csizmája sarkával igyekezett fékezni a sebességünket, végül a híd alatti szilárd partszakaszon földet értünk. A folyóvölgy hasadékában süvítő szél rontott ránk, jeges marokkal beletépett a szoknyámba és Daniel vizes fürtjeibe. A lábam elzsibbadt, a térdem kificamodott, mégsem estem össze. Két erős kar tartott meg a lábamon.

És akkor Daniel megcsókolt...

Micsoda csók! Erősen megtámasztotta a tarkómat, és felhúzott magához. Hevesen, mélyen csókolt, ahogy már nagyon-nagyon régen nem csókolt meg senki. Akármilyen erősen karolt is, akármilyen hevesen csókolt is, éreztem, hogy Daniel karja reszket.

Amikor végre elvonta az ajkát, Daniel zihálva vette a levegőt. És persze én is, mert kifogytam az oxigénből.

Daniel sebes, vizes és sáros két tenyerébe fogta az arcomat.

– Kat! – lihegte, én pedig minden idegszálammal rá figyeltem. – Mit csináljak magával?

Ott álltunk szorosan egymással szemben, némán. Életemben először nem jutott eszembe, mit felelhetnék.

– A ménkűbe is, Apa! – Helyettem James szólalt meg. A sötétből előrobogó alakját árnyként rajzolta ki az állomásépület lámpáinak fénye, a gőzmozdony tűzszekrényének izzása és a hajnali égbolton felderengő pirkadat.

Megpróbáltam illedelmesen távolabb lépni Danieltől, de karja erősen fonta körül a derekamat. Így aztán, amikor James kitörő örömében apja nyakába vetette magát, a nagy ölelkezésben én is benne voltam.

Daniel és James gyakorlatilag kiszorította belőlem a szuszt, de lelkem minden háborgását elcsöndesítette Daniel fölhangzó nevetése.

24

Miután a vágányról eltakarították az odahordott törmeléket, amelyben valóban találtak két rúd dinamitot is, a királynő vonata rövid várakozást követően elcsattogott a következő állomásra, Penzance felé. A masiniszta feldúltan sipákolt egy ideig a rendőröknek, majd visszamászott a magasba, a mozdony vezetőfülkéjébe, és újra indulásra nógatta a gépezetet. Fogalmam sincs, felébredt-e a királynő a váratlan megállás miatt – sem ő, sem kíséretének egyetlen tagja nem mutatkozott.

Úgy gondoltam, Daniel innentől elkíséri a vonatot a végcélig, hogy biztosítsa annak útját, de ő óvatosan elsomfordált a színről, amint a rendőrök megkezdték a szerelvény, a vágány és az állomás átvizsgálását. A vonat továbbhaladt, s a falura újból csönd telepedett. A helyieket megrázta az eset, de figyelmüket lekötötte a robbanásban megsérült társaik ápolása, később pedig nekiláttak, hogy megtisztítsák a folyót a törmelékektől.

A fogadóban száraz ruhát véve magunkra, James és én elkísértük Mrs. Rigbyt a faluba – ragaszkodtam hozzá, hogy segítek neki, pedig alig álltam a lábamon. Tudtam, hogy ha a házban maradnék, a hálószobámba zárkózva önsajnálatba süppednék.

Lementünk a parti útra, kosárban kenyeret vittünk, James pedig takarókat cipelt. Észrevettem, hogy elhagyatottan állt a ház, ahol az amerikai írek megszálltak. A falubeliek mostanra nyilván megtudták, hogy innen kerültek a hídra és a folyóba a dinamitrudak. Valószínűleg a helyi rendőrök szándékosan szivárogtatták ki a hírt, amely aztán szájról szájra terjedt a faluban. Mivel sok helybeli sérült meg az őrült támadásban, bosszút akartak állni. A házban lakó asszony jobbnak láthatta elmenekülni, mielőtt a falubeliek űzik el, vagy a rendőrség letartóztatja. Bár az is lehet, hogy már hajnalban elfogták, és elszállították.

Egész addig nem is láttam Danielt, amíg Jamesszel késő délelőtt vissza nem tértünk a fogadóhoz. Mindketten kimerültek voltunk, de

egyikünk sem akarta volna beismerni ezt. Daniel mintha a semmiből bukkant volna fel a fogadó előtt – nem láttam közeledni, amíg a fiúval az épület felé baktattunk. Ő is száraz holmiban volt már, és értésünkre adta, hogy még épp van időnk összecsomagolni, és elérhetjük a tizenegy harmincas vonatot Londonba.

Ördögfajzat! Egy szóval sem mondta, hol vagy mivel töltötte a délelőttöt, s nem is szánt időt semmiféle magyarázkodásra. Egyszerűen vállára csapta az utazótáskáját, és elindult az állomás felé, mondván, hogy megveszi a jegyeket, és ott találkozunk.

Mrs. Rigby sajnálattal fogadta, hogy elutazom, és ragaszkodott hozzá, hogy magunkkal vigyünk egy kenyerekkel, teasüteménnyel, hideg sült hússal és sajttal megrakott elemózsiáskosarat, nehogy a hosszú úton elájuljunk az éhségtől.

– Bármikor jöjjön, és látogasson meg bennünket, Mrs. Holloway! – mondta búcsúzóul.

James már odakint várt, a folyóparton sétálgatott fel-alá és bámult felfelé, a hídra, amely annyi izgalmat okozott nekünk. Majdnem olyan magas volt már, mint az apja, s a tartásuk és a járásuk is annyira hasonlított, hogy egy pillanatra kihagyott a szívverésem, amikor megpillantottam.

Csak akkor tértem magamhoz ámulatomból, amikor Mrs. Rigby kezembe nyomta a kosarat.

– Most már aztán vigyázzon erre a McAdamre! – mondta. – Azt mondom, kedveském, ez egy olyan férfi, akivel sokat kell törődni. Megeshet talán, hogy amikor újra ellátogatnak hozzánk, közös szobát vesznek ki nálunk? – kérdezte sokatmondó pillantással.

– Sejtelmem sincs, Mrs. Rigby – feleltem, és sietve átvettem tőle a kosarat.

– Nekem viszont vannak sejtéseim – közölte, és szeme vidáman csillogott. – Finom modorú úr ez a Mr. McAdam, én mondom, csak egy picit kényelmesebb életre lenne szüksége. Ha nap nap után a maga remek főztjét ehetné, nem futkosna föl-alá rendőrökkel, hanem otthon csücsülne. Maga kedves asszony, Mrs. Holloway, ő pedig jó ember. Én tudom!

Mrs. Rigby hosszú, boldog házasságban élő nő, ezért beszélt így. Az én házasságom meglehetősen boldog*talan* volt, és azt is tudom,

hogy a helyzet jóval bonyolultabb ennél.

Mindazonáltal megköszöntem neki, és hálásan ráztam meg a kezét, mielőtt fáradt léptekkel kisétáltam a fogadóból. James széles mosollyal jött elém, hogy elvegye tőlem a nehéz kosarat, aztán megindultunk a dombon fölfelé. Lelkiállapota láthatóan helyrebillent.

Daniel ezúttal munkásemberhez illő ruhát vett fel, és harmadosztályra váltott jegyet mindhármunknak. Bár a fülke korántsem volt olyan tágas és kényelmes, mint az első osztályon, megkönnyebbült sóhajjal huppantam le az ülésre. Ma viszonylag kevesen utaztak ezzel a járattal, így az egész fülkében csak hárman ültünk.

Most én foglaltam el a menetirány felé néző ülést, Daniel és James szemben ültek velem. Még el sem indultunk, James elszunyókált, és azt hittem, az ébren töltött hosszú éjszaka után Daniel is rögvest elalszik majd. Ehelyett merőn bámult kifelé az ablakon egész addig, amíg lassan el nem hagytuk Saltash állomását.

A vonat átgördült a hídon, amelynek megmentéséért annyit fáradtunk. A jellegzetes formájú fémszerkezet előbb fölfelé ívelt, majd megint ráhajolt a sínekre, mialatt szerelvényünk átkígyózott a folyó fölött. Aztán magunk mögött hagytuk a híres építményt, áthaladtunk Plymouthon, s az éjszakai zivatar után immár csendes eső kísérte utunkat Devonshire szép tájain keresztül.

Miközben néztem, hogyan nyeli el a ködpára a hidat, feltolultak bennem a megválaszolatlan kérdések.

– Hogy az ördögbe tudták azok az alakok azt a rengeteg törmeléket észrevétlenül a sínekre hordani? – kérdeztem Danieltől. – Tudom, hogy maguk a folyóban kutattak a dinamitrudak után, de a jelzőőrnek látnia kellett, hogy az épület körül ólálkodnak. Kötelességtudó alaknak látszott, úgyhogy biztos a posztján volt. Minden percben megérkezhetett a királynő vonata.

Daniel fáradt tekintettel fordult felém, de a szemében diadalittas fény csillogott.

– A jelzőőr is benne volt a dologban – felelte. – A halász nejének rokonai, az „unokaöcsik” haverja volt, és mindenben segédkezett

nekik. Ma reggel letartóztatták. A nő kisiklott a kezünk közül, de már körözik.

Tátva maradt a szám, amikor Daniel felvilágosított a jelzőőr árulásáról, de aztán becsuktam, mert elöntött a düh.

– Száradjon el a keze! Ha belegondolok, hogy vittem neki a legfinomabb süteményeimből...

James kinyitotta a szemét.

– Nekem bátran adhat a süteményeiből, Mrs. H. Én nem vagyok feniánus, esküszöm!

– Hát az nem vagy, csak tüske a körmöm alatt – mordult rá Daniel. – Nem tudok úgy gazemberek és gonosz cselszövők ellen harcolni, ha közben rád kell vigyáznom. Ha legközelebb azt mondom, maradj Londonban, akkor maradj is ott!

James felháborodott pillantással fordult felé.

– A te korodban már nem kötelességed gazemberek után futkosni. Jobb lenne, ha árukihordó maradnál, és szabadidődben eljárogatnál Mrs. Hollowayhez.

Bármilyen mérges is most Daniel, én láttam, mennyire megrettent James. Még most is a fülembe cseng, milyen elkeseredetten kiáltozott az apja után, amikor azt hitte, Daniel a vízbe veszett. Lehet, hogy Daniel azt hiszi, James lazán kezeli a kapcsolatukat, de én látom, hogy a fiú csimpaszkodik az apjába, és eszében sincs elereszteni. Sokáig nem volt az életében igazi apa, akire felnézhetett, de aztán megjelent Daniel, aki nem akarta elnyomni, csak szerette.

– Egy időre biztos úgy lesz – felelte végül Daniel, meglepően engedékenyen. – Jólesne egy kis pihenés.

– Zene füleimnek – vigyorodott el James.

– És mégis, hol fog pihenni? – kérdeztem megnyugodva.

– Tényleg, hol? – csatlakozott hozzám James.

– Hát ahol kedvem tartja, fiam! – dörrent a fiára szinte ordítva Daniel. – Nem megmondom mindig, hol járok?

– De igen – felelte James csalódottan. Éreztem, hogy ennél többre lenne szüksége. Szegény kölyök otthonra vágyik, igazi családra, még ha nem is vallja be.

Bár talán a mi fajtánknak nincs is családja, legalábbis úgy nincs, mint a többi népeknek. Gürcölünk, tesszük a dolgunkat, és nagyon megbecsüljük azt a kis időt, amit egymás társaságában tölthetünk.

– James, téged mindig szívesen látlak a konyhámban – szólaltam meg. – Ami apádat illeti... nos... – lemondóan legyintettem és tettetett kétségbeeséssel néztem rá.

James felnevetett, ahogy reméltem.

– Köszönöm, Mrs. H.! Ne bánjon vele kesztyűs kézzel! – Ezzel kinyújtóztatta hosszú tagjait, és kicsit imbolyogva fölállt, mert a vonat egészen tisztes sebességre kapcsolt, majd a folyosóra nyíló ajtó fogantyújára tette a kezét. – Kilépek, szívok egy kis friss levegőt.

– Nincs szivar! – szólt rá erélyesen Daniel.

James egy pillanatra elszontyolodott, de aztán földerült az arca.

– Ahogy parancsolja, főnök! – Fiatalos jókedvvel rántotta föl az ajtót, s már ki is trappolt a folyosóra.

– A fenébe! Nem mondtam, a pipát, szivarkát, manilaszivart...

– Ne most prédikáljon neki – mondtam. – Kimerült a gyerek, és iszonyatosan megrémült. Ahogy én is.

– Jó, jó, de maga valószínűleg nem ül ki a vonat végébe olcsó dohányt szívni. Mit csináljak vele, Kat?

– Amit eddig is – feleltem. – Legyen az apja. Felnéz magára, de nem tekinti istennek. Az ő korában ezt ne várja tőle. – Nagyot sóhajtottam, mert rám tört az érzés, hogy máris szeretnék a füstös öreg fővárosban lenni, egy bizonyos utcácskában a Szent Pál-székesegyház mellett. – A lányom is nemsokára kamaszodni kezd. És akkor neki sem lesz szüksége a mamájára.

Daniel egy ideig szótlanul nézett, szeme körül aggodalmas ráncok jelentek meg.

– Már eldöntötte, mit fog tenni? – kérdezte gyöngéd hangon. – Grace ügyében?

– Igen. – Kinéztem az ablakon Dartmoor eső áztatta lápvidékére, amely oly üres, mégis szemet gyönyörködtető, és titkai fölfedezésére csábít. – Köszönetet fogok mondani a barátaimnak, amiért nagylelkűen és kedvesen bánnak Grace-szel, de megmondom

nekik, hogy ő az én lányom marad. Ketten tettük meg az elmúlt évek küzdelmes útjait, és együtt is megyünk tovább.

– Helyes! – Pontosan ennyire, erre az egyszavas helyeslésre volt szükségem. – Ismerek egy jogászt, aki bebiztosíthatja, hogy Grace nagykorúságáig magáé maradjon a felügyeleti jog, akárki is jelentkezne, hogy megpróbálja elvitatni ezt magától. Jól tudom, hogy a férje nem rendelkezett a lánya neveltetéséről, és pénzt sem hagyott a gondozására?

– Csak egy pár elnyűtt csizmát hagyott ránk – feleltem, s éreztem, hogy megkísért a hajdani fájdalom, vajon hagyom-e legyűrni magam. De nem hagytam, úgyhogy nyomban szerte is foszlott. – Még arra sem volt elég jó, hogy az ócskásnak eladjam.

– Megengedi, hogy elrendezzem ezt magának? – kérdezte Daniel. – A jogász barátom szívességből, ingyen tenné a dolgát.

A szívem elfacsarodott, szinte sajgott. Annak idején utánakérdeztem a jogaimnak, amikor egy volt munkaadóm mesélte, hogy bizonyos kor után a törvénytelen gyereket elválaszthatják az anyától, különösen, ha az apa családja ilyen igénnyel lép fel. „Gyermeki éveiben” az enyém lehet, de később elvehetik tőlem, ha valaki nagyon magának akarja a lányomat.

Ha viszont sikerül törvényes felügyeleti jogot kapnom Grace fölött egészen huszonegy éves koráig, akkor már sokkal nehezebb a dolga bárkinek, amennyire kihámoztam. Szívem szerint már rég elintéztem volna ezt, de a jogászok sokba kerülnek, és nekem erre sosem volt pénzem. Ráadásul a bíróságra kellett volna mennem, és így kiderült volna, hogy a lányom házasságon kívül született. Ezzel pedig azonnal elveszítettem volna minden szülői jogomat, mivel a közvélekedés szerint a törvénytelen gyereket szülő nőknek nincsenek természetes anyai ösztöneik. Ez persze badarság, de hát a törvényeket férfiak írják.

– Szükséges, hogy felfedjem a teljes igazságot? – kérdeztem szinte suttogva. – Rajtam kívül csak maga meg Millburnék tudnak Grace-ről. Nem szégyellem, hogy az anyja vagyok, de gondolnom kell a munkaadóimra. Nem sok családban fogadnak fel szívesen szakácsnőnek egy ringyót!

Daniel rám villantotta mosolyát.

– Mrs. Holloway! Nem ismerek még egy nőt, aki ennyire tisztában van a jó és a rossz fogalmával. A jogászom el tudja intézni úgy, hogy az egészről csak maga meg én fogunk tudni.

Nagyot nyeltem, hogy eltűnjön a torkomban gyűlt gombóc.

– Akkor tegye meg nekem ezt a szívességet, kérem! – Határozottan csengő hangom a mondat végére szinte suttogássá vékonyodott. – És köszönöm!

* * *

Sok minden történt az elmúlt napokban, de én még mindig nem tudtam biztosan, ki ölte meg Sineadet, vagy hogy miért. Erről nem beszélgettünk a hosszú úton hazáig, de a vonaton végig ott motoszkált a fejemben a kérdés. Danielt láthatóan kielégítette a feltételezés, hogy a lányt a feniánusok tették el láb alól, akik között üzenetközvetítő volt, de én nem vettem volna erre mérget.

Részben azért nem került szóba a téma, mert mire kiértünk a dartmoori lápvidékről, Danielt és Jamest – aki idővel kissé dohányfüsttől bűzölögve visszatért a fülkébe – elnyomta a buzgóság. Előbb befalták Mrs. Rigby kosarának majdnem egész tartalmát, aztán elaludtak. Egyik a fülke egyik falának dőlt, a másik a másiknak, mint két könyvtámasz egy hatalmas könyvespolcon.

Az én gondolataim túl lázasan kergették egymást ahhoz, hogy elszundíthassak. A híd alatti robbanás rémületének emléke mellett kísértett a kétségbeesés, amit átéltem, amikor azt hittem, sosem látom viszont Danielt, s ehhez társult még a végső ökölharc izgalma.

Képtelen voltam szabadulni a képtől, ahogy dermedten bámultam a rendíthetetlenül közeledő mozdony hatalmas fizimiskáját és a két éles fényű lámpáját. Még mindig ott csöngött a fülemben a gőzgép dübörgését túlharsogó kolomp hangja, éreztem a talpam alatt a talpfák remegését. Ez a pillanat örökre belém égett, és életem végéig kísérteni fog.

Aztán e rettenetes emlék helyét átvette a zuhanás élménye, és Daniel csókjának hevessége, ahogy még sosem csókolt meg azelőtt. Szerelmesek szoktak így csókolni – én ilyet még a férjemmel sem

éltem meg azelőtt, még az ágyban sem. Azt hiszem, jó ideig emésztem még a csókot...

Apa és fia időről időre föleszméltek álmukból, amikor megálltunk egy-egy állomáson, de miután megnézték a feliratot, hogy hol járunk, mindig visszaaludtak. Mókás volt látni, hogy szinte mindig egyszerre és majdnem teljesen egyformán tették mindezt.

Ahogy elhagytuk Slough-t, egyszerre megdörzsölték a szemüket, nyújtózkodtak, pislogtak, és lassan magukhoz tértek. Mire a vonat London elővárosába érve lelassított, végre mindketten teljesen fölébredtek.

Már besötétedett, az éjbe burkolózó nagyvárost a főbb utak mentén világító gázlámpák és az ablakokban pislákoló gyertyák meg petróleumlámpák fényei pettyezték, itt-ott pedig tüzek világítottak – az emberek a nyílt utcán égettek ezt-azt, hogy melegen tartsák magukat. A London milliónyi kéményéből felszálló füst megülte az egész várost.

– Örülök, hogy hazaértem – szólaltam meg az ablakon át pásztázva tekintetemmel az ismerős utcákat, amelyek hol mellettünk suhantak el, hol alattunk, amikor épp vasúti hídon haladtunk át. – Miért van az, hogy a tiszta levegőjű, csöndes és csupa zöld vidék után boldogan kalapál a szívem e koszfészek láttán, amit Londonnak nevezünk?

– A nagy kelevény – mondta Daniel. James értetlenül nézett rá, mire Daniel megmagyarázta: – Vannak, akik így hívják a túlburjánzó, óriásira duzzadt várost.

– Azért van ez, Mrs. H., mert maga londoni – jelentette ki James. – Mint mi is. Szép, szép a vidék, de ott nem sok mindent lehet csinálni – szögezte le végül.

Igaz, ami igaz, Londonban minden utcasarkon valami új, valami más fogadja az embert.

A szerelvény hirtelen megdöccent, a kocsik ütközői egymásnak koccantak, ahogy a vonat erőteljesen fékezve bedöcögött a Paddington állomás csarnokába.

Daniel fölállt, előzékenyen leemelte a poggyásztartó rácsról a kis utazótáskámat és Mrs. Rigby kosarát.

– Hazakísérjem, Mrs. Holloway? – kérdezte.

– Nem szükséges. – Fölálltam, és eligazgattam a szoknyámat. – Majd végigmegyek a folyosón és egy hátsó ajtónál fogok leszállni.[10] Ha meglátnák, hogy a fülkéből együtt szállok ki magával, Daniel McAdam, oda lenne a becsületem.

* * *

Másnap reggel rémálmokkal teli, görcsös alvást követően ereszkedtem le a manzárdszobámból a konyhába, és egy nyugodt hétköznap reményében kötöttem magam elé a kötényemet. Hétfő volt, amikor rendszerint félnapos kimenőm van, de Lady Rankin valószínűleg közölte Mrs. Bowennel, hogy a váratlan távollétem miatt le kell mondanom erről.

Mrs. Bowen már a konyhában várt, és azonnal közölte a hírt. Nagyon szerettem volna elmenni Grace-hez, de muszáj volt összeszorítanom a fogamat, és megvárni a csütörtököt. Azt nem fogom hagyni, hogy a teljes kimenőnapomat megtagadják tőlem.

Mrs. Bowen nem kérdezett az utazásomról, se a történtekről – felteszem, Lady Cynthia beszámolt már neki. Csak annyit kérdezett a kulcsárnő:

– Minden rendben, Mrs. Holloway?

– A legnagyobb rendben, Mrs. Bowen – feleltem a kérdésére, és nyomatékosan bólintottam is.

Ő is bólintott, majd megindult föl az emeletre. Nyilván ment kiadni a parancsot, hogy a személyzet lásson neki a ház minden négyzetcentiméterének felsikálásához, ahogy minden áldott nap tették.

Mary a dagasztóteknőben otthagyta nekem a kenyértésztát, amit most az asztalra borítottam, és megkóstoltam. Egy pici sót még bele kellett dagasztanom. Mary ügyesen végzi a dolgát, csak még nincs elég gyakorlata. Mindenesetre gyorsan tanul.

Miközben szétosztottam a tésztát a különböző sütőformákba, amiket aztán sorban föltettem a tűzhely melegen tartó polcára, hallottam Mr. Davis zötyögő lépteit a lépcsőn. Belépett a személyzeti étkezőbe, majd a kezében tartott újságköteget az

asztalra dobta, mielőtt megállt a konyhaajtóban, és nagy örömmel felkiáltott.

– Mrs. Holloway! Annyira, de annyira örülök, hogy látom! – Előrelépett, és kezét nyújtotta, de én nem fogtam meg, mert az enyém lisztes volt.

– Ó, jaj – mondtam ijedten, és gyorsan megtöröltem a kezem egy konyharuhában. – Ugye, nem azért örül ennyire, mert a helyettesítő szakácsnő annyira rémes volt?

– Nem volt rossz – ismerte el Mr. Davis –, de korántsem főz olyan finomakat, mint maga. Mrs. Curtisnek hívják.

– Mrs. Curtis – ismételtem el a nevet. Felrémlett egy szigorú arcú, meglehetősen sovány nő alakja, aki mogorvának tűnik, de a szíve mélyén barátságos. – Felületesen ismerem. Ugyanannál az ügynökségnél vagyunk, de még sosem kóstoltam a főztjét.

– Én csak azt mondhatom, örülök, hogy visszatért! Mrs. Curtis ma már nem jön. Tegnap este megkaptuk a táviratát, hogy Ön úton van haza, így ő már vacsora után összecihelődött.

Én nem küldtem táviratot. Gondolom, Daniel sürgönyözött, amikor Saltashban megváltotta a visszaútra a jegyeinket.

– Szomorúan hallom, mi történt az édesanyjával, Mrs. H. – mondta Mr. Davis a konyhaasztalnak támaszkodva. – De örülök, hogy már jobban van!

Anyám sok évvel ezelőtt meghalt, de azért hálásan biccentettem a főkomornyik felé. Nem akartam megcáfolni Danielt, aki nyilván ezzel indokolta meg a távollétemet.

Meggyőztem Mr. Davist, hogy jobb lenne, ha nem dőlne az asztalomnak, aztán a kezébe adtam egy konyharuhát, hogy takarítsa le a nadrágjáról a lisztcsíkot, és folytattam a főzést. Kiadós reggelit készítettem őlordságának és Lady Cynthiának – marhasültet, tojást és disznósajtot. Ez utóbbihoz a Mrs. Curtis által hátrahagyott szaftos sertéssültet felkockáztam, petrezselyemmel, zöldfűszerekkel, citromhéjjal és szerecsendióval összekeverve egy kerámiatálba tettem, és megdermesztettem. A disznósajt egy részét félretettem a személyzetnek, illetve egy tálcán összekészítettem egy kevés kenyeret és hideg marhasültet Lady Rankinnak, amit majd felvihet a szolgáló, ha őladysége fölkel.

Danielnek színét sem láttam, de úgy döntöttem, nem számítok a feltűnésére. Lehet, hogy a rendőrséggel tárgyal a Saltashban történtekről, vagy Lord Rankin főlovászának utasítására az istállókat takarítja – sőt még valószínűbb, hogy mindkettőt és még egy sereg más dolgot csinál éppen. De az is megeshet, hogy a probléma megszűnésével elhagyta Lord Rankin házát. Vajon ez esetben fenntartja a bérelt szobáit a Covent Garden közelében, a Southampton Streeten, vagy onnan is eltűnik...?

A reggeli véget ért, és Mary meg a mosogatólány elmosták az edényeket, én pedig lesikáltam a konyhaasztal munkalapját, hogy nekiláthassak a további étkezések előkészítésének. Milyen megnyugtató dolog répát pucolni, vajat kockázni a teasütemény tésztájába, azon gondolkodni, milyen szósszal tálaljam ma este a halat! Ezek az élelmiszerek várhatóan nem robbannak fel, nem esnek nekem ádáz kegyetlenséggel, és nem kísérlik meg eltenni láb alól azt a férfit és a fiát, akik immár a szívemhez nőttek. Lehet, hogy megmentettük a királynő életét, sőt az egész monarchiát, de a szívem mélyén éreztem: tőlem a pokolba mehet az egész birodalom, csak ne kelljen még egyszer átélnem azt, amikor térdig a jeges vízben állva azt hittem, Daniel a lángoló folyóba veszett.

Déltájban, miután Lady Rankin tálcáját fölvitte a szobalány, volt egy szusszanásnyi időm. A cselédek az emeleten takarítottak, Mr. Davis a főkomornyik szobájában a borokat ellenőrizte. Egyszer csak dübörgő léptekkel letrappolt hozzánk Lady Cynthia, majd a konyhában levetette magát az egyik székre – pont úgy, mint az első napomon Lord Rankin házában. Most is férfiöltönyt viselt, s éppoly zaklatottnak látszott, mint aznap.

– Ördög és pokol! – hörögte.

– Jól van, Asszonyom? – kérdeztem a teasütemény tésztáját lapogatva, amit épp ki akartam szaggatni.

– Hagyja ezt a finomkodást, Mrs. H.! Rémesen érzem magam! Rankin egész reggel duzzogott, mert a feniánusokat finanszírozó befektetőit alaposan kikérdezi a rendőrség, akárcsak Lord Chalminstert és a nyavalyás fiát. Remélem, Mintyt bedugják valami cellába, és hagyják megrohadni! Rankin dühöng, mert veszélyben a pénze. *Pénz!* Ezt a tetűt semmi más nem érdekli!

Bár egyetértettem Cynthiával, rezzenéstelen arccal szaggattam a kis kerek tésztákat, és egy sütőlapra sorakoztattam őket.

– Ismerje el, hogy jól jön, ha az embernek van dohánya – mondtam végül.

– Hah! – Lady Cynthia csinos pofikája eltorzult. – Azért van egy kis különbség aközött, hogy az ember ki tudja-e fizetni a szabóját, vagy a banki könyvelés számait bújja megszállottan. Azok csak számok! Teljesen elvont dolgok!

– És mégis, ezek az elvont számok mozgatják a világot – mondtam, miközben a tepsit a sütőbe toltam. Mióta majdnem meghaltam egy vasúti hídon, kissé filozofikusan nézem a dolgokat.

– De a legrosszabb az, hogy az izgalmas részből kimaradtam! – Lady Cynthia a székkel hátradőlve kikukkantott a folyosóra, aztán visszahuppant, és az asztal fölött közel hajolt hozzám. – Nincs itt senki. Meséljen, Mrs. H.!

Újból letörölgettem az asztalt, majd elővettem egy kést, a kamrából pedig répákat és zöldféléket hoztam, s nekiláttam a személyzet uzsonnáját készíteni. Zöldségszeletelés közben halkan elmondtam mindent, ami azután történt, hogy Lady Cynthia elhagyta Cornwallt.

Miközben hallgatott, Cynthia arca fokozatosan megváltozott, s mire befejeztem a sztorit, csodálattal nézett rám.

– Szép munka, Mrs. H.! – lelkendezett. – Ezt nevezem! A királynő kitünteti magát és Mr. McAdamet? És Mr. Thanos is megérdemel egy medált, mivel ő számolta ki, hogy pontosan hol fognak lecsapni.

– Valami azt súgja, hogy nem kapunk semmit. – Elkészültem a répaszeleteléssel, és nekiláttam összetépkedni a salátát. Majd beteszem a hűvös kamrába, amíg elkészítem az étel többi részét. – Őfelsége valószínűleg sosem szerez rólunk tudomást.

– De hisz' az gyalázat lenne! – Cynthia hirtelen kiegyenesedett a széken, és szomorúan felsóhajtott. – Ha már gyalázatról beszélünk: tegnap este megszorongattam Bobbyt, és nyíltan rákérdeztem Sineadre.

Vártam, hogy Cynthia folytassa, de ő lehajtott fejjel az asztallap élének támasztott ujjait bámulta.

– Igen? – biztattam. Nekem megvan az elképzelésem Sinead haláláról, de szívesen megfontolok minden eshetőséget.

– Bobby azt állítja, hogy nem ő tette. – Újabb sóhaj hagyta el Cynthia ajkát. – Fúj rám, amiért egyáltalán felmerült bennem, hogy képes lenne ilyesmire. Azt hiszem, igaza van. Bíznom kellett volna benne.

– Nem így van! Lady Roberta a helyszínen tartózkodott, ráadásul titokban volt a házban, és ha Sinead emiatt megzsarolta volna, még indítéka is lehetett. Vagy véletlenül is megölhette, miközben csak hallgatásra próbálta rábírni a lányt.

– Ezek szerint azt hiszi, Bobby hazudott? – kérdezte Cynthia rosszkedvűen. – Megesküdtem volna, hogy igazat mondott.

– Úgy hiszem, igazat mondott. Én csak eljátszottam a lehetőségekkel. – Letöröltem a késemet, és elővettem a fenőacélt, hogy kicsit kiegyengessem a pengét. A fenőacél nem élezésre szolgál, mint a fenőkő, csupán az apróbb csorbákat lehet vele eltüntetni, hogy a kés ne veszítse el túl hamar az élét.

Felötlött bennem, hogy ha Sinead gyakorlott zsaroló volt, akkor talán Lord Rankint is megzsarolta. Az úr hajlama a szobalányokkal való cicázásra szép kis zsebpénzt biztosíthatott a számára. Ha viszont megfenyegette az urat, hogy elmondja Lady Rankinnak, mit művelt vele, Lord Rankin jó okkal kívánhatta elhallgattatni a lányt.

Ahogy így járt az agyam, szinte automatikusan húzogattam a kést a fenőacélon. Vajon azon az első estén, amikor Sinead helyett én vittem föl a kávét az úrnak, mit gondolhatott Lord Rankin? Hogy Sinead engem is bevont a zsarolási tervébe? Netán arra akarom figyelmeztetni, hogy beárulhatjuk a feleségénél? Másnap reggel, miután Sineadet holtan találtuk, Lord Rankin megpróbált elbocsátani. Talán mert félt, hogy átveszem Sinead helyét, és tovább zsarolom? Vagy mert rájöhetek, hogy ő ölte meg Sineadet?

– Nagyon ért a késekhez, Mrs. H.! – szólalt meg Cynthia, és a hangjából némi irigykedést hallottam ki.

A váratlan megjegyzés kirángatott eszmefuttatásomból.

– Az éles késsel nem vágja el a kezét az ember – mondtam, miközben próbáltam elhessegetni az iménti gondolataimat.

Éreztem, hogy rossz irányban tapogatózom. – A szakácsnő, akinél inaskodtam, jól kitanított az óvatosságra.

– A gyilkos miért nem használt kést? – kérdezte Cynthia. – Mármint a mozsár helyett?

– Jól elzárva tartom a késeimet. Túl veszélyes olyan helyen hagyni az éles szerszámokat, ahol bárki hozzájuk férhet. Szerintem a gyilkosságot hirtelen felindulásból követték el, a tettes nem tervezte el előre. Vagy elszámította magát.

– Mármint a feniánusok?

Óvatosan letettem a kést az asztalra, és leültem.

– Én ezt az egészet alaposan átrágtam magamban. Ha Sineadet valamelyik feniánus ölte meg, ahogy feltételezzük, hiszen az udvarlója és a szervezet között Sinead hozta-vitte az üzeneteket, akkor a tettes miért hagyta itt a papírt, amire a királynő vonatának menetrendjét írták? Biztosan el akarta volna vinni, hiszen a papír leleplezhette a tervüket.

– Hmm. Talán az illető nem vette észre, hogy a papír a lánynál volt.

– Szerintem átkutatta volna Sinead ruháját, hogy lássa, volt-e nála bármilyen üzenet. De ami még valószínűbb: ha tényleg meg akarta volna ölni szegényt, akkor valamilyen indokkal a házon kívülre csalta volna. Mi értelme, hogy itt ölte meg, és a kamrában hagyta a holttestet?

Cynthia eltöprengett.

– Ezt a bűntettet hirtelen felindulásból követték el, ahogy mondja. Ezért gondolta Mrs. Bowen az első pillanatban, hogy Sinead udvarlója tehette.

– Ha az udvarló aznap Londonban lett volna, magam is egyetértenék Mrs. Bowennel – mondtam. – Hallottunk már olyat, hogy egy pasas berágott valamin, és fejbe verte a feleségét vagy a szeretőjét. Sajnos túl sok is az ilyen eset. De mi már tudjuk, hogy Sinead embere Anglia északi felében volt aznap. Hacsak nem volt Sineadnek másik szeretője is...

Kérdő pillantást vetettem Cynthiára, de ő a fejét rázta.

– Sinead odavolt azért a kis kullancsért – mondta Cynthia. – Romantikus alkat volt. De értem, mire gondol, Mrs. H. Miért jött

volna egyáltalán ide a házhoz egy feniánus? Azzal nagy veszélynek tette volna ki magát. Hacsak nem azt akarta biztosítani, nehogy Sinead valami fontos részletet elmondjon Lord Rankinnak. Vagy esetleg megtudta, hogy Rankin figyeli azoknak a stiklijeit, akik a mozgalmukat pénzelik. De akkor meg miért nem Rankint próbálta meg eltenni láb alól? – Cynthia nagyot sóhajtott. – Kár, hogy nem ezt tette! Sinead sokkal kedvesebb ember volt.

– Mintha azt mondta volna róla, hogy zsaroló volt – jegyeztem meg.

– Az volt. De csak kicsiben. Sosem volt könyörtelen vagy ilyesmi. Csupán annyit kért, hogy legyen kevesebb munkája, vagy félretehessen a kelengyéjére. Mondtam már, hogy romantikus alkat volt. Szegény pára!

– Meséljen még róla! – kértem az asztalra könyökölve. – Azt mondta, Sinead már azelőtt a családnál dolgozott, hogy Lady Rankin férjhez ment.

– Igen. Em ragaszkodott hozzá, hogy velünk jöjjön Londonba. És Mrs. Bowen is. Tudja, Mrs. Bowen helyettes kulcsárnőként szolgált a szüleimnél, s egyben Em szobalánya is volt. Em pedig senki másra nem akarta a háztartását bízni, csakis a jó öreg Mrs. Bowenre. Rankin viszont sajnálta a pénzt arra, hogy Emnek itt új szobalányt fizessen, úgyhogy megelégedett Sarával. Sinead jó munkaerő, de kissé együgyű, ha érti, mire gondolok. Hitte, hogy a jóisten majd vigyáz rá, akármiket is művel, amiért keresztet hordott a nyakában, és járt a templomba gyertyát gyújtani meg Szűz Máriához imádkozni.

Eszembe jutott a vörös csík Sinead nyakán, amiről a halottkém azt mondta, hogy akkor keletkezhetett, amikor letépték a nyaklánccát. Elgondolkodtam, vajon ezt miért vitte el a gyilkosa.

– A régi házban Sinead mosogatólány volt, igaz? – kérdeztem. – Vajon miért ragaszkodott az Ön húga egy mosogatólányhoz?

Cynthia vállat vont.

– Talán gondoskodni akart róla. Em gyerekesen ragaszkodik emberekhez. Ha valakit megkedvel, akkor úgy érzi, gondoskodnia kell róla. Sinead pedig, mondjuk úgy, rajongott a húgomért, valamiféle tündéri lénynek látta őt. Em olyanokat gyűjt maga köré,

akik között különlegesnek érezheti magát. Ilyesmit Rankintól biztosan nem várhatott. – Cynthia felröhögött, de aztán lehalkította a hangját. – És tőlem se. Én elég kegyetlen tudok lenni szegény kislánnyal!

Úgy tűnt, Lady Rankin házasságával Cynthia járt a legrosszabbul, de nem tettem megjegyzést.

– Azért kérdeztem – kezdtem elgondolkodva –, mert azon morfondíroztam, hogy ha esetleg valaki, akit Sinead a családi fészekben zsarolt, teszem azt, az Önök apját, anyját, vagy egy másik szolgálót, és ez az illető pánikba esett, nehogy a lány fecsegjen, akkor utána jöhetett Londonba, hogy elhallgattassa. Egy ilyen személyt Sinead gyanútlanul beengedhetett a házba, mivel jól ismerte. Sinead nem csapott ribilliót, nem kezdett sikoltozni, még csak nem is védekezett, ami arra utal, hogy ismerhette a gyilkosát. Jól ismerte azt az embert. Vagy nőt. – Első perctől azt feltételeztem, hogy a gyilkos férfi volt, pedig az a márványmozsár olyan súlyos, hogy egy nő is képes vele összezúzni bármit, épp csak meg kell lendítenie.

– Uhh! – Cynthia arcába szökött a vér. – Erre nem is gondoltam! Talán...

Elhallgatott. Rettenetes bűntudat ült a tekintetében, amitől megdöbbentem. *Ne!* – gondoltam elkeseredetten. *Pedig már kezdtem megkedvelni...*

Mielőtt szóhoz jutottam volna, a csöndbe belehasított egy váratlan hang.

– Nem kell tovább törnie a fejét, Mrs. Holloway. Én tudom, ki ölte meg Sineadet. *Én* tettem.

25

Mrs. Bowen állt a konyha küszöbén, felszegett fejjel, olyan mozdulatlanul, hogy a derekára fűzött kulcscsomó meg se zizzent.

Döbbenten bámultam rá a székembe ragadva, ő pedig izzó tekintettel nézett a szemembe.

– Jóságos ég! – Cynthia elképedve pattant föl. – Mrs. B., hogy tehette? Mit vétett magának Sinead, hogy ezt művelje vele?

Cynthia arca elfehéredett, a hatást csak fokozta szőke haja és szürke ajkai.

Mrs. Bowen tekintete Cynthiára ugrott.

– Ez az én dolgom, Asszonyom – közölte kimérten.

– De hát megölni... – Cynthia rémülten mérte végig a kulcsárnőt. – Ha annyira nagy baj volt, miért nem szólt Emnek? Vagy nekem? Vagy Mrs. Hollowaynek? Bármelyikünk közbeléphetett volna.

Mrs. Bowen a fejét rázta.

– Nem tehették volna. Nem kockáztathattam, hogy Sinead kiadja a titkaimat Mrs. Hollowaynek. Sinead odáig volt érte.

Fölálltam. Egyáltalán nem tetszett, hogy Mrs. Bowen a felelősség egy részét, mondjuk úgy, rám akarta hárítani.

– De hát... – fakadt ki Cynthia, de intettem, hogy hallgasson.

– Mrs. Bowen hazudik, Asszonyom! – szólaltam meg nyugodt hangon. A kulcsárnő tekintetében ülő dac engem igazolt. – Nem tett semmit Sineaddel. Valaki mást takargat.

– De kit? – Cynthia láthatóan összezavarodott. – Csak egy embert akarna megvédeni mindenáron... – Elakadt a szava, majd felnyögött. Fájdalmas felismerés volt. – Jaj, ne! – Kezét a szája elé kapva kirohant a konyhából.

Utánaindultam, de Mrs. Bowen elkapta a csuklómat, és erős kézzel visszatartott.

– Hagyja! – csattant fel.

– Nem hagyom! – Próbáltam kirántani magam a szorításából, de Mrs. Bowen nem eresztett. – Sinead nem érdemelt ilyen véget –

förmedtem rá. – Rossz útra tévedt, igaz, de hát nem ebben a világban élt. Naiv lélek volt. Én észhez térithettem volna!

– Ne higgye! – Mrs. Bowen körmei a csuklómba mélyedtek. – Azt hiszi, hogy mindenre tudja a választ, igaz? Hát, ebben az esetben nem tud semmit!

Ez övön aluli volt. Akármilyen erősen markolta is a kezem Mrs. Bowen, végül kirántottam a csuklómat. Szerencsére magam is jó erőben vagyok. Kisiettem a konyhából, elrobogtam a személyzeti ebédlő mellett, és fölszaladtam a lépcsőn. Mrs. Bowen a nyomomban loholt.

– Állj! – kiáltott rám.

Megálltam a lépcső tetején, a zöld posztós ajtó előtt, amely szigorúan óvta a fent lakó előkelő népeket a konyha és a személyzeti ebédlő durva zajától.

– Maga szerint mit tesz most Cynthia? – kérdeztem. – Nem jutott eszébe, hogy ő is veszélybe kerülhet?

Mrs. Bowen arcára elkeseredés ült ki.

– Hát menjen! – intett. – De úgysem tehet már semmit.

Azt majd én eldöntöm!

Kinyitottam az ajtót, és átléptem egy teljesen másik világba. Tudtam, hogy a hátsó lépcsőn nyüzsögnek a szobalányok és lakájok, ezért inkább a főlépcsőt választottam. Az elegáns előtérből induló, díszes lépcsőkön a napnak ebben a szakában nem járt senki.

Nem igazán szerettem a Mayfair negyed úri házaiban fölmenni az emeletre. A folyosók túlságosan csöndesek és díszesek voltak, mit sem árulva el a seregnyi szolga mindennapos küzdelméről, hogy minden négyzetcentiméterét tisztán tartsák. Ezen a fertályon némaság honolt, amelyet csak egy Chippendale állóóra halk ketyegése tört meg, amely valószínűleg jó egy évszázada mutatja az időt ebben a házban.

Mrs. Bowen a sarkamban trappolt. Fölkaptam a szoknyámat, és fölszaladtam az első szintre. Ide hoztam fel szolgálatom első estéjén a tálcát a kávéval Lord Rankin dolgozószobájába. Mintha már nagyon régen lett volna.

Az említett dolgozószobától jobbra nyílt Lady Rankin budoárja. Lenyomtam a kilincset, és berohantam.

Cynthiát már ott találtam. Lady Rankin – Emily – egy íróasztalka előtt ült. Éppoly habos-csipkés és áttetsző, magas nyakú, tojáshéj színű ruhát viselt, mint aznap, amikor a szolgálatába léptem. Cynthia mellényes nadrágban és császárkabátban, csizmába bújtatott lábát férfi módra szétvetve állt vele szemben.

Ennek ellenére nem sokban különböztek egymástól. Mindkét nő világosszőke, kék szemű és kecses alkatú volt, lényüket az arisztokrata hölgyekre jellemző törékenység lengte körül, ami sokszor a mélyben megbúvó erős akarat álcája volt csupán.

– Miért tetted, Em? – kérdezte Cynthia elgyötört hangon.

Lady Rankin pislogva nézte a nővérét, azután elfordította a fejét – lassan, mint aki rettentő nehéznek találja a mozdulatot –, és tekintetével nyugtázta, hogy a szakácsnője és a házvezetőnője is lihegve áll a szobája ajtajában.

– Mrs. Bowen? – kérdezte kétkedő hangon, mint aki nem hisz a szemének. – Mi folyik itt?

Lady Rankin engem pillantásra sem méltatott. Tekintete Mrs. Bowenre tapadt, mintha kérlelte volna, hogy szólaljon meg, adjon magyarázatot erre a furcsa helyzetre.

Mrs. Bowen betolt a szobába, és bezárta mögöttünk az ajtót.

– Asszonyom! – kezdte a kulcsárnő olyan hanghordozással, mint amikor egy felnőtt próbál nem megijeszteni egy gyermeket. – Attól tartok, hogy tudnak Sineadről.

Lady Rankin kérdőn vonta föl a szemöldökét.

– Kiről?

– Katie Doyle-ról, asszonyom. Mi Ellennek szólítottuk, de igazából a Sinead nevet szerette. – Mrs. Bowen nagyot sóhajtott, mivel Lady Rankin továbbra is értetlenkedve nézett rá. Aztán folytatta. – Tudják, hogy megfenyegette Önt. Asszonyomnak hozzám kellett volna fordulnia, ahogy korábban mindig.

Lady Rankin arcáról eltűnt az értetlenség, és kék szemébe sértettség költözött.

– Maga nem volt itt! Kerestem, de nem volt sehol.

Eszembe jutott, hogy Mrs. Bowen Sinead halálának estéjét házon kívül töltötte, az udvarlójával. Az emeleti szobalány említette. Mr. Greer, így hívják. Sokáig vádoltam magam, amiért nem maradtam

lent aznap éjjel Sineaddel, Mrs. Bowen viszont egyáltalán nem is tartózkodott a házban. A házvezetőnő ráadásul azt a bizonyos Mr. Greert küldte el másnap este, hogy megkeresse a másik felét annak az elszakított fecninek, amit Sinead kötényzsebében talált.

Vajon Mrs. Bowen tényleg fedezni szerette volna Sinead mint a feniánusok küldönce ügyködését, vagy esetleg egészen más értelmet tulajdonított annak az írásnak? Talán azt hitte, Lady Rankinra vonatkozik? Amikor Daniellel kiderítettük, hogy a papír tartalma valóban a feniánusokkal lehet összefüggésben, Mrs. Bowen visszavonulót fújt, és nem ellenkezett, hogy Lady Cynthia társaságában a végére járjunk az ügynek.

– Ha jól értem, az Ön családjához volt valami köze a dolognak – szólítottam meg Lady Rankint. Csak találgattam, de egészen biztos voltam abban, hogy igazam van. – Valami olyasmi, amit Lord Rankinnak nem volna szabad megtudnia.

Lady Rankin végre tudomást vett arról, hogy én is a szobában vagyok.

– Maga okos asszony, Mrs. Holloway. Mindjárt tudtam, amikor találkoztunk. És milyen jó szakácsnő – mondta halovány mosolyt villantva felém, de nem tudott meglágyítani. Sinead alig lépett felnőttkorba, reményekkel telve nézett a nagybetűs élet elé, amit elragadtak tőle! Persze, csinált butaságokat, de jó kezekben idővel jobb útra térhetett volna. Lady Rankin ezt az esélyt vette el tőle.

– Mi volt az, Em? – fakadt ki Lady Cynthia. – Mi az ördögöt tudott az a lány, ami ennyire fontos volt neked?

Lady Rankin letette az asztalra a tollat, mintha hirtelen túl súlyossá vált volna a kezében.

– Tudott papáról. Szegény, kedves, haszontalan apánkról.

– Ó! – Lady Cynthia arca hamuszürkévé vált. – A francba! – Mély levegőt vett. – De, ugye, ennek már nincs jelentősége? Vége van, ugye? Nem számít!

– De a drága Charlesnak számítana – felelte Lady Rankin. Charles alatt Lord Rankint értette. – Ő annyira fontosnak tartja az ilyesmit. És gyűlöli a megtévesztést. Ezért nem bírja látni, hogy férfiruhákat hordasz. – Lady Rankin átnyúlt a keskeny asztalka fölött, és végighúzta ujjait Cynthia kabátujján. – Szerintem pedig vicces.

– Asszonyom, egy szót se többet! – vágott közbe Mrs. Bowen határozottan. – Majd én elintézem. Vigyázni fogok Önre, mint ahogy eddig is.

– Nem! – Lady Rankin fölemelkedett a székéről, és lassan átsasszézott az ágya mellett álló kanapéhoz. – Nem kell. Megmagyarázom. Benne lesz a lapokban. Charlesnak biztos nem fog tetszeni, de én már nem leszek tanúja a dühöngésének. Addigra lakat alá tesznek, igaz? Ellen meggyilkolásáért. Aztán fölakasztanak. – Leereszkedett a kanapéra. Szánalomra méltónak tűnt, de a tekintetében nyoma sem volt aggodalomnak. Ahogy így néztem, nyilvánvalóvá vált, hogy ugyanúgy szerepet játszik, mint Cynthia. Már a legelső találkozásunkkor ez volt a benyomásom mindkettőjükről. Lady Rankin az elkényeztetett, törékeny arisztokrata hölgy szerepében tetszeleg, aki vonakodik bármi olyasmit tenni, amihez nincs kedve. Nyilván ugyanezt alakítaná a vizsgálóbírónak és a büntetőbíró meg az esküdtszék előtt is, már ha egyáltalán eljut a tárgyalóteremig. Úgy éreztem, utolsó cseppig kiélvezné a botrányt.

Amint hallottam, a két testvér szülei, Clifford earlje és grófnéja fiatalon szabados életet éltek – Mr. Davis is megerősített ebben. A fivérük is jómadár volt. Miért lennének akkor épp a lányok más fából faragva?

– Nem kellett volna vitatkoznia velem – vette vissza a szót Lady Rankin. – Nem hagyhattam, hogy örökösen ezzel zaklasson, nem igaz?

Magam elé képzeltem a jelenetet, ahogy Lady Rankin csöndben leoson a hátsó lépcsőn, amikor már az egész ház alszik, hogy találkozzon Sineaddel, és adjon neki... pénzt? Egy kis ajándékot? Vagy ígéretet? A további hallgatásáért. Aznap este olyan érzésem támadt, hogy Sinead azért van még odalent, mert vár valakire, de azt álomban sem gondoltam volna, hogy a ház úrnőjére vár.

Az is lehet, hogy Lady Rankin épp azt akarta megértetni Sineaddel, hogy a kis ajándékok kora lejárt. Ekkor a lány megfenyegette, hogy mindent elmond Lord Rankinnak. A súlyos márványmozsár a közeli asztalon állt, Lady Rankin keze ügyében.

Épp csak föl kellett kapnia, és meglendítenie, s Sinead máris összerogyott.

Szinte látom Lady Rankin arckifejezését, amikor ráébredt, hogy el kell tüntetnie a gyilkosság nyomait, s elsőként a mozsarat betuszkolja az egyik szekrény eldugott sarkába, majd Sinead testét egy homályos zugba vonszolja. Sinead nem volt testes lány. Lady Rankin – akiről azt gyanítom, hogy nem olyan törékeny, mint amilyennek mutatja magát – valószínűleg könnyedén boldogult. Feltehetően nem sokat gondolkodott a gyönge manőveren: Sinead halála rákenhető valami betörőre vagy a garázda fickóra, akivel a konyhalány randevúzgatott. Lady Rankinnak nyilvánvalóan fogalma sem volt arról, hogy a fiatalember Észak-Anglia egyik börtönében csücsül, így van alibije. Eltűnődtem, vajon Lady Rankin kapta-e le Sinead nyakából azt a láncot, amit esetleg épp maga ajándékozott a lánynak? Vagy talán Mrs. Bowen érezte úgy, hogy szüksége lenne valami emléktárgyra, amiről mindig eszébe jutna a lány és az anyja.

Mrs. Bowen, aki az estét az udvarlójával töltötte, nem akadályozhatta meg a gyilkosságot. Valószínűleg azonnal rájött, hogy a tettes Lady Rankin, hiszen egyedül neki volt oka a házbeliek közül Sinead megölésére. Nem csoda, hogy a házvezetőnő másnap reggel bezárkózott a szobájába, mivel képtelen volt velem vagy bárki mással szembenézni addig, amíg nem tisztázta magában, miként viszonyuljon Lady Rankin bűnösségéhez, s hogy mit is lépjen. Folyton a lány udvarlójáról meg a feniánusokról beszélt, talán hogy engem félrevezessen. Mint ahogy a merénylők is a híd közelében végrehajtott robbantásra terelték mindenki figyelmét, mialatt az állomáson rejtőztek, hogy megöljék a királynőt.

– Elfáradtam, Bowen – jelentette ki Lady Rankin. Én bamba némaságban álltam. – Hozzon az erősítőmből!

Mrs. Bowent egyszerűen a vezetéknevén szólította, mintha még mindig a szobalánya lenne; csak a házvezetőnőt és a szakácsnőt volt szokás megtisztelni a *Mrs.* előnévvel.

Lady Rankin hátradőlt a kanapén, míg Mrs. Bowen engedelmesen az éjjeliszekrényhez lépett. Hallottam, ahogy két üveg összekoccan, és az erősítő ital halkan a pohárba csurran.

Lady Cynthia dermedten állt továbbra is az asztalka mellett, én pedig ökölbe szorítottam a kezem. Így néztük végig, amint Mrs. Bowen Lady Rankin kezébe adta a pohárkát.

– Igya ezt meg szépen – mondta Mrs. Bowen. – Jól fog aludni tőle.

– Köszönöm – suttogta Lady Rankin, miután elvette a poharat. Egy másodpercre jeges rémület költözött a tekintetébe, azután eltökélten a pohárra szorította az ajkát.

– Ne! – kiáltottam rá, végre magamhoz térve kábulatomból, de már késő volt. Lady Rankin halvány mosollyal felhörpintette a frissítőt.

Előrelódultam, de Mrs. Bowen elém állt.

– Minden rendben lesz, Mrs. Holloway. Vigye ki Lady Cynthiát, kérem!

Minden izmom megfeszült, szinte levegőt sem bírtam venni. Mindent értettem. Merev tagokkal Lady Cynthiához léptem, és megérintettem a karját.

Cynthia úgy rázkódott meg, mintha szikrát kapott volna. Rám bámult, azután a húgára, majd sarkon fordult, és kirohant a szobából.

Lassan követtem, de az ajtóból még visszanéztem.

– Sajnálom – mondtam, inkább Mrs. Bowennek, mint a ladynek. – De nem volt helyes cselekedet.

– Ez a *maga* hibája – villantotta rám mérges tekintetét Mrs. Bowen.

Nem az én hibám volt, de a szívem így is elnehezedett.

– Velem marad, Bowen, ugye? – kérdezte Lady Rankin az idősebb asszonyt, láthatóan teljesen megfeledkezve rólam.

Mrs. Bowen arcáról eltűnt a düh, és gyöngéd mosollyal nézett le úrnőjére.

– Természetesen, kedvesem! Ne féljen semmitől! Most már itt vagyok.

Elfordultam, és kiléptem a folyosóra. A mellkasomban űr tátongott. A folyosó másik oldalán, egy félig nyitott ajtó mögül szipogást hallottam. Halkan odasétáltam, és bekukucskáltam. Lady Cynthia ült a hálószobája egyik székén előredőlve, arcát két tenyerébe temette. Zokogott, a háta csak úgy rázkódott belé.

Odaléptem hozzá, és a vállára tettem a kezem.

– Sajnálom! – mondtam sokkal kedvesebb hangon, mint az előbb Mrs. Bowennek. – Jöjjön le velem az alagsorba. Nem jó, ha egyedül idefenn marad.

Cynthia fölemelte a fejét, arca vörös foltos lett a sírástól. Kézfejével letörölte a könnyeit.

– Maga is ad nekem erősítőt? – kérdezte elhaló hangon.

– Szó sincs róla! – közöltem. – Én inkább valami jó erős borra gondoltam. Mr. Davis elöl hagyott nekem egy üveg jóféle burgundit az esti mártáshoz, de szerintem meg fogja érteni, ha mindketten iszunk egy pohárkával belőle, lélekerősítőnek.

* * *

Lady Cynthia töltötte ki a két pohár bort a házvezetőnő szalonjában, mondván, Rankin őt nem bocsáthatja el, amiért megdézsmálta a készletet. Hálásan vettem kézbe a poharamat, s hagytam, hogy a testes vörösbor csillapítsa remegésemet. Cynthia elkezdte mesélni, miért tette a húga, amit tett.

– Szegény, kedves Papa, ahogy Em hívja, nagyon ért a csaláshoz. – Lady Cynthia nagyot kortyolt a borából, és belevetette magát Mrs. Bowen karszékébe. – Mindig is volt hozzá érzéke. Fiatalkorában rávette néhány barátját, hogy fektessenek be egy nem létező vállalkozásba meg effélék. Sosem keresett sokat a bolton, mert akkor bűntudata lett volna, és vissza akarta volna adni a pénz nagy részét, mondván, az üzlet nem volt gyümölcsöző. Aztán az ölébe pottyant a nagy lehetőség. – Lehajtotta a maradék burgundit, és újratöltötte a poharát, mialatt én csak egy újabb kis kortyot ittam. Nagyon finom bor volt, mint Lord Rankin pincéjében mindegyik, ezért tudtam olyan testes és ízletes mártásokat készíteni.

– Clifford előző earlje meghalt – folytatta Cynthia. – Ott volt hát a birtok, a készpénz, a nagy ház, az earli cím, csak érte kellett nyúlni. Papa pedig értenyúlt. Persze joga volt a titulushoz – tette hozzá csodálkozásomat látva. – Bár az örökösödési sorban korántsem állt annyira elöl, mint mások hitték. Kicsit átrajzolta a családfát.

– Uramatyám! – mondtam pislogva, majd összevontam a szemöldököm. – De hogyan tudta megtenni? Gondolom, az emberek tudják, ki kicsoda egy családban? – Az előkelő családok, akiknél dolgoztam, mind nagyon pontosan, szinte fanatikus módon számon tartották a leszármazási vonalukat.

Cynthia nyelve megeredt.

– Csakhogy a Shires család tagjai szétszóródtak a négy égtáj felé. Az előző earlnek nem maradt fia. Bár éltek unokatestvérei, azok mind távoli rokonok, harmad-, negyed- és ötödfokú unokatestvérek voltak. Megvolt erről a dokumentum valahol, de senki nem ment utána a dolgoknak. Az ügyvédek elfogadták az írásokat, amelyeket apámtól kaptak, s ezekben az állt, hogy másodfokú unokatestvére volt az elhunyt. Valójában ennél sokkal távolabbi rokonok voltak, talán a negyedik helyen vagy még hátrébb állt az örökösök sorában. És így lopta el az apám az earli címet és vagyont. – Cynthia a karszék faragott háttámlájára hajtotta a fejét. – Senki nem tudta, csak én, Em és Mrs. Bowen, meg természetesen anyám és apám. Azt gyanítom, hogy Sinead valahogy tudomást szerzett a dologról, és a húgomból ezzel zsarolt ki kisebb ajándékokat és kevéske pénzt. Emet nyilván kevésbé zavarta az egész, amíg Hertfordshire-ben éltünk, de miután férjhez ment Rankinhoz, nos... – Cynthia nagyot kortyolt a borból. – Em hajlandó volt fizetni azért, hogy Rankin ezt meg ne tudja, nem gondolja?

– Azért csak nem olyan könnyű ellopni egy ilyen címet – mondtam. – A többi unokatestvér tiltakozott, nem?

Cynthia megvonta a vállát, mire a felöltőjének a válla fennakadt egy kiálló faragványon.

– Gondolom, Papa fizetett nekik, amint hozzájutott a pénzhez, s feltehetően ezért is futott ki belőle olyan hamar. Az egyik unokatestvér meg akarta óvni az esetet, de aztán váratlanul megbetegedett, és meghalt gutaütésben. Papa pedig viccesen azt mondta, megütötte a főnyereményt. Rémes, hogy így beszélt! Azóta a többiek is sorban elhunytak, így már valóságosan is Papa az earl.

– Ezt Lady Rankinnak is tudnia kellett – vetettem közbe. – Akkor nem volt már oka aggodalomra.

– No, azért lett volna, ha Sinead beárulja Rankinnál – tiltakozott Cynthia. – Az öregfiú pokollá tette volna az életét, részben azért, mert apánk így visszaélt mások jóhiszeműségével, másrészt azért, mert Em eltitkolta előle az igazságot. Rankin sosem vette volna el a húgomat, ha kiderül az igazság, és ezt Em is tudja.

– Elhiszem. – Nagyot sóhajtottam. Lord Rankinnak sem esik nehezére kettős játékot játszani másokkal, vagy épp a szobalányok szoknyája után kapkodni a saját házában, de törekedett arra, hogy kívülről a lehető legtiszteletreméltóbbnak tessék az élete, különösen a házasélete. Annak, akire mások a pénzüket bízzák, makulátlan életet kell élnie. Ha bárki fölfedezné, hogy Emily apja nem lehetett volna Clifford earlje, ez a tény foltot ejtett volna Lady Rankin nevén, és az előkelő társaság valószínűleg kizárta volna, s vele együtt a férjét is. A törékenynek tűnő arisztokraták hajthatatlanok, nem ismerik a megbocsátást.

– Azt hiszem, Em attól félt, hogy Rankin elvált volna tőle – folytatta Cynthia. – Vagy hogy eldugja őt valahova, mondjuk, az egyik isten háta mögötti birtokra, és nem engedi a nyilvánosság elé. Em imádja a társasági életet, ebbe belepusztult volna.

Valóban. A törékeny Lady Rankin nem arra született, hogy vastag bőrcsizmában vadásztársaságot lásson vendégül, vagy falusi ünnepségeket szervezzen.

– De akkor sem kellett volna megölnie Sineadet. Ez rettenetesen gonosz dolog volt tőle – mondtam, de igyekeztem, hogy arcomon ne látszódjék, mennyire felindult vagyok.

– Tudom – felelte Cynthia komoran. Kiitta a borát, és az üvegért nyúlt. – És meg is fizet érte, gondolom. Istenem, ez az egész gyötrelmes lesz!

– Most mihez kezd, Asszonyom? – kérdeztem lágyabb hangon.

Cynthia visszahúzta a kezét, mielőtt elérte volna a flaskát, és letette a poharát az asztalra. – Nem tudom. Talán elmegyek Bobbyval a tengerpartra. Csakhogy ő azt akarná... – Kifújt a levegőt. – Amit én nem akarok. – Megrázta a fejét. Nagyon szerencsétlennek tűnt.

Értettem, mire gondolt. Mr. Thanos kérdezte tőle, hogy hermafrodita-e, ami alatt olyan nőt értett, aki egy másik nő

társaságát kedveli – minden tekintetben. Cynthia nemmel válaszolt. Bobbynak azonban bizonyára efféle hajlama van, s rá akarná bírni Cynthiát, hogy hozzá hasonlóan érezzen. Jómagam sosem szembesültem ilyesfajta gonddal, de a fájdalom az fájdalom, akármi legyen is a kiváltója.

– Van valami kifogása a házasság ellen? – kérdeztem. – Úgy értem, ha a megfelelő férfi kérné meg a kezét?

Cynthia rám meredt, aztán röviden fölnevetett.

– Férjhez menni, *én?* Miféle férfi kérne engem feleségül? És ha meg is kérne, így kellene elfogadnia, ahogy vagyok. Nem vagyok hajlandó szűk ruhákba préselni magam, és úgy tenni, mint akinek nincs egyetlen önálló gondolata sem, mindig a férje mondja meg, mit gondoljon.

Tökéletesen egyetértettem vele. Én sem tudnék elfogadni olyan férfit, aki előírná, miként vélekedjek a világról.

Amikor egy nő férjhez megy, a férje ura és parancsolója lesz. Ez rendjén is van, amennyiben az az ember intelligens, józan gondolkodású, szelíd, jó modorú és érzékeny – csakhogy ezek a tulajdonságok, tapasztalatom szerint, igen kevés férfiban vannak meg így együtt.

– Nos – mondtam fölemelve a poharamat –, attól tartok, vissza kell jelentkeznem az ügynökségen. Megint állás után nézhetek – fejeztem be sajnálkozva.

– Nem szükséges. – Cynthia az asztalon átnyúlva a csuklómra tette a kezét. – Kérem, maradjon mellettem egy ideig, Mrs. H.! Elintézem, hogy Rankin rendes bért fizessen magának, és még egy kis plusz is jusson.

Szinte könyörgő tekintettel nézett rám, úgyhogy bólintottam, bár elvontam a kezemet, hogy igyak még egy korty bort, így ujjai lecsúsztak a csuklómról. Nem szerencsés, ha a ház úrnője – merthogy mostantól Lady Cynthia lesz az – túlságosan bizalmaskodó a személyzettel.

– Maradok, amíg a dolgok elrendeződnek – nyugtattam meg.

* * *

Lady Rankint álmában érte a halál. A hírt a háznéppel másnap reggel Sara osztotta meg, aki hisztérikusan zokogva rohant le az emeletről, és dadogva mesélte, hogy Mrs. Bowen a kanapén talált rá, de már teljesen kihűlve. Úgy tűnt, Lady Rankin véletlenül túladagolta az erősítőt. A személyzet tanácstalanul csoportosult a cselédfertályban. Részben Lady Cynthiát, részben magukat sajnálták, és aggódtak a jövő miatt – a ház rendje úrnő nélkül gyorsan felbomlik.

Én persze pontosan tudtam, mi történt, de hallgattam. Hallottam, ahogy Mrs. Bowen erősködött, hogy Lady Rankin igya ki az erősítőt, és láttam az úrnő szemében felvillanó rettegést, amit gyorsan felváltott a beletörődés. Mrs. Bowen meghozta a döntést, hogy nem teszi ki az úrnőjét a letartóztatás, bírósági tárgyalás és elítéltetés gyötrelmeinek, a botránynak, a bebörtönzésnek és a kivégzésnek.

Persze lehet, hogy Lady Rankinnak sosem kellett volna bíróság elé állnia – Lord Rankinnak volt elég hatalma és pénze meg kapcsolata, hogy ejtsék a vádat, s megkérhette volna Danielt, vagy azokat, akiknek Daniel dolgozott, hogy segítsenek. És ha azt nem is tudta volna elintézni, hogy ne helyezzék vád alá, de a bitófától biztosan megmenthette volna a feleségét. Mrs. Bowen nyilván úgy ítélte meg, hogy túl nagy a kockázat.

Biztos vagyok benne, hogy Lady Rankin tisztában volt Mrs. Bowen szándékával, és úgy döntött, hogy kiissza az erősítőt. A legkönnyebb utat választotta. Akárcsak a bátyja korábban.

A következő napok a Lady Rankin temetésére való készülődéssel teltek. Természetesen én a tort készítettem elő, hogy legyen mivel megvendégelni azokat, akik Lord Rankinnal visszatérnek a házhoz azután, hogy elhunyt feleségét a Rankin bárók Surrey megyei sírboltjában örök nyugalomra helyezték.

Miközben Maryvel a vendégségre készültünk, megpillantottam Mr. Simset a kamrában, ahogy a legfelső polcon matatott, és elővett egy adag sajtot, amit hűvös helyre rejtettem. Láttam, hogy már levagdosott a sajt oldalából körben, vigyázva, hogy egyenletesen fogyjon a mérete, nehogy valaki gyanút fogjon. Durván leszidtam, mire annyira elszégyellte magát, hogy az orrom előtt kipakolta a

zsebeibe tömködött gyümölcsöket is, amiket innen-onnan elcsent. Mindenhonnan csak keveset vett el, nehogy feltűnjön. Azt is bevallotta, hogy aznap este, amikor elosontam a házból, hogy Daniellel beszélgessek, ő ette meg a vacsorára magamnak félretett falatokat. Legalább ez a rejtély is megoldódott. *Az átkozott!*

Gondoltam, hogy beárulom Simmset az úrnál, de végül megkíméltem Lord Rankint. Amikor hazaértek Surrey-ből, teljesen összetörve kászálódott ki a hintójából, és vonszolta be magát a házba. Barátok és családtagok kísérték. Clifford earlje és grófnéja bánattól lesújtva lépkedett a nyomában. Egyáltalán nem úgy néztek ki, mint egy címbitorló és világszép asszonya. Két középkorú, ősz hajú és nyakig eladósodott embert láttam, akik immár két gyermeküket is megrendítő körülmények között veszítették el.

Cynthia Rankinba karolva lépett be a házba fekete gyászruhájában és lefátyolozott fekete kalapjában. A ház ura észrevehetően támaszkodott kísérőjére.

Beleegyeztem, hogy maradok, amíg lezajlik a temetés, illetve Lady Cynthia elhatározza, hogyan legyen tovább. Nem szándékozott hazamenni a családjához Hertfordshire-be. Lord Rankin meglepő nagylelkűségről tett tanúbizonyságot, amikor kijelentette, hogy Cynthia addig maradhat a Mount Street-i házban, ameddig kedve tartja, ő pedig visszavonul Surrey megyei birtokára gyászolni. Nem voltam benne biztos, milyen munkaadó lesz majd Lady Cynthia, de úgy döntöttem, a helyemen maradok, és meglátom, hogyan alakulnak a dolgok.

Mrs. Bowen távozott. Segített Lady Rankin felravatalozásában, majd elhagyta a házat. Azt mondta, a halottkém kiadta neki Sinead holttestét. A vizsgálat lezárult, a halál oka ismeretlen személy vagy személyek okozta véletlen baleset. Feltételezett tettesként egy betörőt jelöltek meg, akit a lány meglephetett, s a nagyvárosi élethez hozzátartozó erőszakot hozták fel indítékként.

Mrs. Bowen tényszerűen közölte, hogy majd ő elrendezi Sinead temetését, mivel a lánynak nem volt más családja.

Soha többé nem találkoztam Mrs. Bowennel, és nem derült ki számomra, hova ment ezek után. Talán férjhez ment Mr. Greerhez, ahhoz az alakhoz, aki a házvezetőnő kérésére hajlandó volt az

éjszaka közepén átkutatni egy mayfairi ház kamráját egy papírfecni után. Elkötelezett úriember, nem vitás.

Tisztában voltam vele, hogy Mrs. Bowen megölte Lady Rankint. Éppolyan gyilkos volt, mint maga az úrnője. Mégsem szóltam senkinek. Tudtam, mi vitte rá Mrs. Bowent a tettére, s bár teljes szívemből elítéltem érte – még ha az indítékát meg is értettem –, nehéz lett volna bármit bizonyítanom. Senki meg nem mondhatta, hogy Lady Rankin nem ivott-e később még egy adag erősítőt, mint ahogy azt a halottkém feltételezte. Már meg is állapította, hogy a halál oka baleset volt. Miután a lelkiismeretemmel meghánytam-vetettem a dolgot, úgy döntöttem, hallgatok. Az igazság jelen pillanatban senkinek nem használt volna.

A temetés másnapján kivettem a teljes szabadnapomat – a csütörtök ugyanis minden körülmények között járt nekem –, és elmentem a lányomat meglátogatni. Már korábban, Londonba visszatérve megírtam Joanna barátnőmnek, hogy a férjével együtt Grace örökbefogadására tett ajánlatukra a válaszom: nem. Megköszöntem kedvességüket, ahogy Danielnek előre mondtam is, de elmagyaráztam, hogy nem fogadhatom el a nagylelkűségüket. Ma Joanna kedvesen megölelt, és elmondta, hogy megértenek. Láttam rajta a csalódottságot, de a barátnőm kedves és jólelkű ember, akárcsak a férje.

Grace természetesen erről mit sem tudott, így a szokásos cserfes, boldog kislány fogadott. Sétáltunk egyet, ezúttal a Hyde Parkban, majd beültünk egy teára.

Amikor ismét el kellett válnunk, búcsúzóul megöleltem Grace-t, aki vézna gyerekkarját a nyakam köré fonta. Milyen megnyugtató érzés! Otthagytam Millburnék házát, és könnyes szemmel cammogtam haza.

Ahogy a Ludgate Hillen baktattam, elém perdült a tömegből egy fiatalember, és elállta az utam.

– James! – kiáltottam, levegő után kapkodva, és a kezemet a szívemre kellett szorítanom. – Ilyet többé ne tegyél!

26

– Bocsánat, Mrs. H. – mondta, de csöppet sem tűnt megszeppentnek. – Nem volt más módja, hogy megállítsam, annyira elszántan ment. Őurasága kéreti. Az odújába.

– Ha jól sejtem, apádról beszélsz, és a Southampton Street-i lakásáról.

– Úgy a' – húzta vigyorra szája egyik sarkát James. – Aszonta, rakjam kocsira, ne kelljen caplatnia. Majd ő kifizeti, ha megérkezik.

Az úton egy konflis várt rám, a bakon Lewis ült, Daniel barátja. A többi jármű türelmetlenül kikerülte a kocsit. Úgy éreztem, Daniel nemcsak azért küldte értem Lewist és a kocsit, hogy megkímélje a lábamat, hanem azért is, hogy ne szabotáljam a parancsát. Nem kellett aggódnia. A konflis felé indultam. James fölsegített a kocsiba, de ő nem mászott be mellém.

– Te nem jössz? – kérdeztem. Napok óta nem láttam, és szívesen kifaggattam volna, hogy megy a sora. Meglehetősen megkedveltem a legényt.

– Nem – vont vállat a fiú. – Van dolgom, intéznem kell ezt-azt. Ne gondoljon rosszra, Mrs. H.! – tette hozzá sietve. – Alkalmi munkák. Pénzér'.

– Mr. McAdam igazán találhatna egy kis házat, ahol együtt lakhatnátok – mondtam a fejemet csóválva. – Akkor vigyázhatnátok egymásra.

James mindkét vállát kamaszosan megvonta.

– Nem is t'om – mondta. – Ha apával laknék, mindég láb alatt lenne, nem?

Derűs tekintettel viszonozta kétkedő arckifejezésemet. Szerintem Daniel és James biztosan kiegyeznének valahogy. Nem vitás, hogy James rajongásig szereti az apját, jól láttam ezt, amikor azt hitte, Daniel a Saltash háborgó vizébe fulladt.

James intett a kocsisnak, hogy indulhat, és a lovak mozgásba hozták a bérkocsit. Nem sokkal később Mrs. Williams beengedett a

Southampton Streeten álló házba. Daniel főbérlője diszkréten a háttérbe vonult, és hagyta, hogy egyedül kaptassak föl a lépcsőn Daniel lakásához.

A nappaliban találtam rá, ahol felsepertek és port töröltek, minden csillogott-villogott. A levegőben még érezni lehetett a padlófényező illatát. Daniel ma semleges öltözéket viselt – nem tudok rá jobb szót. Sötétszürke nadrág és felöltő volt rajta, se nem üzletemberes, se nem munkásruha. Vaskos fürtjeit lazán kiengedve viselte – pont, ahogy szeretem.

Amikor beléptem, udvariasan elém jött, és az alacsony díványhoz kísért.

– Hogy van, Kat? – kérdezte, miközben leültem.

– A helyzetnek megfelelően – feleltem. – És Ön?

Daniel ugyanolyan, féloldalra húzott vigyorral nézett rám, mint James, aztán belevetette magát egy karszékbe, amit a közelembe húzott.

– Hasonlóan. Teát?

Daniel – vagyis inkább Mrs. Williams – bekészített egy alacsony asztalkát, amelyen egy tálca állt két porceláncsészével és egy teakiöntővel, egy halom teasüteménnyel és két elegáns kistányérral. Daniel a kanna felé nyúlt, de elhessentettem a kezét, és magam töltöttem ki mindkettőnknek a teát.

– Hívatta már a királynő? – kérdeztem a háziasszonyi mozdulatok közben. – Lovaggá ütötte, amiért megmentette az életét?

– Nem. – Daniel vidám tekintettel vette át a tele csészéjét. Megvárta, hogy magamnak is elkészítsem a teát, csak azután kortyolt bele. – Nem hiszem, hogy valaha is tudomást szerez a jelenlétemről.

Egy pillanatra kiestem az illedelmes összeszedettségből, és felháborodott pillantást vetettem Danielre.

– Ez igazságtalan! Az Ön igyekezete nélkül Őfelsége vonata dinamitra futott volna, és vagy a robbanás ölte volna meg, vagy azok a gazemberek, akik ugrásra készen rejtőztek a sínek mellett!

– Tudom – felelte Daniel idegesítő nyugalommal. – És az Ön igyekezete is jól jött, Kat. Meg Thanosé. És Lady Cynthiáé, aki

kiderítette nekünk, merre vezet majd a királynő titkos utazása. De ennek mind semmi jelentősége. A királynő biztonságban van, legalábbis egyelőre. A helybeli rendőrök tettrekészségét fogja magasztalni, meg a bátor mozdonyvezetőjét, és kész. Nekem ez így sokkal jobb.

Ittam még egy korty teát, és az egyik tányérra kitettem egy köményes süteményt, amit átnyújtottam Danielnek.

– Persze, mert a háttérben szeretne maradni – mondtam, végre megértve Danielt. – Így a bűnözők nem sejtik majd, hogy a nyomukban jár. Nem számítanak Önre!

– Pontosan! – helyeselt Daniel. Szájához emelte a süteményt, és nagyot harapott belőle. – Pff. A sarki péktől hozattam. Messze nem olyan finom, mint az Ön süteményei.

– Ne akarjon udvarolni, Mr. McAdam! – Magam is elmajszoltam egy szelet süteményt, és igazat kellett adnom neki. Az én köményes szeletem sokkal lágyabb szokott lenni, és én jóval több fűszert teszek bele. – Ki vele, miért rendelt ide?

– Hogy lássam, jól van-e.

Daniel mindent tudott a Lady Rankinnal történtekről – Mr. Davis meglátta Danielt a ház körül a temetés előtt, és kiment, hogy elmesélje neki az egészet. Daniel nem jött be vele a házba. Mr. Davis fejét csóválva tájékoztatott utána, hogy Daniel továbbállt, itt hagyta az állását. Nem tudtam, vajon Daniel kikövetkeztette-e, hogy Sineadet Lady Rankin ölte meg, vagy még mindig a feniánusokat sejtette a gyilkosság mögött, de erről most nem akartam vele beszélni. Majd ha egészen megnyugszom, megvitathatjuk a kérdést.

Viszont azóta nem is láttam Danielt, hogy a Paddington pályaudvaron különváltak útjaink, üzenetet sem küldött nekem, és az elköszönéssel sem fárasztotta magát. Bizonyára jó oka volt erre – talán a megbízói miatt nem volt érkezése ilyesmikre –, de nem fogom elárulni neki, hogy megértem.

– Elboldogulok – közöltem, ajkamhoz emelve a teáscsészét.

– Hogy értse, miért nem magyarázhatok meg dolgokat – szólalt meg ismét Daniel, kendőzetlenül a szemembe nézve. – Egyszer majd elmondom a titkaimat, de ezek nem csak az én titkaim. Eljön az ideje, ígérem! – Kinyújtotta a kezét, elvette a csészémet, és az

asztalkára tette, majd az ujjaim közé fűzte az ujjait. – Egy napon mindent elmondok.

– De nem ma – ismételtem meg egy korábbi helyzetben elhangzott szavaimat.

Daniel reménykedve pillantott rám.

– Meg tud ezért bocsátani nekem?

– Nem biztos – feleltem. – Attól függ, miféle titkokat oszt majd meg velem. De egyben biztos vagyok, Daniel: abban, hogy kicsoda Ön. Mindegy, hogy elegáns öltönyt hord és egyik pillanatról a másikra elővarázsolja az első osztályú vonatjegyekre valót, vagy árut hord ki, és úgy beszél, mint a dél-londoni aljanép, én láttam az igazi arcát!

Daniel bozontos szemöldöke magasba futott.

– Nem biztos, hogy ez ínyemre van.

– Pedig jobb, ha megbarátkozik a gondolattal! Láttam, hogy Ön jó ember. Sok mindent feláldoz azért, hogy másoknak jó legyen. És rendesen bánik a fiával, akinek nyugodtan hátat fordíthatott volna, senki meg nem szólta volna érte. Persze rajtam kívül... Akármilyen maskarát ölt is, ez az ember ott van az álcái alatt.

– Khm. Köszönöm, Mrs. Holloway! – mondta Daniel ellágyult hangon, miközben a kézfejemet simogatta. Úgy tűnt, akarna még valamit mondani, de aztán becsukta a száját, és megrázta a fejét.

– Mi az? – kérdeztem. Az érintése felizgatott, a szívem összevissza kalapált. Zavarban voltam, mégsem vontam ki a kezem az övéből.

– Arra gondoltam, milyen szerencsés vagyok, hogy találkoztam Önnel – mondta. – Amikor úgy egy éve kivittem egy véka krumplit Mrs. Pauling házához, és letrappoltam a konyhába, ott állt egy fényes barna hajú szakácsnő, és meglehetősen gúnyos arckifejezéssel mért végig. De abba a szempárba szívesen elmerültem és megfulladtam volna!

Az én emlékezetemben is élénken él az a nap, ahogy a tűzhely előtt teljesen ledermedve megállt a kezemben a fakanál, és a forró zsír a lábam elé csöpögött róla. Később sokáig sikáltam, hogy eltüntessem. Daniel rám mosolygott, és az egész világ fenekestül felfordult.

– Ne butáskodjon! – húztam el végre a kezem a markából. – Egy szempárban nem lehet megfulladni!

Daniel hátradőlt, kezébe vette a csészéjét, de nem ivott belőle.

– Ezek szerint, nem szereti a költészetet.

Viszont nagyon is szerettem azt, ahogy itt együtt teáztunk, mintha Daniel és én összetartoznánk, és semmi nem sürgetett, semmi nem vonta el a figyelmünket a pillanatról.

– Úgy sejtem, a költészetnek is megvan a maga helye a világban – feleltem, mivel láthatóan választ várt tőlem.

– Á, értem! – vonta meg a vállát. – Majd keresek olyasmit, ami tetszene magának.

– Nem hiszem, hogy sokáig kell keresgetnie – mondtam. – Könnyű nekem örömet szerezni. Egy kényelmes karszék, ennél kicsit finomabb köményes sütemény és jó társaság kell csak hozzá. Ennél többre nem is vágyom.

– Szóval, azt állítja, hogy egyszerű lélek – mondta Daniel sokatmondó pillantással. – Én viszont tudom, hogy nem az. Számtalan rétege van, és amint egy réteget lehántok, egy újabb izgalmas oldalát fedezem fel.

– Marhaság! – közöltem. Grace-nek igaza volt, a *marhaság* tökéletesen megfelelő szó.

Daniel a fejét rázva hahotázott.

– Maga lesz a vesztem, Kat Holloway!

– Szent ég! Remélem, nem!

Eszembe villant a folyóból szétrobbanó lángok képe, a sötétben felvillanó vakító fény emléke, ahogy James az apja nevét sikoltozta, én meg csak álltam ott dermedten, rettegve, hogy elveszítem Danielt, és meghasad a szívem!

Aztán a következő pillanatban ott volt mellettem Daniel, két erős karjával átölelt, és én mély levegőt vettem, ami szinte égette a tüdőmet, mert addig észre sem vettem, hogy visszatartottam a lélegzetemet.

– Bocsásson meg – suttogta Daniel. – Nem hibáztatnám, ha elküldene a pokolba.

– Ugyan már! – Alig bírtam megszólalni. – Sosem mondanék ilyesmit.

Daniel lágy nevetéssel hozzám hajolt, és belecsókolt a hajamba.

– Bármit túlélek, ha tudom, Ön a barátom marad!

– Ne aggódjon! – Megköszörültem a torkom. – Mindig lesz magának félretéve egy kis tea és pogácsa, ha épp betévedne a konyhámba.

– Lehetne inkább köményes süteméný? – Ajkai ismét a hajamat súrolták.

– Eszi, amit kap, maga bolond!

– Ennyi nekem elég is, Kat! – Daniel két tenyerébe fogta az arcomat, maga felé fordított, és gyors csókot lehelt az ajkamra. – Több is mint elég.

A TRILÓGIA FOLYTATÓDIK

Kat Holloway következő esete:

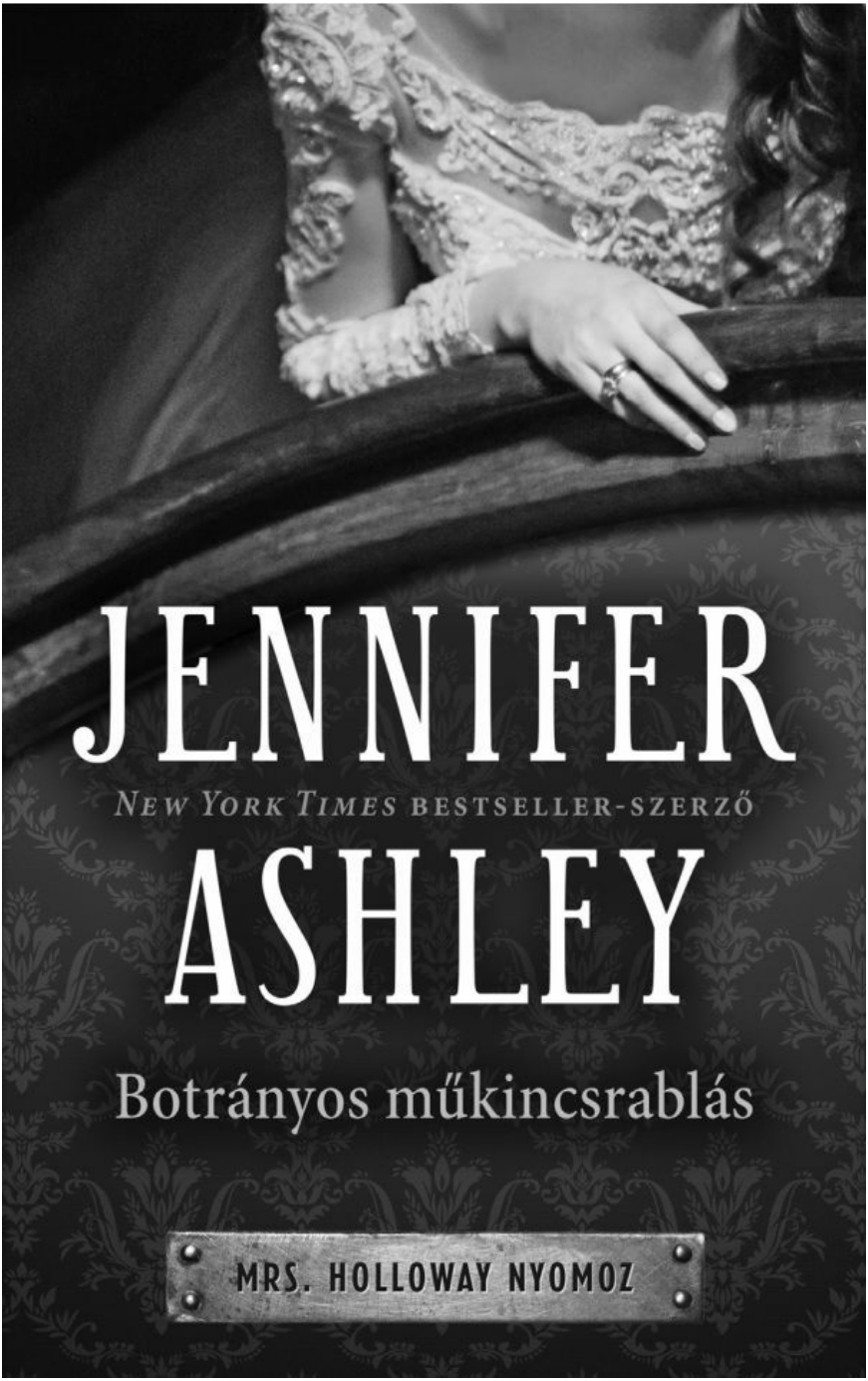
JENNIFER
New York Times bestseller-szerző
ASHLEY
Botrányos műkincsrablás
MRS. HOLLOWAY NYOMOZ

Várható megjelenés: 2020. február

A könyv elektronikus változatának kiadója
Kossuth Kiadó Zrt.
www.kossuth.hu

A kiadásért felel a Kossuth Kiadó Zrt. vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László

A KIADÁS ALAPJA:
Jennifer Ashley: *Death Below Stairs*

Published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

FORDÍTOTTA
Medgyesy Zsófia

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV
Kiss Áron

Epub: ISBN 978-963-09-9559-7
Mobi: ISBN 978-963-09-9560-3

© Jennifer Ashley 2018
© Kossuth Kiadó 2019
Hungarian translation © Medgyesy Zsófia 2019

Minden jog fenntartva.
www.multimediaplaza.com
info@multimediaplaza.com

{1} Az ópium alkoholos oldata, a 19. században széles körben alkalmazott fájdalomcsillapító. (a *Ford)*

{2} piperkőcökkel

{3} „A földesúr joga” *(fr.)* – hajdan a földesurak igényt tartottak arra, hogy szolgáik esküvőjekor az első éjszakát az új arával töltsék, később a cselédekkel való szexuális kapcsolatot magyarázták ezzel a kifejezéssel. (a *Ford.)*

{4} Isabella Mary Beeton (1836–1865) angol újságírónő, leghíresebb könyve – *Mrs. Beeton's Book of Household Management* (1861) – a háztartásvezetés fortélyait taglalta. (a *Ford)*

{5} Egy nagyobb helyiségből ajtó nélkül nyíló, ablaktalan hálófülke.

{6} A nemzet dalnokaként William Shakespeare-t e névvel is illették. (a *Szerk)*

{7} William Shakespeare: *Macbeth* 4. felv. 1. szín; ford. Szabó Lőrinc.

{8} Átadása idején, 1878-ban a Tay Bridge volt a világ leghosszabb (vasúti) hídja. Egy évvel a hivatalos átadás után, 1879 decemberében a híd feladta a küzdelmet az orkánerejű széllel szemben. A hídon éppen áthaladó, 75 utast szállító személyvonat a Tay folyóba zuhant – a katasztrófát senki nem élte túl. (a *Szerk)*

{9} Az eredeti szövegben: *Tea leaf. Thief* – a Cockney rímelő szleng (Cockney rhyming slang) kifejezése a „tolvaj” szóra. (a *Szerk)*

{10} Némelyik régi angol vonaton minden fülkének volt az egyik oldalon közvetlenül a peronra nyíló ajtaja, a másik oldalon pedig egy folyosó futott végig az egész kocsin, és onnan is be lehetett jutni a fülkébe. (a *Ford)*